

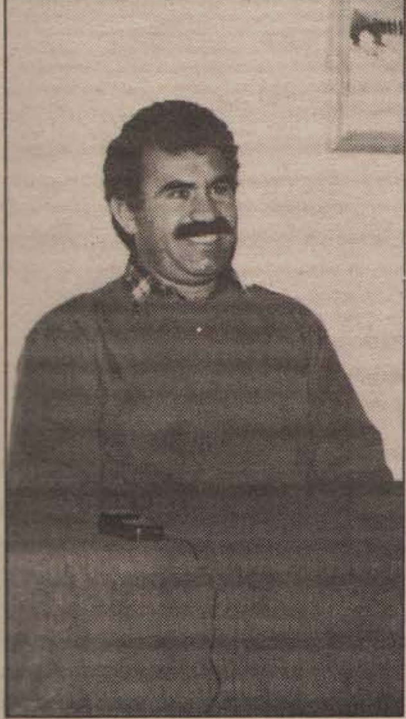
SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADÎYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 72 / Aralık 1987 / 3.-DM

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın 10. yıl değerlendirmesi:

PKK'NİN 10. YILINA GİRİŞİNİN ANLAMI VE YÜKLEDİĞİ GÖREVLER

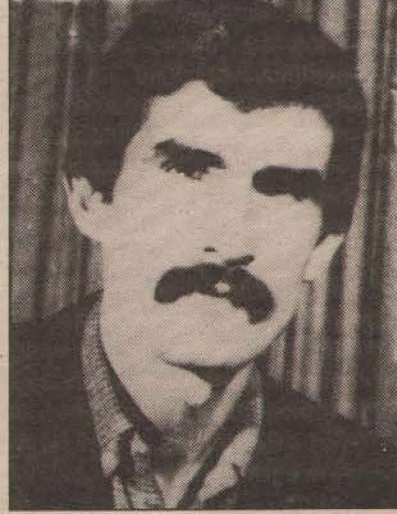
20. yüzyıla girerken Kürdistan'ın ve Kürt halkının yaşadığı gerçeklik, görülmemiş bir baskı ve inkar politikası, özüne ters düşen yenilgili ve yıkıcı bir dönüşüm olmuştur. Çok zayıf koşullardan da kaynaklansa, en çağdaş ve bilimsel bir ifadeyle yola çıkarak kendisi için en yıkıcı idealleri çizen, içine girdiği ideolojik ve politik mücadeleyi ve giderek bunun en sert biçimi olan askeri savaşımı sürdüren, onca donanımsızlığına rağmen yaşayan ve gelişen bu oluşumun nasıl bugüne kadar geldiğini izah etmek, sadece bu hareketin mensuplarına değil, bu hareketin kaderinden birincil dereceden sorumlu olanlar başta olmak üzere bütün dünyaya bir soru olarak sorulmaktadır. Bu belki de günümüzün en karmaşık problemlerinden birisi biçiminde kendisini dayatmakta; insanlık kadar karmaşık olan kendi karmaşıklığının çözümünü aramaktadır. Bu oluşum doğru yaşamın bu temelde zorlanması gerektiğini ve çıkış yolunun da yine bu temelde sağlanabileceğini göstermekte; öyle ki daha şimdiden kendi akımı doğrultusunda bütün toplumsal yaşama yön vermektedir. Bununla herkesi etkilemekte, onlardan etkilenmekte, gelinen noktada yakın tarihe ve güncel duruma bilimsel yaklaşmanın gereğini vurgulamaktadır. Tabii burada her türlü sahtekarlık, kendini aldatma ve çoğu ütopya kokan yaklaşımlardan uzaklaşmak bir zorunluluk haline gelmektedir. Gerçekler ortaya çıktıkça bu dönüşümün bir güç meselesi olduğu anlaşılmakta, bu gücün oluşumu ve yönetimi bütün yönleriyle kendisini ortaya koymaktadır. Ensonu haksızlık, zulüm, görülmemiş soygun ve daha da ötesi her türlü toplumsal ve ulusal öze inkarın dayatıldığı böylesi bir gidişatın kabul edilmezliği ortaya çıkmaktadır. Bunun yerine konulması gerekenin ne olduğunu yaygın sorular halinde herkese dayatmaktadır.

Bu oluşum güncellikle yetinile-

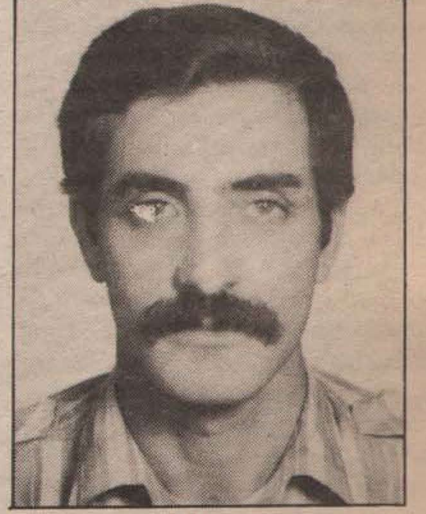
Devamı 5. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN:

Şehitlerimizin Anılarını Her Yönüyle Yüceltmek ve Onların Gerçek Komutası Altında Savaşmak Vazgeçilmez Bir Görevdir

Mustafa YÖNDEM (Erdal)
PKK-MK üyesi ve ARGK komutanı

Haydar KARASUNGUR (Hüseyin)
PKK-MK üyesi ve ARGK komutanı

Bizim için 10. yıl aynı zamanda şehitlerin zincirleme içiçe geçerek bir halka oluşturup tüm Parti varlığımızı kuşatan, Onun ruhu olan gerçek devrimci değerlere ulaşmamızı sağlayan, onları her zaman koruyup sağlamlaştırmamız konusunda bizi uyaran bir özelliğe sahiptir. Bir yandan hatalarımızı, yanlışlıklarımızı anılarına bağlılığın gereği olarak giderirken, doğruya her zamankinden daha fazla yaklaşmamızı zorunlu kılan, sürekli sorumluluk duygumuzu pekiştiren, gerçek, sürekli saygı gösterilmesi gereken ve her yaşantı anımıza hakim kılmamız gereken yaşam değerlerimiz şehitlerimizdir. Şehitlere herkes sahiplik edemez, şehitlerin gerçek sahipleri kendileridir. Ama bizler ancak Onların sağlam sözcüleri olduğumuz oranda Onların anısını yaşatma hakkına da kavuşmuş oluruz.

Tarihte en çok üzerinde oynan bir konu ve özellikle de devrimci

YAZISI ORTA SAYFADA

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Önderlik Sorunu üzerine değerlendirmesi:

PKK ÖNDERLİK GERÇEĞİ, DOĞUŞU VE GELİŞİM SORUNLARI

"... Parti ve önderlik gerçeğimizi zengin örneklerle ortaya koyduk. Bu temelde militanlarımızın önderlik gerçeği ve bunun gerektirdiği görevlerin dışına düşmeyeceklerini umut ediyoruz. İster ülke içinde olsun, isterse de ülke dışında olsun militanlarımız kendilerini o kadar daralttılar ki, insana ürküntü verebilecek bir düzeyde Partiyi en kötü tehlikelerle karşı karşıya bıraktılar. Yaptığımız açıklama ve değerlendirmelerle Partiyi doğru ve gelişkin bir düzeye ulaştırmak için çabalarımızı yoğunlaştırıyoruz. Bunlar karşısında hiçbir arkadaş "ne de olsa eskiye göre iyiyim" diyerek kendisini bir rahatlama içerisine düşüremez. O halde yeni dönem görevlerine, aydınlanmış ve netleştirilmiş bir çerçevede yaklaşarak, halkımızın ve çağın bizden beklediği öncü rolümüzü, PKK önderlik gerçeğine ulaşarak, bunu bütün yaşamımıza ve faaliyetlerimize egemen kılarak sarılalım ve bunları başarılı bir şekilde tamamlayalım..."

YAZISI 13. SAYFADA

Erken Seçim Sonrası Faşist-Sömürgeci Rejimin Durumu, Yaşanan Gelişmeler ve Görevlerimiz

Faşist Evren-Özal kliğinin olası durumu, çıkarılması gereken dersler ve bu dersler ışığında ortaya çıkan görevler karşısında Partimize düşen sorumluluk, Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Halk Ordusunun geliştirilmesinde ifadesini bulmaktadır. Daha önceki çeşitli değerlendirmelerimizde 1987-88'e ilişkin olarak rejimin biçimlenişinde düzenin kendi çelişkilerinin kızışmasının belirgin bir yer alacağını, bu durum dikkate alınarak taktiklerimizin daha yetkin bir uygulamaya kavuşturulmasının önemini belirtmiştik. Bugün çok daha iyi görülmektedir ki, faşist-sömürgeci rejim ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında son derece zorlanmıştır ve programını hayata geçirmede büyük zorluklarla karşılaşmaktadır. Ülke dışında ve içinde mücadelemizi yalıtlamak ve geliştirdiği özel savaş yöntemleriyle tasfiye edebilmek amacıyla içte ve dışta büyük tavizler vermektedir. Mücadelemizin başlangıcı nasıl ki 12 Eylül faşist rejimini biraz da hazırlıksız oluşuma zorlamış ve Türk devletini ağır bir siyasi bunalım içine itmişse, mücadelemizin daha sonraki sürekliliği ve gelişimi de bu bunalımı iyice derinleştirmiştir. Hemen hemen her toplantılarında, kararlarında ve uygulamalarında bu etkinin yol açtığı yoğun bir endişeyi, korku ve paniği yaşamakta, çeşitli yeni politika ve örgütlenmelerle özel savaşı geliştirmeye çalışmaktadırlar.

Bugün yeni bir seçimin hemen ertesinde bulunulmaktadır. Bunun ön yoklaması referandum adı altında yapılmıştı. Referandum, rejimin kendini ne kadar benimsendiğine dair sınamaya tabi tutması ve muhalefete yeni tasfiye yolları açmasıydı. Ardından gelen erken seçim ve bu süreçte yaşanan olaylar rejimin durumunu, geçmişe ait özelliklerini ve geleceğe yaklaşımını çok daha açık ortaya çıkardı. Bu nedenle, ortaya çıkan tüm bu olayları dikkate alarak gelişmeleri incelemek ve sonuçları değerlendirmek gerekiyor. Bunun için de, rejimi bu seçime getiren gelişmeleri görmek, Türkiye'yi 12 Eylül rejimine vardıran nedenleri bugünkü sonuçlar ışığında ortaya koymak ve rejimin geleceğine yön verecek, onu ilerletecek ya da geriletecek olayları doğru belirlemek gerekiyor.

Devamı 29. sayfada

Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemizde Daha Büyük ve Güçlü Bir Dönemin Başlangıcı Olan 1987'Yİ BAŞARIYLA KAPATIYORUZ

Parti, halk ve ulusal direniş tarihimizin önemli bir yılını, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizde daha büyük ve daha güçlü bir dönemin başlangıcı olan 1987'yi geride bırakıyoruz. 20. yy.'ın son çeyreğinin ikinci yarısına geçiş yılı olan 1987'de, uygarlığın beşiği Mezopotamya'nın ilk sahiplerinden olan ve uygarlık tarihinin ilk sayfalarına anlamlı sözlerle adını yazdıran Kürdistan halkı; binlerce yılın karanlığında, birçok talancı, istilacı barbar gücün egemenliği altında benliğinden ve özünden uzaklaştırılarak imha edilmek istenmesine rağmen, henüz söylenecek sözü olduğunu; tarihe, çağa ve insanlığa "haklıyım, özgür yaşayacağım" diye haykırarak yaşamaya hakkı olduğunu kanıtlamıştır. Yine, bir halkın bağrından nice zorluklar ve sancılarla ve nice engeller aşarak doğan Partimiz, ideolojik-politik öncülüğünün yanısıra, pratik öncülüğünü de bu yılda kanıtlayarak; toplumumuzu, sömürgecilerin dayattığı utanılası kölece yaşamdan, onurlu ve özgür bir yaşama doğru önemli oranda ilerletmiştir.

Daha '87 yılına girerken Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş şu belirlemeyi yapıyordu:

"Vatan topraklarının ve onun üzerinde oluşan emeğin ürünlerinden yararlanmayan, tarihte ve çağımızda hiçbir zaman şerefli bir konuma ulaşamaz ve her zaman düşkünce lanetlenmekten kurtulamaz. Proletaryanın büyük önderi Engels, emekçilerin kölelik yıllarındaki yaşamının her zaman utanılası lanetli bir yaşam olarak geçtiğini ve bu yaşamdan asla onur duyulamayacağını belirtir. Bizim için bu çok daha yakıcı bir gerçektir. O halde, tarih bilincimizi geliştirmek ve bu bilincimizle orantılı olarak günümüzde insan taslakları biçiminde iliklerimize kadar bizi saran sefaleti, utanılası durumu silmek ve gelişen, ilerleyen insan soyuna özgü niteliklere tırmanmak için yapılması gereken çok şey vardır."

Partimizin öncülüğünde halkımız ne yapması gerektiğinin bilincine varmış, o lanetli ve onursuz yaşamı reddederek kutsal direniş savaşını dayatmış, '87 yılında bu yolda küçümsenmeyecek adımlar atmıştır. Bu adımlar sonucunda, halk ve ülke gerçekliğiyle Kürdis-

Devamı 3. sayfada

III. KONGRE BELGELERİNDE KARARLAR

"Emperyalist gericiliğin desteğinde azgın bir faşist biçimi alan TC'nin insanlık dışı en gerici saldırılarına maruz kalan, bütün direnmeleri yenilgiyle sonuçlanmış bir halk tarihinin olumsuz mirasını yaşayan ve çok büyük bir güç dengesizliği ortamında bulunan tutuklu yoldaşlarımızın direnişleri, en azından dışardaki direnişler ve şehitlerimizin kanı kadar önemli ve yücedir. Yüzyıllardır yabancı egemenliğin baskı ve sömürüsü altında direnmesiz ve teslim alınmış bir duruma getirilen bir toplumun içinden çıkan, dışarda kendilerini savunacak güçlü bir örgütsel yapı ve mücadelenin bulunmadığı, tam tersine örgütsel dağınıklığın hakim olduğu bir dönemde direnişi yaşayanlar ve yaşatanlar tutuklu yoldaşlarımız olmuştur.

"Onların direnişleri önemli kayıplara mal olsa da, düşmana karşı kazanılmış muazzam bir siyasal zaferdir..."

YAZISI 11. SAYFADA

Sömürgeciliğe Karşı Savaşın Gelişimi ve İhanetin Son Çırpınışları

Günümüz Kürdistan'ında yeni bir tarih yaratılıyor. Halkımız açısından bunun anlamı son derece açıktır. Köhnemiş bir sömürgeci egemenlik sistemi burada kendi yenilgisini belgeliyor. Yeryüzünden silinmeye mahkum edilmek istenmiş bir halk üzerine dökülen betonu kırarak ayağa kalkıyor ve yaşama kararlılığını bütün dünyaya haykırıyor. Bu, halkımızın kendi geleceğini artık kendi elleriyle özgürce çizmesi anlamına geliyor. Oysa yakın bir döneme kadar yaşanan gerçeklik bunun tam tersiydi. Ülkemizde yaşanan tarih, sömürgeci egemen güçlerin ve yerli işbirlikçilerinin tarihiydi. Halkımızın kaderi üzerinde söz sahibi durumun-

Devamı 33. sayfada

Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemizde Daha Büyük ve Daha Güçlü Bir Dönemin Başlangıcı olan 1987'yi Başarıyla Kapatıyoruz

Baştarafı 1. sayfada

tan, dünyadaki birçok gücün gündemine, tarihinin en geniş boyutlarında girerken, bu gelişmelerin yaratıcısı ve ulusal direniş mücadelemizin öncü gücü PKK, başta Ortadoğu halkları olmak üzere dünya ilerici insanlığı nezdindeki saygın ve seçkin konumunu daha da pekiştirmiş, buna karşılık Türk faşist sömürgeciliği ve işbirlikçisi teslimiyetçi, tasfiyeci, reformist ve sosyal-şoven uşaklar, her yünüyle derin bir iflas ve tükenmişliği yaşamışlardır.

Kuşkusuz, 10 yıllık Parti tarihimizin her gelişme aşamasında olduğu gibi '87 yılında yaratılan bu önemli gelişme ve kazanımlarda da şehitlerimizin, ulusal direniş kahramanlarımızın rolü esas ve belirleyicidir. Onlar halkımızın gönlünde ve özgür ve bağımsız yarınlarında onurlu, yüce yerlerini ebediyete kadar koruyacaklardır.

Ulusal direniş savaşımızın daha da yükseldiği 1987 yılına girişte, yoğun ve bilinçli bir çabayla yürütülen çok yönlü hazırlıklar sözkonusudur. Her şeyden önce Partimizin dokuz yıllık mücadele pratiğinden edinilen zengin dersler ve özellikle de 1984-85-86 yıllarının önemli deneyimleri ve kazanımları mevcuttur. Yine, 1986 sonlarında gerçekleştirilen ve mücadelemize her yünüyle büyük bir ivme kazandıran Parti III. Kongresi ve bu zeminde yapılan önemli tartışmalar, güçlü kararlar vardır. Kongre çağın, Ortadoğu bölgesinin ve bu karmaşada yer alan Kürdistan'ın tarihsel ve güncel durumunu tartışarak kendi gerçekliğimizin ve rolümüzün ne olması gerektiğini ortaya koydu. Ayrıca yoğun bir eleştiri-özeleştiri ortamında Parti kendisini gözden geçirerek, doğru olanla sahte olanı, yaşamaya hakkı olanla olmayanı netçe belirledi. Gerçek öncülüğün ne anlama geldiği önderlik adı altında ortaya konulanın bunu temsil edip etmediği ve buna nasıl zarar verdiği, buna karşılık halk kahramanlığının ne olduğu ve nasıl temsil edildiği vb. durumlara açıklık getirdi. Bu eleştiri ve özeleştiriler temelinde sahte ve zayıf yan ortaya çıkarılıp mahkum edilirken, güçlü ve temsil edilmesi gereken yan hakim kılınmış, böylelikle geleceğe yönelik büyük kararlara ulaşılmıştır.

ARGK birliği toplantıda...

İşte yeni bir mücadele yılına böyle güçlü kararlarla giren Partimiz, **"savaş alanına kesinlikle hesap sormak, nihai zafere doğru pekişen adımlarla yürümek için"** çıkacağımızın bilinciyle, '87'nin üzerine kahramanca yürümeyi esas almış ve bu yılda ulusal direniş tarihimizin parlak sayfalarına yeni ve daha görkemli sayfalar eklemiştir. Baştan sona güçlü atılımlarla karşıladığımız bu yılda, Ulusal Kurtuluş Cephesi -ERNK- ve Halk Kurtuluş Ordusu -ARGK- saflarında birleşen halkımız bağımsız ve özgür geleceğine, yani, nihai zafere daha da yakınlaşmıştır.

ULUSAL DİRENİŞ SAVAŞIMIZDA ÖNEMLİ BİR ATILIM VE DÖNÜM NOKTASI: 1987 KIŞ EYLEMLİLİĞİ

Devrimci direniş hareketimiz, Parti III. Kongresinden aldığı güç ve güvenle '87'ye yürürken, faşist-sömürgeci TC de yoğun hesaplar içerisinde bulunmaktaydı. Bilinen o kokuşmuş, yalan ve karalama yöntemleriyle ve yine her zamanki gibi bir özel savaş aracı durumuna getirdiği basın ve tasfiyeci sol güçler aracılığıyla, Partimizi karalamaya, böylelikle '87 Newroz'unda patlayacağını düşündüğü devrimci fırtınanın etkisini zayıflatmaya çalışmaktaydı. Ne var ki, faşist rejimin yetkilileri, hesaplarında bir kez daha yanılmaktaydılar; baharda kopacağını hesapladıkları devrimci fırtına, hiç de beklemedikleri bir anda, zemheride, III. Kongre ruhuyla pratiğe atılan ARGK gerillalarının kızgın namlularında patladı.

17 Ocak 1987 tarihinde, Mardin'in Gercüş ilçesine bağlı Seki köyünde, sömürgecileri kahreden ses Kürdistan'a ve tüm dünyaya yayıldı. Devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından, "köy korucusu" adı verilen hain çete ve yakınlarından 10'u öldürülürken birçoğu da yaralandı.

22 Ocak 1987 günü, ARGK'ye bağlı gerilla birliklerimiz, bu kez Uludere'ye bağlı Ortabağ köyüne baskın düzenlediler. Sonuç: Çete ve yakınlarından 8 ölü, 10 yaralı.

23 Ocak 1987 günü, düşmanı sersemleten bir darbe daha: Midyat, Başyurt köyü Gündikörte mezrası baskınında, yine çete ve yakınlarından 10 ölü, 10 yaralı.

Yine Ocak ayında, Mardin'in İdil ilçesi yakınlarında bir faşist komando timi, kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından pusuya düşürüldü: 3 ölü, çok sayıda yaralı.

Partimiz ve halkımızın 1987'yi böylesine görkemli, peşpeşe gelişen yoğun bir eylemlilikle karşılaması düşmanı derinden sarstı. Ve sömürgecilerin bu denli sarsıntıya uğraması da boşuna değildi elbet. Her şeyden önce düşman olumsuz doğa koşullarına güvenerek kendisini rahat hissetmekte ve bu koşullarda böyle saldırılar beklememekteydi. Kürdistan'ın bilinen o ağır kış koşullarında ve metrelerce kar ortamında gerillanın böylesi bir hareketliliğe ve eylemliliğe ulaşması, silahlı direnişin halkla bütünleşmesinin ve özgürlüğünün açık kanıtı olmaktaydı ki, sömürgeciler açısından bunun ne anlama geldiğini tahmin etmek hiç de zor değildi. Bu eylemlilik aynı zamanda, sömürgecilerin büyük askeri birlikler yığdığı yerlerin dışında kalan geniş alanlarda devrimci otoritenin hakim olması anlamına gelmekteydi. Ulusal direniş mücadelemizin bu güçlü atılımı karşısında düşmanın sarsılmaması, paniğe, korkuya kapılmaması elbette ki mümkün değildi. Faşist rejimin çaresizliği daha o günlerde, dönemin İçişleri Bakanı Y. Akbulut'un "Başka bir tedbir varsa bilen çıksın söylesin" biçimindeki açıklamalarında, herkesin rahatlıkla görebileceği tarzda ortaya çıkmıştı.

Asker-sivil, sömürgecilerin en üst düzey temsilcileri peşpeşe Kürdistan'a gidip durumu yakından değerlendirmekte ve bir yandan da savaş alanlarına sürekli askeri güç takviyesi sürmekteydi. Düşmanın tüm bu çırpınışlarına rağmen gerilla saldırıları durdurulamadı, aksine gelişerek sürdü.

19 Şubat 1987 tarihinde, Eruh'un Çimencik köyüne baskın düzenleyen bir gerilla birliğimiz, milis-çetelerden ikisini öldürürken, 4'ünü de yaraladı.

22 Şubat 1987 günü ise, gerilla birliklerimiz bu kez Uludere'ye bağlı Taşdelen köyüne baskın düzenlediler. Baskın sonucunda çete ve yakınlarından 14'ü öldürüldü, 9'u da ağır yaralandı.

Savaşın, daha Ocak ve Şubat aylarında bu boyutlara varması sömürgecilerin korku ve paniğini had safhaya çıkardı, gelişmelerin önünü alamayan düşman ne yapacağını şaşırdı. Etkin gerilla saldırıları karşısında "köy koruculuğu" sisteminin parçalanıp dağıtılması, büyük umutlar ve maddi külfetlerle oluşturulan bu çete grupları, rejimi korumak şurda kalsın, kendilerini bile koruyamayarak düşmanı büyük bir çıkmaza soktu. Nitekim burjuva basın çevrelerinde "korucuları kim koruyacak" türünden sorular sıkça sorulur oldu.

Sömürgeci burjuvazi yaşadığı dehşeti giderebilemek için bir kez daha tarihi vahşet ve barbarlık geleneğini anımsayarak, sivil halkımızı katletmeye girişti. Savaşın en kızgın olduğu Botan, Mardin ve Hakkari alanlarının dış alanlarla ve dünyayla irtibatı koparıldı. Sözkonusu alanlarda bulunan tüm yerleşim yerlerinin telefonları kesildi, gerillalara aktarılacağı düşüncesiyle bu alanlara yiyecek vb. maddelerin sokulması kısıtlandı ve yer yer de tümden yasaklandı. Ardından savaş uçaklarıyla, Güney Kürdistan köyleri de dahil olmak üzere, Kürdistan'daki yerleşim birimlerine, sivil halkımızın üzerine bombalar yağdırıldı, birçok yaşlı, kadın, çocuk sivil insanımız katledildi. Faşist ordu sürüleri de hava kuvvetlerinin desteğinde köylere girerek, Halk Kurtuluş Ordusu kuvvetlerinden yedikleri darbelerin acısını, köylerimizi yakıp yıkarak ve savunmasız insanlarımızı katlederek gidermeye çalıştı.

Her yönüyle tam bir savaş hali yaşanan Kürdistan adeta abluka altına alındı; 2. Ordunun tüm birlikleri oraya sevkedildi; Diyarbakır, Van vb. merkezlere Türkiye'den yapılan sivil uçak seferleri bile savaş uçaklarının eşliğinde ancak yapılabildi. Estirilen bu faşist devlet terörü, düşmanın, '87 kışında tanık olunan ve özellikle de Bahar Atılımıyla kaydedilecek gelişmelerden ne denli korktuğunun göstergesi olmaktaydı. Fakat korkunun ecele faydası olmadığı bir kere daha ortaya çıktı ve Kış Atılımı, '87 Newroz Bahar Atılımıyla bütünleşerek, ulusal direniş savaşımızın boyutları daha da genişledi.

5 Mart 1987 tarihinde, Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliği'ne baskın düzenleyen gerillalarımız, yüzlerce traktörü ateşe vererek, düşmana milyonlarca lira zarar verirken; sömürgecilerin alevlenen halk savaşımızı söndürme çabalarının nasıl boş ve beyhude çabalar olduğunu kanıtladı.

7 Mart 1987'de, Nusaybin'e bağlı Açıkyol köyü gerilla birliklerimizin baskınına uğradı. Halkımızın can düşmanı çetelerden 8'i yakınlarıyla birlikte öldürüldü ve birçoğu da yaralandı.

18-19 Mart 1987'de, Beytüşşebap Dereler mıntıkasında, halkımızın değerli önderi Orhan yoldaş komutasında Doğan, Sait, Emin ve Xoşnav yoldaşlar sergiledikleri görkemli direnişle Newroz ateşi kızıllaştırılarak halkımıza yaşam yolunun ne olduğu gösterilirken; sayısı 1000'i aşkın bir faşist ordu sürüsü ile iki gün aralıksız çatışarak PKK militanının kahramanlığı da bir kez daha kanıtlanarak düşmanın yüreğine tarifsiz bir korku salınmıştır.

7 Nisan 1987 günü, Şırnak'a bağlı Kavuncuk köyünde 7 çete, kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından kurşuna dizildi.

Aynı gün bir başka gerilla birliğimiz tarafından Çukurca'nın Andaç mıntıkasında bir düşman askeri konvoyu pusuya düşürülerek imha edildi.

Kış ve Bahar Atılımlarının zirvesini teşkil eden 28 Nisan 1987 tarihli Şemdinli çarpışmasında, sömürgeci orduya öldürücü bir darbe daha vuran ARGK birlikleri, biri binbaşı, 2'si üsteğmen olmak üzere onlarca düşman asker ve subayını imha ederek sömürgecilere Kürdistan'da yaşam olanağı tanımayacağını kanıtlarken, ulusal direniş mücadelemizde de yeni bir gelişme döneminin, yaygın gerilla savaşı döneminin başlatıldığını ilan ediyordu. Bu çatışmada halkımızın ölümsüz komutanı Bedran yoldaş şehit düştü.

Düşmanın tüm çırpınmalarına rağmen korktuğu başına geldi. Ve '87 Newroz Bahar Atılımı bir balyoz gibi sömürgecilerin beyninde patladı. Elbette ki, bu görkemli patlamanın sesi ve etkisi Kürdistan ve Türkiye ile sınırlı kalamazdı, nitekim kalmadı da. Aynı dönemde dünyanın değişik alanlarında da birçok önemli gelişme yaşanmasına rağmen dünyanın nabzı bir süre adeta Ortadoğu'da, Kürdistan'da attı. Tüm gözler ve duyargalar, dünyanın çeşitli alanlarında Botan'a, Hakkari'ye, Mardin'e çevrildi. Üstüne kapkara bir perde çekilerek küllendirilmiş, unutturulmuş Kürdistan her alanda ve çeşitli düzeylerde konuşulur, tartışılır oldu. Bu gelişmeler karşısında, sömürgeci TC'nin inatla sürdürdüğü katı-inkarcı kemalist politika parçalandı, yerlebir oldu. Faşist rejimin temsilcilerinin yaptığı açıklamlarda ve verdiği demeçlerde artık "şu kadar saatte şöyle yok eder, bitiririz" türünden atıp-tutmalar yerini, rejimin yenilgisinin açık itiraflarına bıraktı. Başta faşist Genelkurmay Başkanı olmak üzere, MİT mensupları, emekli generaller, bakanlar vb. yetkili ağızların, halkımızın dayattığı uzun süreli halk savaşını kabul ve itiraf etmek zorunda kalan beyanları birbirini izledi. Genelkurmay Başkanının, *"İspanya'nın Bask, Fransa'nın Korsika sorunuyla birlikte yaşamayı öğrendiği gibi Türkiye'nin de meselenin uzun vadeli olduğuna kendisini alıştırması gerektiği"* yolundaki sözleri bile, tek başına, kemalist inkarcı tutumun nasıl kırıldığını göstermeye yetmektedir. Elbette ki bu bir çaresizliğin de en açık ifadesiydi. "Köy koruculuğu" adlı çeteciliğin iflasının ardından faşist ordu sürüleriyle, "özel tim" vb. güçlerin de işlemez kılınmasının ardından gelen somut bir çaresizlikti rejimin yaşadığı.

Bu çaresizlik faşist Türk sömürgeciliğini yeni bir çılgınlığa itti. Her türlü özel savaş yöntemlerini deneyerek önlemeye çalıştığı halk savaşımızın gelişimini ve alevlenmesini engelleyemeyince, Kürdistan'ı boşaltmaya kalkıştı. M. Kemal'in "Takrir-i Sükün" kanununu "Orman Kanunu" adıyla hortlatarak, başta Dersim alanı olmak üzere birçok alandaki köylerimizi toptan sürgüne girişti. Fakat her adım attığında olduğu gibi bu uygulamada da çok geçmeden nasıl yanıldığını anladı düşman. Kürdistan halkı artık '25'lerin '38'lerin sahipsiz halkı değildi; PKK gibi öncüsü, hakkını koruyanı, düşmanından hesap soranı vardı. Nitekim bazı pratik adımlar atan sömürgeciler, bu uygulamanın kendilerine pahalıya mal olacağını anlayınca geri adım atmak zorunda kaldılar.

1987 Kış ve Bahar Atılımlarının diğer bir sonucu da; kaderini, çürümüş, tükenmiş bir güç olan çağdışı faşist-sömürgeci bir rejime, 12 Eylül faşist rejimine sıkı sıkıya bağlamış bulunan teslimiyetçi-tasfiyeci solun da iflas etmesi, can çekişmesidir. Devrimcilik ve solculuk adına, PKK'ye ve Kürdistan tan halkının kutsal direnişine, "kraldan daha kralcı" bir alçakça tutumla saldıran bu sosyal-şoven ve reformcu güruhların kime ve neye hizmet ettikleri, mücadelemizin '87 yılında kaydettiği gelişmeler sonucunda daha açık olarak su yüzüne çıkmış, dolayısıyla bunlar da, efendilerinin uğradıkları hazin sondan kurtulamamışlardır.

ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜ VE YAZ ATILIMI:

Ulusal direniş savaşımızda yeni ve daha ileri bir adım olan yaygın gerilla savaşı aşaması, 28 Nisan 1987'de Şemdinli'de faşist Türk ordusuna vurulan büyük darbe ile

halkımıza ve tüm insanlığa müjdelendi. Bu süreç Özgürlük Yürüyüşümüzün büyük tarihi anlam ifade eden önemli bir noktasıdır. Bu tarihi adımla halkımız, büyük bir fedakarlık, cesaret ve kahramanlık örneği sergileyen öncüsü ile daha çok bütünleşip Ordulaşma ve Cepheleşme yolunda önemli bir mesafe katederken, her türlü vahşeti pervasızca uygulayan faşist Türk sömürgeciliğinin yapacak fazla bir şeyi kalmadığını da açıkseçik ortaya koymuştur.

Yaz Atılımıyla devrimci savaşın daha çok genişleyerek, tüm Kürdistan sathına yayılması bu gerçekliğin en somut kanıtı olmuştur. Bu süreçte Parti kadrolarıyla yaptığı konuşmada, artık ülkemizi terketmeyeceğimizi, tam tersine güçlü bir vuruş ve büyük bir atılım için ülkemizi geçilmez bir direnme hattı haline getireceğimizi vurgulayan Parti Önderliği, bu onurlu adımın anlamını şöyle izah etmiştir:

"... Biz burada özgürlüğü ve vatanı yakalamak, sömürgeciler tarafından kendi öz topraklarından kopartılarak dünyanın dörtbir yanına savrulan insanlarımızın yönünü Kürdistan'a çevirmek, vatanı ve özgürlüğü insanlarımızın beynine ve yüreğine, uğruna ölünmesi gereken en kutsal değerler olarak yerleştirmek için, sekiz yıl boyunca gerçekten büyük bir kararlılık ve sabır gücüyle sipere yatarak mücadele verdik. Sonuçta, yüzyıllardan beri çekilen acıların, işkencenin, özgürlükten mahrum bırakılmanın, vatan topraklarının çok uzaklarına savrulmanın ve kendi vatanında vatansız yaşamaya mahkum edilmenin hesabının sorulması anlamına gelen Kürdistan'ımıza görkemli bir yönelişi gerçekleştirdik... Bu yönelme, yalnızca fiziki anlamda bir yöneliş değil, ruhsal yücelme, ulusal kimliğin yeniden kazanılması ve halkın özgürlüğüne kavuşması gibi hususları da içeren bir yöneliştir."

İşte böylesi bir ruhla pratiğe yönelen gerilla birliklerimiz, sömürgecilerin her türlü kurum ve kuruluşlarına karşı yoğun bir saldırıya geçerek, ülkemizin doruklarında hakimiyetini daha da pekiştirmiştir.

1 Mayıs 1987 tarihinde, Gercüş Yamanlar köyü civarında bir düşman askeri cemsesi mayınla havaya uçuruldu, 1 üsteğmen ve 20 kadar asker öldürüldü.

4 Mayıs'ta, Gercüş Seki köyü çetelerini taşıyan traktör havaya uçuruldu; çetelerden en az 3'ü öldü, çoğu da yaralandı.

18 Mayıs günü, Mazgirt'e bağlı Gümüşgün köyüne gerillalarımız tarafından bir baskın düzenlendi, MİT mensubu öğretmen kurşuna dizildi.

21 Mayıs günü, Lice Yolçatı köyüne baskın düzenlendi, MİT mensubu öğretmen ve köy imamı kurşuna dizildi.

9 Haziran 1987'de, Ömerli yakınlarında, ARGK gerilla birliklerimiz tarafından 3 araçlık bir düşman komando timi pusuya düşürüldü; 1 üsteğmen ve 3 er olay yerinde ölürken, ağır yaralılardan çoğu da daha sonra kaldırıldıkları hastanede öldü.

Aynı günlerde Ceylanpınar Devlet Üretme Çitliği'nin ekinleri ateşe verildi, düşman büyük bir maddi zarara uğratıldı.

Yine aynı tarihlerde Nusaybin'de, gerilla birliklerimizin döşediği mayına çarpan 3 asker imha oldu.

12 Haziran'da, Diyarbakır merkezinde bir komplo sonucu Alaattin ZOĞURLU ve Mehmet DAĞ yoldaşlarımız şehit düştüler.

26 Mayıs'ta, Adıyaman Şerefli köyü yakınlarında, bir ihbar sonucu çıkan çatışmada Ömer (Mustafa ÖMÜRCAN), Selim (Rahman KORKMAZ), Kazım (Mithat DEMİRCİ), İbrahim DEMİR ve Firaz yoldaşlar eşsiz bir direniş sergileyerek şehit düştüler.

21 Haziran 1987'de, gerilla birliklerimiz Ömerli'nin Pınarcık köyüne girerek, sömürgecilerin silahlarıyla kurtuluş kuvvetlerimize karşı savaşan çetelerin evlerini başlarına yıkarak, birçoğunu yakınlarıyla birlikte imha ettiler.

29 Haziran'da Baykan jandarma taburuna baskın düzenlendi, düşmana önemli kayıplar verdiren birliklerimiz, kayıp vermeden üslerine döndüler.

Sömürgecilerin diktiği her engeli ezip geçerek çığ gibi büyüyen Yaz Atılımı gelişip yayıldıkça, düşmanın korkusu ve itirafları da yükselmeye ve düşman cephedeki bozgun belirtileri daha da açığa çıkmaya başladı. Faşist şef Evren'in bizzat rejimin çaresizliğini itiraf ederek, "İran-Irak savaşı sürdükçe Güneydoğu'da olayları durduramayız" şeklinde açıklama yapması; ve yine bir gerilla saldırısının ardından "kahraman mehmetçiğin(!)" korkudan dilinin tutulduğu, konuşamaz duruma geldiği gerçeğinin Mardin Valisi'nin ağzından itiraf edilmesi, savaşın ve savaşan güçlerin durumuna yeterince açıklık getirmektedir.

Düşmanın, yeni özel savaş taktikleri olarak karşımıza çıkardığı "Özel Kolordu" ve Kürdistan'ın ayrı ve sömürge bir ülke olduğunun pratik itirafı anlamına gelen "Genel Valilik" gibi uygulamaların, **Bir Parça Özgür Vatan Toprağı Yaratmak** şiarıyla harlandırılan kızıl savaşın yakıcılığı karşısında durama-yacağı, eriyip gideceği belliydi. Nitekim "süper vali" diye ilan edilerek kendisine büyük umutlar bağlanan faşist H. Kozakçıoğlu'nun çok geçmeden yaptığı açıklamada, "Balkaya dağlarına bir ordu bile gönderilse yutar, kaybeder" tarzında sözler sarfetesi ve yine Kürdistan'da yatırım yapan şirketlerin kendi güvenliklerini —gerilla saldırıları karşısında— sağlamasını istemesi, düşmanın çaresizliğini açıkça ortaya koyarken, Kürdistan'ın doruklarında gerillaların hakimiyetinin nasıl pekiştiğini kanıtlamaktadır.

Yaz dönemi boyunca aralıksız gerilla saldırıları; baskın, pusu ve taciz eylemleri karşısında sömürgeci yapı adeta felce uğratıldı; faşist ordu sürüleri hareket edemez oldu. Onbinlerce askeri gücün korunmasında Kürdistan'a giden Turgut Özal, Erdal İnönü vb.'nin kulaklarının ve burunlarının dibinde patlayan bomba ve mayınlar, sömürgecileri tam anlamıyla serseme çevirdi. Sürekli yoğunlaşan gerilla saldırılarıyla ovalarda ve yerleşim merkezlerinde de sömürgeci düşmana ağır darbeler vurularak adım adım geriletildi. Bunlardan bir kesimini şöyle anımsatmak mümkün:

Faşist Özal onbinlerce askerin korumasında Pınarcık'ta iken, 8 Temmuz'da İdil-Peçenek ve Midyat-Yuvalı köyleri ARGK gerilla birliklerinin baskınına uğradı: 40 çete ve yakını imha edildi. Aynı günlerde Cehennem Deresi ve Çelik dağında günlerce süren şiddetli çarpışmalarda sömürgeci ordu sürülerine ağır kayıplar verdirildi.

10 Temmuz günü, Eruh-Fındık bucağı yakınlarında düşman operasyon birliği pusuya düşürüldü: 20 ölü. Eruh'un başka bir mıntıkasında da aynı gün bir başka pusu eyleminde düşmana ağır kayıp verdirildi.

Aynı tarihlerde, Şemdinli'nin Derecik ve Koçyiğit köylerinde iki ayrı düşman askeri konvoyuna saldırı düzenlendi. Sömürgecilerin her fırsatta methettikleri "özel tim"ler kaçmaya çalıştıysa da ARGK gerillalarının darbesinden kurtulamadılar. 2 tim elemanı olay yerinde öldürüldü, birçoğu da ağır yaralandı.

23 Temmuz günü, Şemdinli'nin Umurlu köyüne baskın düzenlendi: 5 ölü, çok sayıda yaralı. Bu çatışmada 3 savaşçımız da şehit düştü.

24-25 Temmuz gecesi, ARGK gerilla birlikleri, Uludere ilçe merkezine baskın düzenlediler. Düşman, "sadece 1 er yaralandı" biçiminde açıklama yaptıysa da kayıplarının çok daha fazla olduğu bilinmektedir.

Aynı günler, Uludere'nin Işıkveren köyü baskınında 3 çete kurşuna dizildi; bir özel operasyon tim mensubu imha edildi, 15 kadarı yaralandı. 24 Temmuz günü, Peçenek'e gidecek olan Erdal İnönü'nün geçeceği yolda bubi tuzaklarının peşpeşe patlaması üzerine, konvoy yolu terkederek dağdan yürümek zorunda kaldı.

Bingöl-Kaplıca ve Kiği-Ayanoğlu köylerine saldırı düzenlendi, düşmana çok sayıda kayıp verdirildi. Yine 10 Temmuz günü, Dersim-Nazimiye jandarma taburuna saldırı düzenlenirken, aynı gün Diyarbakır-Hani'ye bağlı Kirmeli köyü baskınında düşman kaybı: 6 ölü, 7 yaralı.

26 Temmuz'da Karakoçan şehir merkezinde asker-polis hedeflerine yönelik saldırılar gerçekleştirildi. 30 Temmuz günü, Cudi Dağı Silopi ilçe mıntıkasında faşist ordu sürüleriyle gerilla birliklerimiz arasında 4 saat süren bir çatışma meydana geldi. Düşman kayıpları çok olmasına rağmen, 1 yaralı olarak açıklandı. 31 Temmuz çatışmasında —Uludere'nin Ortabağ kesiminde— çok sayıda milis çete ve asker öldürüldü. 2 savaşçımız şehit düştü.

Ayrıca Kars'ın Aralık, Susuz, Selim, Ardahan ve Iğdır ilçelerinden, Ağrı-Dersim-Urfa'ya kadar her alanda gerçekleştirilen yüzlerce saldırı, pusu baskın vb. eylemde sömürgecilere ağır kayıplar verdirilirken; çeşitli demiryollarına, orman ve maden işletmelerine, şantiyelere yönelik sabotaj eylemleriyle de düşmana milyarlarca liralık maddi zarar verdirildi.

Ulusal direniş savaşımızın Devrimci Yaz Atılımıyla, Kürdistan'ı böylesine boydan boya sarması, faşist rejimin askeri-siyasi ve ekonomik krizini daha çok derinleştirdi. Kahraman ordumuz ARGK'nin etkin saldırıları karşısında 12 Eylül faşist rejiminin ayakta kalıp kalamayacağı sorunu en geniş iç ve dış çevrelerde tartışılan konu oldu. Bu gerçekliği farkeden diktatör Evren'in büyük bir telaşa kapılması ve 30 Ağustos demecinde, "dimdik ayaktayız" biçiminde açıklama yapması boşuna değildi elbet. En son özel savaş taktiklerinden "Özel Kolordu" ve "Genel Valilik" uygulamaları da iflas eden ve her alanda tamamen tükenen, politika üretemez duruma gelen 12 Eylül faşist rejimi; yeni bir 15 Ağustos'u büyük bir güç ve moralle ve coşkuyla karşılayan ve giderek zindanlardan başlamak üzere Türkiye gençlik ve işçi hareketi üzerinde de etkisi görülen silahlı direniş hareketimiz karşısında kendisini yeniden halka onaylatmak, meşrulaştırmak zorunluluğu duydu. Ve "referandum" aldatmacası böylece gündeme geldi. Fakat Kürdistan'da gerilla savaşı sömürgecilerin bu yöntemini de yerlebir ederek gelişmesini ve yayılmasını sürdürdü. Ağustos'ta ARGK birliklerinin saldırı eylemleri daha da yoğunlaştı.

8 Ağustos Pervari'nin Doğanlı köyünde teslim olmayan çetelerden 2'si kurşuna dizildi. Aynı gün Gercüş yakınlarında sömürgeci güçlerle girişilen çatışmada 1 özel tim elemanı öldürüldü.

11 Ağustos günü, Bingöl-Genç Soğukpınar köyü civarında gerilla birliklerimizle sömürgeci ordu sürüleri arasında bir gün boyunca süren çatışmada, düşmana çok sayıda kayıp verdirilirken, 3 gerillamız da kahramanca savaşarak şehit düştü.

14 Ağustos'ta, gerilla birliklerimiz tarafından Çukurca-Çınarlı köyü yakınlarında bir özel tim pusuya düşürülerek imha edildi. Aynı gün Nusaybin'in Akarca köyü yakınlarında da yoğun çarpışmalar meydana geldi. Çok sayıda düşman gücünü safdışı bırakan 2 savaşçımız, büyük bir direniş örneği sergileyerek şehit düştü. Bir gün sonra, 15 Ağustos'ta Mazıdağı Keleke köyüne düzenlenen baskında 2 çete öldürüldü.

19 Ağustos'ta, Uludere Işıkveren karakoluna düzenlenen baskında, 2 asker öldü, 1 üsteğmen ve 3 asker de ağır yaralandı. Aynı günün gecesi Eruh'a bağlı Kılıçkaya köyü Milan mezrasına düzenlenen baskında, çete ve yakınlarından 25'i öldürülüp 34'ü yaralanırken, çok sayıda da silah ve mühimmat ele geçirildi.

20 Ağustos'ta, Midyat Kerboran'da hain Şehmus Arık'ın evine düzenlenen baskında 5 kişi öldürüldü.

25 Ağustos günü, Ömerli'ye bağlı Tavuklu karakoluna düzenlenen baskında düşmana çok sayıda kayıp verdirildi. Aynı tarihte Bingöl Şenköy'de çıkan çatışmalarda sömürgecilere ağır kayıplar verdirildi, ancak düşman 1 er yaralı diye açıklama yaptı. Yine aynı gün Kığı-Yedisu'da meydana gelen çatışmada düşmana zayiat verdirildi.

26 Ağustos'ta, gerillalarımız tarafından Şırnak Kumçatı köyüne bir baskın düzenlendi. Olay yerine gelmek isteyen düşman askeri konvoyunda 1 araç yola döşenen mayınlara çarparak içindekilerle birlikte imha oldu. Gerillalarla daha karşılaşmadan bozguna uğrayan düşman konvoyu dağılarak geri çekildi. Sömürgeciler kayıplarını ve acizliğini her zamanki gibi örtmek isteyerek sadece 1 askerin öldüğünü açıkladılar.

27 Ağustos'ta, gerilla birliklerimiz tarafından Hazro ilçe merkezine bir baskın düzenlendi. Cezaevi boşaltılarak hükümet binası da ateşe verildi.

Devrimci kurtuluş kuvvetlerimizin askeri alanda sağladığı başarılar ve yarattığı gelişmeler siyasal alana da kaçınılmaz olarak yansıdı. Yurtiçinde ve dışında onbinlerce Kürdistanlı yurtsever Ulusal Kurtuluş Cephesi saflarında yerlerini aldı; ulusal kurtuluşçu işçiler, kadınlar, gençler kendi birliklerini oluşturarak ilan etti; böylelikle 1985 Newroz'unda sıcak savaş koşullarında ilan edilen ERNK'nin örgütleri örülmüş ve Cephe pratikte ete-kemiğe bürünmüş oldu. Düşman cephede ise bozgun, yaşamın her alanında devam etti. 12 Eylül faşist rejimi, 8. yılına adeta koltuk değnekleriyle girdi. Yenilgiden kurtulamayan ve kurtarılamayacağı iyice anlaşılan faşist ordu, "sıkıyönetimi kaldırıyoruz" sahteliğiyle savaştan kaçırıldı; bunun yerine örgütlendirilen lümpenler, serseriler sürüsü "Özel Kolordu"nun pabucu erkenden dama atıldı. Diğer tüm özel savaş yöntemleri de giderek süreç içinde çok daha çabuk boşa çıkarılır oldu. Zira gerilla savaşı hızlı gelişiyor ve her şeye damgasını vuruyordu. Referandum aldatmacası rejimi kurtarmaya yetmedi, kriz her yönüyle giderek derinleşti; sömürgeciler bir yandan daha sonraki yıllar için —1988 baharı— öngördüğü erken seçim aldatmacasını gündeme getirmek zorunda kalırken, bir yandan da TKP, Sol Birlik vb.'lerinin şahsında yeni ihanet şebekeleri örgütlemenin hazırlıklarını hızlandırdılar. Fakat her şeye rağmen gerilla savaşı, gelişerek yükselmeye ve Türkiye ile Kürdistan'daki tüm gelişmelere damgasını vurmaya devam etti.

1987 yılının Eylül-Ekim-Kasım aylarında da Halk Kurtuluş Ordumuz her cephede güçlü ilerlemeler kaydederek sömürgeci yapı ve kurumları işlemez kıldı.

1 Eylül'de, Derik Balova köyünde 2 hain kurşuna dizilerek cezalandırıldı.

2 Eylül'de, mayına çarpan düşman askeri aracında 1 astsubay ile 2 er öldü, 1?'si de yaralandı. Ayrıca Mazıdağı'nda MİT mensubu 1 imam kurşuna dizildi.

7 Eylül günü, Dersim-Mazgirt'te adliye binası bombalandı ve yakıldı. Ertesi gün 8 Eylül'de, ARGK birlikleri bir sömürgeci askeri konvoyu Şemdinli yakınlarında pusuya düşürdü; 2 araç içindekilerle birlikte tamamen imha edildi. Düşman yine kaybını gizleyerek 4 asker yaralandığı biçiminde yansıttı. Aynı gün Midyat yakınlarında gerillalarımızın döşediği mayına çarpan askeri araçta bulunanlardan 9'u ağır yaralandı.

10 Eylül günü, Dersim merkezinde bir polis otosu gerillalarımız tarafından pusuya düşürüldü. Tamamen tahrip edilen otonun içindeki polisler öldü veya ağır yaralandı.

15 Eylül'de, Eruh çevresinde günlerce süren yoğun çarpışma ve sabotajlarla sömürgecilere ağır kayıplar verdirildi. Bu süreçte bir askeri konvoy pusuya düşürüldü, çevrede bulunan bir odun deposu ateşe verildi ve Eruh-Şırnak yolu aralıklı olarak gerillaların denetimine girdi.

16 Eylül günü, Yüksekova Yeşildere mezrasında gerilla birliklerimizle, sömürgeci güçler arasında çatışma çıktı. Çatışmada 1 çete öldü, 1 çete ve çok sayıda asker de yaralandı.

17 Eylül günü, Şırnak Karageçit köyü yakınlarında gerillaların pususuna düşen 4 çete 2 yakınıyla birlikte öldürüldü.

19 Eylül'de, Şırnak, Kayboyun köyü Akçay mezrasında 1 muhtar ölümle cezalandırıldı.

20 Eylül, Genç Dikpınar köyünde 1 çete öldürüldü.

22 Eylül'de, Şırnak'a bağlı Güneyce köyü Çiftekavak mezrasına baskın: Çete ve yakınlarından 11 ölü. Aynı gün Genç'e bağlı Selvi bucağında 1 hain kurşuna dizildi. Yine aynı günün gecesi düşman askeri gücüyle girişilen çatışmada 2 düşman askeri ağır yaralandı.

27 Eylül'de gerilla birliklerimiz Bitlis'e bağlı Konarga köyüne baskın düzenlediler. 3 çete ağır yaralandı, 10'u ise silahsızlandırıldı.

Ekim ve Kasım aylarında da savaş, şiddetinden ve yoğunluğundan hiçbir şey kaybetmeden sürdü. Bu dönemin çatışma, baskın gibi eylemlerinin bir kesimini şöyle belirtmek mümkün:

2 Ekim günü, Midyat Başyurt köyüne düzenlenen baskında, 2 çete ölümle cezalandırıldı. Aynı tarihlerde Çukurca Cevizli köyüne yapılan baskına karşı koymak isteyen çete ve yakınlarından 10'u öldürüldü.

7 Ekim'de, Şırnak Cudi Dağı mıntıkasında 2 gün süren yoğun çarpışmalarda; aralarında Mustafa Tartar'ın (Alixan Tatar'ın yakını) da bulunduğu çok sayıda sivil-asker

düşman gücü imha edildi, 1 helikopter düşürüldü. Sömürgeciler kayıplarını 2 ölü olarak açıkladı.

10 Ekim'de, Uludere Işıkveren karakoluna düzenlenen baskında, düşmana 5 ölü, 10 yaralı kayıp verdirildi. Aynı gün, Şırnak-Meşeiçi köyü Çobandere mezrası baskınında 13 çete ve yakını öldü, 9'u yaralandı.

11 Ekim günü, Mardin-Urfa arasında bulunan Şahwelat köprüsüne sabotaj düzenlenirken, aynı gün Nusaybin yakınlarında, gerillaların döşediği mayına çarpan otoda 2 MİT mensubu öldü.

12 Ekim'de, Genç Direkli köyünde 13 çete ölümle cezalandırıldı.

13 Ekim'de, Şırnak'ın Rezak mezrasına düzenlenen baskında, 1 çete ve oğlu öldürüldü.

17 Ekim'de, Dicle Yeşilyurt muhtarı ölümle cezalandırıldı.

18 Ekim günü, Hozat'ın Deloran köyüne ARGK birliği, köylülerle yaptığı toplantının ardından, okul binasını ateşe vererek köyden ayrıldı.

Ekim sonlarında Uludere yakınlarında sömürgeci-askeri konvoy pusuya düşürüldü; 25 ölü, 3 yaralı. Aynı tarihlerde Eruh-Şırnak arasındaki pusuda da, 1 yüzbaşı, 1 üsteğmen ve 7 er öldürüldü.

3 Kasım günü, Cizre-Şırnak arası Cudi Dağı mevkiinde ARGK birliği ile sömürgeci güçler arasında çıkan çatışmada, 5 çete ve 25 asker öldürüldü; 7 savaşçımız da kahramanca çarpışarak şehit düştü.

6 Kasım tarihinde, Pervari'nin Doğan (Osyan) köyü yakınlarındaki Körkandil dağında 1 gün 1 gece süren çatışma meydana geldi. Hiç kayıp vermeyen birliklerimiz, 1 düşman helikopteri de düşürerek faşist ordu sürülerine ağır kayıplar verdirdi.

Yine 3 Kasım günü, Midyat Dargeçit'te bir düşman askeri konvoyu pusuya düşürülerek sömürgecilere önemli kayıp verdirildi. Aynı günlerde Nusaybin'in Nebile köyü çetelerinden 9'u imha edildi.

10 Kasım'da, Eruh-Fındık yakınlarında Kurtboğaz mıntıkasında meydana gelen çatışmada sömürgeci ordu sürülerine çok sayıda kayıp verdirildi. 2 Kasım'da Şırnak Yoğurtçu köyünde, MİT mensubu öğretmen ölümle cezalandırıldı.

1987, PKK Önderliğinde Savaşan Kürdistan Halkının Zafere; 12 Eylül Faşist Rejiminin Çöküşe; Tasfiyeci, Sosyal-Şoven ve Reformist Sol'un da Açık İhanete Gittiği Bir Yıl Oldu

1987'nin son günlerini yaşamakta olduğumuz şu dönemde, dönüp de bu yılın kime ne getirdiğine bakılacak olursa, birçok gerçekliği açıkça görebilmek mümkündür. Halkımız, tüm Kürdistan sathında kendi öz kurtuluş ordusunu her zaman yanıbaşında hissederek, görerek geleceğine daha büyük bir güvenle bakıyor ve öncüsüne sarsılmaz güven ve desteğini daha geniş boyutlarda sunmaya devam ediyor. Böylece ARGK büyüyüp devleşirken, bağrında onbinleri toplayan ERNK adım adım örülüyor, toplumun her kesiminden örgütlerine kavuşuyor.

Bunca parlak gelişmelerin yaratıcısı, halkımızın kutsal direniş savaşının öncüsü PKK 10. yılına, tüm dünyanın tanıdığı, düşmanının yüreğini titreten ve dostuna umut ve güven veren saygın bir güç olarak, başı dik, onurla giriyor. Sömürgeci özel savaş yöntemleri ve örgütlerini birer birer parçalayarak gelişen gerilla savaşı tüm Kürdistan sathına yayılmaya ve giderek doruklarından ovalara, kentlere doğru akmaya meylediyor. Gerilla savaşı büyüyüp güçlendikçe, Türkiye işçi sınıfı ve halk güçlerine de kurtuluşun yolunu gösteriyor, devrimci direnişçiliğin kapısını aralıyor.

Öte yandan Kürdistan üzerine kemalist burjuvazinin eliyle serpilen ölü toprağı iyiden iyiye dağıtıldı, dağıtılıyor; kemalist inkarcı politika parçalanıyor. Kürt sorunu, tarihinin en geniş boyutlarında dünyanın çeşitli güçlerinin, sistemlerin, paktların gündemine girdi, girmeye devam ediyor. Uygarlık beşiği Mezopotamya'nın unutulmuş Kürdistan'ı, 20. yy.'dan 21. yy.'a girerken tarihi rolüne en devrimci bir tarzda el atıyor, sahip çıkıyor. Bu sahip çıkış hareketinin dünyayı nasıl sarsacağı, daha şimdiden duyulan gürültülerden anlaşılabiliyor. Dünyanın çeşitli güçleri, Kürdistan politikalarını ve Kürdistan sorununun çözümü için öngördüğü yöntemleri giderek daha yüksek sesle duyurmaya, dile getirmeye başlıyorlar. En gerici güçlerin, ABD ve Avrupa emperyalistlerinin dahi çözüm önerilerinin TC'ninkiyle uyuşmaması, faşist Türk sömürgeciliğinin Kürdistan politikasının nasıl bir iflasla karşı karşıya olduğunun çarpıcı bir örneğini teşkil ediyor.

Elbette ki, devrimci direniş mücadelemizin bu görkemli gelişmesi ve elde ettiği tüm kazanımlar, sömürgeci-faşist TC'nin gerilemesi ve kayıpları anlamına gelmektedir. Faşist rejim, özellikle '87 yılında varını-yoğunu ortaya koyarak durdurmaya, boğmaya çalıştığı, fakat büyük bir başarısızlığa uğradığı direniş savaşımız karşısında bugün ancak koltuk değnekleriyle ayakta durabiliyor. Rejimin, çürümüş, kokuşmuş yapısını biraz daha korumak, ömrünü biraz daha uzatmak amacıyla başvurduğu erken seçim, daha üzerinden bir ay bile geçmeden çözüm olmak şurda kalsın, derin bir çözümsüzlük aracı oldu. Öyle anlaşılıyor ki, 12 Eylül faşist rejimi, felçli yapısını ayakta tutabilmek için kendisine, sol koltuğunun altına almak üzere koltuk değneyi olarak tasfiyeci-ihanetçi TKP ve şürekasını yeğlemiştir. Sözkonusu güçler de bu onursuz görevi —hem de solculuk adına— dünden razı bir tutumla benimsemiş, ve faşizmin ayaklarına kapanmak üzere koşaradım gidermişlerdir. Bir bakıma ihanetin böyle açığa çıkarılması da Kürdistan ve Türkiye halkları açısından önemli bir kazanımdır. Zira faşist-sömürgeci TC yıkılıp giderken, böylelikle tüm pisliklerini, artıklarını ve mikroplarını da birlikte götürmüş olacak; dolayısıyla yarının bağımsız ve özgür toplumunun, sağlıklı bir sosyalist inşanın gerçekleştirilmesi önünde fazla engel kalmamış olacaktır.

Kısaca, '87 yılının ne anlam ifade ettiği bir tek cümleyle belirtilecek olursa, denilebilir ki; 1987, PKK önderliğinde savaşan Kürdistan halkının zafere, 12 Eylül faşist rejiminin çöküşe, tasfiyeci, sosyal-şoven ve reformist solun da açık ihanete gittiği bir yıl olmuştur.

Halkımız ve Partimiz 1987'yi Savaş Naralarıyla Uğurluyor

Parti III. Kongresinden aldığı güçle 1987'yi görkemli saldırılarla karşılayan devrimci direniş mücadelemiz, önemli mevziler elde etti; ken, devrimci direnişçiliğe ve PKK'ye karşı olduğunu belirtmeyi ve kara çalmayı da ihmal etmeği, siyasi-askeri büyük kazanımlar sağladığı bu yılı, yine, şanına yakışır bir biçimde savaş naralarıyla uğurluyor. Cephelerden en son elimize ulaşan savaş haberleri şöyle:

4 Aralık 1987 akşamı, Kızıltepe merkezi ARGK gerilla birlikleri tarafından işgal edildi. Edinilen bilgilere göre kurtuluş kuvvetlerimizin ilçeye girişi sırasında, engel olmaya çalışan sömürgeci askeri birliklerle polis güçlerinden birçoğu imha edilerek savaş dışı bırakıldı. Bazı askeri hedefleri bombalayan ve karşı koymak isteyen düşman gücünü etkisizleştiren birliklerimiz kayıp vermeden geri çekildiler. Sömürgecilerin kaybı çok olmasına rağmen, yapılan resmi açıklamada, 1 bekçinin öldüğü ve 1 komiserin yaralandığı biçiminde yansıtıldı.

6 Aralık 1987 tarihinde, gerilla birliklerimizle sömürgeci ordu sürüleri arasında 1 gün boyunca devam eden çatışmalar meydana geldi. Düşmanın hava gücü ve zırhlı araçlar desteğindeki büyük bir gücüne karşı kahramanca savaşan küçük bir ARGK birliği, aralarında subayların da bulunduğu 14 askeri öldürmek ve birçoğunu da yaralamak suretiyle safdışı bıraktı. Çatışmada 4 savaşçımız da kahramanca direnerek şehit düştü. Şehit düşen bu yoldaşlarımız ARGK saflarına yeni katılan savaşçılardandı.

Aynı tarihlerde ANAP Nusaybin ilçe merkezi binası bombalanmak suretiye kullanılmaz hale getirildi.

Bitlis-Tatvan karayolunda, Diyarbakır'dan Van'a askeri mühimmat taşımakta olan bir kamyon infilak ettirilerek, malzemeler imha edildi.

1 Aralık tarihinde, Lice merkezinde yola döşenen tuzaklı bombanın patlaması sonucunda 1 bekçi ağır yaralandı. Sömürgeciler kent merkezlerinde bile artık yere bastıklarında ecel terleri döküyorlar.

Yine Aralık ayı başlarında Dersim merkezine bağlı Halbari köyü, gerilla birliklerimiz tarafından basıldı. Baskında 3 hain çete ölümle cezalandırıldı.

17 Aralık günü, Diyarbakır'ın Bağlar semtinde bulunan ve çevik kuvvet ile özel hareket timlerinin kaldığı emniyet müdürlüğü tesislerindeki atış poligonunda yangın çıktı. Bir sabotaj sonucu, yangının çıktığı, kısa sürede genişleyerek büyüdüğü bildirilmektedir.

Zararın 50 milyonu aştığı yangında, 1 polisin öldüğü, 10'nun ise yaralandığı açıklandı.

Eruh ve çevresinde gerçekleştirilen bir dizi köy toplantısı sonucunda, çok sayıda genç ARGK birliklerinin safına katıldı.

PKK'nin Kuruluşunun 10. Yılı Büyük ve Coşkulu Kitle Gösterileriyle Karşılandı

Lübnan-Barlias'ta 10. yıl kutlamaları

Partimizin resmen kuruluşunun 10. yılı, dağdaki gerillanın artan eylemleriyle, zindanlardaki savaş esirlerinin büyük direnişleriyle, Kürdistan'da ve yurtdışında halkımızın coşkulu gösterileriyle karşılandı ve kutlandı.

Onuncu yıla giriş nedeniyle Kasım ve Aralık aylarında Kürdistan'ın her alanındaki silahlı eylemler daha da yoğunluk kazandı. Onuncu yıla giriş atılımı, bir silahlı eylem kampanyası biçiminde sürdürülen bu eylemlerle Derik'te, Nusaybin'de, Cizre'de, Şırnak'ta, Kurtalan'da, Dersim'de ve Kürdistan'ın dörtbir yanında düşmana ağır darbeler vuruldu, helikopterler ve askeri araçlar imha edildi, onlarca asker ve çete cezalandırıldı. çok sayıda gencin ARGK saflarına katılımıyla karşılandı.

PKK'nin Onuncu kuruluş yılına girişimizi yurtdışındaki halkımızda büyük ve coşkulu kitle gösterileriyle karşılandı. Almanya, İsviçre, Hollanda, Lübnan, Libya, Suudi Arabistan gibi halkımızın bulunduğu her ülkede coşkulu kitle toplantıları ve gösterileri düzenlendi. Bu gösterilerden sadece Almanya'da yapılanına onbinin üzerinde emekçi yurtsever katıldı, çok sayıda dost güç temsilci ve mesaj gönderdi.

Partimizin kuruluş yıldönümü ve onun zafer yılına girişimiz nedeniyle gerçekleştirilen bu toplantı ve eylemler, yaşanan bu coşku ve kararlılık, on yıldır gerçekleşen ve kanıtlanan olguları bir kez daha göstermiştir. PKK baştan başa bir direniş hareketidir; direniş içinde doğmuş, her alanda gösterilen kahramanca direnişle gelişmiş ve kesin bir direniş hareketi olarak şekillenmiştir. On yıldır elde silah faşist Türk sömürgeciliğine ve gericiliğe karşı savaşan ve her şeyiyle direnen bir hareket olmuştur. Bu büyük mücadele ve bu temelde yaratılan büyük gelişmeler, Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük için direnişin mümkün olduğunu bunun onurlu ve insanca yaşamın tek ve vazgeçilmez biçimi olduğunu, düşmanı yenmenin ve halkın kurtuluşunu gerçekleştirmenin, her türlü gelişmeyi yaratmanın tek biçiminin sadece direniş mücadelesi olduğunu kesin kanıtlamıştır.

Onuncu yıla giriş nedeniyle ülke içinde ve dışında yapılan kutlama ve gösterilere yüzbinleri bulan halk gücünün katılmış olması, PKK'nin bilinçlenmiş, örgütlenmiş ve kendi kimliğine sahip çıkmış bir halk olduğu gerçeğini ve her türlü düşman saldırısına rağmen bu gücün büyüyüp güçlendiğini açıkça göstermiştir. PKK, daha doğuşuyla birlikte onbinleri harekete geçiren bir halk gücü olduğunu kanıtlamış, 12 Eylül faşist-sömürgeci rejimine karşı giriştirdiği 15 Ağustos Devrimci Atılımıyla ise yüzbinleri harekete geçiren ve milyonları etkileyen bir halk gücü haline gelmiştir. Bu gelişme, halkın gücünün her şeyin temeli ve her şeyi yaratmaya kadir tek güç olduğu gerçeğini bir kez daha doğrulamıştır.

Yükselen direniş eylemleri ve gerçekleştirilen gösteriler, halkımızın özgürlük eyleminin ve ulusal silahlı direnişin onuncu yılda daha büyük bir atılımı ve gelişmeyi yaşayacağını göstermiştir. **Bijî PKK!**", ***lıyorum***" sözleriyle başladığı mesajında gelişmeleri, Partimizin 10. yıl hazırlıklarının ve 10. yılda yaşanacak gelişmeleri açıkladıktan sonra yurtsever halkımıza şu çağrıyı yapmıştır:

"10. yılı bu temelde başarılarla dolu kılacağımıza dair düşünce,

Batı Almanya-Düsseldorf'ta 10. yıl kutlamaları

"Bijî Serok Apo" sloganlarıyla salonları inleten halk kitleleri, ulusal kurtuluş hareketini ve direniş mücadelesini her şeyleriyle ve daha büyük bir güçle destekleyeceklerini açıkça ortaya koymuşlardır. 28 Kasım'da Almanya'da düzenlenen **Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi**'ne gönderdiği mesajla halka seslenen Başkan Abdullah ÖCALAN yoldaş, ***"PKK'nin 10. kuruluş yılına girerken sizleri coşkuyla selam-***

inanç ve umudumuzu yineliyoruz... Bu imkanları yaratmak için yürümeye, hem de görülmemiş bir biçimde yürümeye, 10. yılı özgürlük yolunda kesinleşen bir zafer yılı haline getirmeye son derece kararlıyız. Bu yürüyüşe hepimiz daha hızlı, daha pekişen adımlarla ve daha artan bir çabayla katılmaya ve yine büyük çıkışı ve aranıza girişi birlikte yaratmaya çağırıyoruz!"

★

PKK'NİN 10. YILINA GİRİŞİNİN ANLAMI VE YÜKLEDİĞİ GÖREVLER

Baştarafı 1. sayfada

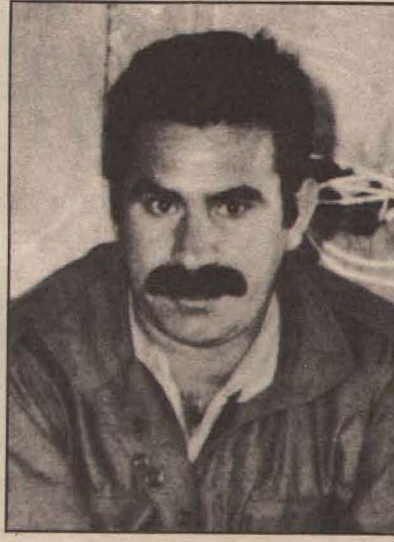
meyeceğini, insan soyunun temel özelliklerinden olan ve ilkel komünal toplumdan günümüze kadar sürekli gelişim gösteren toplumsal ve milli özelliklerin öneminin de dikkate alınması gerektiğini vurgulamakta; başta maddi yaşam olmak üzere toplumun her konudaki özgür yaşamının ve kendi kaderini özgürce belirlemeyi şart koşan bu doğrultudaki bir gelişmenin önünün öyle kolayca alınamayacağını iddia etmektedir. Tarih diye dayatılan şeyin bir tarihsizleştirme olduğunu ve modern yaşam diye dayatılan şeyin ilkel ve vahşi toplulukların yaşadığından daha barbar bir yaşam olduğunu kanıtlamaktadır. Böylelikle saptırılmış, yanıltılmış ve baştan çıkarılmış olan her düzeyde ve her toplumsal tabakadan insanların akıllarını başlarına toplamalarını şart koşmaktadır. Baskının bu biçiminin amiyane bir tabirle eşekler topluluğuna bile uygulanamayacağını vurgulamaktadır. Burada her şeyin yeniden sorgudan geçirilmesi, doğru olanla yanlış olanın ayırdedilmesi ve bundan sonra artık nasıl bir gelişmeye karar verilecekse yürütmenin de o tarzda gerçekleşmesi için her şeyi yapmaktadır. Bunun önünde durabilecek başka herhangi bir bireysel irade tanımamaktadır. Başka türden arzu, istek ve duyguya fazla yer vermemektedir. Temel doğrultu tayin edildikten sonra, bireyin kendisini formüle etmesinin de bununla uyum içinde ve bunu benimseme derecesine bağlı olduğunu haklı olarak ortaya koymaktadır.

Yoğun bir sömürgeci baskının —ki buna siyasal, kültürel, ekonomik, ahlaki, felsefi vb. daha birçok baskı biçimi girer—, bu baskının yarattığı kişiliklerin ve bu kişiliklerden kaynaklanan düşünce ve duygu dünyasının reddedilmesi gerekmektedir. Tabii bu öyle basit bir reddediş değildir ve gerekirse bu kişiliklerin reddedilmesi anlamına gelmektedir. İster fiziki imha biçiminde gerçekleşsin, ister yeni bir başlangıç yaptırma biçiminde olsun, bunun böyle gelişmesi kaçınılmazdır. Burada PKK'nin tarihsel misyonundan bahsediyoruz. Onun oluştuğu yakın tarihsel ortamı ve kendisine dayatılan güncelliği izah ediyoruz. Aynı şekilde buna bağlı olarak kendisinin dayattığı özgür irade ile yakın geleceğin üzerine nasıl yürünmesi gerektiğini açıklıyoruz.

Kürdistan'da yakın tarihimizin çok acıklı bir hikayesi vardır. En kötüsü de bu tarih sanki hiç yaşanmamış gibi davranılmasıdır. Burada üzeri örtülmüş büyük haksızlıkların içinde büyük acılar, işkenceler ve idamlar vardır. Yetmiş yaşındaki aksakallı ihtiyardan yedi yaşındaki bebelere kadar bu acılardan herkesin nasibini alması sözkonusudur. Burada kendilerine nefes aldırılmadan maddi yaşamın pençesinde inim inim inletilen insanlar, ayağa düşme ve namus, onur denilen değerlerin ayaklar altında çiğnenmesi durumu vardır. Burada bin yıllardan beri kendisiyle beslenilen ve en az fiziksel yaşam kadar insana gerekli olan kültürel yaşamdan kopuş vardır. Daha da beteri sanki hiçbir şey olmamış gibi bütün bunların sineye oturtulması, yadsınmanın gerçekleşmesi oranında verilen ve en kötü ilişki, curuf, zehir ya da pislik olarak tanımlanabilecek bir kültürün mideye oturtulması vardır. Bu durum, tarihsel temelini yüzyıllardan alan, fakat daha çok da TC'de şekillenen, karşıdaki gücün tarihsel, toplumsal ve ulusal gerçekliğini asla dikkate almayan ve hatta tek irade, tek doğru ve kesinlikle itiraz edilmemesi gereken bir hakikat olarak gösterilmektedir. Burada beynin fonksiyonu geçersiz sayılmakta, ruhsuz bir yapı dayatılmaktadır. Olduğu gibi kabul edilmesi istenen, fakat insanlığın kendine has ilkelerini yadsıyan, saplantılı, yanılgılı, yalandan ve sahtekarlıktan ibaret olan ve bu temelde dayatılan kişiliğin, hiç de insanın içini açmayan, insanı rahat bırakmayan, ihtiras, kin ve öfke karmaşasından ibaret olan bir tür olduğu açığa çıkmaktadır.

Bugün, Kürdistan halkının yaşadığı gerçeklerin tarihsel temeli ne kadar çarpıtılırsa çarpıtılsın ve ne kadar inkar edilirse edilsin, güncellik adına dayatılan modernlik yaftaları ne olursa olsun, ne kadar çağdaş gözlükler ve kulaklıklar takılırsa takılsın, bunların hepsinin amacı kendi gerçekliğimizin ezici bir biçimde kendisinin ne olduğunu anlamaktan, duymaktan ve görmekten uzaklaştırılmasıdır. Böylelikle her türlü sömürünün ve politikanın emrine hazır moloz niteliğinde bir insan malzemesinin bırakılmasıdır. İnsan türü, eğer günümüze kadar gelen gelişim sürecinde ve kendi özgülünde kendi temel haklarının bilincindeyse, eğer onu korumayı ifade eden namus ve onurdan kesilmeyi ölümden daha beter bir şey olarak görüyorsa, insan, kişiliğinin ulaştığı yüceliğe ulaşmış demektir. Bu tanımlama ışığında kendi durumumuza baktığımız zaman, hiçbir biçimde kabul edilmeyecek, hiçbir zeminde ve hiçbir yapta meşru sayılmayacak olan mevcut dayatmaların sorgulamasını kesinlikle yapmak zorunda olduğumuzu göreceğiz. Yapılan haksızlıkların kayıtsız şartsız düzeltilmesini dayatmak, ne kadar zayıf ve ulaşılması zor olursa olsun öze dönüşüm lehinde bir gelişmenin sağlanmasını esas alacak çabaları geliştirmek şarttır. Bu çabaların önünde engel olarak dikilen ancak düşman olabilir ve o da bilinen yöntemleriyle bu çabaları engellemeye çalışabilir. Fakat Kürdistan halkına mensup sıradan bir kişi bile bu ana doğrultu uğruna her şeyini ortaya koyacak; ahlakın, felsefenin ve kültürün bunu gerektirdiği ve kısacası yaşamın ta kendisinin bu olduğu sonucuna ulaşacaktır.

İşte PKK üzerine koparılan gürültüler, PKK hakkında yapılan çeşitli tanımlamalar ve yine muazzam bir çelişkili gelişim kendi izahını burada bulmaktadır. Dolayısıyla bu gerçekliğin olumlu yönden çözümlenmesine girişilirken, çözümleyici olarak ortaya çıkan gücün oluşumunun da böyle olması kaçınılmazdır. Tersi durumda çok sığ, gerçeklerin uzağında bulunan bir anlayış ve oluşumun dayatılması sözkonusu olacaktır ki, bu son derece sığ bir pasifizm ve reformizme sürükleyecek, özün çok uzağında bir çaba ortaya çıkaracak, bu çaba da baskı ve zulümün biraz yumuşatılmasından öteye bir sonuç vermeyecek ve böylelikle bütün çabaların boşa çıkarılması önleyemeyecektir. Bugün çabalarını bu düzeyde sınırlayanlar ve baskıların yumuşatılması için çaba harcayanlar vardır. Günümüze doğru gelindiğinde bunlar bütün nitelikleriyle ortaya çıkmıştır.

Diğer kutupta yer alan bir tip de yaygın olarak yaşanan bireysel kin, öfke ve tepki, şaşkınlık, küfürlü yaşama, işsizlik, sağlıksızlık, duygu ve düşüncelerde muazzam bir tahribatın yaşanması ortamında şekillenen kişiliktir. Bu yapıdan devrimci oluşuma doğru yaşanan akışta olumsuzluklar da yaşanmakta; isyancı geleneğin sürdürücüsü bile denilemeyecek, şaşırtılmış ve baştan çıkarılmış bir gerçeklik kendisini Partiye yansıtmakta; örgütlenmeye gelemeyen, modern bir isyana dönüşme gücünü bile gösteremeyen, pul pul dökülen, sekterizm ve bozgunculuk olarak tanımlanabilecek, fakat kaynağını kesinlikle bu yakın tarihsel geçmişteki altüst oluştan alan ve ölüme mahkum olan özellikler şu ya da bu biçimde Parti üzerinde etkide bulunmaktadır. Buna karşılık, sınırlı da olsa, yüksek ideali görebilen, kendi topraklarına ayak basma temelinde bu ideali hayata geçirme gereğini duyan bir kesimin yürüyüşü, büyük çabaları ve tarihe malolmuş soylu bilinçleri de vardır.

Demekki Osmanlı İmparatorluğunun son dönemlerinde ve TC'nin kuruluş yıllarında ortaya çıkan Türk milliyetçiliğinin gelişimi, bunun birkaç önderde ifadesini bularak Türk ulusunun çok kötü koşullardan alıp bir ulus durumuna getirmesi, halkımız açısından büyük tuzak niteliğini taşımaktadır. 20. yüzyılın başına gelindiğinde, kapitalist yöntemle uluslaşmasını sağlayan, yüzyılların imparatorluk geleneğine dayanarak yönetim gücü olabilen ve kapitalizmle sosyalizm arasındaki çelişkiyi çok iyi kullanabilen bir oluşumun karşısında, ortaçağı en kötü bir biçimde yaşayan ve en tehlikeli işbirlikçilere sahip olan bir Kürdistan gerçekliği bulunmaktadır. Bu gerçeklik üzerine yürüyen, tehlikeyi bilimsel olarak ifade etmekten uzak ve dolayısıyla kendi savunma mekanizmalarını geliştirme olanağından bir hayli yoksundur. Aile aile ve kabile kabile tarzındaki bölünme ve bu bölüntülerin başında işbirlikçilerin bulunması nedeniyle muazzam iç çelişkiler yaşanmış, bu çelişkiler yaygın bir biçimde kullanılmış ve ardından çok kötü bir biçimde tuzağa düşüş gündeme gelmiştir. Daha sonraları kemalist cumhuriyetin sosyal, kültürel, ekonomik ve siyasal politikalarının rahatlıkla yürütülmesine isyanlarla karşılık verildiğinde, bunlar en sert ve acımasız bir biçimde ezilmiştir. Genel bir ifadeyle Türk sömürgeciliğinin ülkemizdeki kurumlaşmasının hikayesi budur.

Günümüze doğru gelindiğinde, Kürt halkı yüzyıllardan, hatta binlerce yıldan beri üzerinde yaşadığı topraklarla kendisi arasındaki ilişkiyi ifade etmekten uzak bir duruma düşürülmüştür. Toprağın ulusal niteliği unutulmuştur. Yine bu halk binlerce yıl ötesinden biriktirip getirdiği kültürün yoğun etkisi altında yaşamasına rağmen, geri de olsa bu kültürel kimliği tanımaktan, her türlü zenginliği için "benim zenginliğimdir, bu zenginlikten biraz da benim payım olsun" demekten ve kendisine dayatılan her türlü baskı ve sömürünün hangi anlama geldiğini sormaktan uzaktır. Hatta kendi öz benliğine yönelen bir saldırı hamlesini bile göremeyecek kadar kör ve geri bırakılmış bir konumdadır. Birçok inceliği gözönüne getirerek gerçekleri ana hatlarıyla bu biçimde ortaya koymak birçok romana, hikayeye, edebiyata ve sanata konu olabilir. Bir siyasal aksiyon olması gereken Parti hareketi için çıkarılacak sonuç esas olarak daha farklıdır: Bu gelişmelere dayatılması gereken tarihsel çözüm aracı, gelişmelerin doğru izahı kadar, ulusal ve toplumsal gerçekliğine kastedenlerin yüzdeyüz aleyhine ve onlarla tam karşıtlık temelinde oluşurken, kendi iradesini baskı ve sömürünün en çok uygulandığı kesimin lehine kullanacak, tercihini güçlü bir oluşumun yaratılması ve gelişiminin her düzeyde ve her türlü yöntemle sağlanması yönünde yapacaktır.

O halde PKK olayının yakın tarihsel dönem içinde ortaya çıkışı tanımlanırken, bunlara dikkat edilmelidir. 20. yüzyılın ilk üç çeyreğinin sömürgecilik tarafından nasıl kullanıldığını, bunun nasıl korkunç bir tuzak ve bitirilme hareketi olduğunu koyarken, bizim için bunun tersi bir oluşum olarak ele alınması gereken Partimizin bu yüzyılın son çeyreğini kendisine ayırmak istemesi, bu dönemi kendi gerçekliğinin doğru değerlendirmesi için kullanması, dönüşümü kendi lehine yapması bu doğrultudaki kararlılığı ve eylemliliği sözkonusudur. Gerçekten de Partimizin oluşumunun kökenleri, tarihin bu biçimdeki değerlendirilmesiyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Onun zayıflıkları ve çelişkili yapısı da bununla sıkı bir bağ içindedir. Aynı zamanda PKK'nin o büyük yiğitliği ve gelişim gücü de burada aranmalıdır.

Şu gerçek defalarca kanıtlanmıştır ki, sihirli hiçbir ideolojik reçete ve dıştan sağlanan destek, olgunun kendisini anlaması, açması, deşmesi ve tedaviyi bizzat kendisinin yapması kadar güçlü değildir. PKK gerçekliği bunu da kanıtlamıştır. En büyük güç kaynağının kendi gerçekliğinin farkına varma ve kendi yarasını ve çelişkilerini bizzat kavrama olduğu, büyük dönüşümlerin —ki bunlara devrim adı verilir— bu temelde gerçekleşeceği, bizim somutumuzda da bu biçimde gerçekliğe ulaşılacağı, hiçbir baskının bunu önleyemeyeceği, eğer dönüşüm gücünü gösterebiliyorsa, ne kadar zayıf olursa olsun, hiç kimsenin onu kendisini güçlendirmekten alıkoyamayacağı çok net bir biçimde açığa çıkmaktadır.

PKK'nin gelişim hikayesi gerçekten de incelenmeye değer bir konudur ve bugün önemli bir ilgi konusunu oluşturmaktadır. Dost ya da düşman çok sayıda güç, önemli ölçüde bir uzmanlık dalı olarak PKK uzmanlığını geliştireceğe benzemektedir. Kuşkusuz bu kendilerinin bileceği iştir, yapabilirler. Çeşitli güçlerin her önemli olayı inceleme konusu yapmaları doğaldır. Biz bunu engelleyemeyiz. Ama bizim yapabileceğimiz şey, kendi hayat hikayemiz kadar değerli olan bu olayın oluşumunu ve tarihsel gelişim süreçlerini bütün yönleriyle kavramak, çıkarılması gereken dersleri ve olası sonuçlarını yaşamaktır.

Biraz daha somutlaştırılırsa, PKK yakın tarihsel dönemin bütün baskı ve sömürü biçimlerine ve bunların her türlü kurumsal ifadesinin bu biçimde somutlaşmasına hayır demektedir. İster oyuna getirilerek, ister meşrulaştırılarak ve isterse belli bir aşamadan sonra gönüllülük biçiminde olsun, halkımız bu biçimdeki bir dönüşümü reddetmektedir. O bunda son derece ısrarlı davranmakta, hiç kimsenin gözünün yaşına bakmayacağını haykırmaktadır. Büyük haksızlıkların ancak büyük müdahaleler ve büyük kavgalarla çözümlenebileceğini belirtmektedir. Bunu bazı düşkünlerin yaptığı türden lafazanlıklarla, "aman şu kadar hata yapıldı, şöyle kan döküldü, böyle acı çektik" diyerek değil, büyük haksızlıktan duyulacak acının en kötü ve en kabul edilemez acı olduğunu ve tedavi edilmesi gerekenin de bu olması gerektiğini ısrarla dayatmaktadır. PKK hareketi eğer en değerli evlatlarını bu temelde şehit vermişse, bu onun hiç kimsenin gözünün yaşına bakmayacak kadar büyük iddia sahibi olduğunu da ortaya koymaktadır ve PKK bununla kendi haklılığını kanıtlamış olmaktadır. Gelişmelere bu temelde bakmak ve görmek gerekir.

PKK'nin yakın tarihsel gelişmeye bir dayatma biçiminde doğmasının veya çağdaş bilimsel olguları kendisine rehber edinerek bu tarihsel gelişmeye müdahalenin bir ürünü olarak ortaya çıkmasının somut sonuçlarına biraz daha yakından değinmek gerekmektedir.

PKK'nin alışılagelmiş kalıpsal yaklaşımlar yerine kendi özüne bağlı kalarak yol açtığı gelişmeler nelerdir? Başkaları ondan nasıl yararlanmak istemektedirler? Bizzat kendi emeğinin ürünü olan bu gelişmeleri nasıl sımsıkı koruyacak, daha da geliştirecek ve rolüne daha çok sarılacaktır? Bunlara değinmeden önce, her siyasal hareketin oluşumunda temel bir rol oynayan düşünsel düzeye dokunmak ve temel alınan düşüncenin ne olduğuna bakmak şarttır. Yine bunun da ötesinde Kürdistan halkının tarihsel gelişim sürecinde, temel ideolojik kalıpların nasıl bir rol oynadıklarını belirtmekte yarar vardır.

Dünyanın belli başlı halkları açısından olduğu kadar, Kürdistan halkı açısından da dikkate alınması gereken ideolojiler bulunmaktadır. Bunlar hala şu veya bu düzeyde etkinliklerini sürdüren dinsel yanı kuvvetli ideolojilerdir. Bu, ifadesini daha çok ortaçağ ve öncesi dönemler içinde bulmaktadır, bu dönemlerde çok daha güçlüdür. Başka bir ideoloji de dinsel ideolojilerle çelişki halinde gelişen, bazen onlarla uzlaşarak ve bazen de çelişerek temel burjuva aksiyonu haline gelen milliyetçiliktir. Burjuva milliyetçiliğinin, onun felsefi temelleri ve her düzeydeki özelliklerinin politik alana yansıması sözkonusudur. Ensonu burjuva milliyetçiliği ile çelişki halinde gerçekleşen sosyalizm dediğimiz akımın durumu vardır.

Dinin oluşumu ve rolü, aynı şekilde milliyetçiliğin ve sosya-

lizmin oluşumu ve gelişimi toplumların gelişimiyle çok yakından bağlantılıdır. Halklar, milliyetler ve ulusların hepsi de yoğun bir sınıf mücadelesiyle içiçe gelişen toplumsal kategorilerdir. Sözkonusu ideolojiler bu sosyal kategorilerin gelişimine kılavuzluk eden fikri gelişmeler olmaktadır. Dinsel ideolojilerin örtüsü altında feodalizm son derece gelişmiştir. Feodal sınıfın gelişmesi dönemi, milliyetlerin gelişmesinin en çok mesafe katettiği dönem olmuştur. Yani ister tanrı krallar biçiminde ortaya çıksın, ister despot kral ya da sultan kimliği ile boy göstersin, dinsel ideolojinin bir milliyetin egemen sınıfında ifadesini bulması bile, bu sınıfın mensup olduğu milliyetin gelişimini şu ya da bu düzeyde sağlaması için yetmiştir. Sınıfsal yönü ağır bassa da, bu daha sonraki gelişmelerin bir maddi temeli haline gelebilmiştir. Ulusların oluşumunun temel öncüleri, özellikle yeni çağa girerken bir hayli önemli hizmetlerde bulunmuşlardır.

Kısacası toplumların gelişiminde ve bu gelişmenin ulusal örtü içinde ifadesini bulmasında dinsel ideoloji önemli bir rol oynamıştır. Dinin bu gelişme içinde belirgin bir yeri vardır ve bu görülmek durumundadır. Milliyetçilik, milli nitelikteki gelişmelerin en üst düzeyde ideolojik bir ifadeye kavuşturulmasıdır. Milli sınırlar dahilindeki her türlü gelişmenin, milli kültürün, milli ekonominin, milli toprakların, milli savaşların, milli çelişkilerin ve bunların çözüm yollarının temel ideolojik dürtüsüdür. Bu temelde milliyetçilik, son derece geliştirilip örgütlendirilmiştir. Bu ideolojilerle karşıtlık halinde oluşan sosyalizm daha çok işin sınıf yanına ağırlık vermekle birlikte, onun da ancak ulusal sınırlar çerçevesinde kurtuluşu sağlayabileceği, daha doğuşu anında ustalar tarafından ifade edilmiştir. Yani sınıfsallığı en çok esas alan sosyalizm bile, ancak bir ulusal çerçeveye oturtulduğu zaman başarıya gitme olanağına kavuşmaktadır.

Bu üç önemli ideolojik kategoriyi kendi gerçekliğimize uyguladığımız zaman gördüğümüz şeyler nelerdir? Ortaçağda etkili olan dinsel ideolojinin Kürdistan'daki yansıması, yani onun Kürdistan toplumunun gelişmesi üzerindeki etkisi işbirlikçi karakterdedir. Örneğin islam ideolojisinin Arap milliyeti açısından Arapların milli gelişmesine hizmet ettiği kesinlik derecesinde olan bir gerçektir. Aynı şekilde bunun bir biçimi olarak kullanılan şialığın, bütün dinsel görünümüne ve dinin bütün özelliklerini temsil etmesine rağmen, bir milli gelişmeyi temsil ettiği açıkça görülmektedir. İslamlık, Türkler açısından bile milli gelişmenin ve yayılmanın ideolojik aracı olmuştur. Özellikle Türklerin Avrupa'ya yönelişleri açısından bu böyledir. Bugün bile Türklükle islamlığın Türk-İslam Sentezi biçiminde savunulması tesadüfi değildir. Çünkü Türk milli oluşumunun islamlıkla çok yakın bir ilişkisi vardır. Türklük kendi varlığını biraz da islamiyete borçludur. Özellikle o ilkel göçebe birliklerinden yola çıkıp bir halk olarak Anadolu'ya yerleşmeleri islamın ideolojik öncülüğünde, onun saldırı ve fetih ruhuyla gerçekleştirilmiştir. Günümüze gelinceye kadar bu etki, varlığını Türkiye'ye komşu olan Bulgaristan, Kıbrıs vb. alanlarda hala sürdürmektedir.

Milliyetçilik akımına gelince, bunun Ortadoğu'ya yansıması dinsel ideoloji ile içiçe olmuştur. Arap milliyetçiliğinde de açıkça görüldüğü gibi, Araplarda islamiyetle milliyetçilik biribirini besleyen iki temel kaynak durumundadır. İran'da şialık, Fars milliyetçiliğinin özgül bir biçimidir ve birbirinden destek almaktadır. Türk milliyetçiliğinin oluşumunda, bu milliyetçiliğin kurucusu Ziya Gökalp'in, "Türkleşmek, islamlaşmak, muassırlaşmak" tanımlaması önemli bir yer tutmaktadır. Kürdistan gerçeği açısından bu iki olgunun öneminin ne olduğu ve neyi ifade ettiği anlaşılmaya çalışıldığında görülecektir ki, islamiyet Kürt egemen sınıflarında milli gerçekliğin gittikçe aleyhinde bir etkide bulunmuştur. Dinsel etki, hangi mezhep biçimlerine bürünürse bürünsün, bu etki Kürdistan toplumunda işgalci güçlerin konumunu güçlendirmiş, buradan güç alınarak Kürdistan egemen milliyetin güdümü altına sokulmuştur. Kürdistan'da bağımsız bir dinsel gelişme yoktur. Yani Türkler islamlaşmakla Türk milliyetinin bağımsızlaşmasına doğru giderken, İran'daki islamlaşma benzer bir rol oynarken ve Araplarda islamlık baştan beri rolünü bu biçimde sürdürürken, Kürt toplumu açısından bu ideoloji, onu kendi milliyetinden uzaklaştırmış; komşularının hep işgalci ve istilacı niteliklerinden ötürü Kürt egemenleri bu güçlere boyun eğmiş ve onlarla uzlaşmışlardır. Böylelikle çeşitli mezhepler biçiminde de yansısa, milli yönü gittikçe arka plana iten dinsel etkileme, sürekli milliyetsel gelişmenin aleyhinde işlemiştir. Kısacası Kürdistan halkı açısından dinsel ideolojinin milli gelişmedeki rolü hep olumsuz olmuştur.

Milliyetçiliğin gelişmesi açısından da benzer bir gelişmeyi görmekteyiz. Milliyetçilik egemen milliyetlerin uluslaşmasına yol açar ve Türklerde milliyetçilik belirgin oranda yüksek bir şovenizmle içiçe gelişirken, daha önce de değindiğimiz gibi bunun Kürdistan'a yansıyışı son derece şoven ve giderek katliamcı bir karaktere bürünmüştür. Bu milliyetçilik ileri gelen bütün Kürt aşiret, feodal ve dinsel ögelerini içine çekmiştir. Bu güçlerin feodal dönemden daha keskin ve daha öldürücü bir biçimde egemen milliyet içinde erimeleri ve özümsenmeleri sözkonusudur. Bu durumda bizde görülen milliyetçilik ağırlıklı olarak Türk milliyetçiliğidir. Hakeza yurtseverlik de Türk yurtseverliği biçimini almıştır. Kürdistanlılaşma değil, Türkiyelileşme giderek egemenlik kazanmıştır. Milliyetçiliğin Kürdistan gerçeğine yansıtılmasında, dinsel ideolojinin egemenlik döneminden çok daha derin bir biçimde, egemen ulusun lehine ve ezilen ulusun aleyhine bir gelişme sözkonusudur. Birçok milliyeti ayağa kaldıran, örgütleyen ve ulusal kurtuluş savaşına yönelten milliyetçilik, bizde çok ilkel bir sınırın ötesine geçememiş; aile ve kabile şovenizminden ileriye gidememiştir. Özellikle Kürdistan'ın geri kalmış yörelerindeki aşiret şovenizmi, sömürgeci güçlerle sıkı ilişkiler içinde bulunan bir şovenizmdir. Bu yüzden de ilkel milliyetçiliği normal bir çağdaş milliyetçilik olarak değerlendirmek kesinlikle doğru değildir. Hele hele ilkel milliyetçiliğin yurtseverlikle fazla bir ilgisi yoktur. Egemen ulusun gölgesi anlamında bu milliyetçiliğin ilkel bir gelişimi sözkonusudur. Bu milliyetçilik, kültürel değerlerden, toprak bütünlüğünden, ekonomik ve siyasal gelişmelerden haberdar olmayan bir milliyetçiliktir. O sadece aşiretinin büyüklüğü ile övünmektedir. Onun neden üstün olması gerektiğini, ailesinin ve kabilesinin neden diğer aileler ve kabilelerden daha üstün olduğunu iddia etmekten, savunmaktan ve yaşamaktan başka bir işlevi yoktur. Günümüzde bile Kürdistan'daki çeşitli aile, kabile ve aşiret şeflerinin Türk, Arap ve Fars milliyetçiliğine yaklaşımları hala kişisel, ailesel ve kabilesel nitelik taşımaktadır ve tamamen bu çıkarlar temelindedir. Yani milliyetçilikten anlaşılan şey, kendi aile ve kabilelerinin daha iyi olduğu ve daha fazla pay ayrılması gerektiği tarzında geliştirilen bir işbirlikçiliktir. Milliyetçiliğin bizdeki kaderi ana hatlarıyla böyle olmuştur.

Sosyalizme gelince, bu ideolojinin en az sınıfsal baskı ve sömürünün ortadan kaldırılması kadar ulusal baskı ve sömürünün ortadan kaldırılmasında da iddia sahibi ve toplumal gelişmenin en bilimsel ifadesi olan bir ideoloji olduğu son derece açıktır. Ancak bu ideoloji Kürdistan gerçekliğinde bir sapma biçiminde uygulama durumunda kalmıştır. Uzun yıllardan beri 'Türkiye solu', 'TKP' ve 'sol muhalefet' gibi çeşitli adlarla adlandırılan ve sosyalizm adına yola çıktıklarını iddia eden oluşumlar, Türk milliyetçiliğinin yansımasından başka bir şey olmamıştır. Sosyalizmin bu çarpıtılmış biçiminin Kürdistan'a yönelik yüzünün burjuva şovenizminden hiçbir farkının bulunmadığı, sosyal-şoven biçimlere bürünerek ulusal sorunu daha da çarpıttığı, bu sorunu içinden çıkılmaz hale getirdiği ve böylelikle solculuk adı altında Kürdistan'a yansıtılan şeyin bağnaz bir egemen ulus milliyetçiliği olmanın ötesine geçemediği en açık biçimiyle meydandadır. Böylelikle gerçek bilimsel ideoloji olan sosyalizmin —ki bu çağdaş ulusal ve toplumsal sorunların çözümünde en radikal ve en devrimci ideolojik akımı temsil etmektedir— bu biçimde iğdiş edilmesi ve saptırılmaya uğratılmasının, bununla birlikte günümüze doğru gelirken adı geçen öteki akımların asıl fonksiyonlarından uzaklaştırılmasının, Kürdistan gerçeğinin örtbas ettirilmesinde ve saptırılmasında oynadığı olumsuz rolü görmemek mümkün değildir.

Günümüzü biraz daha izah etmek için, yakıcı bir sorun olan Türk solculuğunun şoven özünün özellikle ulusal direniş mücadelemize karşı nasıl kullanıldığını belirtmek gerekmektedir. Tarihte eşine ender rastlanan ve hiçbir komünist partisinde görülmeyen bir biçimde TKP'nin uçakla Ankara'ya indirme harekatı yapması bile, PKK'nin gelişiminden duyulan ürküntünün bir sonucu olarak, Türk egemen sınıflarının sosyal-şoven nitelikli bu güçlerle geliştirecekleri kirli ilişkiler vasıtasıyla gelişmeleri saptırma yönündeki çabalarına tanıklık etmektedir. O halde, "Kürdistan gerçeğinin bu üç temel akımla bu tarzdaki karşılaştırılmasından sonra geriye ne kaldı?" diye bir soru sorulduğu zaman, buna verilecek tek olumlu cevabı yine PKK hareketinin oluşumunda göreceğiz. Bizim dinsel çözümlere fazla itibar edemeyeceğimiz ortadadır. Hangi mezhepsel yaklaşım olursa olsun, bu böyledir. Özellikle sünni mezhebinin gericiliğini görmek durumundayız. Bu mezhebin yüzyıllardan beri ulusal ve toplumsal gelişme karşısında tutucu ve gerici bir karakter sergilediği bilinmektedir. Biraz daha ilerici ve sol'a dönüşmeye yatkın görünen —ki bugün değişik biçimiyle İran'da tam bir eylem kılavuzu halindedir— aleviliğin, çelişkileri çözmede ne kadar yetersiz kaldığı ve hatta Kemalizmin hizmetinde nasıl kötü bir rol oynadığı bilinen bir gerçektir. Görünen odur ki, dinsel ideolojiye sarılmak, yüzyıllardan beri yaşanan dinsel etkinin silik bir kopyesini yaşamaktan öteye gidemeyecektir. Bütün dünyada olduğu gibi Ortadoğu zemininde de bu silahla çelişkilerin çözümü mümkün değildir.

Evet, dinsel ideolojinin antiemperyalist bir yönü vardır. Tarihsel gelişme sürecinde halkların kültürüne damgasını vurmuştur. Emperyalizmin saldırılarına bu kültürle karşı koymak mümkündür. İşte tam da bu nedenle İran'daki emperyalizm karşıtlığının temelinde dinsel etkinin olumlu bir işlevi yerine getirdiğini belirtirken, onun bu özelliğini kastetmekteyiz. Genel toplumsal hareketlenmede aleviliğin sol'a yatkın —ki bu sünni mezhebinin yüzyıllar boyunca iktidar olmasına karşı gelişen isyancı geleneğinin sonucudur— olması ve onun bu güçlü direnme içeriğinin değerlendirilmesi, ancak çok sınırlı bir yararlanma temelinde olabilir. Günümüzde emperyalizm, Ortadoğu'da din olgusuyla bilinçli olarak oynamakta ve bu alanda epeyce gelişkin bir pratik sergilemektedir. Bu da açıkça göstermektedir ki, dinsel alanı olumlu yönde değerlendirmeye çalışmak fazla bir değer ifade etmeyecektir.

Kürdistan gerçekliği milliyetçilik ile karşılaştırıldığında, milliyetçiliğin de rolünü olumsuz oynadığı görülecektir. Yukarıda da belirtildiği gibi, bizde milliyetçilik de aşiret şovenizminden ve aşiretleri biraz daha güçlendiren bir ilkel milliyetçilikten öteye gidememiş, tutarlı ve çağdaş bir burjuva milliyetçiliğine ulaşamamıştır. Kürdistan'da burjuva yurtseverliği hiç gelişmemiştir. Tersine milliyetçilik kılıfı veya ilkel milliyetçilik maskesi altında vatan satıcılığı ve politik bezirganlık tarzında çok kötü bir rol oynamıştır. Günümüzde en şahsiyetsiz bir politika bu güçler eliyle harıl harıl yürütülmeye çalışılmaktadır. Dolayısıyla burjuva milliyetçiliğinin tarihsel planda Kürdistan gerçeklerini çözmede olumlu bir işlev görmesi şurda kalsın, özellikle PKK hareketinin gelişmesi karşısında en tehlikeli, sahte, yüzeysel ve çözüm aracı olmaktan uzak, şahsiyetsiz kişilerin, ailelerin ve kabilelerin sığındıkları bir maske olmaktan öteye gidememiştir.

Şimdi bizim de mensup olduğumuz temel ideolojik akım olan sosyalizmin durumuna bakmak gerekir. Özellikle Türkiye somutundan kaynaklanan sosyal-şoven sapmanın sosyalizm açısından ne kadar hayati önemde olduğu veya bunun devrimin önünde nasıl bir engel haline geldiği Rus devrimcilerinin o büyük pratiğinde de ifadesini bulmuştur. Emperyalizm ve proletarya devrimleri çağının Marksizmi olan Leninizmin sosyal-şovenizmi aşması temelinde devrime yöneldiği ve devrimin zaferini sağladığı bilinmektedir. Daha birçok ülkede devrimin sosyal-şovenizmin yenilgisiyle zafere gittiği açıktır. Aynı şekilde milliyetçiliğe bulaştırıldığı oranda sosyalizmin devrimci içeriğinden uzaklaştığı, birçok ülkenin pratiğinde yaşanan bir olgudur. Birçok sol partinin devrime yürüyememesinin temel bir nedeni yine sosyal-şovenizmdir. Sosyal-şovenizm zaman zaman devrime karşı kullanılan bir silah haline getirilmektedir. Türkiye'de gerçekleşen şey bunun en kötü biçimidir. Türkiye'deki solculuk, başından beri Türk milliyetçiliğinin gelişiminin sol'daki silahı olmuştur. Toplumsal çelişkiler gelişip derinleştiğinde, sosyal-şovenizmin kötü bir biçimde kullanılmasıyla halk muhalefeti önemli oranda saptırılmıştır. Yine emperyalizm karşısında sıkışıldığında sosyal-şovenizm başvurulan bir yöntem olmaktadır. Hem dinsel ideolojinin etkin olduğu ve hem de milliyetçiliğin geliştiği dönemlerde, sosyalizmin bu saptırılmış biçimi geleneksel halk hareketlerinin gelişiminin saptırılmasında çok tehlikeli bir işlevi yerine getirmiştir. Türk halkının son altmış yıl içinde ortaya koyduğu direnmedeki zayıflığın ve dizginsiz baskı ve sömürüye rağmen halk muhalefetinin geriliğinin önemli bir izahı da, "sol muhalefet" denilen TKP olayının içeriğinde aranmalıdır.

O halde PKK'nin bu temel ideolojik akımlar karşısındaki rolünün netleştirilmesi ve tavrının ne olduğunun ortaya konulması gerekmektedir ve bu da izah edildiği gibidir. PKK emperyalizme, ulusal baskıya ve toplumsal haksızlıklara

karşı olduğu oranda, geleneklere yansıyan dinsel etkilerin olumlu yönlerini de değerlendirmeye çalışacaktır. Dinsel ideoloji başta olmak üzere, burjuva milliyetçiliğinin bütün olumsuzluklarını iyice görerek, buna karşı milliyetçilik çağında burjuva milliyetçi aydınların olumlu yöndeki gelişimini dikkate alacaktır. Bizim koşullarımızda daha başından beri reformist nitelikleri çok açık olan bu güçleri tanıyacak, bunların çeşitli odaklarının nasıl ve ne kadar çıkmaz bir yolda olduğunu ortaya koyacak ve izledikleri yolun kurtuluş yolu olmadığını gösterecektir. Kürdistan'daki milliyetçiliğin neden ilkel milliyetçiliği aşamadığını, neden aile ve kabile birliklerini kuvvetlendirmekten öteye gidemediğini ortaya koyacak; eğer birazcık milli bilinç taşıyorlarsa kendilerinden yararlanmaya çalışacaktır. Onları gerçek yurtseverlik çizgisine çekmek için bu tür etkilenmeleri kullanacaktır.

PKK'nin kendisinin de mensup olduğu bilimsel sosyalizm karşısındaki tutumuna gelince, baştan beri sürdürdüğü gibi, sosyalizmin saptırılmış her türlü biçimine karşı son derece özgün bir mücadele yürüttüğü ve sosyal-şovenizmi kırdığı oranda, bu büyük ihtilalci ideolojinin Kürdistan'da bir akım haline gelmesini sağlayacak; halk hareketinin bilimsel bir ifadesi olarak sosyalizmi kendisine kılavuz edinecektir. Zaten Kürdistan'da baştan beri yürütülen ideolojik mücadele ile sosyalizmin saptırılmış biçimleri tasfiye edilmekte ve bunun yerine sosyalizmin bilimsel ifadesi egemen kılınmaktadır.

Bu üç temel ideolojik akım karşısında PKK'nin konumunu böylece belirledikten sonra, biraz daha somut bir biçimde mevcut güncel duruma yaklaşabiliriz. Partimiz kuruluşunun 10'uncu yılına girerken, geçen süreçte hangi temelde ne tür gelişmeler yaşandı? TC'nin günümüzdeki durumu nedir? Bizim için büyük önem taşıyan sorular bunlardır. Bu sürecin en başta Türk siyasal yönetim gücünü olduğu gibi tanıtan, yani onun askeri niteliğini tüm çıplaklığı ile açığa vuran ve düpedüz bir askeri yönetim olarak hüküm icra etmesine yol açan on yıl olma gibi bir özelliği vardır. Türkler "ordu-millet" olmakla gurur duyduklarını belirtirler. "Ordu-millet" tanımlaması doğru bir tanımlamadır. Türk uluslaşması ile ordulaşma içiçe gelişmiştir. Günümüzde bunun askeri yönetim biçiminde bir gelişme çizgisi tutturmasını yadırgamamak gerekir. Ekonomik, sosyal, kültürel ve hatta ulusal temeli zayıf olan Türk milli gelişmesi ordu zırhına bürünmeden, yani askeri yönetim gibi sert bir yönetim biçimine başvurmadan varlığını sürdüremeyeceğini çok iyi bilmektedir. Bu konudaki tarih bilinci epeyce yüksektir. Dolayısıyla küçücük bir tehlike belirir belirmez Türk egemen sınıflarının derhal böyle bir yönetime sarılmaları anlaşılır bir husustur. PKK hareketinin henüz çok sıradan ve zayıf olduğu, başlangıçta başarı şansı çok az olan bir güçle henüz nüve biçiminde ortaya çıktığı anda bile, Türk burjuvazisinin böyle bir yönetime sarıldığı görüldü. PKK hareketine karşı sıkıyönetim ve askeri yönetimler adı altında korkunç bir saldırı geliştirdi. Sadece yönetimi değil, anayasayı ve öteki temel yasaları da değiştirerek bu yönde kurumlaşmaya ağırlık verdi. Bütün bunların merkezine de "milli birlik ve bütünlüğü bozan", kendi deyişiyle "terörist" ve "eşkıya" olarak tabir ettiği devrimci gelişmenin imhasını koydu.

Partimizin 10'uncu yılının düşmanın bütün basın-yayın organlarındaki ifadesi budur. Burjuva yazar-çizer takımının en ünlüleri bu konuda kalem oynatmaktan geri kalmamışlardır. TC'nin son on yıllık tarihi, adeta milli birlik ve bütünlüğü nasıl yeniden güçlü bir biçimde restore etmek gerektiğine ilişkin harcanan çabaların tarihidir. Bu konuda baskının her türlüsü, işkence ve sömürünün en gelişkin türleri ve toplumun çözdürülüşünün en görülmemiş biçimleri uygulanmıştır. Bunlara ulusal birlik ve bütünlüğün hatırı için başvurulmuştur. Bu tür uygulamaların gerçekleştiği ortamda, kapitalizmin en şoven, en elikanlı ve en tekelci biçiminin gelişmesi sözkonusudur. Kısacası Türk burjuvazisinin kendi tarihine yakışır bir biçimde, bütün tarihini yeniden bu on yıla sığdırması ve yenilemesi gerçeği yaşanmıştır. Bu gerçeğin bizim için tam bir savaş anlamına geldiği, bugün çok daha iyi anlaşılmaktadır. Ulusal ve toplumsal gelişmeye sıradan bir sarılışımız karşısında TC'nin nasıl topyekün bir savaşa yöneldiği ve özel savaşı dayattığı bugün çok daha açık bir biçimde görülmektedir. Bu savaşın hikayesi çeşitli değerlendirmelerimizde ifadesini bulmuştur. Bu nedenle üzerinde uzun boylu durmamıza gerek yoktur. Fakat Kürdistan'a dayatılan şey, güçlü bir tarihsel temele sahip ve günümüzde de emperyalizmle bağlantıları bulunan özel savaştır. Tümüyle Partimizin gelişmesine karşı çıkarılan ve özenle geliştirilen, günümüzde de adı sanı bilinen yönetimlere kavuşturulan bu özel savaştır. Bu aynı zamanda TC'yi kendi gerçekliğimizin itirafına zorlayan ve bu açıdan bizim için bir başarı anlamına gelen karşı-devrimci savaşın özel bir biçimidir.

Bizim ayrıca geliştirilen bu savaşı ortaya koymamızın böyle bir değerlendirme içinde yeri olmamakla birlikte, bugün bu savaşın uygulanan bir biçimi üzerinde durmak bir zorunluluk olarak kendisini dayatmaktadır. Faşist-sömürgeci düşman, özellikle son dört yıllık silahlı mücadelemize karşı başlangıçta başvurduğu saldırı biçimlerine yenilerini ekleyerek ve esas itibarıyla siyasal niteliği ağır basan sol maskeli biçimleri ilave ederek, saldırılarını daha da genişletmek istemektedir. 12 Eylül faşist yönetiminin kendisi için çizdiği plan dahilinde, çok kısa bir süre içinde her şeye çare bulmaya çalıştığı bilinmektedir. Bu temelde birkaç ay içinde 'terörist' olarak adlandırdığı odakları ezmeyi, bastırmayı ve yargılamayı, kısacası toplumun muhalif bütün demokratik güçlerini sindirmeyi ve tasfiye etmeyi amaçlamıştır. Bunun yerine 24 Ocak Kararları adı verilen önlemlerle bir yandan dışa yönelmeye, diğer yandan içerde toplumun tümüyle açlığa mahkum edilmesi demek olan yoğun bir kemer sıkma politikası güderek, Türk kapitalizminin tıkandığı noktayı çözümlemeye çalışmıştır. Uluslararası tekellerin ihtiyaçlarını gözönüne getirerek uygulanan ve sert bir baskı yönetimi altında yaygın ve yoğun bir sömürünün yürütülmesinden ibaret olan böylesi bir kapitalist gelişmeye Kürdistan'da eşlik eden şey, siyasal ve askeri niteliği ağır basan uygulamalardır. Türkiye kesiminde kapitalizmin dönüşümü daha çok 24 Ocak Kararları temelinde sağlanırken, Kürdistan'da ekonomi ikinci planda tutulmuş ve daha çok siyasal-askeri yönü öne çıkarılarak geliştirilmek istenmiştir.

Başlangıçtaki ilk üç yıl içinde 12 Eylül rejimi, bu konudaki programını tamamıyla başarıya götürdüğü iddiasıyla ortaya çıkmıştır. Hazırlanan yeni anayasası, bu temelde yapılan seçimler ve parlamentosuyla bir geçiş hükümeti niteliğindeki Özal iktidarı ile işe devam edilmiştir. Rejim programını bu geçiş iktidarıyla tamamlayarak, sözümona alışılageldiği üzere tekrar iktidarı sivil burjuva güçlere devretmeyi hedeflemiştir. Yoğun olarak yaşanan bu gelişmelerle dönemin yarısına gelindiğinde, Partimizin kendisini toparlayarak yeni bir hamle yaratma gücünü göstermesi ve 15 Ağustos Atılımı ile yeni bir evreyi başlatması gündeme gelmiştir. 12 Eylül askeri-faşist yönetimi için bu gerçekten de beklenmedik bir gelişme olmuştur. Özelde 12 Eylül rejiminin ve genelde de Türk egemen sınıfının ruhunda ve programında böylesi bir gelişmenin izi ve yeri sözkonusu değildir. Bu nedenle yeni devrimci atılım ona beklenmedik bir anda adeta Allahın emriyle görünmez yerden atılan bir yumruk gibi gelmiştir. Çünkü o, dünyadaki ve bölgedeki politik girişimleriyle ve daha çok da içerde yürüttüğü yoğun bastırma ve imha politikaları nedeniyle, böyle bir şeyin gerçekleşemeyeceğine kendisini iyice inandırmıştır. Öte yandan bu kadar darbeden sonra muhaliflerinin yeniden kendilerini toparlayıp böyle bir hamleye girişebileceklerine asla ihtimal vermemektedir. Kendi tarihsel tecrübesi gözönüne getirildiğinde böyle davranmasında biraz da hakkı vardır. Çünkü Kürdistan sözkonusu edildiğinde, ilkel milliyetçiliği ve çoğunlukla teslim olan reformist grupları iyi tanımaktadır. PKK'ye gelince, onu azgın bir baskı ve saldırı cenderesi içine alıp eriteceğine ve böylelikle yok edeceğine inanmaktadır. Dolayısıyla direnmenin yeniden vücut bulması, onun açısından son derece zayıf bir olasılık durumundadır.

İşte TC böyle bir düşünce ve ruhsal atmosfer içindeyken, ona inanılmaz bir darbe gibi gelen devrimci atılımımız patlak verdi. Bu atılımın nasıl hazırlandığı ve geliştiği, eksiklikleri ve hatalarıyla nasıl bir gelişim gösterdiği çeşitli değerlendirmelerimizde ifadesini bulmuştur. Ancak bu atılım ana hatlarıyla Türk burjuva ruhuna, onun siyasetçiliğine, askerlik sanatına ve diplomatik faaliyetlerine indirilmiş gerçekten de müthiş bir darbedir. Başlangıçta TC, bu darbe karşısında şaşkınlık geçirdi, baskına uğrayan her gücün içine düştüğü durumu yaşadı. Bir kişi ne kadar güçlü olursa olsun, beklenmedik bir anda sivrisinek tarafından da ısırılsa, bundan rahatsızlık duyar. Beklenmedik bir yerde ve zeminde darbelenen gücün kendisi ne denli kuvvetli ve karşı taraf ne kadar zayıf görünürse görünsün, böyle bir darbenin etkileri sürekli ve hatta öldürücü olabilir. İşte 15 Ağustos Atılımı ile indirilen darbe de böylesi bir etkiye yol açtı. Bu darbenin etkisinin bu denli büyük olmasının nedeni budur.

TC'nin mevcut ekonomik, siyasal ve askeri egemenliğine göre her şeyden önce böyle bir oluşumun ortaya çıkmaması gerekirdi. TC için böyle bir oluşum anlamsızdır veya onun ortaya çıkışına bir anlam verememektedir. Onun hafızası böyle bir gelişmeyi kabul etmemektedir. Osmanlı egemenliği dönemi de dahil olmak üzere Kürdistan'da ortaya çıkan isyanlar çok kısa süreler içinde kuşatmaya alınıp bastırılmıştır. Katliamlar ve ardından geliştirilen idamlarla isyanların sonu getirilmiştir. Üç ya da en fazla altı ay içinde bütün bunlar halledilmiştir. Celali isyanlarından son ortaya çıkan Dersim isyanına kadar görülen durum budur. Ancak başlangıçtaki çıkışı kendisine bir sivrisinek rahatsızlığı verecek kadar zayıf da olsa, PKK'nin atılımı onu derinden düşündürmüştür. Çünkü bir kez bunun zamanlaması kötüdür, rejimin "her şeyi hallettim ve demokrasiye geçişi sağladım" dediği bir anda gerçekleşmiştir. İkincisi zemini çok kötüdür, çünkü atılım Kürdistan'ın zapturapt altına alınması olanaksız bir yöresinde ve aynı zamanda sınırlarındaki aşınmanın hızla geliştiği koşullarda sergilenmiştir. Bu onun için elinin ulaşamayacağı ve yumrukla ezemeyeceği bir gelişmedir. Kürdistan artık tecrit olmaktan kurtulmuştur. Hareketin düzenlenişi uluslararası bağlantılarıyla ilişki halindedir. Bu düzenleniş, genelde dünyada ve özelde Ortadoğu'da anti-emperyalist gelişim süreciyle ilişkilidir. Gerekli bağlantılar kurulmuştur. Bu da Türk faşist rejiminin hesabında yoktur. Çünkü şimdiye kadar muhalefet olarak ortaya çıkan güçler böyle bir bağlantıyı aramanın gereğini bile duymamışlardır. Böyle bir bağlantıyı kurmuş olsalar bile, bunu kullanmanın gereğine inanmamışlardır. Solcusu ya da milliyetçisi açısından bu hep böyle olmuştur. Kendi devletlerine dışardan darbe vurmak bir yana, bu güçler ancak kendilerini yeniden kabul etirmek için bin kez yalvarıp yakaran bir faaliyet içinde olmuşlardır.

> ***"... Başlangıçta birçok kimsenin inanmak istemediği, hatta bu eylemleri yürütenlerin kendilerinin bile yeterince inanmadığı ve derinliğine farkına varıp tahlilini gerçekleştiremediği gelişmeler yaşandı. Bu nedenle eline kalemi alıp bu gelişmeler üzerine yazmayan kalmadı. Öyle bir noktaya gelindi ki, yerlisi ve yabancısı ile bütün güçler, bu konuda çeşitli sorular sormaya; gelişmelerin ne olduğunu, ne kadar dayanabileceğimizi ve başarı şansımızın bulunup bulunmadığını araştırmaya koyuldular. Herkes sınıfsal ve ulusal konumuna uygun bir biçimde bir şeyler yazıp çizmeye başladı..."***

İşte bütün bu tarihsel tecrübelerine de dayanan mevcut yönetim şaşırmış, bocalamış, anlamsızlığa düşmüş ve bunun verdiği hırçınlıkla saldırıya geçmiştir. Bunun sonucunda onbinlerce kişilik ordu gücünü Kürdistan'ın üzerine sürmüştür. Ancak tek bir dağın bile yüzbin kişilik bir güçle kontrol edilememesi gerçeği karşısında çaresizliğe sürüklenmiştir. Faşist-sömürgeci rejim kendi ordusu ile Kürdistan dağlarını karşı karşıya getirmiştir. Tabii insan gücünün belli bir dayanma kapasitesi vardır. Hele hele burjuva ordularının kuruluşu, düzenlenişi ve harekete geçirilişinin belli bir mantık yapısı ve teknik gücü sözkonusudur. Bu mantık yapısına ve güç kapasitesine fazla dayanıldığında kaçınılmaz olarak ters tepecektir. Gerçekte Türk ordusu da Kürdistan dağlarında acınacak bir duruma düştü. Rejim sürekli bir biçimde "bir avuçturlar, kuşatmaya alacağım ve tarihte olduğu gibi ezeceğim" dedi. Bu konuda hep tarihin kendi lehine olan sonuçlarını esas aldı. Bu sefer de tarihi tekrarlatacağını sandı. "Filan dağda kıstırıldılar, şu kadar günlük ömürleri kaldı" edebiyatına kendisini alabildiğine kaptırdı.

Halbuki bu atılımın halk savaşı esprisine uygun olarak geliştirildiği, askeri değil daha çok ideolojik ve siyasal gelişmeyi esas aldığı, devrimci güçlerin yerleştikleri zeminin coğrafyasının her türlü burjuva kuşatmasını engelleyebilecek nitelikte olduğu ve yine mevcut siyasal gelişmelerin burjuvazinin bu biçimde sonuç almasını olanaksızlaştırdığı bilinmekteydi. Rejimin görmek istemediği, ancak bilimsel gerçeğin böyle olduğu son derece açıktı. Dolayısıyla müdahale ne kadar zayıf olursa olsun, gelişmelerin siyasal sonuçları çok büyük oldu. Denilebilir ki, Kürdistan'ın kendi tarihinin en önemli bir uyanış çağı içine girmesi anlamına gelen bu gelişme, 1984-86 dönemi boyunca devam etti. Çapı küçük de olsa, ideolojik özü ve politik tezleri böyle bir gelişmenin giderek dallanıp budaklanacağını göstermekteydi. Aynı şekilde kendisine askeri yöntemler dayatıldıkça, daha fazla gelişme sağlayabileceğini ortaya koymaktaydı. Hele hele burjuva ordularının halk savaşı esprisine ters düşen tarzdaki örgütlenişi, konumlanması ve yürütülüşü de dikkate alındığında, başlangıçta birçok kimsenin inanmak istemediği, hatta bu eylemleri yürütenlerin kendilerinin bile yeterince inanmadığı ve derinliğine farkına varıp tahlilini gerçekleştiremediği gelişmeler yaşandı. Bu nedenle eline kalemi alıp bu gelişmeler üzerine yazmayan kalmadı. Öyle bir noktaya gelindi ki, yerlisi ve yabancısı ile bütün güçler, bu konuda çeşitli sorular sormaya; gelişmelerin ne olduğunu, ne kadar dayanabileceğimizi ve başarı şansımızın bulunup bulunmadığını araştırmaya koyuldular. Herkes sınıfsal ve ulusal konumuna uygun bir biçimde bir şeyler yazıp çizmeye başladı.

Tabii gelişmeler durmaksızın devam etmektedir. Özellikle askeri yöntemlerin kısa sürede bir sonuç alamayacağı anlaşılmış bulunmaktadır. 1987 yılına doğru gelindiğinde askeri yöntemin, yani Türk egemen sınıflarının yüzyıllardan beri sarıldıkları "kuşat, dağıt ve imha et" taktiğinin bu kez sonuç alamayacağı tamamen açığa çık-

mıştır. Muazzam güç kaybının, denenen özel savaşın görülmemiş türden baskılarının ve işkencelerin bu sorunun çözümüne yetmeyeceği anlaşılmıştır. Başlangıçta yan bir taktik unsur olarak başvurulan "pişmanlık yasası" daha sonra bir umut kaynağı haline getirilmiş; "dağdaki birimi imha et, yerini bildir, yüz askeri vursan bile serbest bırakılacaksın" biçimindeki ibarelerle dolu talimatlar çıkarılarak itiraflara başvurulmuş; sonraları toplumun çeşitli kesimlerinin parayla satın alınmasına çalışılmıştır. Türk toplumundaki yaraların sarılmaya çalışılması, bunun için düzene zarar vermeyen muhaliflerin serbest bırakılması, sınırlı da olsa derneklerin ve sendikaların faaliyetlerine izin verilmesi, yargılamaların hızla sona erdirilmesi, suçüstü yakalanmamak amacıyla "demokrasiyi geliştiriyoruz" adı altında atılan adımların pekiştirilmesi-bütün bunlar, askeri yöntemin reddi anlamına gelmese bile, bu yöntemin yetmezliğinden duyulan korkuyu dile getirmekte ve bunun siyasal yöntemlerle tamamlama amacını ortaya koymaktadır.

Yaptığı bu değişiklikler de yetmeyince, düşman bu kez PKK'yi siyasal düzeyde yoğun bir tecrit çemberi içine alma yöntemine başvurdu. Yalnız dış güçlere değil, Parti içindeki zayıf ögelere de çağrılar yapmaya başladı. Özellikle ailelerin zayıflıklarını esas alarak ve özel elçiler devreye sokarak çocuklarını düşürmeye çalıştı. Bu aynı zamanda Türk egemen sınıflarının yüzyıllardan beri Kürdistan'da uyguladıkları bir yöntemdi. Genelde Partimizi ve özelde Parti Önderliğini teşhir ve tecrit etmek için görülmemiş bir kampanya yürüttü. Birçok kişiyi şaşırttı ve düşürdü, savaşın rolünü asgariye indirdi. Ancak bunun da fazla etkili olmadığını anlayınca, daha üst düzeyde bir politikaya yöneldi.

Başlangıçta küçük de olsa, bu politikanın birkaç örneği şöyle özetlenebilir: Her şeyden önce adı solcuya çıkmış bazı unsurlar TC'nin başbakanının özel emriyle Türkiye'ye getirildi. Yine adı milliyetçiye çıkmış bazı eski "Kürtçü"lerin ailesel ve kabilesel çıkarları aynı başbakan tarafından himaye altına alındı. Daha sonra bunların üst düzeyde verilen ve Türk emniyet sisteminin de uygun gördüğü kararlar olduğu anlaşıldı. "PKK'nin olası müttefikleri kimlerdir?" sorusuna, Batı demokrasileri yanıtı verildi. PKK'nin 'terörist' olduğunun kanıtlanması için Papa komplosu ve Palme cinayetine başvuruldu. Avrupa'da görülmemiş sayıda provokatör harekete geçirildi ve bunların önüne bu iki olayın tezgahlanması görevi konuldu. Papa olayında terörist olarak damgalanan bütün sol'du. Yani TC, Papa'yı vurdurtarak Türkiye'de ve Kürdistan'da uyguladığı baskı, zulüm ve zorbalığı meşru kılmak istiyordu. "Benim Türkiye'de ve Kürdistan'da vurduklarım ve kendilerine işkence yaptığımı iddia edenler, sizin içinize kadar gelip Papa'yı vuranlardır" ya da "bizdeki terörizm boyutludur ve benim bunları vurmam meşru savunmadır" biçiminde bir propaganda geliştirerek, içerde olduğu gibi dışarda da sol'u tecrit etmeye çalışıyordu.

Palme olayı sadece PKK için hazırlandı. PKK'nin sözümona teröristliğini kanıtlamak ve özellikle sosyal-demokrat güçlerden tecritini sağlamak için böyle bir olay tezgahlandı. Genelde burjuva demokratlarının anti-terörist nitelikleri gözönüne getirilerek, PKK'nin "terörist" bir hareket olduğunu göstermek için birçok provokatör devreye sokuldu. Bunlar gerçekleşmeyince başbakanlık düzeyinde gizli görüşmelerin yapılması yoluna gidildi. Böylelikle iki koldan geliştirilen bir mücadele sürdürüldü. Türk solu diye tabir edilen ve merkezinde TKP ile "Sol Birlik"in yeraldığı ve diğerlerinin de bununla bağlantılı olarak ele alındığı kesim, bir tarafı teşkil etti. Diğer tarafı ise Kürt milliyetçiliği ve özellikle Güney Kürdistan'daki güçler meydana getirdi. Özellikle Güney Kürdistan'da, Partimizin önderlik ettiği silahlı savaşımı arkadan vurmak için TC yetkilileri ile ne kadar görüşme yapıldığı bilinmektedir. 15 Ağustos devrimci eylemliliğinin patlak vermesinin ardından, TC'nin istihbarat subayları ve generalleri ile ilkel milliyetçiliğin temsilcilerinin yaptıkları görüşmelerden sonra, PKK güçlerine karşı Şemdinli ve Çukurca bölgelerinde birçok komplolar geliştirildi. Bu alanlarda Parti güçlerimiz iki yandan kuşatmaya alınarak imha edilmeye ve mücadelemizin kök salması önlenmeye çalışıldı.

"... İşte bütün bu gerçeklerden yola çıkarak TC'nin en zayıf dönemini yaşadığını söylüyoruz. Türk diplomasisi hiçbir güç karşısında tarihinin hiçbir döneminde bu kadar zorlanmadı, bu kadar taviz vermedi. Türk iç politikası hiçbir zaman 'milli birlik ve bütünlük' kisvesi altında bu kadar geniş boyutlu bir tavizler politikasına yönelmedi. Dolayısıyla bu konularda TC en zayıf dönemini yaşamaktadır. Bütün bu zayıflıkları onun karşıtının gücünü ifade etmektedir. Aynı şekilde bunlar Partimizin güçlü oluştuğunu, güçlü oturduğunu ve yürüyüşünün güçlü geliştiğini göstermektedir..."

Aynı şekilde Güney'de ulusal çıkarlar çiğnenerek, TC ile yapılan sınır ticareti temelinde ihanet birlikleri oluşturuldu. Geçici nitelikte de olsa, "köy korucuları", tüccar takımı ve ilkel milliyetçilerden oluşan birlikler kuruldu. Bu birliklerin kumandasını geleneksel yönetici güçler olan Türk sömürgecilerinin generalleri ve paşaları üstlendi. İhanetin bir kolu da işte böyle ortaya çıktı. 1980'lerin başından itibaren —ki bunun temeli 1920'lere kadar dayanır— ve özellikle 1984'ten sonra gelişen bu ihanet ilişkisini günümüzde görmeyen ve duymayan kalmamıştır. "PKK bu alanlardaki dağlık coğrafi koşullardan ve Güney'deki sınırlardan yararlanmamalıdır" denilerek bu tür çirkin bir ilişki içine girildi. Yine bu alanda Suriye ve İran ile yapılan görüşmelerin niteliği bilinmektedir. TC, bunda sözümona bazı gelişmelerin sağlandığını iddia etti. "PKK'yi bu alanlarda tecrit ettik" diyerek, diplomatik yöntemlerden ekonomik ve siyasal şantajlara kadar her türlü yola başvurup elinden geleni yaptı. Buna rağmen mücadelemizi kesintiye uğratmayı başaramadı.

Faşist-sömürgeci TC ulusal direniş mücadelemizi durdurmak için ortaya koyduğu çabaların çapını bugün daha da genişletmektedir. Mücadelemizin büyük bir olasılıkla sosyalist ülkelerin desteğini kazanacağını hesaplayarak hemen harekete geçmektedir. Sosyalist ülkelerle ilişkileri bulunan güçlerin TKP ve "Sol Birlik" olabileceğini düşündüğü için, bunlarla ilişki geliştirip devreye sokmaktadır. Son zamanlarda TKP ile ilişkilerin birincil plana alınması ve genel sekreterinin uçakla Ankara'ya getirilmesi, gerçek bu olmasına rağmen soruşturmaya alınıp tutuklandığının belirtilmesi, tümüyle ulusal kurtuluş mücadelemize karşı geliştirilmeye çalışılan alçakça hesapların bir parçasıdır. Burada dikkat çeken bazı hususlar bu gerçeği çok açık bir biçimde dile getirmektedir: Gazetecilerin "TKP ve Sol Birlik PKK hakkında ne düşünüyor?" sorusuna bu güçlerin verdikleri cevap, "PKK'ye karşıyız" olmuştur. Aynı soru ilkel milliyetçi güçlerin temsilcilerine yöneltildiğinde verilen cevap yine aynıdır: "PKK'nin eylemlerine karşıyız!" Pes doğrusu! Gerçekten de tek merkezden yönetim ancak bu kadar olabilir. Sosyalist ülkelerin tek merkeziliği bile bu denli güçlü değildir.

Şimdi çok açık bir biçimde ortaya çıkan bir gerçek vardır ki, TC bütün politik ve diplomatik yönelimlerinin temeline PKK'nin teşhiri ve tecritini koymuştur. Daha önce de belirttiğimiz gibi TC, başlangıçta bütün solu terörist ilan edip ezmek için bir yığın provokasyon düzenledi. PKK'lilerin Avrupa'da dolaşmasını engellemek için sürekli provokasyon yöntemine başvurdu. Bu konuda önemli cinayetler işledi, birçok provokatif eylem tezgahladı. PKK'yi bölüp parçalamak için yoğun bir çaba harcadı. En sonunda son derece sinsi ve alçakça bir biçimde adları milliyetçiliğe ya da komünistliğe çıkmış güçleri Ankara'ya taşımak için kapılarını açtı. İlkel milliyetçiliğin temsilcileri çok daha önceleri Ankara'ya gelmişlerdi. Bütün bunlar PKK'nin dıştalanması ve ezilmesi adına yapıldı.

Peki, altmış yıllık TKP nasıl bugüne kadar legale çıkma yürekliliğini gösteremedi de, bugün elini kolunu sallayarak böylesi bir girişimde bulunmaya cesaret etti?

1987 yılının sonları PKK'nin devrimci atılımının sabitleştiği, sürekliliği ve yoğunluğunun kesinleştiği bir dönem niteliğindedir. Askeri yöntemlerle bu atılımın önünün alınamayacağı, burjuva yazar-çizer takımı tarafından da çokça ifade edilen bir husustur. TC açısından bu gelişmenin başlıca güç kaynaklarından biri büyük bir olasılıkla sosyalizmdir. Sosyalizmi kimler kontrol edebilir? TKP ve "Sol Birlik" TC ile bu güçler arasında böyle bir tezgah kurulmuş mudur? Kesinlikle kurulmuştur. Bu açıdan PKK'nin tecrit edilmesinin son halkası olarak bu güçlerin devreye sokulmaları anlaşılır bir şeydir. Bu güçlerin Ankara'ya uçmanın hemen öncesinde "Türkiye'nin istikrarından yanayız, devletin birlik ve bütünlüğünden yanayız, orduya toz kondurtmayacağız, terörizme karşıyız, PKK'nin eylemlerini desteklemiyoruz" anlamına gelebilecek açıklamalarda bulunmaları, çok açık bir biçimde milliyetçiliğin hortlatılmasıdır. Bu birlik ve bütünlük politikasının savunulmasıdır, en çirkin bir şovenizmdir. Geçmişte ideolojik planda ortaya çıkan şovenizmin —ki biz buna karşı on yıl boyunca yoğun bir ideolojik mücadele yürüttük— şimdi siyasal düzeye çıkması, hem de polisle kolkola ve bir hayli içli dışlı bir biçimde kendisini göstermesidir. TKP ve TİP'in genel sekreterleri olan unsurlar, sözümona emniyet sarayında tutulmaktadırlar. Ancak özünde kendilerine sarayda yaşanabilir cinsten bir yaşam sunularak Türk devleti istikrara kavuşturulmak istenmektedir. Bunun için bu güçler son bir kez ve çok daha alçakça mücadelemize karşı kullanılacaklardır.

Evet, sosyalist ülkelerin Kürdistan'da gelişen mücadeleyi desteklemeleri olasılığına karşılık, TKP ile geliştirilen ilişkiler sonucunda bu ülkeler TKP eliyle tahrik edilecek ve bu destek biraz olsun kesilecektir. PKK hareketinin, kendisi için özgüce dayanma ilkesini temel aldığı bilinmesine rağmen, çok zayıf bir olasılık da olsa sosyalist ülkelerden gelebilecek bir desteğin kesilmesi ile birlikte, PKK'nin desteksiz bırakılması hedeflenmektedir. Türk sömürgecileri, bugün 60 yıldan beri sınıf düşmanı ilan ettikleri TKP ile kolkola girebiliyorlar. İlkel milliyetçi güçlere ve Kürt küçük-burjuva reformistlerine kucak açabiliyorlar. Hiçbir yerde komünizm adına bu kadar iğrenç ve alçakça bir duruma düşülmemiştir. Peki, bu güçler şimdiye kadar neredeydiler? Gizli ya da açık biçimler altında TC ile bu kadar somut uzlaşmaları nasıl yapabiliyorlar? Gerçekten de bu güçler, günümüzde, faşist niteliği bu denli açık olan bir rejimle TC'nin hiçbir döneminde benzeri görülmeyen en sıkı ilişkiler içine girebiliyorlar. Peki, bu ilişkilerin sonuçları ne olacaktır? Belki bu ilişkiler biraz daha ilerletilecek, sonuçta legal bir komünist ve Kürtçü partinin kurulmasıyla noktalanacaktır. Zayıf bazı ögelere yönelik olarak yapılan çağrılar sürdürülecektir. Aileler ve kabilelerle oynanacak, sahte milliyetçiliğin hortlatılmasına devam edilecektir. Ancak bütün bunların PKK hareketinin son derece güçlenen bir hareket olduğunu kanıtlamaktan başka bir şeye yarayamayacağı da ortadadır.

PKK'nin kuruluşunun 10'uncu yılına girişini değerlendirdiğimiz bugün, son derece açık bir biçimde oynanan bu oyunların yanısıra, görülmemiş baskılar, imha seferleri ve Kürdistan'a yığılmış üçyüz bin kişilik bir ordu gücü devrededir. Özel kolordu, özel valilik, özel timler, otuzbini aşkın köy korucusu ve bunlar eliyle uygulanmaya çalışılan her türlü özel harp yöntemi gündemdedir. Ne var ki bunlar fazla işe yaramamış ve iflas etmiştir. Yine "pişmanlık yasası", bazı zayıf unsurlara yaptırılan itiraflar, ekonomik yöntemler ve sahtekarca bir tutumla burjuva demokrasisini uygulama girişimleri sonuçsuz kalmıştır. Açık ki onun geliştirmeye çalıştığı bu yeni yöntem de işe yaramayacak ve bu silah da ters tepecektir. Buna karşılık Partimizin yürüttüğü güçlü ideolojik mücadele, sağlam siyasal perspektifleri ve özgüce dayanma ilkesi daha da derinleştirilip geliştirilecektir. Baştan beri bu temelde geliştirilen karşı-devrimci faaliyetler, teşhir ve tecrit kampanyaları rahatlıkla boşa çıkarılacaktır. Düşmanımızın uzlaşmalara bu kadar bel bağlaması onun zayıflığını göstermektedir. Faşist-sömürgeci rejim bugün kişilerle bile uzlaşmaya çalışmaktadır; bu rejimin uzlaşmadığı gerici aile ve kabile hemen hemen yok gibidir. Devletin toplum içinde ayağına kadar gitmediği bir düşkün kalmamıştır. Toplumun en düşkün ve en tortu kesimlerine devlet, koruculuk teklif etmiş, özel tim görevlisi yapmıştır. Hiçbir devlet kendi onurunu bu denli ayağa kadar düşürmemiştir.

İşte bütün bu gerçeklerden yola çıkarak TC'nin en zayıf dönemini yaşadığını söylüyoruz. Türk diplomasisi hiçbir güç karşısında tarihinin hiçbir döneminde bu kadar zorlanmadı, bu kadar taviz vermedi. Türk iç politikası hiçbir zaman "milli birlik ve bütünlük" kisvesi altında bu kadar geniş boyutlu bir tavizler politikasına yönelmedi. Dolayısıyla bu konularda TC en zayıf dönemini yaşamaktadır. Bütün bu zayıflıkları onun karşıtının gücünü ifade etmektedir. Aynı şekilde bunlar Partimizin güçlü oluştuğunu, güçlü oturduğunu ve yürüyüşünün güçlü geliştiğini göstermektedir. Belli ki TC'nin bu son yönelimleri uygun yöntemlerle karşılandığı, sağlam bir biçimde değerlendirildiği ve sonuçları yetkin bir biçimde politik ve özellikle örgütsel mücadeleye dönüştürüldüğü zaman, sadece PKK'nin önderlik ettiği mücadele ileri bir hamle yapmakla kalmayacak, PKK hareketi Türkiye halkının da sağlam bir müttefiği ve umudu olarak ortaya çıkacaktır.

Burada faşist Türk sömürgeciliğinin son on yıllık tarihi yeniden özetlendiğinde görülecektir ki, TC, Türklerin Anadolu'da toprağa yerleşmelerinde ve milliyet, ulus ve devlet gücü durumuna yükselmelerinde önemli rol oynayan ve yakın etkide bulunan Kürdistan sorununun önemini derinden kavramıştır. Bu nedenle bir yandan bu sorunun önemini örtbas etmeye çalışırken, diğer yandan duyduğu derin etkiyle bu sorundan yararlanmaya çalışmaktadır. Ancak TC bu yararlanmayı tek taraflı ele almaktadır. Kürdistan'ın lehine olabilecek her türlü olumlu gelişmeyi kapatmak suretiyle ülke ve halk gerçekliğimizi kendi ulusal ve toplumsal gerçekliği içinde tamamen eritmek, kendi karşıtına hiçbir şey bırakmamak biçimindeki bu gelişmeyi son on yılda bir kez daha özetlemek ve kesin sonuç almak için Kürdistan sorununa bütün gücüyle yüklenmiştir. O Türk egemen sınıflarının Kürdistan üzerindeki bin yıllık egemenlik tarihini son on yılın içine sığdırmak istedi. Bunun sonucunda her türlü baskı, şantaj, saptırma, talan, asimilasyon, işgal ve göçertme yöntemlerini peşpeşe uygulamaya soktu. Bunları günümüzün koşullarına uyarlayarak katlanılabilir bir biçim vermeye, en az zarar ve en yüksek yararla sonuçlandırmaya çalıştı. Dayatılan politika ve bunun her düzeydeki uygulanışı, sadece TC'nin son 60 yıllık egemenliğinin uyanışı, gelişimi ve pratiğinin değil, çağdan almış olduğu bilincin de bu amaçla kullanıldığını göstermektedir. Bu, tarihi de derinden etkileyen ve TC'yi yaşatan bir olgudur. Tabii karşı tarafın bütün bu uygulamalar karşısında alabildiğine büzülmesi, kimliğinden boşanması ve kendisi olmaktan düşürülmesi onu hep güçlü ve tek yanlı olarak egemen hale getirmektedir.

PKK hareketi, bunun karşıtı olarak gelişen bir güç kimliğiyle, böyle bir gelişmenin tersine çevrilmesi, yani bu on yıllık süre içinde bin yıllık kölelik tarihinin akışının değiştirilmesi gibi soylu bir çabanın sahibidir. Partimiz yüzyılları bu on yıla sığdırarak tarihin bütün olumsuzluklarını telafi etmeye çalışmıştır. Devrimci diyalektiğin özünü kavrayanlar, bizim yüzyılların olumsuzluklarını neden on yılda gidermek için çalıştığımızı ve bunu bir zorunluluk olarak ele aldığımızı çok iyi bilirler. On yıllık gelişmeler, genelde bir devrim hareketi için temel atma, gelişme ve zafere doğru yürüme için yeterli bir zaman kesitidir. Devrimci hareketler ve onun ilk nüveleri genellikle bir atom çekirdeğine benzerler. Patladıkları zaman yoğun bir şekilde çevreye saçılır ve güçlü bir enerji ortaya çıkarırlar. Yeni elementleri ve bu temelde yeni moleküllerin oluşumunu gerçekleştirerek toplumun gelişimine yol açarlar. Bu tür hareketlerin böylesi bir gelişim özelliği vardır. İşte her önemli devrimci hareketin bin yılların olumsuz etkilerini, gericiliğini ve tutuculuğunu parçalaması bu nedenledir. Kürdistan Devriminin bu son on yılı, yani Kürdistan gerçekliğine devrimci yöntemlerin dayatıldığı bu son on yıl böylesi bir özelliğe sahiptir diyoruz.

Hemen hemen belli başlı bütün

devrimlerin başlangıç yılları böyledir. Büyük Ekim Devrimi, Vietnam ve Çin Devrimleri, daha da gerilere gidildiğinde tarihte hıristiyanlığın ve islamlığın doğuşu ve burjuva devrimleri gibi hareketlerin en yoğun ve en çok şiddete büründükleri dönemler böyledir. Bu yüzden Kürdistan'ın tarihsizliğinin doğurduğu ağır olumsuzlukları aşmanın tek yöntemi de budur. Bu, aynı zamanda Kürdistan Devriminin doğasıdır. Gerilik ancak böyle bir yaklaşımla telafi edilebilecek ve devrimci yöntem ancak böylelikle tutturulabilecektir. Bu, bizim keyfi ve iradi olarak seçtiğimiz bir husus değil, devrimci dönüşümün gerçekleştirilmesi için son derece objektif olarak ele alınması gereken ve devrime yürümek isteniyorsa bu şekilde ele alınması kaçınılmaz olan tarihsel bir misyondur.

"... Her ciddi dava mutlaka güçlü bir öncü çekirdeğin eseri olarak gelişir..."
"... Partimiz bir eğitim kampanyasına girişmiştir ve bu kampanya sürüp gitmektedir. Bugün tarihimizin özetlenmesi yaşanmaktadır. Genelde dünya devrim tarihinin ve özelde de kendi devrimci tarihimizin bir özetlenmesi ve geleceğin her türlü gelişimini bağrında taşıyan tohumlanışı sözkonusudur. Dolayısıyla sonuçları iyi değerlendirildiğinde, öncü çekirdeğe verilen emek geleceği kurtarmada büyük bir değerdir..."

Biz de Parti hareketimizin ilk birkaç yılını aleyhimize geçip giden yüzyılların olumsuzluklarını telafi etmek, ondan sonra gelen birkaç yılı, çözülüşü en son sınırına kadar geldiği noktada tutmak ve günümüze kadar olan süreci de yeniden yükselişin basamakları haline getirmek biçiminde değerlendiriyoruz. Bu son on yıl içinde tarihsel çözümleniş hakkıyla yapılmıştır. Çok geniş bir savaş gücümüz olmamasına rağmen, sorunların yaygınlığı, cevapların karmaşıklığı ve çelişkili özelliği, bu gerçeğin kendisini dışa vurma olmaktadır.

Partimiz, bir halkın öz tarihinin yaratılmasında layık olduğu özelliklerle öncülük konumuna sahip çıkıyor, bunun koşullarını oluşturuyor. Günümüze doğru gelindiğinde böyle bir önderliği hakkettiğini herkese kabul ettiriyor. Nereden bakılırsa bakılsın, ilerici-radikal bir çıkış için böyle bir öncü çok gerekli olduğu kadar, öncüsüz hiçbir ilerlemenin sağlanamayacağı da ortaya çıkmış bulunuyor. Daha önce teorik düzeyde ortaya konulan bu gerçek, şimdi devrimci pratik tarafından da doğrulanıyor. Bu aynı zamanda çağın Kürdistan gerçekliğine yaklaşımına da verilmiş bir cevap oluyor. Bu temelde çağın Kürdistan hakkındaki hükmü tersine çevrilmiş —ki bu hüküm varlığımızın gözönüne getirilmemesi ve hakkının teslim edilmemesi biçimindeydi—, hem varlığımızı çağa kabul ettirme, hem de çağdan hakkımızı isteme ve bunu kabul ettirme konumuna ulaşılmıştır. Bundan sapmanın olması mümkün değildir. Mevcut gerilik, ilkellik ve olumsuzluk işin özü gereğidir. Yani toplumumuzun yabancı egemenler ve yerli işbirlikçileri tarafından düşürülmüşlüğü ve yaşanan tarihsizlik, başlangıçta gelişmenin çok zayıf, hatalı ve yanlışlıklarla dolu olacağını göstermektedir. Bu da Kürdistan Devriminin diyalektik gelişiminin anlaşılır bir özelliğidir.

Başlangıçta neden sağlam yürünmedi, bu işler neden mükemmel bir şekilde başarılmadı diyenler, devrim diyalektiğinden tamamen habersiz olarak yaşayan insanlardır. Kaldı ki, bütün ezilen sınıflar ve halklar başlangıçta zorbela ayağa kalkar, yedikleri yumruklarla sendeler ve peşpeşe birkaç yenilgiyi yaşayabilirler. Ancak bundan sonradır ki ayakta sağlamca durabilme konumuna geçerler. Bizde de gerçekleşen, hem de son derece uygun bir devrimci doğrultuda ve devrimci teorinin sıkı kılavuzluğu altında gerçekleşen şey budur. Her ciddi devrimci hareketin geçen on ya da onbeş yıllık dönemdeki büyük değiştirici ve dönüştürücü özelliği bizim koşullarımızda da gerçekleşmiştir. Her şeyden önce Partimizin geçmişinde büyük bir devrimci ve hamleci özellik vardır. Tarihimizi yenileştiren ve bizi halk tarihine doğru götüren yüksek ve dolgun bir gelişme temposu sözkonusudur. Her ne kadar bütün toplumu bu temelde değişikliğe uğratamamış ve bütün mensuplarını istenilen düzeyde dönüştürememiş olsa da, özün bu niteliği er ya da geç bu dönüşümleri sağlattırmaya yetecektir. Öz mutlaka kendine uygun bir biçimlenişi gerçekleştirecektir.

Önümüzdeki dönemde geleceğin üzerine yürürken, belli ki elimizde parti silahı gibi güçlü bir silah bulunmaktadır. Kürdistan'da yeni insanı şekillendirirken, her şeyden önce Parti kadrolarının biçimlenmesi ve yeterli formasyona ulaşması gibi bir sorunumuz bulunmaktadır. Biz bu geçen yıllarda yeniyi gerçekleştirecek insanı yaratmak için, insanlarımızı büyük bir eğitim ve tecrübe ortamı içinde tuttuk. Bütün gücümüzü yeni insanı biçimlendirmek için ortaya koyduk. Şu çok iyi bilinmektedir ki, durumlar düşünce düzeyinde ne denli güçlü bir biçimde ortaya konulursa konulsun, onu taşıyacak nitelik ve nicelik olarak yeterli sayıda kadro ortaya çıkarılmadı mı, bu düşünceye en büyük kötülük bizzat bu yetersiz kadrolar ve davanın omuzlayıcıları tarafından yapılacaktır. Bundan dolayı bizim bütün gücümüzü bir devrimci çekirdeğin yaratılmasına hasretmemiz tamamen anlaşılır bir şeydir. Her ciddi dava mutlaka güçlü bir öncü çekirdeğin eseri olarak gelişir. Hele hele Kürdistan gibi edilgenliğin, pasifizmin ve kendiliğindenciliğin egemen olduğu bir zeminde öncü çekirdeğin özenle yetiştirilmesi ve deneme ve tecrübeyle pişirilmesi büyük öneme haizdir. Geçen yıllar bu biçimde değerlendirilmiştir. Partimiz bir eğitim kampanyasına girişmiştir ve bu kampanya sürüp gitmektedir. Bugün tarihimizin özetlenmesi yaşanmaktadır. Genelde dünya devrim tarihinin ve özelde de kendi devrimci tarihimizin bir özetlenmesi ve geleceğin her türlü gelişimini bağrında taşıyan tohumlanışı sözkonusudur. Dolayısıyla sonuçları iyi değerlendirildiğinde, öncü çekirdeğe verilen emek geleceği kurtarmada büyük bir değerdir.

Elbette biz bununla Parti ve dava temsilciliğinin güçlü bir biçimde ifa edilmesinden bahsediyoruz. Böylesi büyük davaların içine girenlerin hiçbir kişisel, ailesel ve hatta düzenle ilgili endişesi olamaz. Özellikle tarihten ve toplumdan kopukluğun ifadesi olan bireyciliğin, devrimci kavganın büyüklüğünü yaşayamamaktan kaynaklanan bu hastalığın giderilmesi için çok şeyler yapıldı ve hala da yapılmak durumundadır. Hiçbir şey bireycilik kadar insanı edilgenliğe, pasifizme ve köreltilmeye götüremez. Hele bu bireycilik bir de önderlik hastalığı haline getirilirse, bu sadece kişinin düşkünlüğüne ve iflasına yol açabilir.

Gün büyük oynama günüdür. Kişiliğin alabildiğine düşürüldüğü, devrimci önderlerden bahsetmeyi bir yana bırakalım, sıradan namuslu insanlardan bahsetmenin bile son derece zorlaştığı koşullarda, devrimci önderlerin kendi eğitimlerine ne kadar büyük önem vermeleri gerektiği anlaşılır bir hussustur. Devrimci önderler bu konuda kendilerini büyük bir özenle eğitmeli, kendi tutkularının ve kişisel özelliklerinin bir ögesi olmayı değil, bütün devrimci değerleri kendilerinde yoğunlaştırmayı ve özellikle yüce direniş değerlerimizin bir bileşkesi olmayı başarmalıdırlar. Elbette yetkinleşen her kadromuz, güncel siyasal gelişmelerin içinde ve örgütsel görevlerin başarılması ortamında ortaya çıkacaktır. Kadronun siyasal ve örgütsel niteliği son derece yüksek olacaktır. Kadro için her düzeydeki siyasal görevler ve bunların örgütsel gereklerinin yerine getirilmesi kesin bir zorunluluktur. Görevlerin ortaya çıkarılması ve örgütlenmesi içiçedir. Kadronun bu özelliklerden ibaret olduğu ve hiçbir özelliğin örgütsel yetenek kadar değerli olmadığının, yine hiçbir düşünsel yaklaşımın siyasal düşünce ve onun siyaset haline getirilmesi kadar değer ifade etmediğinin yaşandığı günlerdeyiz. Düşüncelerimizin merkezine temelde siyasal düşünce ve siyasetin oturtulması, günlük ilişkilerimizin bu politikayı hayata geçirecek örgütsel ilişkiler biçiminde düzenlenmesi her şeyin üstündedir. Bunları o kadar içiçe geliştirmek durumundayız ve buna o kadar muhtacız ki, hiçbir şey bunların yerine geçemez. Hiçbir araç devrimci dönüşümü bunlar kadar ileriye götüremez.

O halde kadromuz, Partiyi her düzeyde örgütlü temsil etmeyi başarmalıdır. Her şeyden önce kavrayış ve uygulama düzeyinde kadronun doğru tanımına ulaşılmalıdır. Bu konuda birçok eksiklikler ve zayıflıklardan bahsedilmektedir. Bunların söylenmesi bile kendi başına bir yetersizliğin ifadesidir. Gün kadronun kendi kişiliğinde milyonları birleştirdiği ve savaştırdığı gündür. PKK buna layık olan bir harekettir. Onun temel birikimleri bunu sonuna kadar mümkün kılacak zenginliktedir. Kadro tarihten habersiz değilse, güncel gelişmeleri yeterince yaşıyorsa ve kendi değerlerinin bir sentezi olabilmişse, böylesi bir insanı hiçbir güç durduramaz. Eğer o bu konuda belirleyici durumda ise, kendi biçimlenişini sağlayaması düşünülemez. Tersi durumda artniyetlilikten ve düşkünlükten bahsetmemiz kaçınılmazdır.

Biz bunu özgüce dayanmanın gereği olarak kitlelere de yayacağız. Kadronun en temel ilişkisi kitle ilişkisidir. Onun kendi iç ilişkileri ve çekirdekle olan bağları ne kadar önemliyse, bununla içiçe ve bunun kadar önemli olan diğer bir unsur da kitle ilişkisidir. Kadro kitleler için vardır. O kitleler içinde ve kitle okyanusunun derinliklerinde dolaşan bir balıktır. Kadro kitlesiz olamaz, kitleleri örgütlemeksizin ve yönetmeksizin yaşayamaz. Burada doğru yönetimin önemi de ortaya çıkmaktadır. Ne yönetimsizlik —ki bunun çok derin bir tarihsel ve güncel temeli vardır—, ne de yönetim adı altında onun sol'dan boşaltılmasını ifade eden başına buyrukluk olmalıdır. Hayır, ne ezilen sınıfların bir kader gibi gördükleri yönetilme, ne de egemen sınıfların hep bir hak olarak iddia ettikleri daimi yöneticilik devrimci proletaryanın yönetim anlayışı olabilir. Bu her iki sakat yönetim ve yönetilme anlayışı yerine —ki bunların tarihsel ve sınıfsal nedenleri konulmuştur— doğru yönetim anlayışı geçirilmelidir. Bu yönetim anlayışı kollektivizmi esas alan, kitlelerle içiçeliği eylemle içiçelikle birlikte götüren bir yaşam tarzıdır. Doğru yönetim tarzı bu özelliklerden bir saniye bile yoksun yaşanmaması gerektiğini içine sindiren bir ilişkidir. Örgütsel yönetimi bu tarzda sürdüren, bunu bir varlık nedeni olarak gören, örgüt içinde ve örgütün kitlelere yaklaşımında bu özellikleri temsil eden bir kadro, savaşın her biçimini gerçekleştirmeye yeterlidir.

Elbette biz kitlelere yönelirken herhangi bir örgütle yönelmiyoruz. Kitlelere bu aşamanın kitlesel-örgütsel ifadesi olan Ulusal Kurtuluş Cephesini örgütlemek için gidiyoruz. Yani halkın öz kurtuluş örgütü olan Ulusal Kurtuluş Cephesini örgütleyeceğiz. Bunun için bütün halkı üretim ve sosyal yaşam koşulları içinde kültürel değerleriyle örgütleyeceğiz. Bir kadrodan beklediğimiz gibi kitleleri ekonomik, sosyal ve kültürel yaşam koşullarından koparmayacağız. Tam tersine bu koşulların Cephe örgütlerimizin temel gücü ve kaynağı haline getireceğiz. Bu, örgütlenmenin kitlelerin bünyesinde çok çeşitli, karmaşık ve bu konudaki özelliklerine uygun olarak gelişeceğini göstermektedir. Bu konuda sağ, sekter ya da esnek olmayan bir yaklaşım içinde bulunmayacağız.

Aynı şekilde devrimci savaşımızın en gelişkin biçimi olan gerilla savaşını geliştiriyoruz. Bu halkın en temel savaş biçimi olarak, ulusal kurtuluşta halkımızı zafere götürecek bir devrimci savaş biçimi olarak daha da geliştirilmeyi bekliyor. Bu ordulaşma görevidir. Ordulaşmanın büyük önemi, onun mevcut ideolojik-politik hattın, Partinin ve kitlelerin örgütlenişini, kuruluşunu ve gelişimini sağlayan esas savaşım tarzı olmasından kaynaklanmaktadır. Yani ordulaşma bizde en temel yaşam tarzıdır. Kitlelerin tamamen etkisi altına girmesi ve kadronun da her çalışmasında esas alması gereken bu savaşım tarzının ve onun örgütlenişinin nasıl olması gerektiğini çok gelişkin değerlendirmelerimizde ortaya koymuş durumdayız. Özellikle bunun yönetiminin de doğru yapılması, kuruluşu, sevk ve idaresinin doğru ele alınması, doğru çözümlenmesi ve uygulanmasının büyük önemi ortadadır. Hatta bu varlık-yokluk sorunudur. Bu tamamen en verimli sonuçları doğurabilecek olan bir mücadeledir. Bu aracın gelişmesi ne denli yetkin bir biçimde sağlanırsa, siyasal gelişmelerin boyutlarının ve dolayısıyla kitlelerin ve Partinin etkinliğinin de o denli artması sözkonusu olacaktır. Bu araca her türlü değer ve önemin atfedilerek rolüne uygun bir tarzda çalıştırılması halinde, Kürdistan'da sanıldığından da fazla ulusal ve toplumsal kurtuluşun temel anahtarı rolünü yerine getirebilecektir. Bunun böyle olduğu pratikte ortaya çıkmıştır ve daha da çıkacaktır.

Bugün çeşitli dost güçlere açılıyoruz. Kürdistan kendi tarihinde ilk defa tecrit çemberini kırıyor. Bu çemberin parçalanmasıyla birlikte çağdaş devrimci güçlerle ulusal kurtuluş, demokrasi ve sosyalizm güçleriyle birleşiyor. Bunun için olanca gerçekliğimiz ve kendi kimliğimizle dünyaya açılmayı esas alıyoruz. Başka kimliklerle gerçekleşen ya da kendi kimliğimize dayanmayan bir ilişkinin uydu ve dolayısıyla beş paralık değeri olmayan bir ilişki olacağını biliyoruz. Buna karşı esasta tarihsel, ulusal ve toplumsal kimliğimizin devrimci temsilini yaratıyoruz ve yaratacağız. Bu temelde sonuç almaya çalışacağız. Bizim için bu ilkenin vazgeçilmezliği ortadadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimine sağ'dan yaklaşan tasfiyeci, ilkel milliyetçi ve reformist güçlerin konumları bellidir. Yüzyıllardır sürdürdükleri ajanlık ve uşaklık geleneği günümüzde bu güçleri daha da tehlikeli bir konuma getirmiştir. Bunlara ilkelerde katılığı ve esnek yaklaşımın yaratıcılığını dayatarak sonuç almaya çalışacağız. Bunların zararlarını asgariye indirirken, yararlanılması gerekenden yararlanacak ve tarafsızlaştırılması gerekeni tarafsızlaştıracağız. Bu konuda özgün ve yaratıcı çalışmasını bileceğiz.

Partimiz, yurtsever bütün Kürdistanlı kitlelere yönelik olarak geliştirdiği devrimin temel yasalarına bağlı, bu yasaları bulup çıkarmaktan ve onlara bağlı kalmaktan sorumlu olan bir karar gücü olarak Ulusal Kongre'nin gerçekleştirilmesi şiarını daima yükseltti. Bundan sonra da bu şiarın hayata geçirilmesi için ilkeli yaklaşımını sürdürecek, Ulusal kurtuluş Cephemizin gelişmesiyle birlikte bunu daha da yoğunlaştırarak somutlaştıracaktır. Biz emekçi Türkiye halkı ile anti-faşist birleşik cepheyi devrimci direniş temelinde faşist-sömürgeci rejime karşı ortak savaşımı gerçekleştirerek inşa etmeyi savunduk. Bundan sonra da halkın isyanını ve ihtilalini köstekleyen, özellikle solculuk adına altmış yıldan beri dayatılan engelleri yıkarak, halkın enerjisini devrime kanalize edecek olan uygun örgütlenmeyi ve eylemi esas alan bir ittifakı bundan önce olduğu gibi yine yılmadan savunacağız.

Kürdistan Devriminin, Ortadoğu halklarının kurtuluşlarında oynaması gereken rolünü sonuna kadar ve en yaratıcı devrimci yöntemlerle oynaması için elimizden geleni yapacağız. Devrimimizin enternasyonalist niteliğine son derece büyük önem vererek ve özellikle günümüzde giderek kabul gören bu yönünü daha da açarak, böylelikle devrimci görevlerimizi büyük bir olgunlukla yerine getireceğiz.

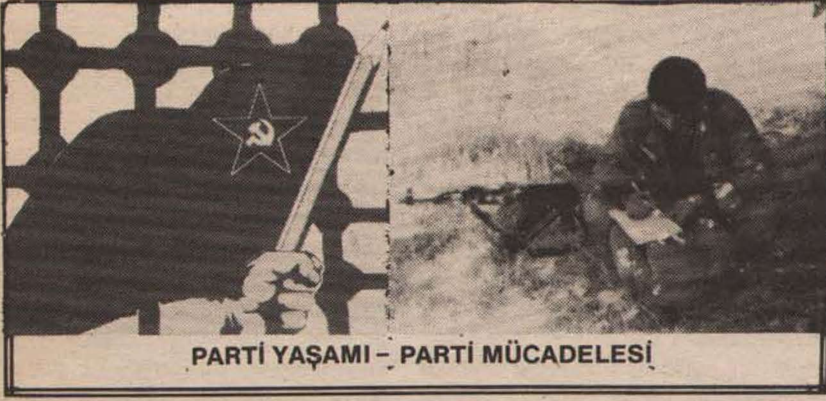
Partimizin 10'uncu yıla girişinin zafere yürüyüşün kesin, yoğun ve pekişen adımlarla karşılandığını belirtirken, aynı zamanda önümüzde duran engellerin ne kadar zor olduğunu da ortaya koyuyor; bunların aşılması için teorik ve pratik çalışmanın ardıcıl geliştirilmesi koşulunu dayatıyoruz. Bu konuda kendimizi her türlü yanılgıdan arındırmaya çalışıyoruz. Geleceğin devrimci dönüşümü için her zaman temel alınması gereken insan yeteneğini ve bu yeteneğe siyasal bir seviye kazandırarak yürütmeyi bütün çalışmalarımızın temeli haline getiriyoruz. Şimdiye kadarki gelişmemiz, nasıl başarı sağlayacağımızın bir kanıtıdır ve bundan sonraki gelişmelerin de bizi zafere kadar götüreceğinden eminiz.

Bu temelde başta Partimizin değerli militanları olmak üzere bütün taraftarlarımızı ve halkımızı, bu 10. yılı da, büyük bir sorumluluk duygusu ve dolgun başarılarla kazanmaya; bütün dostlarımızı mücadelemizi daha yakından tanımaya ve görevlerini yerine getirmeye çağırıyoruz.

— Partimizin 10. yılını zafer yürüyüşüne dönüştürmek için ileri!

BAGÊR (Kasırga)

İsmet DOĞRU

I

İnsanoğlunun sınıflı topluma geçmezden önce kendi tarihinde tanık olduğu en büyük savaş biçimi, doğayla olan savaşımıdır. Her ne kadar kabile, aşiret çatışmalarını gerçekleşen olaylar olarak tarih kaydetmekte ise de, doğanın ürküntü verici heybeti kadar olmuyor ve insanoğlunu dehşete boğmuyordu. Kendi tarihsel koşulları içinde doğaldı da. Zira birbiriyle savaşa tutuşan ilkel topluluğun insanı birbirinin zayıf ve güçlü yanlarını tanıyor, o oranda da biribiriyle bilinçli bir savaşım yürütüyor, savaş, bir aşiretin veya kabilenin tamamen imhasıyla sonuçlansa da, herhangi bir ürküntüye, dehşete kapılınmıyordu. En azından doğadan ürktükleri kadar olmuyordu. Ama tanıyamadıkları, onu tanıyacak bilimsel bulgulara sahip olamadıkları doğa afetlerine karşı bir şey yapamıyor, tek ¨çareyi ondan kaçmakta, doğal afetlerin kendilerine ulaşamayacakları doğaya ait başka yerlere, doğal korunaklara koşuşturuyorlardı. Korktuğu, önünden kaçtığı doğa olaylarına karşı sığındığı yerin yine doğa olduğunun belki de bilincinde bile değillerdi.

Sınıfsız ilkel topluluğun bünyesinde üretici güçler geliştikçe, doğa tanındıkça insanoğlu ona egemen olmaya başlar, onu kendi ihtiyaçları doğrultusunda biçimlendirmeye çalışır, giderek ezenler-ezilenler, sömürenler-sömürülenler biçiminde ikiye ayrılır. Önceleri doğanın herhangi bir yerine yerleşmeden, göçebeler biçiminde kendi yaşamını sürdüren ve neslini yeniden üretebilen insanoğlu, kalabalıklaşan nüfusun artan ihtiyaçlarını karşılamak için doğanın herhangi bir yerine yerleşerek, doğayla kaynaşarak kendini yeniden üretmek zorunda kalır. Artık tarih sahnesine şu veya bu aşiretin, kabilenin bir mensubu olarak değil, belirli bir toprak parçasına sahip, ortak bir dile ve tarihi bir geçmişe kavuşan halk toplulukları olarak çıkarlar. Kendini yeniden üretmek —ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel, neslin devamı vb. bakımlardan— zorunda olan bu halk toplulukları, sınırlı doğal akış içinde belirlenmiş olan, üzerinde yerleşmiş oldukları doğaya ait bu toprak parçasını en iyi bir biçimde kullanıma açarlarken, dıştan başka bir halk topluluğunun gaspedici emeller taşıyan saldırılarına karşı canları-kanları pahasına korumaya çalışırlar, bu uğurda yüzyılları bulan savaşlar geliştirirler, kahramanlıklar yaratırlar. Bu savaşımlarında ise en büyük dostluğu yine doğada bulurlar. Zalim düşmanı, doğanın en sarp, geçit vermeyen olanları olarak tanımlanan, tasvir edilen dağlara ve doruk noktalarına çekerek en büyük yenilgilere uğratırlar. Veya adeta neslini tüketmek istercesine soykırımlardan geçirerek köleleştirmek isteyen düşmana karşı hem varlığını korumak, hem de özgürce yaşamını sürdürmek için buralara çekilirler, günümüz dünyasına kadar kendilerini taşırlar.

Değişik halklar de benzer tarihi gelişmeleri yaşamışlardır. Ama en çok da Kürdistan toprağı üzerinde yaşayan halkımız böylesi bir tarihsel gelişmeyi yaşamıştır. Bazı tarih araştırıcıları —ki bunlar önemli bir çoğunluğu teşkil ederler—, Kuzey Avrupa'dan gelip bu toprakları yurt edindiğimizi, sınırlı diğer bazıları da eskiden beri bu alanda olup yerleşik bir yaşama geçen halk olduğumuzu yazarlar. Sorunun bu yanı fazla önemli değil. Önemli olan Kürdistan olarak adlandırılan bu toprakları kendimize yurt edinmemizdir. Ve bu yurt için sürekli bir savaş içinde olmamızdır.

İsmet DOĞRU (Sadun)

Halkımız, tarihinde en büyük dostluğu doğadan görmüştür. Atalarımız olan Medler, yurt edinme savaşında doğanın geçit vermeyen sarp alanlarından başlayarak adım adım Mezopotamya ovasını kendileri için yurt edinmişlerdir. Köleci Asur İmparatorluğuna karşı Demirci Kawa önderliğinde halk olarak var olma ve yurt tutma mücadelesini buradan örgütlemiş ve başlatmışlardır. Köleciliğin merkezi Ninova'ya buradan saldırarak yakıp yıkmışlar ve ilk Kürt devleti olan Med devletini ve giderek imparatorluğunu kurmuşlar. Zalim Dehak'a karşı özgürlük meşalesi buradan yakılıp halk isyana davet edildi. Dehak'ın kafası buradan örgütlenen direnişle, imparatorun sarayına yapılan saldırıyla kopartıldı. Böylece hem Kürt halkı, hem de bölgenin diğer halkları zalim imparator Dehak'ın zulmünden kurtulup bağımsız yaşamın yoluna girdiler. Dünya kültürünün merkezi olarak kabul edilen Helen imparatorluğu, Yunan-Mekadon impartorluğu, Ermeni imparatorlukları, Pers imparatorlukları, Türk akınları vb. Asya ve Afrika'ya, diğer bir ifadeyle dünyaya hakim olmak isteyen hemen hemen tüm imparatorluklar, direnmenin en güçlü müttefiki olan bu noktalara geldiklerinde çakılıp kalıyor, halkımızın doğal silahları olan taş parçalarının darbeleri altında çaresiz gerisin geriye geldikleri yerlere gidiyorlar veya topraklarımızın ovalık kesimlerine kolonilerini kurmaktan başka bir şey yapamıyorlardı. Dönemin dünyaya meydan okuyan Büyük İskender'i bile bu noktalara gelip çakılıyor, çaresiz kalıyordu. Çözülmesi gereken Gordium'u o da çözemiyor, ovalığın başladığı noktada çadırlarını açmak zorunda kalıyordu.

İşte vatan topraklarımızın bu doruk noktaları, atalarımızın, eteklerine yerleşerek halklaşmaya ve bugünkü yurt toprakları üzerinde yayılmaya başladıkları, tarihin hiçbir döneminde düşmanın egemen olamadığı, Kürt halkının en özgür yaşadığı ve günümüze kadar Kürtlük Kürdistan adına tüm değerlerimizin yaşatıldığı, taşırıldığı Kürdistan'ın kalbi Orta Kürdistan'da yer alan Zağros dağlarıdır. Zağros'un doruklarıdır.

Kürdistan tarihinde böylesine derin bir yeri ve anlamı olan Zağroslar, günümüz Kürdistan'ında oynadığı yeni rolüyle taşıdığı anlamı daha da derinleştirmekte, yeni açılan Kürdistan tarihinin sayfalarına altın harflerle yazılacaklara ev sahipliği yapmakta, onların en büyük tanığı olmaktadır.

Evet, halkımız Zağroslar'ın eteklerine yerleşerek halklaştı. Uygarlığa, sınıflı topluma adımını attı. Onun doruklarında, Demirci Kawa önderliğinde çağının en büyük isyan ateşini yaktı, daha sonraki tüm gaspçı düşmanlarını burada tüketerek, tükenişe çekerek yenilgiye uğrattı. Bugün ise halkımız PKK önderliğinde Zağroslar'da yeni bir tarih yaşıyor, yeni bir tarihi, hem de kendi elleriyle, dişiyle tırnağıyla yaratıyor, yaratacak. Çağımızın en devrimci sınıfı proletarya ve onun örgütlü öncü müfrezesi PKK önderliğinde çağdaş uluslar topluluğunun bir üyesi olmanın, sınıfsız toplum uygarlığına girmenin ilk adımlarını atıyor. Günümüze kadar sağlanamayan ulusal birliğinin ilk tohumlarını PKK önderliğinde ERNK vasıtasıyla burada serpiştiriyor. Ve bir bütün olarak düşmana kahredici yumruğu vurmak için çelik gibi bir ordusunun ilk müfrezelerini ARGK önderliğinde örgütleyip Kürdistan'ın derinliklerine buradan gönderiyor; kendi devrimci şiddetini uygulayacak ordusunu, şanlı önderi PKK'nin yol göstericiliği, eğiticiliği ve önderliğinde burada örgütleyip çelikleştirmektedir.

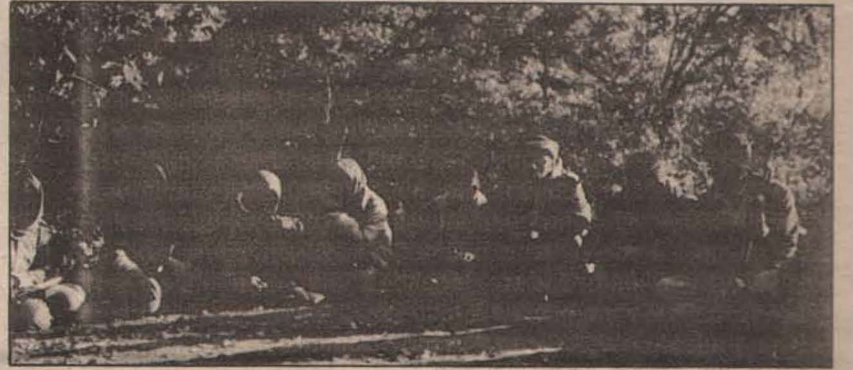
II

Zağroslar deyip geçmemeli: Halkımızın kaderinde böylesine belirgin bir rol oynamış ve bugün de oynamakta. PKK partizanları için üs, onları koruyan bir anadır Zağroslar. Kış oldu mu kuş uçmuyor, kervan geçmiyor, yol-geçit vermiyor. Çağın en teknik savaş araçlarına sahip olmasına karşın düşmanın erişmesini olanaksız, erişse de imhasını kaçınılmaz kılan Zağroslar... Ama sıra PKK partizanlarına gelince tüm cimriliğini bir yana atarak, insanı hoşnut kılan güleç yüzü ve tebessümleriyle sahip olduğu tüm yol ve geçitleri büyük bir cömertlikle hizmete sunmaktan geri durmamaktadır.

Zağros'a kuş konmuyor, kervan geçmiyor, ama PKK partizanları konuyor, PKK kervanı her zaman geçiyor. Kış hazırlıklarını önceden tamamlayan PKK partizanları, amansız kışın bastırmasıyla birlikte Zağros'un uygun herhangi bir vadisine yerleşirler. Zamanlarını en iyi bir biçimde planlayarak derhal eğitimlerini başlatırlar. Eğitim, duyulan ihtiyaca göre siyasi ve askeri esaslar üzerinde geliştirilir ve buna göre grupların oluşumu gerçekleştirilir. Pratiğin yoğun ateşi içinde gelen faaliyet birimleri, Parti denetimi altında geliştirdikleri yoğun ve derin tartışmalarla bir yandan geçmiş faaliyetin raporlarını hazırlarken, diğer yandan geleceğin çalışma planlarını ve perspektiflerini oluşturmaktalar. Tüm bu çalışmaların yanısıra, ayrıca, kişisel düzeyde eğitimler geliştirilmekte, yazı ve raporlar hazırlanmakta.

Bu çalışmaları yürüten gerilla, gerillacılığın gerekli kıldığı kurallara uymayı da bir yaşam tarzı haline getirmek durumunda. Bunlardan en yaşamsal olanı gereken yer ve zamanda, yer değişikliklerini titizlikle gerçekleştirmektedir. Amansız kış mevsiminin engelleyici fonksiyonu, PKK gerillalarının bükülmez iradesi karşısında gerileyerek hiçbir anlam taşımamakta, gerillaların bu yaşamsal kuralı gerçekleştirmelerine boyun eğmek zorunda kalmaktadır.

Bu çalışmalar öyle geniş olanaklar ortamında yürütülmemektedir. Bazen un torbalarının birbirine eklenmesinden oluşabilen bir çadır, iki üç kişiye bir battaniye. Hemen bir görev bölümü yapılır. Direk, sütun ve mertek için bir grup, 2-3 metre yüksekliğinde karı temizlemek için de bir grup hemen işe başlar. Bu işlerin tümü akşama kadar bitmek zorunda. Bitirilmezse geceyi açık havada, dondurucu kar üstünde geçirmek riski var. Bu işler tamamlandıktan sonra açılan kara parçası üzerine çadır açılır. Kamufle etmeye de gerek yok. Zira kar yüksekliği içinde çadır kayboluvermekte. İçinde biraz çalı-çırpı, üstüne de birkaç battaniye serildi mi, gerillanın evi hazır. Varsa soba kurulur, yoksa taştan bacalı bir ocak örülür. Güzel bir ateş yakıldıktan sonra yorgunluk giderilir. Çay içilir, sohbet edilir. Zağros'un bu vadisinden bir başka vadisine geçişlerden sonra yapılan olağan işlemlerdir bunlar.

Yine kış ortasında yaptığımız bir yer değişikliğinde uzun bir yol almış, oldukça yorulmuştuk. Aşırı yorgunlukla birlikte hemen çadırlarımızı açmış ve dinleniyorduk. Bir arkadaş uzandığı yerden doğrularak:

«Ne güzel yahu, hiçbir derdimiz yok» dedi.

Bu sözlere fazla bir anlam verilmediği gibi, bir başka arkadaş:

«Ne derdimiz olacak ki? Özgürlüğün tadını çıkarıyoruz» diyerek karşılık verdi.

Derdimiz yok diyen arkadaş:

«Elbette ki derdimizin neden olmadığını bilemezsin» diyerek sözlerini sürdürdü.

«Radyatörlerimiz ve merkezi ısıtma tesisatımız Zağros yapısı olduğu için tamircilerle ve belediye ile fazla sorunumuz yok. Yolların kar ve tipi nedeniyle kapalı olması, her ne kadar bizi, iltica dairelerinin kontrol ve denetim adı altında gerçekleştirdiği rahle-i tedrisatından yoksun bırakıyor, maaşlarımızı alamıyorsak da fazla önemli değil. Baharla birlikte yollar açılıyor ama, bu kez de sık sık adres değiştirdiğimizden iltica dairelerinin bu yüce şefkatinden mahrum kalıyoruz. Neyse acımızı içimize gömeriz. Bu gidişle biriken maaşlarımızı veled-i zine yetiştirme yuvalarına, (pardon) sosyal-demokrat yetiştirme yurtlarına aktarılmasını istemek durumunda kalacağız.»

Zağros deyip geçmemeli. Yılın altı ayı bembeyaz, bir kara parçası bulmak, okyanusta küçücük bir adayı bulmaya benzer. Tanımayan, bilmeyen biri karşısında buzuldağların olduğunu sanacak. Sanki geçmiş tarihi anıştırıyor, geleceğin tarihini yaratacaklara çağrıda bulunuyor.

«Bakın» diyor, «geçmişim anamın ak sütü gibi tertemiz. Hiçbir düşman gücün, analık yaptığım Kürt halkını ve Kürdistan toprağını kirletmesine izin vermedim. Tüm analık şefkatimle atalarınızı bağrıma bastım. Tüm analık gurur ve namusumla yaban ellere kendimi kapattım; yol ve geçit vermedim. Kendimi Gordium yaptım. Bugün Bağımsız, Özgür ve Birleşik Kürdistan'ın kurtarıcıları olan sizleri de aynı şefkatle bağrıma basıyor, Asur'dan daha zalim düşman faşist Türk sömürgeciliğinin saldırılarından koruyorum. Anamın ak sütü gibi temiz olan bu gövdem üzerine özgür ve mutlu geleceği nakşedin. Umutlarımı tazeleyin. Daha fazla tahammülüm kalmadı. Eldeki bu son fırsatı kaçırmayın. İlkel milliyetçiliğin ihaneti ve suç ortaklığıyla düşman beni adım adım kirletiyor, gövdem üzerinde yaptığı gezintilerle, faşist armalı potinleriyle beni kirletiyor, karakol adı altında bağrımda yaralar açıyor. Bu işkencelerden beni kurtarın.»

Zağros'un bahara girişini izlemek, izlemek değil; onunla birlikte bahara girmek, baharı yaşamak ne kadar da güzel. Bembeyaz olan Zağros'u bu kez de yeşillikler kaplamaya başlıyor. Tomurcuklar özgürlük bombaları gibi patır patır patlıyor; bitkiler hiçbir engel tanımadan toprağı delip kızıl güneşe başını uzatıyor, özgürlüğün güzelim havasını derinliklerine çekerek özgürce yaşamın tadını çıkarıyor. Kuşlar mutluluğa erişen halklar misali sevinç çığlıkları atarcasına ötüşüyor, raksedercesine daldan dala konuyor, kanat çırpıyor, çiçekten çiçeğe zıplıyor. Eriyen karlar, patlayan pınarlar dağın tepelerinden kendileri için açtıkları özgürlük yollarını hızla katederek vadinin derinliklerinde birleşip büyük bir özgürlük seli oluşturuyor, kükreyen bir aslan gibi gürleyerek, coşarak önüne çıkan hiçbir engeli tanımadan yoluna devam edip özgürlüğe susamış Kürdistan topraklarına yaşam vermeye, umutlarını tazelemeye giriyor. Adeta partizanlara çağrı yapıyor:

«Bakın, ben küçük küçük suları, hatta en ufak su sızıntısını dahi kendimde birleştiriyor, ilerledikçe kendimi büyütüyor ve Kürdistan'ın derinliklerine dalıyorum. Haydi, siz ne duruyorsunuz? En küçük insan dereciklerini dahi derin ve soylu PKK vadisinde birleştirerek benim gibi coşun. Kürdistan'ın derinliklerine dalın. Kürdistan anamızı her tür kirden temizleyin, ona yabancı ne varsa hepsini ayıklayın...»

Ya Zağrosların doğal bir gıda deposunu andırmasına ne demeli?

Sanki gerillaya:

«Sen yeterki savaş, ben seni beslerim, zalim düşmanın kullanacağı bu silahı da boşa çıkarırım» diyor.

Baharın, topraktan bitkiye, kanatlı hayvanından kanatsızına, suyuna kadar başlayan canlı yaşamından kışın durgun yaşamına geçişin yapıldığı sonbahar ortalarına kadar her biri kendine has bir özelliği, tadı, bilimin koyduğu adla vitamin değeri olan bitkiler, meyveler gerillanın yaşamına daha başka bir anlam, zevk, tad, haz katmakta. Hem de öyle bir haz ki, hani tadı damağımda kaldı denilen türden bir haz.

Canın ekşimtrak şeyler mi istiyor? Oturduğun veya dinlenmek

Devamı 29. sayfada

III. KONGRE KARARLARINDAN

3. KONGRE GERÇEĞİNİ DOĞRU KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM

İlişki ve İttifaklar Sorunu

A- Türkiye halkı ve devrimci-demokratik güçleriyle ilişkiler:

Türkiye halkı ve devrimci-demokratik güçleri, ulusal kurtuluş hareketimizin birincil müttefikleri durumundadır. Bu, ulusal kurtuluş devrimimizin özgül karakterinden doğmaktadır. Kürdistan'daki devrimci mücadele Türkiye'deki devrimci gelişmeleri doğrudan etkilemekte ve tersinden etkilenmekte, bu da her iki ülkede faşist-sömürgeci devlete karşı devrimci savaşımın kaderini biribirine yakından bağlamaktadır.

Bu gerçeklikten yola çıkan Partimiz, başından beri ittifaklar politikasının temel halkası olarak bu sorunu gündemleştirmiş, çeşitli politik güçlerle ilişki ve ittifak anlayışı içine girmiş, ideolojik ve politik öncülük rolünü oynayarak ve bunu pratik çabalarla yoğunlaştırarak, her iki halkın devrim programının birliği ve ortak savaş cephesi olan FKBDC'nin ortaya çıkmasını sağlamıştır. Bu, ilişki ve ittifak politikamızın esasını oluşturmaktadır.

Ancak geçen dönemde, Kemalizmin ağır etkilerini yaşaması nedeniyle, Türkiye devrimci-demokratik hareketi, 12 Eylül faşizmi karşısında yenilgiye uğramış, Türkiye halkı gerçek bir devrimci öncüden yoksun kalmıştır. Yeni dönemde, Kürdistan'da yükselecek halk savaşının Türkiye halkının güçlü bir çıkış yapması için zemin teşkil edeceği ve yaşanan çelişkileri daha da keskinleştireceği dikkate alınarak, yani bu tip devrimci örgütlenmelerin ortaya çıkması veya çıkarılması kesin bir zorunluluk olacaktır. Bunun için;

1- Türkiye'de proletaryanın devrimci öncüsünün ortaya çıkması için çalışmak, bu yönlü eğilimleri desteklemek, gelişip güçlenmelerine yardımcı olmak,

2- Tanımlama ve uygulama düzeyinde FKBDC'yi yeniden ele almak ve geliştirmek,

3- Ulusal kurtuluş mücadelemizin etkisiyle Türkiye'de ortaya çıkacak halk hareketine katılmak, bu hareketi desteklemek ve örgütlü bir yapıya dönüşmesi için katkıda bulunmak,

4- Türkiye solu içinde yer alan mevcut güçlerin sosyal-şoven ve tasfiyeci eğilimlerine karşı mücadele etmek, bundan vazgeçmeleri durumunda ilişki kurmak ve ittifak geliştirmek.

B- Kürdistan'ın diğer parçaları ile ilişkiler:

1- Ulusal bağımsızlıkçı eğilimin bu parçalarda da ortaya çıkması için çaba harcamak ve gelişip güçlenmesini desteklemek,

2- Mevcut durumuyla ulusal kurtuluş mücadelesine hizmet eden örgütler ve güçlerle ulusal kurtuluş mücadelemizin yararına ilişki ve ittifak içinde olmak,

3- Düşmanla işbirliği yaparak ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmeye ve engellemeye çalışan işbirlikçi ve gerici eğilimlerle mücadele etmek.

C- Ortadoğu'da anti-emperyalist yönetimler ve ulusal kurtuluş hareketleriyle ilişkiler:

Kürdistan halkıyla Ortadoğu'nun öteki halklarının emperyalizme, sömürgeciliğe ve bölge gericiliğine karşı mücadelede kader birliğini gözönünde bulunduran Partimiz, bu amaçla bölge halkları ve devrimci-demokratik güçleriyle önemli oranda ilişki ve ittifaklarını geliştirmiş, bunun sonucunda önemli mevziler kazanmıştır.

Ortadoğu'nun stratejik önemi nedeniyle, emperyalizmin ve bölge gericiliğinin her düzeyde işbirliğine girerek örgütlü hareket etmeleri ve ileriye yönelik her olumlu çıkışı ortaklaşa boğmaya çalışmaları, buna karşılık devrimci-demokratik güçlerin ilişki ve ittifaklarının yetersizliği ve sağlam bir temele kavuşamamış olması, Ortadoğu halklarının devrimci-ilerici güçlerinin emperyalizme ve bölge gericiliğine karşı mücadelede kalıcı birliklerinin yaratılmasında Partimize ağır görevler yüklemektedir. Yani dönemin gelişmelerini de dikkate alarak, mevcut ilişki ve ittifaklarımızı daha da sonuç alıcı biçimlere dönüştürmek şarttır. Bunun için;

1- Ortadoğu'daki anti-emperyalist yönetimlerle mevcut konumları devam ettiği müddetçe taktik ilişkileri sürdürmek, duyarlı olmak kaydıyla bu ilişkileri daha da geliştirmek, emperyalizme ve bölge gericiliğine karşı mücadelede dayanışma içinde olmak,

2- Filistin Kurtuluş Hareketi, Irak muhalefeti ve bölgedeki kurtuluş hareketleri içinde var olan işbirlikçi, tasfiyeci ve sağ eğilimlere karşı mücadele içinde olmak, bunlardan radikal nitelikte olanlarıyla ilişki ve ittifaklar kurmak ve geliştirmek,

3- Bölge halklarının mücadeleci birliğinin yaratılması için çaba harcamak.

D- Sosyalist ülkelerle ilişkiler:

Sosyalist ülkeler, Kürdistan Devriminin stratejik müttefikleri durumundadırlar. Ancak bu ülkelerin Kürdistan ve Partimiz önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi hakkında açık yaklaşımları mevcut olmadığı için, bu ilişkiler istenen düzeye ulaşamamıştır. Mücadelemizin ulaştığı gelişme düzeyi ve yeni dönemde kazanacağı boyutlar, sosyalist ülkeleri mücadelemiz konusunda açık yaklaşımlar göstermeye sevkedecektir. Bunun için Kongremiz, çizgisini bağımsız olarak hayata geçirmeyi esas almak koşuluyla, başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerle parti veya cephe düzeyinde ilişki ve ittifaklarını geliştirmeyi karar altına alır.

E- ...

F- Avrupa sosyal-demokrasisine karşı tutum ve ilişkiler:

Avrupa sosyal-demokrasisinin Kürdistan'da işbirlikçi güçler yaratma çabalarını boşa çıkarmak ve bağımsızlık çizgisini koruyarak onun Kürdistan'a ilişkin politikasından, ulusal kurtuluş devrimini yararlandırmak için çalışmak.

G- Diğer kurum ve güçlerle ilişkiler:

Dünyadaki çeşitli anti-emperyalist, anti-faşist, ulusal kurtuluşçu ve demokratik güçlerle ilişki ve dayanışma içinde olmak, bu güçlerle ittifaklar geliştirmek ve mücadelemize destek vermelerini sağlamak.

Ekonomik ve Mali Sorun

Halkın özgücüne dayanarak kendilerini finanse edemeyen güçler siyasal gelişmelerini de sağlayamaz ve dış güçlere bağımlılıktan kurtulamazlar. Partimiz de doğduğu günden beri ekonomik ve mali planda da kendi özgücüne dayanmış, silah temininden günlük ihtiyaçlara kadar bütün ihtiyaçlarını karşılamada özgücü esas almış, başka güçlere bağlanmaktan ısrarla kaçınmıştır. Partimizin bu özelliği, onun siyasal gelişimine hız kazandırmış, kısa sürede güçlü bir halk hareketi olarak gelişmesini sağlamıştır. Başlangıçta en kıt olanaklar ve büyük maddi sıkıntılarla başlatılan mücadelemiz, süreç içinde belli bir gelişme katetmiş ve bu sorun günümüzde ciddi bir biçimde çözümlenmesi gereken bir sorun olarak gündeme gelmiştir. Yeni dönemde hızla büyüyecek mücadeleye denk düşen bir maliyenin oluşturulması ve yeni kaynaklarla beslenmesi temel bir görev olarak benimsenip çözümlenmelidir.

Başından beri halkın özgücüne dayanarak yükselen mücadelemiz, bundan sonra da aynı temelde geliştirilmek zorundadır. Ulusal kurtuluş siyaseti ve savaşının bağımsızlığını korumak, bu cepheden de bağımlılığın önüne geçmek için özgüce güvenmek ve onu temel almak vazgeçilmez bir koşuldur. Ancak, bu durum, ittifaklar politikamızın gereği olarak, ulusal kurtuluş hareketimize dost olan güçlerin mali yardım ve desteklerini kazanmayı dıştalamaz. Mücadelemizin ilkelerinden ödünler vermeksizin bu güçlerin mali desteğini sağlamak ulusal kurtuluş siyasetimizin bir gereğidir.

Geçmiş dönemde mali gelir sağlamada görülen yetersizliklerin ve birçok kaynaktan mücadelemizi yararlandıramamanın temel nedeni, siyasal ve örgütsel faaliyetlerimizin yetersiz olmasıdır. Belli bir çabayla birçok olanağı değerlendirmek mümkün iken, bunlar değerlendirilmemiş, örgütlü ve sistemli bir çalışmayla bu alana girilememiştir. Gelir kaynaklarını çoğaltmada olduğu kadar, mevcut gelirin sistemli ve amaca uygun kullanımında da önemli eksiklikler görülmüştür.

Yeni dönemde tüm halk kitlelerini kucaklayacak olan mücadelemizin çok çeşitli ihtiyaçlarını karşılamak, halkın geçim sorununu çözmek için, üretimin sürdürülmesinin yanısıra, değişik kaynakların geliştirilmesi ile elde edilen olanakların yeterince değerlendirilmesi zorunludur. Sadece anlayışta değil, pratikte de soruna çözüm getirmek için savaş ekonomisini örgütlendirmek, olanakları çoğaltmak ve mücadelenin hizmetine sokmak temel görevlerimizden biri durumundadır. Partimizin ve mücadelenin mali sorunlarını çözümlemek, süreklileştirmek ve güçlendirmek için bu hususları dikkate almak şarttır.

Güçlü bir maliyenin işlerliğe kavuşturulması ve savaş koşullarında halkımızın mali ve ekonomik sorunlarının çözümlenmesi için, Kongremiz şu hususları karar altına alır:

1- Somut koşullar temelinde savaş ekonomisini örgütlendirmek, bunu Cephe örgütlerinin önüne bir görev olarak koymak ve halkı bu yönde eğitmek,

2- Ekonominin ve üretimin savaşla içiçe geliştirilmesini sağlamak, bunun için halk kitleleri arasında dayanışma ve kollektif çalışma temeli üzerinde üretimin örgütlendirilmesini geliştirmek,

3- Aidat düzenini geliştirmek, sistemleştirmek, yeterli hale getirmek ve sonuçlarını merkezileştirmek,

4- Halka dayanma pratiğini derinliğine geliştirmek, bunun için (aidat, bağış kampanyaları vb. biçimlerde) çeşitli yaratıcı yöntemler bulup uygulamak,

5- Uygun alanlarda çeşitli yan gelir kaynakları yaratmak,

6- Sömürgecilerin ve yerli işbirlikçilerinin maddi varlıklarına el koymak ve kamulaştırmak,

7- İttifak anlayışımıza uygun olarak uluslararası dost ve müttefik güçlerden maddi destek sağlamak,

8- Şehit, tutuklu ve savaş içindeki kadro ve savaşçılardan muhtaç durumda olan ailelerine ihtiyaçlarını karşılamaları için olanaklar ölçüsünde maddi destek sunmak,

9- Gelir ve giderin sistemleştirilmesi, mali ve ekonomik örgütlülüğün sağlanması için bütçe sistemini yetkinleştirmek, bu faaliyeti örgütlemek ve MK bünyesinde bir temsilciliğe bağlayarak geliştirmek.

Yayın ve Kültür Faaliyetleri

Her türlü bilincin çarpıtılmış ve karartılmış olduğu Kürdistan'da, proletaryanın devrimci partisi olarak Partimizin doğuşu ve gelişmesi, yoğun bir teorik çalışma, araştırma ve inceleme, yaygın bir propaganda çalışması ve ideolojik mücadele ile mümkün olmuştur. Partimiz, başından beri devrimci mücadelede teorinin önemini dikkatle ele almış, her dönemde mücadelenin geliştirilmesi için yeterli bir teorik çalışma yapmak gerektiği anlayışıyla hareket etmiş, daha ideolojik bir eğilim haline gelirken Kürdistan devrim teorisini derinleştirmeye, devrimci pratiğin tecrübeleri temelinde zenginleştirerek genişletmeye çalışmıştır. Bu çalışmaları ile, Kürdistan açısından çok ileri düzeyde bir düşünsel, teorik gelişme ortaya çıkarmış, devrimin çizgisini netleştirmiş ve geliştirmiş, devrimci pratiğin önünü açmış, burjuva milliyetçi, sosyal-şoven, aşiretçi-feodal ve reformist-milliyetçi anlayışlara karşı kıyasıya bir ideolojik mücadele yürüterek bunları önemli ölçüde teşhir ve tecrit edip geriletmiştir.

Partimizin şimdiye kadar yaptığı bilinçlendirme çalışmaları ve bu alanda sağladığı gelişmeler küçümsenemez düzeydedir. Ancak bu alandaki faaliyetin yürütülmesinde, yaratılan gelişmelerin daha da büyük olmasını engelleyen, ideolojik mücadelede yeterli inceliğe ve sonuç alıcılığa ulaşamama, faaliyeti yeterince örgütlü ve düzenli yürütememe, daha çok sonuç alıcı araçları geliştirememe, yaratılan ürünleri kitlelere ulaştıramama, yazın alanında üslupta, yaklaşımda, geliştiricilikte yeterli yetkinliğe ve sağlamlığa ulaşamama gibi çok çeşitli yetersizlikler de ortaya çıkmıştır. Yine bu alandaki faaliyet esas olarak bir yurtdışı faaliyeti olarak sürmüş, faaliyetin ülke içine taşırılması, çalışmaların ülke içinde örgütlendirilmesi geliştirilememiştir.

Bugün ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı düzeyi çok yönlü gelişen hareketin ve mücadelenin artan sorunları, mücadeleye geniş kitlelerin katılımı ve bunun en geniş halk kesimlerini kucaklayarak sürekli gelişmesi bu alan faaliyetinin önemini daha çok arttırmakta, kapsamını daha çok genişletmekte ve mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayacak düzey ve biçimlerde geliştirilmesini zorunlu kılmaktadır. Önümüzdeki dönemde bu durum daha da genişleyecek ve gelişecektir. Açık ki politik, örgütsel ve eylemsel faaliyetin sorunları düşüncede zamanında çözülüp aydınlatıldıkça, mücadele yürüten güçlerin eğitimi ve kitlelerin bilinçlendirilmesi geliştirildikçe, mücadelemiz dış kamuoyuna daha güçlü ve etkin bir biçimde tanıtıldıkça devrimci pratik çalışma daha çok gelişecek hareketin ve mücadelenin gelişimi daha çok hızlanacaktır. Bu nedenle, Partimizin önündeki teorik çalışma ve yayın faaliyeti görevi azalmamış, tersine daha çok büyümüş ve çok yönlü hale gelmiştir. Partimiz, her alandaki devrimci pratiği sağlam, etkin ve yeterli bir tarzda geliştirebilmek için yaratmış olduğu gelişmelere, tecrübelerine ve artan olanaklarına dayanarak bu alandaki devrimci görevlerini başarıyla yerine getirmek zorundadır.

Şimdiye kadar yürütülen faaliyetlerle yaratılan gelişmeleri ve bu alandaki faaliyetin sürekli artan önemini dikkate alan Partimizin bu toplantısı çalışmaların daha da geliştirilmesi için;

1- Bu alandaki faaliyetin çeşitli yönlerden gelişimini zayıf bırakan yukarıda belirttiğimiz eksikliklerin giderilip, faaliyetin daha yetkin, örgütlü, genişlemiş, değişik alanlarda uzmanlaşmayı yaratarak belli ölçüde kurumlaşmış hale getirilmesini,

2- Hareketin teorik çerçevesinin açılımını ve derinleştirilmesini sürdüren, dönemin özelliği gereği daha çok taktik sorunlar üzerinde yoğunlaşan, sürekli politik, örgütsel sorunları inceleyen, bunlara zamanında yeterli düşünsel çözümler getiren, faaliyetin gelişiminin ortaya çıkardığı yeni mücadele ve örgüt biçimlerini gösteren, taktik ilkeleri pratik gelişmenin sorunlarına göre geliştiren, dünya halklarının mücadele deneylerini daha çok inceleyerek devrimci pratiğimizde yararlanılacak hale getiren bir teorik çalışmanın yapılmasını,

3- Hareketin ve mücadelenin gelişimini engellemeye, onu çarpıtmaya çalışan her türlü sağ ve "sol" sapmaya, burjuva milliyetçi, sosyal-şoven, ilkel milliyetçi, aşiretçi-kabileci, reformist, dar milliyetçi, işbirlikçi-teslimiyetçi, tasfiyeci, oportünist vb. anlayış ve yaklaşımlara karşı etkin, sonuç alıcı, açık ve gelişkin bir ideolojik mücadelenin yürütülmesini,

4- Kürdistan çapında ve bölge bölge toplumsal yapının özelliklerini, sosyal gelişmeyi, sınıflaşmayı, çeşitli sınıf ve tabakaların durumunu, bunların gelişme özelliklerini vb. ayrıntılı olarak ortaya çıkaran araştırma-inceleme çalışmasının yapılmasını ve ortaya çıkan verilerin Parti çizgisi doğrultusunda işlenmesini, yine halkımızın ulusal-kültürel değerlerini, tarihini, edebiyatını, sanatını, müziğini, folklorunu, gelenek ve göreneklerini vb.'ni araştırıp ortaya çıkaran ve bunları ulusal kurtuluş politikası ve mücadele pratiği ile geliştiren, Parti kültürü ile birleştiren ve uygun araçlarına kavuşturarak halk kitlelerine götüren bir kültür çalışmasının yapılmasını,

5- Kürdistan'daki yaşama ve ulusal kurtuluş mücadelemize ilişkin halkın değerlerini zamanında

ve yeterli bir biçimde toplanmasını ve bunların propaganda malzemesi olarak etkin bir tarzda kullanılmasını, bunun için diğer biçimlerin yanında muhabirler ağı sisteminin örgütlenmesi ve bu çalışmaların bir haber ajansı kuruluşu düzeyinde geliştirilmesini,

6- Tüm bu çalışmaların kitap, broşür, gazete gibi yayınlar haline getirilmesi çalışmalarının daha yeterli, zamanlı ve düzenli kılınmasını, olanaklar geliştirilerek, mücadelemizin önemle ihtiyaç duyduğu radyo yayınına ulaşılmasını,

7- Şimdi yayınlanmakta olan mevcut yayın organlarının yeniden düzenlenerek ve geliştirilerek yayının sürdürülmesini,

8- Halk kitlelerinin düzeyi dikkate alınarak, içerik ve dil bakımından daha iyi düzenlenmiş kitle yayın organlarının çıkarılmasını, yine bu amaçla bildiri, afiş, kaset, pul, takvim vb. çok çeşitli araçların hazırlanmasını ve bunları en geniş kitlelere ulaştıracak biçimde bir dağıtım ağının örgütlendirilmesini,

9- Yabancı dillerde çıkan organların daha da geliştirilerek yayınlarına devam ettirilmesini, başka dillerde de yeni organlar çıkarılarak bu faaliyetin genişletilmesi, dış kamuoyuna yönelik tanıtma ve etkileme çalışmalarının folklor, müzik vb.'nin başka araçlarla da geliştirilmesini,

10- Gerektiği kadar kadro hazırlanarak ve araç-gereç vb.'nin temini gerçekleştirilerek basın faaliyetlerinin daha yeterli, düzenli ve örgütlü hale getirilmesini,

11- Bu faaliyetin yurtdışında koşullara ve ihtiyaçlara göre düzenlenerek sürdürülmesini, önemli bir görev olarak merkezi basım-yayın faaliyetlerinin ülke içinde de örgütlenip geliştirilmesini ve bölgesel yayın faaliyetlerinin örgütlendirilmesi için çalışılmasını,

12- Bütün bu faaliyetlerin daha düzenli ve örgütlü kılınmasını, bu alandaki mevcut örgütlenmelerin göreve göre daha da geliştirilmesini, örgütlendirilmemiş olan kısımlarının yeterli bir düzeyde ve erkenden örgütlendirilmesini, merkez yayın komitesinin örgütlendirilip geliştirilmesini, faaliyetin ihtiyaç duyduğu oranda araştırma, inceleme, redaksiyon, basım, dağıtım, kültür, çeviri vb. gruplarının ve muhabir ağının örgütlendirilmesini ve bu örgütsel yapının merkez yayın komitesinin yönetiminde bir propaganda, yayın ve kültür birliği biçiminde kurulup geliştirilmesini, gerekli görür.

Faşist-Sömürgeci Zindanlardaki Direniş

Emperyalist gericiliğin desteğinde azgın bir faşist biçimi alan TC'nin insanlık dışı en gerici saldırılarına maruz kalan, bütün direnmeleri yenilgiyle sonuçlanmış bir halk tarihinin olumsuz mirasını yaşayan ve çok büyük bir güç dengesizliği ortamında bulunan tutuklu yoldaşlarımızın direnişleri, en azından dışarıdaki direnişler ve şehitlerimizin kanı kadar önemli ve yücedir. Yüzyıllardır yabancı egemenliğin baskı ve sömürüsü altında direnmesiz ve teslim alınmış bir duruma getirilen bir toplumun içinden çıkan, dışarda kendilerini savunacak güçlü bir örgütsel yapı ve mücadelenin bulunmadığı, tam tersine örgütsel dağınıklığın hakim olduğu bir dönemde, direnişi yaşayanlar ve yaşatanlar tutuklu yoldaşlarımız olmuştur.

Onların direnişleri önemli kayıplara malolsa da, düşmana karşı kazanılmış muazzam bir siyasal zaferdir.

Parti tarihimizde 1979'larda başlayan tutuklamalarla birlikte, sömürgeci zindanlar, Partimizin ve halkımızın yokedilmeye ve tarihten silinmeye çalışıldığı, faşist-sömürgeci vahşetin hüküm sürdüğü, buna karşılık Partimizin ve halkımızın önderlerinden Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR yoldaşların önderliğinde yükseltilen direnişlerle Parti ve halk varlığımızın korunduğu ve yaşatıldığı alanlar haline gelmişlerdir. Partimizin ve devrimin yargılanmaya çalışıldığı zindanlarda, bizzat sömürgeci Türk devleti ve onun şahsında karşı-devrim yargılanarak mahkum edilmiş, ulusal kurtuluş mücadelemizde devrimin zaferi güvenceye alınmıştır.

Partimizin, güçlerini korumak ve devrime daha güçlü hazırlanmak için geri çekildiği ve halk kitlelerinin öncünün örgütlü yol göstericiliğinden uzak kaldığı bu dönemde, direniş mücadelesinin merkezi olmaları itibarıyla, halkımızın Partiye olan bağlılığını, inancını ve güvenini koruyan ve ayakta tutan temel etken Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşların önderlik ettiği yüzlerce Parti kadrosu, sempatizanı ve taraftarının yükselttiği zindan direnişleri olmuştur. Gelecek direnişlerin maddi zemini, en zor koşullarda ve olanaksızlıklar içinde büyük bir irade, cesaret, kararlılık, özveri, direniş ve kahramanlıklarla bu direnişlerde döşenmiştir. Dayatılan her türlü ihanet ve teslimiyet yerlebir edilmiş ve bu, halkımızın tarihi direnme kararının somutlaşması olmuştur. Reformizme, tasfiyeciliğe ve ihanete karşı en amansız mücadele burada verilmiştir. Bu anlamda zindan direnişleri geçmişteki direnmelerle gelecekteki direnme arasında bir köprü, bundan da öteye zafere gidecek olan direniş dalgasının yükseltilmesinde belirleyici bir ögedir.

Partimizin, şehit ve tutuklu yoldaşlarımıza duyduğu bağlılığı ve sorumluluğu, onların emredici komutası altında Kürdistan düzeyinde yeni bir direniş hamlesi başlatarak yerine getirmiştir. 15 Ağustos Atılımı ile bunu zirveye çıkarmıştır. Bütün ülke çapında iki yılı aşkın bir süreden beri yoğun bir emek, çaba, özveri, cesaret ve kararlılıkla geliştirilen ulusal kurtuluş mücadelemiz, faşist-sömürgeci düşmana ağır darbeler indirdiği, onu tarihinde ilk kez her alanda derin bir kaosa sürüklediği ve değişik arayışlara ittiği gibi, reformist, teslimiyetçi ve tasfiyeci çizgiyi de pratikte mahkum etmiş, Partimizin devrimci çizgisinin doğruluğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Zindan direnişleri nasıl içerde teslimiyetle direnişi kesin hatlarla birbirinden ayıran bir rol oynamışsa, bu direnişlere dayanarak ve onları izleyerek dışarıda yükseltilen devrimci direniş savaşımız da her türlü reformist, teslimiyetçi ve tasfiyeci yapılarla devrimci-bağımsızlıkçı çizgiyi birbirinden ayırmış, devrimle karşı-devrim güçlerinin saflaşmasına hızlılık ve süreklilik kazandırmıştır. Sınıf mücadelesi Parti dışında olduğu kadar Parti içinde de keskinleşmiş, sınırlar netleşmiş ve saflar belirlenmiştir.

Ulusal direniş savaşının yükseltilmesi anlamında mücadelemiz sorumluluklarını ve görevlerini yerine getirmiş, zindan direnişlerinin bütünleyicisi ve zirvesi olmuştur.

Ancak onların direnişlerini sürekli ve mücadelelerini güçlü kılmada verilen bu karşılığa rağmen, örgütlü bir ilişki geliştirilememiş, bu doğrultudaki çabalar çok zayıf kalmıştır. Bu, zindanlardaki yoldaşlarımıza karşı olan sorumluluğumuzu yerine getiremediğimizin bir ifadesidir. Buna rağmen, onlar, ender görülen bir bağlılıkla Partiye, halka ve devrime olan bağlılıklarını korumuşlar, en zor koşullar altında devrimi ve devrimciliği yaşatarak bize paha biçilmez dersler sunmuşlardır.

Dışardaki Parti güçlerimiz, geniş maddi ve manevi olanaklara sahip oldukları halde, çeşitli hatalara, yanılgılara ve zayıflıklara düşerken, onlar hiçbir maddi olanağa sahip olmaksızın, sadece inanç, bilinç, bağlılık ve kararlılıkla düşmanı yenmesini bilmiş, zaferi yaşamış ve yaşatmışlardır. Mevcut olanakları sonuna kadar zorlayıp dışarıyla ilişki kurarak gönderdikleri yazılardan da anlaşılacağı gibi, onlar Partiye, halka ve devrimin zaferine olan inançlarını her an diri ve taze tutmuşlar ve bunu en başta Parti Önderliğine bağlılıkta somutlaştırmışlardır. Bu, Parti Önderliğine bağlılıktan ne anlaşılması gerektiğini ve gereklerinin nasıl yerine getirileceğini ortaya koyan pratik bir tavır olarak örnek almamız gereken bir olgudur. Yine dışarıdaki Parti güçlerimiz mevcut güç ve olanakları layıkıyla değerlendiremez ve devrimin hizmetine sunamazken, onlar, en zor koşullarda ve olanaksızlıklar içinde de olsalar yaratıcı ve üretici olmayı bilmişler, güçlerini ve yeteneklerini son sınırına kadar devrimin hizmetine sunmakta tereddüt etmemişlerdir.

Bütün Parti güçlerimiz, düşmanın her türlü politik oyunları ve vahşi işkenceleri karşısında umutları, inançları ve bağlılıklarından zerre kadar ödün vermeyen tutuklu yoldaşlarımıza sahip çıkmak, devrimci savaşı geliştirip yükseltmek ve gerçek proletarya devrimciliğine ulaşmak anlamında, onların beklentilerine cevap vermek ve özgür mücadele özlemlerini dile getirmek durumundadırlar. Bu güçlerimizin kendi hataları, yetmezlikleri ve zayıflıklarıyla kıyasıya yürütecekleri mücadele genel mücadelenin önemli bir parçası olacaktır. Bu sorumluluğu yerine getirmemek, direnen tutuklu yoldaşlarımıza ve dolayısıyla devrime ihanet etmek demektir. Tutuklu yoldaşlarımızın direnişle yoğrulan bilinçleri Partimizin gelişim düzeyine ulaştırılmak ve faşist-sömürgeci düşmanın, onları çağın ve mücadelenin dışında tutma politikaları boşa çıkarılmak zorundadır. Bunun için geçen mücadele sürecinde gösterilen çabalar yetersizdir ve onların istemlerine cevap vermekten uzaktır.

Bu nedenle tutuklu yoldaşlarımızın içinde bulundukları sürekli işkence ortamını yaşanabilir kılmak, direnişlerine ortak olabilmek, desteklemek ve güçlendirerek ulusal kurtuluş savaşımızın bu cephesini de donatabilmek için toplantımız;

1- Zindan direnişçilerini ulusal kurtuluş mücadelemizin komutanları olarak kabul etmeyi ve uygulamayı, onların dayatıcı emirlerine bağlı kalarak ulusal kurtuluş mücadelesini bütün cephelerde geliştirmeyi, güçlendirmeyi ve yükseltmeyi,

2- Cezaevleriyle ilişkileri merkezileştirmeyi ve örgütlü biçime kavuşturmayı,

3- Zindan direnişlerini geçmişte olduğundan daha aktif bir biçimde desteklemeyi,

4- Cezaevlerini boşaltma ve kurtarma operasyonları geliştirmeyi,

5- Cezaevlerinden çıkan yoldaşlarla düzenli ilişkiler kurmayı,

6- Tutuklu yoldaşların aile ve çevreleriyle ilişki kurmayı ve örgütlü bir biçimde işlerliğe kavuşturmayı,

7- Cezaevlerinden gönderilen uygun bütün mektup, belge vb. yazıları kitap dizilerinde toplamayı, halkımıza ve dünya kamuoyuna sunmayı karar altına alır.

Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi Şehitlerinin Anısı

Kongremiz, Partimizi ve ulusal kurtuluş mücadelemizi bugünkü aşamaya ulaştıran temel değerlerimiz ve halkımızın cisimsiz komutanları olan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi şehitlerini minnet ve şükranla anar ve anıları önünde saygı ile eğilir.

Büyük enternasyonalist önder Haki KARER yoldaşla başlayan, Diyarbakır zindan direnişinin kahraman önderleri Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR yoldaşlarla devam eden, parçalanmış vatanımızın ve halkımızın birliği uğruna mücadelede şehit düşen Mehmet KARASUNGUR yoldaşla bağımsızlık, özgürlük ve birliği dayatan, en son ulusal direniş kahramanımız Mahsum KORKMAZ yoldaşla doruğuna ulaşan onlarca Parti önderi ve yüzlerce kadro ve savaşçı, halkımızın haklı davası için canlarını vererek, ulusal kurtuluş mücadelemizde dönülmezliğe damgalarını vurdular ve topraklarımızı kanlarıyla suladılar. Onlar, her türlü işbirlikçiliğe, uşaklığa, teslimiyete ve ihanete ölümcül darbeler vurarak, halkımıza hangi değerler uğruna savaşılması gerektiğini gösterdiler. Onlar, uğruna kan dökülmeyen bir davanın halka mal edilmesinin çok zor olduğunu ve özellikle her türlü ulusal ve insani değerin ağır bir biçimde tahrip edildiği ve ihanetin adeta doğal bir olgu olarak kabul gördüğü Kürdistan'da bunun mümkün olamayacağını bildikleri için, bir an bile düşmanla savaşın ateş hattında yer almaktan geri durmadılar. Ve onlar, kanları ve canları pahasına tarihimizin utanç verici bir geleneğini yerlebir ettiler, halkımıza kurtuluşu için nasıl savaşması ve hangi fedakarlıklara katlanması gerektiğini gösterdiler, kendi gerçeklikleri etrafında halkımızı ayağa kaldırdılar.

Bağımsızlık ve özgürlük şehitlerinin dökülen kanları PKK hareketinin ideolojik, politik ve örgütsel gelişiminin yaşam kaynağı ve özsuyudur. Onların adı ve anıları PKK hareketinin doğuşuyla başlayan ve zafer yolunda ilerleyen modern ulusal direniş tarihimizle özdeştir. Her direniş şehidi, mücadelesi ve anısıyla PKK hareketinin ve onun önderlik ettiği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini daha da güçlendirmiş, onu halkımızın biricik kurtuluş umudu ve önder gücü haline getirmiştir. Onlar direnişçi yaşamlarıyla Partimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize dışarıdan ve içeriden dayatılan her türlü bozgunculuğa, yıkıcılığa, tasfiyeciliğe ve imha çabalarına bedenlerini siper etmişler, Parti silahını en güçlü işletenler olarak mücadelemizin gerçek sahipleri ve temsilcileri olduklarını kanıtlamışlardır. Bu nedenle Partimizin direniş çizgisini fedakarca uygulayan ve bu çizgi ile her türlü iç ve dış düşman güçleri yenilgiye uğratan devrim şehitlerinin anılarına bağlı kalmak demek, Parti taktiğine dönülmez bir biçimde sarılmak ve onun kararlı bir uygulayıcısı olmak demektir.

Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi şehitlerinin anılarının sadık bir takipçisi olan Partimiz, devrimci direniş mücadelemizin yeni bir dönemine yoğun pratik çabalarla yönelmiş, akıtılan kanlarla 15 Ağustos devrimci atılımını hazırlamıştır. Partimizin ve mücadelemizin tarihinde yeni bir mücadele dönemini açan 15 Ağustos devrimci atılımı değerlendirilirken, her şeyden önce bu atılımı kanları ve canlarıyla yaratan, yükselten ve sürdüren 15 Ağustos direniş şehitlerinden bahsetmek gerekir. Onlar, 15 Ağustos Atılımı ve sonrasında faşist-sömürgecilik ve yerli işbirlikçilerinin halkımızı karanlıklar altında tutma, eylemsiz bırakma ve pasifikasyon politikalarını boşa çıkarmışlar, silahlı direnişin halk kitlelerine nüfuz ederek ayağa kaldırmasının yolunu açmışlardır. 15 Ağustos direniş şehitleri, soylu çaba ve direnişleriyle dışarıdan ve içeriden silahlı direniş mücadelemize dayatılan tasfiyeciliği ve her türlü sapmayı bertaraf etmişler, bu mücadeleyi daha üst bir aşamaya ulaştırarak, Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Halk Ordusunun inşasını bir görev olarak dayatmışlardır. Bu emrin en büyük komutanı olan şehitler şehidi Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaş, Partiye ve halka bağlılığın ancak Parti çizgisinin en yaratıcı tarzda hayata geçirilmesi ile kanıtlanabileceğini ve savaşı savaşarak geliştirmenin şart olduğunu kendi tarihsel direnişiyle ortaya koymuştur. O, halkımıza ve devrimcilere cephenin ve ordunun kuruluşunun zorunluluğunu ve bunun hiçbir sahte gerekçeyle ertelenemeyeceğini emretmiştir. Devrimciler ve Kürdistan halkı bu emrin manevi gücü altında yeni dönem direniş mücadelesini geliştirmek gibi büyük bir görev ve sorumlulukla karşı karşıyadır.

Bugün Parti ve halk olarak, mücadelenin yeni bir dönemine girerken bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi şehitlerinin anısına gerçek bağlılığın, ancak mücadelede zaferi yaratmakla yerine getirilebileceği iyi bilinmek zorundadır. Onların ölümsüz anısına bağlılığın gerçek anlamı buradadır. Bağımsız, Demokratik ve Birleşik bir Kürdistan için savaşımı sonuna kadar götürmek ve halkımızı sosyalizme ulaştırmak onların anısına bağlılığın gerçek ifadesidir. Onlar üstün önderlik vasıfları ve ulusal kurtuluş çizgisini en yetkin bir tarzda uygulayan Partililer olarak bunu emretmişlerdir.

Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi Şehitlerinin ulusal kurtuluş davasına olan üstün hizmetlerinin değerini ve anlamını bilmeyenler, bunu doğru yorumlayamayan ve bilincine ulaşamayanlar, ancak soysuz birer mirasyedi olabilirler. Onların mücadeleci anıları kadar değerli ve yol gösterici başka bir şey olamaz. Bunun için her devrimci militan bu değerlere yaklaşırken, Onların emrettiği devrimci militan ölçülere ulaşmayı esas almak ve bunu başarmak zorundadır. Zafere ulaşmak ancak Onların soylu örneğini izlemekle mümkündür. İşte her bir militan ve savaşçı için şehitlerin anısına bağlılığın en somut ifadesi budur.

Bütün bunlarla birlikte, Kongremiz, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi şehitlerinin tüm mirasını korumayı ve geliştirmeyi, şehitlerin aile çevreleriyle bağlantı kurmayı, var olan bağları güçlendirmeyi ve bunları Parti koruması altına alarak eğitmeyi; ulusal kurtuluş mücadelemizde belirgin bir yeri olan **21-28 Mart** günlerini **Ulusal Kahramanlık Haftası,** olarak benimsemeyi, Mayıs ayının **Devrim Şehitleri Ayı** olarak kabul edilmesini onaylamayı; şehitlerin anısını dile getiren kaset, şiir, kitap, albüm vb. türünden tanıtıcı araçların çıkarılmasına devam etmeyi, bütün bunları geliştirerek süreklileştirmeyi; savaş birimleri, üs alanları vb. gibi yaratılan değerlerin isimlendirilmesinde direniş şehitlerimizin adını kullanmayı, çeşitli vesilelerle nişan verme ve ödüllendirmede devrim şehitlerinin adlarını esas almayı, Kürdistan'ın üç parçasının birleştiği zeminde bağımsızlık, özgürlük ve birlik mücadelemizde şehit düşen yoldaşlarımızı bir şehitlikte bir araya getirmeyi karar altına alır.

PKK ÖNDERLİK GERÇEĞİ, DOĞUŞU VE GELİŞİM SORUNLARI

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Parti Hiyerarşisi ve Önderlik

Önderlik, daha önce de üzerinde durduğumuz gibi, ulusal kurtuluş mücadelesini sürekli kılmak ve başarıya götürmek için gereklidir. Bizim Parti önderliğimiz sadece basit bazı fırsatlardan yararlanan değil, her günü, her yılı ve her dönemi büyük bir çaba ile karşılayan ve böylece haklı olarak yükselmeyi başaran bir önderliktir. Hepimizin de bugün çok iyi bildiği gibi böylesine muazzam bir gelişme temelinde kazanılmış olan önderlik hattını temsil edecek güçlü komutanlardan yoksunuz. Yine, gerçekten halkımıza her yönü ile komutanlık yapacak kademeleşmeyi yaratmak için harcadığımız çabalar çok yoğun olmasına rağmen, henüz istenilen gelişmeyi yaratmış değiliz. Aynı zamanda bu önderliği güçlü bir merkezi yapıya kavuşturmaktan da uzağız. Bunun için harcadığımız çabalar da öyle küçümsenecek bir düzeyde değildir. Güçlü ve sağlam bir önderliği yaratmak için oluşturduğumuz merkez, henüz hem tanım düzeyinde ve hem de uygulamada muazzam daralma, fonksiyonunu yerine getirememe gibi durumların içerisine girdi. Halen bu konumundan kurtulduğu ve istenilen düzeyde bir gelişme içine girdiğinden bahsedilemez. Bugüne kadar olduğu gibi, günümüzde de Partimizin önünde adeta bir dev gibi yığılan bu sorunları aşması için Partiyi temsil eden genel sekreterlik kurumu olarak, yoğun bir çaba sarfedilmektedir. Bu, PKK'nin fiili ve resmi gelişim hattının bir gereği olduğu gibi, aynı zamanda kuruculuk ve inşa görevlerinin de yerine getirilmesidir.

Konumuzun bu bölümüne kadar yaptığımız açıklamalardan da anlaşılacağı gibi, artık PKK militanları, PKK önderlik gerçeğinin doğuşu, gelişimi ve bunun nelerle mücadele içerisinde mevcut konumunu ilerlettiği konusunda yeterli bir donanıma sahiptirler. İşte bu çerçevede her Parti örgütünün olduğu kadar, tek tek bireylerin de bu gerçeklik içerisindeki rollerinin ne olduğu konusunda da yeterli bir açıklık getirilmiş durumda. Bugün böylesi bir gerçeklik içerisinde her Parti üyesi veya militanı da kendi yerini bulmak ve tarihin kaçınılmaz olarak önüne çıkardığı görevlerin gereklerini yerine getirmek zorundadır.

Bilindiği gibi, önderlik en üst düzeyde bir yücelme sanatı ve bu sanatın en doğru bir tarzda icra edilmesidir. Bizde, önderlik sanatının en muazzam bir icrasına ulaşmak gerektiğini belirtmeye bile gerek yoktur. Devrimci politikayı, Kürdistan halkının uzun vadeli çıkarları temelinde ve en üst düzeyde bilimsel bir yaklaşım temelinde yürüten PKK önderliği; aynı zamanda bu çıkarların tek temsil gücü durumundadır da. Bu açıdan PKK, sadece doğru politik önderliği belirlemek ve bunu bütün yönleri ile izaha kavuşturmakla yetinemez. Aynı zamanda, bu önderliğin maddi bir güç haline getirilmesi, bir örgütlenmeye ve kurumlaşmaya kavuşturulması gerekmektedir. Tabii böyle bir görevi yerine getirmek için ortaya çıkan kişi veya kişilerde de belli özelliklerin bulunması zorunludur. En başta, insanın en yüce erdemlerini tavır ve davranışlarında temsil etmek, dikkatliliğini ve duyarlılığını azami oranda geliştirmekle karşı karşıyadır. Bunlar gerçekleşmeden, önderlik görevinin yerine getirilmesi başarılamaz. Önderlik öyle bir konumda bulunmalıdır ki, toplumun bütün sorunlarının çözümünü düşüncede ve pratikte ileri bir düzeyde gerçekleştirme gücünü kendisinde bulmalıdır. Aksi taktirde önderlik yapmak istediği ne sınıf, ne örgüt, ve ne de kişilerce kabul edilebilir.

Bu belirlemeler çerçevesinde önderlik sorununu biraz daha somutlaştırabiliriz. Önderlik, toplumsal kaos içerisinde ayırtedilmesi zor olan birçok çelişkiyi görebilmede, bunları çözüme götürmede ve bütün bu sorunları halkın lehine çözümleyerek, kendisini bir yürütme gücü haline getirmektir. Önderliğin bu konularda yetkinliğinin yanısıra, pratik çözüme gitmede de kararlılığa, cesarete ve metanete sahip olması gerekir. İşte önderlik olgusu bu niteliği gösteren kişilerin birliğini ve ortak çalışmasını ifade eder. Gerçek siyasal önderler de, ancak bu temelde ortaya çıkarlar.

Önderliğin yanısıra, adeta bununla içiçe geçmiş ve biribirine sıkı sıkıya bağlı olan bir diğer kurumlaşma ise, komuta kademesidir. Komuta kademesi, önderlik ile ayrılmaz bir kurum olarak ortaya çıkar ve politikayı tespit etmek ve uygulamasını yürütmekten sorumludur. Marksist-leninist partilerde bu, politbürodur. Bu bileşimin sayısı o kadar pek önemli de değildir: Sayı, 3, 5, 11 ve daha da fazla olabilir. Burada önemli olan politbüronun, emekçi sınıfların ve halkın çıkarlarını temsil etmesi, bunun için strateji ve taktiklerini doğru tespit etmesi, bunları pratikte yürütecek ve başarısı için çalışacak olan üyelerin görevlendirilmesini, tayin ve terfisini doğru yapması; bütün bunlara bağlı olarak yürütme ve denetim gücü olarak, mevcut örgüt birimleri üzerinde etkinliğinin olmasıdır. İşte politbüro, böylesi bir düzeyi tutturmak zorundadır. Çünkü, politbüro partinin ideolojik-politik, askeri vd. faaliyet alanlarını en üst düzeyde temsil etmekte ve bunların uygulanmasından sorumludur.

Politbüro içerisinde yer alan diğer bir kurum ise, genel sekreterliktir. Genel sekreter, günlük yürütme, denetim ve örgütlendirme görevlerini yerine getirir. Genel sekreter günlük ve hatta anlık olarak, partinin bütün çalışma alanlarında politikanın doğru yürütülüp yürütülmediğini, yeterli bir konumda olup olmadığını denetlemekten, çalışmaları güçlendirmek için bu temelde talimatları çıkarmaktan, yine bütün bu çalışmalara uygun olarak atama, terfi vb. görevleri yerine getirir. Genel sekreterlik, bütün bu faaliyetleri günlük olarak yerine getirmek durumundadır.

> ***"... Böylesi bir ortamda halkımızın direniş tarihinin en önemli birkaç yılını yaşıyoruz. Böylesi anlarda bir yılın adeta 30 yıla bedel olduğu bilinmektedir. Bir yılı, hatta birkaç aylık zamanı oyalamayla geçirmek, görevlerin üzerine yürümemek ve bunları gerçekleştirmemek, içine girilebilecek en tehlikeli bir durumdur. Saflarımızda bu şekilde hareket eden, talimatları adeta kendisinde düğümleyen ve boşa çıkaran biri, en affedilmez suçlardan birini işlediğini bilmek durumundadır. Böyle birisi eğer görevlerin altından kalkamıyorsa, bunu açıkça söylemesi daha doğrudur. Biz öyle herkesi kaldıramayacağı görevler altına sokmaya hevesli değiliz. Ama bazıları var ki, bunu yapmıyor. Görevi kaldırabileceğini ve yerine getireceğini söylüyor; pratiğinde ise bunun tam tersini yapıyor..."***

Merkez komitesinin durumu biraz daha farklıdır. Her şeyden önce merkez komitesi kendi içerisinde çok çeşitli örgütsel dallara ayrılmaktadır. Merkez komitesi, partinin özel birim, bölge örgütleri ve daha birçok komitenin birliğini ifade eder. Diğer bir deyişle, merkez komitesi bütün bu örgütlerin en üst düzeydeki birliğinin toplamıdır. Aynı zamanda genel sekreterlik ve politbüro da, merkez komitesi içerisinde örgütlüdür. Merkez komiteye, politbüro yön verirken; merkez komitesi ise sözkonusu örgütlere yön vermekten, onları denetlemekten ve görevlendirmekten sorumludur. Merkez komitesi denetimi altında çalışanlar, esas olarak politika oluşturmak görevini değil, daha çok tespit edilen politikayı pratikte gerçekleştirme görevini yerine getirirler. Tabii, bunların da görüşleri, önerileri olacaktır, ama esas olarak belirttiğimiz gibi bu kesimlerin temel görevi, belirlenen politikayı uygulamaktır. Yine kadrolar yönetim kademesini oluştururken, sıradan üyeler ise ya bir gerilla birliği içinde, ya bir hücrede, ya da bir semt komitesinde faaliyet yürütürler. Partinin bu geniş kesimi, aynı zamanda savaşın yürütücü gücüdür de. Bunlar kitlelere, savaş alanlarına en yakın, yani içinde olan ögelerdir. Kısaca, bu üyeler partinin temel örgütlerini oluştururlar.

Tanımlamaları daha da ayrıntılı bir hale getirebiliriz, ancak yaptığımız bu kısa belirlemelerde anlatmak ve kavratmak istediğimiz, konu açısından yeterlidir. Bunu, her arkadaşın kendi rolünü doğru bir şekilde uygulaması ve yürütmesi için yaptık. Çünkü, bazen roller karıştırılmakta; merkezi bir görevli bir üye gibi kendisini sınırlarken, bazen bir kadro merkezi de aşan bir şekilde yetki gaspetmek istemektedir. İşte, Parti önderlik gerçeğinin doğru kavranması ve uygulanması için, çabalarımızı yoğunlaştırdığımız bir dönemde bu gerçeklerin de militanlar tarafından dikkate alınması için bunları belirtiyoruz.

Bu konuda ortaya çıkan olumsuz örneklerin durumuna baktığımızda, gerçekten şaşkınlık veren bir durumla karşı çıkmaktadırlar. Hala durumu net bir şekilde açığa çıkmamış olan bazı ögelerin, merkez ve kadrolar üzerinde çeşitli oyunlar geliştirdiğini görmekteyiz. Aslında bu ögeler başta önderlikle oynamakta; önderlik hattını çarpıtarak bunu değişik biçimlerde temsil etme durumuna girmektedirler. Hatta bazıları daha da ileri giderek kendilerini önderleri yaratan kişiler gibi değerlendirmektedirler. Bunlar ilginç tiplerdir; sıradan bir üyenin görevlerini dahi yapamayan birinin kendisini böylesine yüksek görevler yapan biri gibi ortaya çıkarması hoş karşılanacak bir durum değildir. Biz bile bugün ulaştığımız düzeye rağmen kendimize böyle roller atfetmiyoruz. Biz, önderleri yaratamayız, ancak bunların doğuşunu kolaylaştırabiliriz. Ona yol göstericilik yapar, destek oluruz; ama esas olarak kendi pratiği, cesareti, fedakarlığı ve muazzam çabası ile önderliğini ancak kendisi yaratabilir. Bu her yerde böyledir. Başka bir şekilde veya yolla önderliğin geliştiği görülmemiştir.

Önderlik kurumu politikanın belirlenmesinden ve yürütülmesinden sorumludur. Bu, her koşul altında ve her alanda mutlaka bu şekilde yürütülmek zorundadır. Fakat, önderlik sorununa kurnazca bir temelde ve bunu gaspetmek için yaklaşan kişiler, bu görevin gereklerini yerine getirmedikleri gibi, Parti görevlerini ve ilişkilerini de çok sinsi bir şekilde kendilerine bağlıyorlar. Bu konuda bir örnek verebiliriz: II. Kongre sonrası pratik yönetim, ülkede Parti taktiğini hayata geçirmekle sorumlu olan görevi üstlenmiş ve bu görevi yerine getireceğini belirtmişti. Bunun karşısında pratik yönetimin yapması gereken şeyler çok açıktı. Alana ulaştığında sözünün eri olarak üstlendiği görevleri yerine getirmesi gerekiyordu. Ama bunlar ne yaptılar? Önderlik sevdasına kapılarak görevlerini ihmal ettiler ve yerine getirmediler.

Bugün merkez komiteden kadrolara ve alttaki görevlilere varana kadar herkesin yeri ve rolü belirlenmiş durumdadır. Bütün bunlar, III. Kongre'de bir kez daha tartışıldı ve karar altına alındı. Bu konuda bütün arkadaşların aynı görüşte olduğunu da hemen belirtelim. O halde, bundan sonra yapılması gereken nedir? Doğal olarak yapılması gereken, pratik uygulamadır.

Fakat bu dönemde de uygulamaya yönelmeyip, geçmişte olduğu gibi aynı tarzda hareket etmek açık ki kabul edilmez bir durumdur. Yine bu tarzda ortaya çıkan tipler de, açık ki dürüst davranmamaktadırlar. Bu tipler, ya artniyetlidirler, ya da bir fırsat düşkünüdürler. Partinin yaşadığı en zor anları bir fırsat bilip öne çıkmaya çalışmaktadırlar. İçinde bulunduğumuz aşamada Parti çizgisini hayata geçirmemek son derece tehlikeli bir durumu oluşturmaktadır. Bu, aynı zamanda halkımız açısından son derece büyük bir önemi olan tarihsel bir aşamanın kaybedilmesi anlamına da gelmektedir. Doğaldır ki, böylesi bir aşamada tehlikenin çapı da artar. 12 Eylül faşist cuntası üzerimize en yoğun bir şekilde gelmektedir. Böylesi bir ortamda halkımızın direniş tarihinin en önemli birkaç yılını yaşıyoruz. Böylesi anlarda bir yılın adeta 30 yıla bedel olduğu bilinmektedir. Bir yılı, hatta birkaç aylık zamanı oyalamayla geçirmek, görevlerin üzerine yürümemek ve bunları gerçekleştirmemek, içine girilebilecek en tehlikeli bir durumdur. Saflarımızda bu şekilde hareket eden, talimatları adeta kendisinde düğümleyen ve boşa çıkaran biri, en affedilmez suçlardan birini işlediğini bilmek durumundadır. Böyle birisi eğer görevlerin altından kalkamıyorsa, bunu açıkça söylemesi daha doğrudur. Biz öyle herkesi kaldıramayacağı görevler altına sokmaya hevesli değiliz. Ama bazıları var ki, bunu yapmıyor. Görevi kaldırabileceğini ve yerine getireceğini söylüyor; pratiğinde ise bunun tam tersini yapıyor. Halbuki açık olarak, "bu görevi yürütemiyorum, daha dar veya şöylesi bir görev bana verin" derse, hem kendisi hem de örgüt rahatlayacaktır. Yine görevlerini daha başarılı bir şekilde yerine getirmek için bizden destek ve yardım isterse, bunu da bütün olanaklarımızı harekete geçirerek yapacağız. Fakat, bunlar bu tarzda davranmıyorlar. Çok kurnaz yöntemlere başvurarak, Partinin talimatlarını ve görevlerini kendilerinde bağlıyorlar.

Bu tiplerin belirgin olan diğer bir özellikleri ise, önderlik denemesine tam bir karikatür gibi yönelmeleridir. İlk yaptıkları şey, herkesi suçlamak oluyor. Kadroları suçlayarak, "hepiniz şu kadar eksik ve yetersizsiniz, başınızda benim gibi bir önderin olması gerekir" demekte; bu durumu yaratmak içinse adeta psikolojik savaş yürütmektedirler. Bütün bunları Parti çizgisini hakim kılmak ve uygulamak için değil; Partiyi nereye götüreceği, ne yapacağı belli olmayan hakimiyetini kurmak için yaparlar. Geliştirdikleri birçok sahte raporla muğlaklığı temsil eder, işlerin neden ertelenmesi gerektiği üzerine bir yığın teori üretir. Uzayda bulunan karanlık noktaların ışığı kendisinde absorbe etmesi gibi bunlar da her şeyi kendilerinde eritirler.

Şimdi böyle bir şeye neden giriyorlar? Bu önderlik tutkularını nereye kadar, nasıl ve ne için kullanacakları pek belli değil. Muhtemel, bazıları kendilerini resmi düzene daha pahalıya satmak için; bazıları örgüt içerisinde ayrıcalıklı bir yer elde etmek için bu yola başvurmuş olabilirler. Geçmişte provokasyonun şefleri de "parti yetkilerini paylaşalım" biçimindeki bir dayatma ile karşımıza çıktılar. Bir proletarya örgütü değil, bir küçük-burjuva konfederasyonu yaratmak istiyorlardı. "Parti içerisinde şu kadar güç üzerinde hakimiyetim var" diyerek, buna göre kendilerinin de söz sahibi olacakları federatif bir örgütlenme dayattılar. Bu, Menşeviklerin Bolşevik Partisi'nden istedikleri bir federatif örgütlenmenin bile çok gerisinde olan bir taleptir. Bu anlayış, küçük-burjuva sınıfının o örgüt yiyici, bitirici ve mutlaka her yerde bir ağırlığı olması gerektiği anlayışıdır. Bu anlayışın sahiplerine faaliyetlerinde başarılı olmaları için her türlü desteği sunduk. Partimizin bütün imkanlarını emirlerine verdik. Ama bunların yaptıkları ne oldu? Sınır tanımaz bir ihtirasla kariyerist güdülerini körükleyerek, ne düşkünce tavırlar içerisine girdiler. Çeşitli kılıflara da bürünseler, Partimiz içerisinde, bu tipler sık sık ortaya çıkıyorlar. Hatta bu tipler, daha önce de ifade ettiğimiz gibi, önderleri yaratma iddiası ile de ortaya çıkmaktadırlar. Şimdi biz bile bu kadar çabanın sahibi olmamıza rağmen, böyle bir iddia ile ortaya çıkmamaktayız. En çok çaba harcayan bir kişi bile, ancak "görevlerimi sınırlı olarak yerine getirebildim" diyebilir. Bu konuda birçok şeyi hesaba katmak durumundayız. En başta şehitler, adı bile duyulmamış, ama yüreğini devrime adamış savaşçılar ve halkımız vardır. İşte bütün bunları hesaba katmak durumundayız. Bu konuda inkarcı olunmamalıdır. Bütün bunları hesaba katmayan birinin ortaya çıkıp da, "şunu veya bunu kurtardım ve yarattım" demesi, açık ki büyük bir inkarcılıktır. Hemen belirtelim, böylesi bir yaklaşım son derece tehlikelidir.

Biz bu tiplerle mücadele ederken, bunların sınıf zeminleri ve mücadele tarzları ile ortaya çıkmalarını bekledik. Böylelikle Partinin ve halkın bunların elinde daha zor

duruma düşmesini engellemek istedik. Eğer biz bunların istediği tarzda bir savaşı yürütmüş olsaydık, bugün Partinin parçalanması işten bile değildi. Bu tiplerin tasfiye edilmesi, işlemez kılınması ve Partinin bu temelde güçlendirilmesi vazgeçilmez bir mücadele tarzı olarak benimsenmelidir. Partinin önderliksel gelişimi üzerinde çeşitli hesaplar kuranlar ile kapsamlı bir şekilde uğraştık ve bunlarla sistemli bir mücadele yürüttük. Hatta bunlardan bazıları ile yıllarca ilgilendik. Bunlarla her türlü örgütsel ilişki içerisine girdik. Tabii bütün bunları, politikada kapsamlı bir derinliğe ulaşarak yerine getirdik.

Görev ve yetki verdiğimiz kişileri belli bir sınamaya tabi tutuyoruz. Mesela eline verilmiş olan yetkiyi ve olanakları iyi kullanıyor mu? Eğiticilik ve örgütleyicilik görevlerini yerine getiriyor mu? Kollektif mi, bireysel mi çalışıyor? Alçakgönüllü müdür, yoksa sekter midir, vb. vb. konularda bir sınamaya tabi tutulur. Bütün bunların aynası ise pratiktir. Herkes kendi görevini yaparsa, böylece başarı ve gelişmenin yolu da açılır.

PKK, ileriye yönelik gelişmelerin yaratıcısı ve sahibi olarak ortaya çıkan bir güç olduğunu kanıtlamıştır. O halde, bu gerçekliğin kendisine doğru bir temelde ulaşmak ve kavramak gerekmektedir. Bugün, bu gerçekliğe ulaşmak için mücadele eden ve çaba harcayan, hem de çok sayıda arkadaşımız var. Bunun çerçevesini genişletirsek, Parti içinde olduğu kadar, dışında da benzer çabalarla karşılaşmaktayız. Yine faşist Türk sömürgecileri ve işbirlikçileri, Partimizi ulaştığı bu düzeyden geri çekmek için büyük bir çaba harcamaktadırlar. İşte ulaşılan düzeyden geriye düşmemek ve hep ileriye doğru yönelmek için, öncü ulaştığı düzeyi sadece korumakla kalmamalı, bunu daha da ileri götürmelidir. Öncü, bu konumunu sağlamlaştırıp pekiştirmek zorundadır. İşte böylesi bir gerçekliğe ulaşmada kişi nasıl isteksiz olur? Militanlarımızın bu konuda kendilerini son derece durgun, atıl ve işlemeyen bir konumda tutmaları anlaşılmazdır. Üstlenilen her rolün gerektirdiği belli bir çaba vardır. Bu nedenle, bazılarının öyle birdenbire öne fırlamaları kabul edilmez bir durumdur. Nasıl ki merdivenin birinci basamağından yirmincisine sıçrayışla geçilemiyorsa, bu, rol üstlenmede de böyledir; en altta yer alan biri kendisini hemen en üste çıkaramaz. Bu açıdan herkesin kendi durumuna ve konumuna göre bir rolü üstlenmesi gereklidir. Biz bu konuda doğrunun tutturulması ve bunun gereklerinin yerine getirilmesi için gerekli uyarılarımızı ve değerlendirmelerimizi geliştirdik. Bunun karşısında gördüğümüz durumun kendisi nedir? Bazıları ısrarla, hala mevcut olumsuz ve kabul edilemez durumlarını devam ettirmede ısrarlı davranmaktadırlar.

Geleceğimizi güçlü bir temelde yeniden yaratma mücadelesini getirdiğimiz bu tarihsel aşama içinde doğru ile yanlışı biribirinden iyi ayırdedeceğiz. Bugün saflarımızda gerçekten önderleşmek isteyen ve bunun için de çaba sarfeden, değer üreten ve muazzam bir direnişi sergileyen yoldaşlarımız vardır. Bunların gerçek halk önderleri düzeyine gelebilmeleri için gerekli olan yardımı ve desteği sunuyoruz. Bunun yanısıra dikkat edilmesi gereken diğer bir husus ise, önderlikle uyum meselesidir. Bu da üzerinde özenle durulması gereken bir husustur. Önderlik bir kurum ve otoritedir. Önderlikle uyumdan anlaşılması gereken ise, bu kurumla uyum içinde olmaktır. Eğer bugün arkadaşlarımız kitlelerden saygı görüyorsa, bu PKK'nin bir otorite ve kurum gücü haline gelmesinden kaynaklanmaktadır.

PKK önderliğinin oluşumu demek, bir komuta kademesine kavuşulması demektir. Yani, Parti işlerinin genel ideolojik-politik etkileme ile değil, emirlerle yürütülmesidir. Bu açıdan sık sık da belirttiğimiz gibi emirler veya talimatlarla oynanmaz. İşte önderlik sevdalısı dediğimiz tipler, hep emir veya talimatlarla oynadılar, gereklerini yerine getirmediler. Emir ve talimatlarla oynayıp, bunların gereklerini yerine getirmeyenlere ne yapıldığı bilinmektedir. Özellikle de ordu komutanlarının kendilerine verilen savaş emirlerini yerine getirmeyip orduyu cepheden çekmesi, onların ihanetle suçlanmasına ve yargılanmasına yol açar. Bizde de böyle olmak zorundadır. Eğer, bugün biz bir örgüt durumuna gelmişsek, hiç kimse bununla oynama hakkını kendisinde göremez. Oysa, birçok arkadaşımızın bilerek veya bilmeyerek içerisine düştüğü en vahim yanılgılardan birisi budur.

PKK gerçekliğini kavramanın diğer bir yönü ise, bütün görevlerin kabulü ve üstlenilen sorumlulukların yerine getirilmesidir. Bu açıdan her militanımız bitmez tükenmez bir enerji ile önderlik sanatının gereklerini yerine getirmelidir. Hatta bunu sadece kendisi ile de sınırlamamalı, çevresine de egemen kılmalıdır. Fakat birçok arkadaşın pratiğinde görülen odur ki,kendilerini bir grup veya komite pratiğinde bile zenginleştirmiyorlar. Açık ki, bu konuda yapılacakları yapacak olan arkadaşların kendisidir. Biz ancak değerlendirme ve desteklerimizle katkıda bulunuruz. Eğer arkadaşlar bir savaş kurmayı olamayacaklarsa, sıradan bir komutan da olabilirler. Bir manga üyeliği, birkaç köyü devrimcileştirmek bile soylu bir görevdir. Eğer kişi mücadeleye gerçek anlamda ruhunu katabilirse kısa sürede daha ileri görevlere de yükselebilir. Burada önemli olan herkesin kendi rolüne uygun bir görevi gerçekleştirmesidir. Arkadaşların kendilerini yaratıcı kılmaları ve her koşul altında ve zeminde, görev ve yetkilerine sahip çıkmaları başarının yolunu açacaktır. Eğer böyle davranılırsa, ilerlemek ve başarılı olmak mümkündür. Buna ulaştığımızda ise, PKK'nin başarı hanesi sürekli bir şekilde zenginleşecek, halkımızın muhtaç olduğu halk önderleri her düzeyde ve hem de yedekleri ile birlikte yaratılacaktır.

Politik Önderlik Sanatı

Ortaya çıkan ve yaşadığımız gelişmelerden öyle anlaşılıyor ki, arkadaşlar politika sanatında henüz güçsüz ve tecrübesizdirler. Birçok yanlış etkilenmeye açık oldukları gibi, oyunlara da çabuk gelmektedirler. Bunun yanısıra doğru etkilenmeleri ciddiye almakta, ama doğruları yorumlayıp uygulamada inanılmaz bir duyarsızlık ve ilgisizliği göstermektedirler. Diğer bir deyişle, doğru etkilenmeleri, pratik yaşama, örgüte ve eyleme dönüştürmede inanılmaz derecede bir saflığı, yetersizliği ve gecikmeyi yaşamaktadırlar. Daha önce de vurguladığımız gibi Parti karşıtı birçok eğilim, bunu bir fırsat bilerek kendisini dayatmakta ve etkisini geliştirmeye çalışmaktadır. Politik mücadele sanatında yetkin olan bir ögenin bu tür durumlar içerisine girmemesi gerektiği açık bir gerçektir. Onlar her şeyleriyle Partinin doğru çizgisinin etkisi altında olmak zorundadırlar.

Politik mücadele, günün 24 saatinde dikkatli ve duyarlı olmaktır. Buna bağlı olarak da Parti politikası ve çizgisi çerçevesinde yaşamayı özümseme vazgeçilmez bir önemdedir. Tabii buna şunu da dahil etmek gerekiyor: Her arkadaş sadece dıştan yönelecek tehlikelere karşı değil, kendisinin eksik ve hatalarının yol açacağı olumsuzluklara karşı da dikkatli ve duyarlı olmalıdır. Usta bir politikacı olabilmek için bütün bunların gereğini yerine getirmek gerekmektedir. Yoksa, birçoklarının içine düştüğü duruma, kişi kendisini de düşürmekten kurtaramaz.

Politika, hayatın gerçek bir oyunudur. Acımasız kurallara sahiptir, hata yapıldığında kişiyi boğar. Politikada hatanın büyüklüğüne ve küçüklüğüne göre ceza verilir. Politika ile uğraşan birinin içerisine düşeceği hata, başkalarına malzeme sunacağı gibi, başkaları da kişiyi hataya düşürmek için çaba sarfederler. Tarih her ikisine ve daha başka örneklere de tanıktır. Yaşam, politika ile uğraşan adamın karşısına birçok hata ve hatta yenilgiler çıkarır. Burada önemli olan veya beceri gösterilmesi gereken husus doğrunun yapılmasıdır. Hemen bir diğer noktayı da belirtmekte yarar vardır. Politika düşünce yoğunlaştırılmadan, deyim uygun düşerse kafa yorulmadan gerçekleştirilemez. Eğer kişi özgür yaşamı esas alıyorsa, doğru olan bir politikayı yürütmek zorundadır. Doğruya köklü yaklaşılmazsa, yenilgi alınacağı gibi, başka politikaların etkisi altına da rahatlıkla girilebilir. Bu açıdan küçük-burjuva kurnazlıklarına, duyarsızlıklarına ve hafifliklerine girmemek; kaba ve dar bir pratik içerisine düşmemek gerekir.

> ***"... Politika sadece bir inanç sistemi, iyiniyetler ve genel doğrular değildir. Hatta parti çizgisini ana hatları ile bilmek anlamına da gelmemektedir. Politika bütün bunlardan daha fazlasına ulaşmayı ifade eder. Bu belirttiklerimiz de politika için gereklidir. Politika yapmak isteyen biri bunlara sahip olmak zorundadır, ama bunlar da tek başına yeterli değildir. Kısaca, politika bütün yaşamı içerir. Eğer politika böyle anlaşılır ve yürütülürse, kişinin başarılı olması mümkündür..."***

PKK hareketi olarak sürekli bir biçimde onuru yüceltmek durumundayız. Ne arkadaşlarla ve ne de kendimizle dalga geçmeye niyetimiz var. Böylesi bir tavır içerisine girmek, halka ve gerçekten sergilenen yüce çabalara karşı büyük bir saygısızlık olacaktır. Sosyalizm ve halk gerçekliğinin sonuna kadar temsilinin bizde gerçekleşmesi mümkün müdür? Evet mümkündür. Böylesi bir gerçeklik dışında saygı duyulabilecek herhangi bir yanınız olabilir mi? Bunun olup olmayacağı fazlası ile bizi ilgilendirmez. Partimiz için esas olan sosyalist önderlik gerçeğidir. Böylesi bir gerçeklik dışında ne kimseye kıymet veririz ve ne de onlar için gözyaşı dökeriz. Bizim duygularımız, hatta dünyamız bu gerçekliğe şiddetle bağlıdır. Şimdi bu gerçeklikte büyüklüğü, duyguları ve her türlü yaşam belirtilerini görmek gerekir. Birçok arkadaş, kendilerini en tanınmaz bir duruma getirdikten sonra dikkate alınmalarını istiyorlar. Bunları neden dikkate alacağız? Yine bunların neyine değer vereceğiz? Muazzam yüceliklerle örülü bir yaşam içinde kendilerini en kötü duruma düşürmekten çekinmeyen bu ögeleri neden dikkate alacağız? Eskiden biz de fazlası ile ilerlemediğimizden dolayı bunları dikkate alıyor ve her şeyleri ile korkunç bir güç sarfederek ilgileniyorduk. Fakat, gelişen ve kurumlaşan PKK önderliği olarak biz de, bu biçimde yaklaşmayı deneyim ve tecrübeler sonucu öğrendik. Böylesi bir yaklaşımı teori ve pratiğin de doğruladığı bugün daha iyi anlaşılıyor. Önderlik konusunu böyle esaslı bir şekilde ele almamızın nedeni, kendisini en iyi sayanlar içinde bile olumsuz örneklerin ortaya çıkmasından dolayıdır. Bunlar militanların çabalarına ve emeklerine hor ve saygısız olarak bakıyorlar. PKK'de gelişen yüceliği ve önderliği, kendi kişisel çıkarları için sinsi bir şekilde kullanabilecekleri gafleti içine düşmektedirler. Yine, özeleştiri adı altında kendilerini değişik göstererek sinsiliklerini ve kurnazlıklarını parti içerisinde bir politika ve örgüt anlayışına dönüştürmek istemektedirler. Fırsatçılık yapıyor, bazen engel olmaya çalışıyor, bazen yanlış yol gösteriyor ve böylece de Parti içinde kendilerini konuşturmaya çalışıyorlar. Tabii ki, biz de bunların üzerinde derin düşünüyoruz. Doğru çözüme ulaşmak için sonuna kadar çaba sarfediyoruz. Bir sosyalistin insan yaşamına büyük bir saygısı olduğunu, insanları geliştirmek ve eğitmek için pratik yaşamda büyük bir destekte bulunduğunu daha önce de belirtmiştik. Böylesi bir temelde insanı ilerletmek mümkündür. Bunun dışında bir yaşam dayatıldığında dur diyeceğiz. Bu noktada kavgayı derinleştirerek, sonucu almaya çalışacağız.

Politika bir sanattır. Yine politika matematikten de daha fazla incelik isteyen bir sanattır. Eğer politika, adeta matematikte olduğu gibi denklem üstüne denklem kurularak bir köylü kurnazlığı ve herhangi başka bir şekilde yürütülmeye kalkışılırsa, ortaya tam bir komedi çıkar. Mutlaka çözüme kavuşturulması gereken sorunlar üzerinde bu şekilde durmak, trajedi-komedi bile diyeceğimiz bir durumun ortaya çıkmasına yol açar. Birçok arkadaş, yaptıkları şey bundan farklı olmamasına rağmen, hala onlar politika yaptıklarını sanmaktadırlar.

Başlangıçta Partimizin gelişim şansı sınırlıydı. Partimizin hangi dönemeçlerden ve nasıl bir güçle geçtiğini biliyoruz. Partimizin gelişimini durdurmak, başlattığı tarihsel atılımı engellemek için birçok dayatmanın geliştirildiğini bilmekteyiz. Zaten Partimize karşı geliştirilen bu tür hesaplar açığa çıkmazsa, bu durumdan şüphe etmek gerekir. Kürdistan gibi bir ülkede, bu tür örneklerin ortaya çıkmaması veya görülmemesi şaşırtıcı bir olaydır. Önemli gelişmelerin sahibi olan sosyalist ülkelerde ve birçok ileri komünist partisinde, yetersiz anlayışlar, oportünizm ve hatta hizip faaliyetleri görülürken; bunların bizde, Kürdistan gibi çağın gerisine düşürülmüş bir gerçeği yaşayan bir halk içinde gelişmemesi çok acayip bir durum olacağı gibi, aynı zamanda şüphe edilmesi gereken bir durum da olacaktır. Ortaya çıkan bu tür durumlar, bizim yetkinleşmemizin ve bu temelde derinleşmeyi daha da geliştirmemizin bir nedeni de olmaktadır. İşte bu noktada içerisine girilebilecek en ciddi hata, bu gelişmeleri görmemek ve önceden gerekli tedbirleri almamak olacaktır.

Politika sadece bir inanç sistemi, iyiniyetler ve genel doğrular değildir. Hatta parti çizgisini ana hatları ile bilmek anlamına da gelmemektedir. Politika bütün bunlardan daha fazlasına ulaşmayı ifade eder. Bu belirttiklerimiz de politika için gereklidir. Politika yapmak isteyen biri bunlara sahip olmak zorundadır, ama bunlar da tek başına yeterli değildir. Kısaca, politika bütün yaşamı içerir. Eğer politika böyle anlaşılır ve yürütülürse, kişinin başarılı olması mümkündür. Yok bunlar geçmiş özelliklerini terketmeyerek bunlarda diretirlerse ve mevcut çizginin gereklerini pratikte derinleşerek yerine getirmezlerse, en kötü bir düşkünlüğü de yaşarlar. Bugün tasfiyeci ve işbirlikçi solun geldiği seviye budur. Fakat bazı düşkünler, bu durumu görmeyerek gidip şu veya bu tasfiyeci ve işbirlikçi güce sığınabilmektedirler. Bilindiği gibi, bu güçler devrimci mücadele içerisine girmemek için büyük bir çaba sarfetmektedirler. PKK hareketi ise bunları aşma ve devrimci direnişi geliştirme hareketidir. Nitekim bugünkü pratiğimizle de biz bu gerçeği çok açık bir şekilde gözler önüne serdik. İşte bütün bu gerçekler, politika sahnesine girmiş bir militan tarafından dikkate alınmak zorundadır. Militanlar, politika sanatına her yönüyle hakim olduklarında ancak başarı gösterirler. Bunun dışında, yukarıda izah ettiğimiz biçimlere bürünür ve eski durumlarını devam ettirirlerse onları kötü bir gelecek bekler. Bu açıdan atılan adımlar ve politik çalışmalar Partimiz lehine sonuçları ortaya çıkaracak bir düzeyde olmalıdır.

Yeni Dönem Silahlı Direniş Mücadelesi ve Önderlik Gerçeğine Ulaşma Sorunu

Buraya kadar yaptığımız değerlendirmelere bağlı olarak, şimdi de önümüzdeki ve şu anda içine girdiğimiz dönemin özellikleri ve bunlar karşısında doğru önderliğin nasıl bir tavır takınması gerektiği üzerinde durmak istiyoruz.

Önümüzdeki döneme yönelirken, hem düşmanın ve hem de kendi güçlerimizin sağlıklı bir değerlendirmesini yapmak zorundayız. Düşman gücümüzü, yönelimimizi, yetenek ve taktiklerimizi değerlendiriyor; buna göre de kendi kuvvetlerini düzenliyor. Her ne kadar faşist Türk sömürgecileri mücadelemizi kendi içinde gizli tutmaya çalışıyorsa da, bizim durumumuzun kapsamlı bir değerlendirilmesinden çıkardığı sonuçlar temelinde güçlerini konumlandırmaktadır. Tabii bunların yürüteceği karşı-devrim hareketi burjuva tarzda olacaktır. Fakat son dönemlerde TC'nin sık sık vurguladığı bir şey ise, mücadelemize karşı provokasyonu kışkırtma, gerilla kıyafetleri altında özel tim, yani kontraları kurmak ve bunlar eliyle bizim adımız altında halkın üzerinde çeşitli katliam ve soygun denemelerini yürütmedir. Hatta son dönemlerde buna daha özel yöntemler ekleyerek, karşı-devrim hareketini geliştirmektedir. Bölge valiliği uygulamasına geçilmiş, özel kolorduların oluşturulması için çalışmalar yürütülmekte, kontralar ise daha da geliştirilmektedir. TC bütün bu faaliyetlerini geliştirirken de bizim mücadelemizin taktiğini ve gelişim özelliklerini çok iyi tanıma temelinde yapmaktadır. Açık olarak görünen diğer bir şey ise TC'nin bütün bu faaliyetlerini daha

da derinleştireceğidir.

PKK hareketi, Türk egemenlik sisteminin tekelci kapitalizm olarak gelişmesinin ve iktidara tam hakimiyet sağladığı, ama çürümesinin had safhaya vardığı TC'nin çöküş aşamasına denk geliyor. Kürdistan'da ise kapitalist gelişmenin önemli oranda eski yapıyı parçaladığı, eskiden sadece tarım alanında geliştirilen kapitalizmin, TC'nin ihtiyaçları doğrultusunda başka alanlara da kaydırıldığı bir dönem yaşanmaktadır. Özellikle Türk kapitalizminin GAP projesiyle yeni bir atılım yapmak istediği; bunu bir yandan ulusal kurtuluş mücadelesini boşa çıkarmak için kullanırken, diğer yandan büyük bir vurgun ve Türk kapitalizmini ikinci bir Sakarya kadar besleyecek harekete dönüştürmek istedikleri ortaya çıkmaktadır. Bu her iki anlamda da modern Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin tasfiyesinin yoğun çabasıyla içiçe gelişmektedir. Temelleri atıldığında bile GAP projesinin hareketimizi boşa çıkaracağı şeklinde propagandası yapılmaktaydı. Elbette ki bu sadece Türk sömürgecilerinin bir iddiası olmaktan öteye gidemez. O halde, PKK'nin dayattığı gerçek nedir? TC'nin gelişiminde PKK neyi ifade ediyor? Yüzyıllardan beri gelişen halk hareketlerinin en son temsilcisi, Kürdistan halkının kendi öz kimliğiyle ulusal ve sosyal kurtuluşu uğruna savaşa kaldıran, direnişçi mirası muhtevasına katan, halkımızın yurtsever özelliklerini modern bir içeriğe kavuşturarak bu temelde çıkış yapan bir güçtür PKK hareketi. Anadolu halklarının tarihinde en tehlikeli bir baskı ve sömürü rejiminin kurulduğu ve bu rejimin toplumsal çözülüşü en son sınırına kadar ilerlettiği, dizginsiz bir işkence sistemini yasallaştırdığı, muhalefeti ezerek ekonomik, sosyal, siyasal ve askeri alanlarda emperyalizmle en pervasızca ittifakları geliştirdiği, Ortadoğu halklarına ve sosyalizme karşı en büyük saldırı üssü haline gelmeyle övündüğü bir aşamada gerçekleşir bu çıkış. Bu çıkış, tüm düşman politikalarını boşa çıkaran ve geçmiş çıkışlarla çok belirgin ayrılıkları olan bir özelliğe sahiptir. PKK hareketi, direnişin sürekliliğini sağlayan, amaçlarını netçe ortaya koyan, bu amaçlara ulaşmak için yol ve yöntemlerini halkın direnişinde uygun tarzda zenginleştiren, kurtuluş yolunu gündemleştiren, bu yolda yürümenin pratik hazırlıklarını yapan, sadece bir program ve taktik hat haline gelmeyle yetinilemeyeceğinin bilincinde olarak maddi bir güç halinde bu yolda yürümeye çalışan, bunu hem kendi bilinçli çabasıyla ve hem de artık tarihin bu dönemde bahşedebileceği en önemli onurlu bir devrimci atılım olarak karşımıza çıkıyor. PKK birçok tarihsel gelişmenin kendisinde somutlaştığı bir önderlik olarak ortaya çıkarken, diğer yandan çağın emperyalist ve bölgedeki tüm işbirlikçilerinin de ittifaklarının kendisine yönelik olarak gelişmek durumunda olduğu bir aşamanın gerçeğidir. Halkların kendi öz çıkarları temelinde bir çözümlenişi olduğu kadar, halk düşmanlarının da bu gerçeğimize karşı çıkarlarını yeniden biçimlendirerek girdiği bu aşama, devrimle karşı-devrimin yeni bir diyalektik gelişmeye bürünerek yüzyılların çelişkisinin bu kez bir PKK ve bir de Evren-Özal'da somutluk kazanmasıdır. Güç dengesizliğinin yaşandığı bir ortamda olsa da böylesi bir kavganın, bu tarafların bağrında sürdürüldüğü ve tarafların yenilmemek için her şeylerini ortaya koydukları tarihi bir dönemin yaşanması yoğun mücadele ortamının gelişmesi anlamına gelmektedir.

Tabii ki Parti gerçeğimizi tüm yönleriyle kavrayalım derken; bunun zıddını oluşturan gerçeğin de tüm yönleriyle kavranmasının gereğine işaret etmekteyiz. Mücadelemizin zıt kutubunu oluşturan düşmanı da kavramak durumundayız. Önderlik sanatında düşmanın tüm yönleriyle kavranmasına dayanmayan bir tahlili ve bundan yola çıkarak düşmana yönelik doğru taktik belirleme mümkün değildir. Yalnız kendi gücünü tahlil etmeyle yetinme birçok sakıncayı da bağrında taşır. Bu durum bizim gibi sınırlı sayıdaki bir güç için bir o kadar daha geçerlidir. Örneğin savaşın sınırlı bir güce dayandığı bir bölgede, tek taraflı, subjektif, abartmalı bir değerlendirme; bir yandan pasifizmin kaynağı haline gelirken, diğer yandan aşırı sol çıkışların da bir kaynağı durumundadır. Yani subjektivizmi ve kendine abartmalı yaklaşımın gideceği nokta budur. Halk savaşında bu abartmalı ve subjektif yorumla hareket eden ve Parti gerçeğimizle örgütlülük anlayışını yeterince yaşamayan bir önderlik —ister genel ister mahalli olsun— daha işin başındayken büyük hataları yaşama tehlikesiyle yüzyüzedir. Demek ki, Parti gerçeğini tüm yönleriyle kavramak; özgücümüzün içinde bulunduğu koşulların bilinciyle hareket ederek bunun doğru bir önderlikle hayata geçirilmesi için zorunlu iken, aynı şeyin düşman cephesine yönelik olarak yapılması gerektiğini unutmamalıyız. Daha önceki birçok değerlendirmemizde düşman cephesinin geçmiş ve güncel durumunu genişçe izah etmiştik.

Yine özellikle son dönemlerde yoğunca işlenen, özelde 12 Eylül'ün genelde ise TC'nin bir özelliği olan bir duruma değinmek gerekir. Türk devletinin bir bütün olarak özel savaş niteliğine göre geliştirilmesinde burjuvazinin çeşitli odaklarının hemfikir oldukları görülmektedir. Artık bütün odaklarıyla Türk burjuvazisi her sorunu bir milli sorun olarak ele almak durumundadır. Bir Kıbrıs, Ege, AT vb. sorunlar milli mesele olmaktadır. Aynı şekilde ABD ile ilişkiler, Kürdistan sorunu da Türk burjuvazisi için milli mesele oluyor. Sahte solundan sosyal demokratlara, oradan da sağ denilen kesime kadar, hepsinin de milli mesele olarak ele aldığı sorunlarda görüş birliği sağlıyorlar. Ve günümüzde gündemlerinin başına aldıkları milli mesele ise Kürdistan sorunudur. Bunun için öngörülen tek bir politikadır, ki o da şoven, inkarcı ve imha niteliklidir. Günümüzde bu politikanın nasıl geliştirilip daha da yetkinleştirileceği konusunda tartışmalar yürütmektedirler. Kürdistan sorununun inkar edilmesinin herhangi bir yarar sağlamadığını ve TC için büyük bir tehlike olan bu sorunun adının konması gündemleşiyor. Bu anlamda Türk sömürgeciliğinin inkar politikası aşılmayla yüzyüzedir. Elbette ki bu sömürgecilerin iyi niyetlerinden kaynaklanmamaktadır, tam tersine gelişmeler kendilerinin aleyhine olduğundan dolayıdır. Yine icazetli sol durumunda olan Yeni Gündem vb. bir yığın dergi var: Tümü de gerçeğin adını koymaktan bahsetmektedir. Adı konulduğunda daha isabetli değerlendirmelerle daha güçlü tedbirlerin alınabileceğini ve tehlikenin giderilebileceğini belirtmektedirler. Dikkat edilirse gerçeği adlandırmada 12 Eylül faşizmi ile 12 Eylül solu birleşmektedir. Ortaya çıkan diğer bir şey ise bunların ilerde hedefler üzerinde belirlenen yol ve yöntemlerde de birleşebilecekleridir. Özel savaşın sadece köy korucularıyla değil, özel tim vb. ile de, daha da geliştirilmesini istemektedirler. Bunların yanısıra, pişmanlık yasasının, sürgün politikasının geliştirilmesi, yurtdışına emekçi gençlerin savrulması, bir yığın pasifikasyon yöntemlerinin, ideolojik denetimin; politika dışı bırakma ve politikayı sadece en gerici kesimlerin bir entrika ve soygun mesleği olarak yeniden örgütlemenin çabaları sözkonusudur. Yüzyıllardan beri Kürdistan halkına karşı yürütülen özel savaşı daha yeni biçimlere dönüştürme; özellikle de geliştirmek istediğimiz taktiklerle orantılı olarak sömürgeciler de kendi taktiklerini geliştirmeye çalışıyorlar.

O halde düşman cephesinde olup bitenleri tarihsel temelleriyle, siyasal, ekonomik, geri cephesiyle, yeni savaş yöntemleriyle çok derinden kavramamız, kendi taktiklerimizi, bunları hayata geçirecek güçlerimizi de uygun konumlandırmamız büyük önem taşımaktadır. Sadece soyut bir biçimle gerillanın teorisi ve pratiğinin ele alınması pek bir anlam taşımaz. Mevcut ülke içi, ülke dışı ve bölge koşullarını dikkate almayan, bunu alsa bile araziyi, halkın durumunu, o bölgedeki düşman birliklerinin ve işbirlikçilerinin durumunu günlük faaliyetiyle içiçe almayan bir devrimci faaliyetin güçlü gelişmeler yaratamayacağı, daha ziyade kayıplara yol açacağını belirtmek istiyoruz.

Bu nedenle düşmanın yönelimleri hakkında bizim de geniş bilgi sahibi olmamız gerekmektedir. Düşman hakkında sadece pratik bir bilgilenme ile yetinemeyiz. Aynı zamanda teorik, siyasal ve askeri bilgilenmeyi sürekli zenginleştirip, bu bilgileri birliklerimizin komuta merkezlerinde yoğunlaştırarak, ayrıntılı planlara dönüştürmeliyiz. Planlarımız düşmanın somut durumunun gerçekçi bir değerlendirilmesine dayandığı gibi, bizim güçlerimizin gerçekçi bir değerlendirmesini de kapsamalıdır. Bu konuda ciddi bir eksikliğin yaşandığı bilinmektedir. Teorik olarak gerçekliğimiz ortaya konmasına, yine önderliğin görevleri belirlenmesine rağmen, bunun pratik uygulanmasında ciddi eksiklikler ortaya çıkmaktadır. Değerlendirmelerden de anlaşıldığı gibi gerek gerilla yönetimi, gerekse de bunu belirleyecek olan siyasal yönetim çok yetersiz bir durumdadır. Yapılan değerlendirmelerin önemi de bu noktada açığa çıkmaktadır. Değerlendirmelerimiz, mevcut pratik yönetimimizin yetkinleşmesini hedeflemektedir. Önümüzdeki dönem militanlarımızın önemli görevler üstleneceği böylesi bir pratik önderlik, gerekli olan yetkinliğe ulaşmaz, örgütsel yönetim ile gerilla savaşının yönetiminin içiçe geliştirmezse birlikler, bırakalım bir gelişme kaydetmek, hızla dağılmaktan kendilerini kurtaramazlar. Örgütsel yönetimin gerilla yönetimi ile içiçe geçirilmemesinin sonucu olarak birlikler kuralları uygulamaktan uzaklaşır; somut durumun somut bir tahlilini yapamayacakları gibi, gerillanın temel kavramlarının dışında bağımsız hareket ederler; bu durum ise, fazla bir gelişmeye yol açmayacağı gibi, tam tersine birliklerin yozlaşmasına ve Çin'de görülen ve Mao tarafından eleştirilen asi gruplara yani avare-başıboş dolaşan birliklere dönüşürler. Bu ise, birliklerin imhasına yol açar. Buradan da açığa çıktığı gibi PKK önderliğini maddi bir güce dönüştürmek için, örgütlenme ve gerillanın yönetimini geliştirmek ve derinleştirmek büyük bir önem taşımaktadır.

"... Şu soru gerilla için her zaman gündemdedir: Nereye, ne zaman, nasıl, kaç kişi ile ve niçin gidilir? Sınırlı sayıda silahlı bir grup gerilla kentin yakınlarında üslenerek nasıl bir çalışma yürütebilir? Her şeyden önce bilinmesi gerekir ki, düşmanın bu grubu tespiti, yüzde doksan imha edilmeyi de birlikte getirir. Bütün bunlar dikkate alınması gereken en önemli hususlardır..."

"... Her eylemin ve her çalışmanın; bu bir köy çalışması olabilir, bir şehir işgali olur, yine ovada veya şehire yakın faaliyet yürütme olur, bütün hepsinin kendisine has kuralları vardır..."

Eğitimimizin önemli diğer hususunun insiyatif ve yorum gücümüzü geliştirmek olduğu bilinmektedir. Yine eğitimimizin en önemli amacı, pratiğe yönelen militanlarımızın daha az hata yapmalarını sağlamaktır. Eğitim sürecinde alınan yoğun bilgiler, sadece bilgi hazinesini geliştirmek için değil, daha yaratıcı, sonuç alıcı ve başarılı bir pratik uygulamayı geliştirmek içindir. Böyle yüklü bir bilgi ile yola çıkan bir militan, en önemli görevinin uygulama olduğunu bilmek zorundadır. Bu görevini yerine getirmek için de aktif devrimci gücünü harekete geçirmeyi başarabilmelidir. Buna göre; üzerinde hareket ettiği zemini iyi tanır, bu zeminde örgütünün ve kitlelerin gücünü, ne kadar büyütebileceğini bilirse, yine savaş taktiklerini başarılı bir şekilde uygularsa, o militan, önderlik görevlerini yerine getirmiş olacaktır. Böyle bir başarının temelinde yatan ise, gerillanın ve halk savaşının, halkların deneyleri ile zengileşen ve gelişen taktikleridir. Ancak bu temelde düşmanla aramızda var olan muazzam güç dengesizliğini lehimize çevirebiliriz.

Ülkemizin direniş tarihinin yeni bir dönemine girerken ve artık bizim için kaderin belli olacağı karar yılları içinde bulunduğumuz bir dönemde, militanlardan beklenenler nelerdir? En önemli bir unsur olarak, karşımıza çıkan, militanların son derece açık ve anlaşılır olan Parti gerçekliğini taktiklerini yaratıcı bir zeka ile, öyle hazır reçeteler aramadan veya bunlara bağlı kalmadan uygulamasıdır. Kaldı ki, her saniyesi bile yaratıcılık ve kıvrak bir zeka isteyen bir savaşta, hazır veya belirlenmiş reçetelerle hareket etmek, son derece tehlikeli olduğu gibi, aynı zamanda daha savaşa girmeden savaşı kaybetmek anlamına da gelmektedir. Bir önderliğin görevi nedir? Üzerinde hareket ettiği zeminin yorumu ve bundan geliştirdiği planlar temelinde komitenin veya birliğin yetkinleştirilmesi, uygulama gücünün arttırılması ve yaratıcı bir pratik içerisine çekilmesidir. Gerilla ve örgüt yönetiminin sahip olması gereken insiyatif ve pratik ustalık da ancak bu temelde kazanılır.

III. Kongre ile birlikte açılan yeni dönemin kazanılması için geliştirdiğimiz plan ve benimsediğimiz taktikler konusunda yaptığımız değerlendirmelerin yeni bir zirveye kadar Partimizi sağlam ve emin adımlarla götürebileceğini söyledik. Ancak, çok olağanüstü değişiklikler olursa, bu gelişmelere ilişkin talimat beklenebilir. Bunun dışında uygulanması gerekenler bellidir; ve en anlaşılır bir şekilde ortaya konmuştur. Bunun yanısıra, yine tek tek bölgelere ilişkin taktik planlama ve bunların esasları da ortaya çıkarılmış ve belgeler de mevcuttur. Bu açıdan, yapılması gerekenler konusunda yeni talimatlar beklenmemelidir. Doğru bir tarzda belirlenen yeni döneme ilişkin görevlerimiz konusunda yapılması gereken, uygulamayı geliştirmektir. İşte bu nedenden dolayı önderlik büyümeyi, esas olarak kendisinde ve pratiğinde kanıtlamak zorundadır. Bu arkadaşlarımız insiyatif sahibidirler; bunun için gerekli yorumu yapar, bunu bir uygulama gücüne dönüştürürler. Tabii, böylesi bir pratiği başarılı kılmak için gerekli olan örgütlenmeyi geliştirir, örgüt ve gerilla kurallarını uygular ve bunlara rollerini oynatır.

Bu konudaki değerlendirmelerimizi, pratiğin önünü daha iyi açmak ve başarıyı kesinleştirmek için biraz daha geliştirmek istiyoruz. Önümüzdeki dönem esas olarak yürüteceğimiz gerilla savaşında hareket tarzı üzerinde durmanın yararı olacaktır. Hepimiz de biliyoruz ki, doğru uygulanmayan bir önderlik sanatı büyük kayıplara yol açmaktadır.

Mesela, bazı birimlerimiz adeta bir intihar timi gibi hareket etmektedirler. Kentlere yakın bir alanda üslenerek gerilla savaşını yürütmek istiyorlar. Şimdi böylesi bir aşamada bu tarz bir hareketlilik doğru mudur? Arkadaşlar bu gibi sorunların çözümü üzerinde çalışmaktalar. Ancak birçoğunun düşüncesinin, bu konuda bir sistemliliğe kavuşmadığını görüyoruz. Örneğin şu soru gerilla için her zaman gündemdedir: Nereye, ne zaman, nasıl, kaç kişi ile ve niçin gidilir? Sınırlı sayıda silahlı bir grup gerilla kentin yakınlarında üslenerek nasıl bir çalışma yürütebilir? Her şeyden önce bilinmesi gerekir ki, düşmanın bu grubu tespiti, yüzde doksan imha edilmeyi de birlikte getirir. Bütün bunlar dikkate alınması gereken en önemli hususlardır.

Bugün düşmanın hemen ulaşacağı ve ulaşamayacağı bölgeler; yine üzerine hemen saldıracağı ve saldırmaya cesaret edemeyeceği birlikler vardır. Bunun yanısıra, bizim düşmanı pusuya düşüreceğimiz yerler olduğu gibi, bizim de düşman pususuna düşeceğimiz yerler vardır. İşte, savaşın en kızgın ortamında bulunan birliklerimiz, bütün bu hususları fazla dikkate almadan bir silahlı mücadele yürütmeye kalkıyorlar. Oysa, her eylemin ve her çalışmanın; bu bir köy çalışması olabilir, bir şehir işgali olur, yine ovada veya şehire yakın faaliyet yürütme olur, bütün hepsinin kendisine has kuralları vardır. Eğer, bu kuralları dikkate almayan bir birlik ayakta kalıyor ve hatta başarı kazanıyorsa, bu biraz da tesadüflerin sonucu olmaktadır. İşte pratiği tesadüflere bırakmadan yaratıcı bir çalışma ile kazanmak için bizim yürüttüğümüz derin teorik ve pratik açımlamaları uygulamak birimlerin en önemli görevi olduğu gibi, yeni dönem atılımımızın da en önemli bir yönüdür. Savaş, ancak pratik uygulama gücü haline gelmiş ve netleşmiş olan bir önderliğin komutası altında kazanılabilir.

1905 Rus devriminin yenilgi nedeni bilinmektedir. İşçi-köylü ittifağını yeterince geliştiremediği ve silahlı mücadele hazırlığını tam

yapamadığı için başarıya gidemedi. Bizde de bu düzeyde olmasa da daha değişik örnekler var. Silahlı mücadeleyi çok geri ve yetersiz bir yaklaşımla ele alan ve kurallarını uygulamamanın yanısıra, kitle bağlarına da yeterince önem vermeyen bir faaliyet, daha başından yenilgiye mahkumdur. Geçmiş isyanların yenilgiye uğramasının nedeni; halkımızın belli bir program ve bunu hayata geçirecek bir önderlikten yoksun oluşudur. Ama aynı koşullar bizim için bir yenilgi nedeni olmaktan çoktan çıkarılmıştır. Bizde program, önderlik sorununun yanısıra kadro sorunu da olumlu yönde çözümlenmiştir. Yine yenilgide veya yaşadığımız kayıplarda düşmanın güçlü oluşu belirleyici değildir. Esasında, düşman bugün çok zor bir durumdadır. Tarihsel ve güncel durumu, siyasal yönetim ve ekonomik bir güç olarak tükeniş sürecindedir. Uyguladığı kaba ve çıplak zoru ise, düşmanın güçlülüğünü değil, zayıflığını gösterir.

Bunun karşısında bizim durumumuz ise çok farklıdır. Çok yetkin bir ideolojik-politik hatla, pratik-siyasal önderliğimiz sözkonusudur. Bu önderlik kitleler üzerinde yarattığı muazzam etkisi ve uluslararası alanda gördüğü destek ile inkar edilmez bir gerçeklik olarak her zamankinden daha fazla gündemde halkımızın ulusal kurtuluş savaşına yön vermektedir. Yine hiçbir ulusal kurtuluş hareketine nasip olmayan bir derecede kadro eğitimimiz ve pratik hazırlığımız mevcuttur. O halde, kötü bir yenilgi karşımıza çıkarsa, bunun nedeni ne olacaktır? Son derece elverişli olan bu koşulları sağlam bir pratik önderliğe kavuşturamamak, yenilginin esas nedeni olacaktır. Yani savaşı, halk savaşı düzeyine, silahlı mücadeleyi gerillaya ulaştıramazsak, bunun için gerekli olan bütün faktörleri uygun taktikler içine alıp veya taktiklerle birleştirip büyütemezsek, yenilgi kaçınılmaz olur. Bu anlamda da, bizim karşılaşacağımız bir yenilgi, örgüt ve silahlı mücadele yönetiminin görevlerini layıkıyla yerine getirmemenin ve yetersizliğinin bir sonucu olacaktır.

III. Kongre ile başlayan ve bu zirvemizin kararları temelinde geliştirilen yeni atılım dönemimizin başarı ile tamamlanması, görevlerin yerine getirilmesi ile mümkündür. 1983'lerde başlatılan silahlı propaganda faaliyetleri dönemi esas olarak rolünü oynamış, kayıplara rağmen bu faaliyetlerinin yararı büyük olmuştur. Silahlı propaganda, bir propaganda gücü olarak kitleleri etkileme ve kadrolara deneyim kazandırma bakımından önemli bir rol oynamıştır. Muazzam yönetim sorunlarına rağmen, üç yıllık silahlı direniş pratiğinde genel Parti etkinliğinin taşıyıcı gücü olarak bu birlikler; düşmanın yıpratılması, kitle sempatisinin geliştirilmesi, alanlara açılma, arazinin tanınması ve bunlar gibi daha birçok küçümsenmeyecek gelişmenin ortaya çıkmasını sağlamıştır. Bu anlamda, silahlı propaganda birlikleri kendilerinin oynaması gereken rolü esas olarak yerine getirmişlerdir.

Bundan sonra geliştirilmesi gereken daha güçlü atılımlar, bugün programlaştırdığımız adımların atılmasına bağlıdır. Hemen burada bir noktayı açmak istiyoruz: Yeni dönem atılımı hareketli silahlı propaganda birlikleri ile başlatılamaz. Kısaca yeni dönemde eski yaşam ve mücadele tarzı fazla bir anlam ifade etmeyecek, önemli gelişmelerin yaratılmasında söz sahibi olamayacağı gibi, herhangi bir tıkanma anında ise kendi kendisini tasfiye ettirir. O halde, yeni dönem hamlemizi başarılı kılmak için, gerilla mücadelesinin üslenme, örgütlenme, yürütme ve denetleme gibi pratik yönetim sorunlarının çözümü için gerekli olan her şeyi yapmak zorundayız. Mevcut gücün en iyi bir tarzda kullanılması ve biraz yaratıcılık bizi ulaşmamız gereken sonuca götürecektir. Bunun yanısıra, düşmanın ulusal kurtuluş mücadelemize dayattığı ve bir karşı-devrim hareketi olarak geliştirdiği özel savaşın bütün taktiklerini boşa çıkarmak ve bu savaşı etkisiz kılmak da gereklidir.

Yeni döneme ilişkin olarak oluşturduğumuz planlarımız son derece ayrıntılı ve zengin bir uygulama yöntemine sahiptir. Her arkadaş mücadelenin bir dinamo gücü olarak, Parti taktiğimizi yeni döneme uygulamada birçok biçimi bulup geliştirmelidir. Bu yapılmadan halk savaşını geliştirme olanağı azdır. Bu açıdan militanlar rollerini oynamalı ve görevlerini yetkince yerine getirmelidirler. Adeta bir dinamo gibi çalışması gereken pratik önderlik kendisini en kötü ölümlere terkeder, kendisini işletmeyip verimsiz kılarsa, bununla savaşın geliştirilemeyeceği gibi, kayıplar da önlenemez. Rahatlıkla yapılabilecek eylemlere girişmek, başarılamayacak veya o anda yapılamayacak eylemlere teşebbüs etmek başarısızlığa kapıyı açık bırakmaktır. Birçok arkadaş savaşı gerilla savaşı biçiminde derinleştirmek yerine, isyancı özelliklerini her zaman konuşturmak istiyor. Sabır, pratik ve yaratıcı bir zeka isteyen gerilla eylemliliğinin geliştirilmesi yerine, uzun süre pasifizmi yaşamak, hep bir beklentili durumu yaşamak ve bundan sonra da ani bir çıkış yapmak felaketi çağırmaktır. İşte bu noktada gerilla komutanlığımızın rolü ortaya çıkmaktadır. Görevlerini ve rollerini yerine getirirse, gerilla komutanlığımız başarı kazanır.

Yeni dönem mücadelemizin önemli olan diğer bir sorunu ise, gizliliğin derinleştirilmesidir. Bu da önemi küçümsenmemesi gereken bir sorunumuzdur. Eğer gerilla, gizlilik kurallarını ihlal eder, açık hareket ederse, kayıp vermekten kendisini kurtaramaz. Son verdiğimiz kayıpların bir nedeninin de bu olduğu bilinmektedir. Gizliliği derinleştirmek gerilla için esastır. Düşmanın, hakkında bilgiye veya istihbarata sahip olduğu gerilla birimi yarı yarıya etkisiz bir hale getirilmiş demektir. Açığa çıkmış bir gerilla birliğinin, gizliliği yeniden tesis etmesi ayları alır ki, bu da çok önemli bir zaman kaybına yol açar. Gizlilik kurallarına uyan bir gerilla grubu, düşmanı sürekli şaşırtacağı ve ona beklemediği anda vuracağı için, insiyatifi sürekli elde tutacak ve düşmanı işlemez bir hale getirecektir. Her şeyden önce düşmanı işlemez kılmayı bilmeyen bir gerilla gizlilik kurallarını ihlal ettiği gibi, aynı zamanda düşmanın bizi kuşatma altına almasına da olanak sunacak ve düşmanın planlarını boşa çıkaramayacaktır. Düşman bizim hakkımızda elde ettiği bilgilere dayanarak planlar oluşturmakta ve buna göre üzerimize gelmektedir. Eğer biz gizlilik kurallarını ihlal edersek, düşman karşısında zor duruma düşeriz. Tam tersi bir durum içine girer ve düşmanı doğru olmayan yanıltıcı bilgiler verirsek, gizliliği bu temelde sonuna kadar geliştirirsek, üslenmemizi sağlam yapar ve taktiklerimizi en zengin biçimlerle başarılı bir şekilde uygularsak düşmana büyük darbe vurmamız işten bile değildir. Öyle ki düşmanın en büyük birlikleri bile, onun başına bir bela olarak ortaya çıkar. Düşmanın en büyük birliklerini boşa çıkarmak, gerillanın en temel özelliği olduğu gibi, bu durum aynı zamanda gerillanın ustalığını kanıtlaması da olacaktır. Sayı ne kadar az olursa olsun, beş kişi bile olsa, böylesi bir taktiği uyguladığında ve bunu üstün bir zeka ve yetkin bir plana dayandırdığında başarmak son derece kolay olacaktır.

Ulusal kurtuluş savaşımızın geliştirilip derinleştirilmesi gerekirken, bu görevin yetkince yerine getirilememesinin nedeni nedir? Militanlarımız savaşı, bir zeka ve mantık işi olarak el almamaktadırlar. Hatta bazen öyle çatışmalara girilmektedir ki, düşmanın başarı şansı kesindir. Mesela, TC için askerlerin ölümü fazla bir sorun değildir; öyle ki bütün toplumu bile gözden çıkarmayı düşündüğünden, onun için askerlerin bir önemi yoktur. Biz askeri niçin hedefliyoruz? Silahını almak ve onu işlemez kılmak için. Fakat düşman kuşatması içerisine girmiş veya çembere alınmış bir gerilla kaç asker vurursa vursun, isterse çatışmadan başarılı çıksın o savaşı kaybetmiş demektir. Düşmana verdirilen kayıpların önemini küçümsemiyoruz, ama bir kez düşman kuşatması altına giren bir gerilla başarısızdır. Bundan dolayı böylesi bir çatışma içerisine girmemek için gerilla her şeyini ortaya koyacak ve kullanacaktır. Bir gerilla birliğimiz en ufak bir kuşatma tehlikesi gördüğünde, bütün gücünü bu kuşatmayı boşa çıkarmak için kullanır. Usta taktiklere başvurarak iz kaybettirir ve düşmanın şaşkınlığını daha da arttırır. Böylesi bir taktik ise gerillaya güç verir ve düşmanın şaşkınlığını daha da arttırır.

Aslında düşmana darbe vurmanın yol ve yöntemleri bellidir. Düşmanla kendi eylem sahamızda çatışmaya girme durumundayız. Düşmana karşı beklenmedik anlarda pusu, baskın, sabotaj vb. eylemlere başvurarak, düşmanı ağır şekilde darbeleyebiliriz. Şimdi bu kadar elverişli bir duruma rağmen, hala bazı arkadaşların bu yönlerini geliştirmemeleri çok yetersiz ve garip bir tutumdur. Öyle ki bazı hallerde, düşmanın kendisi lehinde ve özenle hazırladığı bir çatışmaya arkadaşlar girebiliyorlar. Açık ki, bu doğru bir tutum değildir. Böylesi çatışmalara girmemek ve bunları boşa çıkarmak gerekir. Diyelim ki, bir gerilla birliğimiz zorunlu olarak pusuya düştü; o zaman yapacağı çok açıktır: Düşmanın eline sağ geçmemek için sonuna kadar çatışır. Bizim burada üzerinde durduğumuz husus ise, militanlarımızın böylesi bir duruma düşmeden tedbirlerini almalarıdır.

"... Eğer bir alandan, bir mıntıkadan ve bir köyden başlayarak gerilla taktiklerimizi yetkince uygularsak, savaş gelişeceği gibi, büyümemizin koşulları da ortaya çıkacaktır. Yine bu savaşı geliştirmenin çok çeşitli yöntemleri vardır. Fakat buna rağmen yıllardır pratiğin içerisinde bulunan arkadaşların kendilerini geliştirmemesi tuhaf bir durumdur. Yıllarca dağlarda savaşı en sıcak bir şekilde yaşayan birinin, pratiği aydınlatıcı bir rapor bile geliştirmemesi büyük bir yetmezliğin ifadesidir..."

Üzerinde durduğumuz bütün bu hususlar, arkadaşların kolaylıkla geliştirebileceği taktik önderlik meseleleridir. İşte savaşı geliştirmemizin ve kazanmamızın yolu buradan geçmektedir. Bu nedenle arkadaşlar geçmişte büyük zararını gördüğümüz yöntemlerden kendilerini kurtarmalı ve düşmanın istediği bir zeminde değil, onun hiç hazır olmadığı bir anda çatışmaya girmeli veya düşmana vurmalıdırlar.

Halk savaşı, bizde hem coğrafyanın muazzam bir şekilde kullanılmasını ve hem de kitle desteğimizin örgütlenmesini ve düşmanla lehimize olan koşullarda çatışmaya girmeyi zorunlu kılmaktadır. Yaratıcı bir tarzda uygulayacağımız birçok taktikle düşmanın özel savaşını boşa çıkarabiliriz. Eğer bir alandan, bir mıntıkadan ve bir köyden başlayarak gerilla taktiklerimizi yetkince uygularsak, savaş gelişeceği gibi, büyümemizin koşulları da ortaya çıkacaktır. Yine bu savaşı geliştirmenin çok çeşitli yöntemleri vardır. Fakat buna rağmen yıllardır pratiğin içerisinde bulunan arkadaşların kendilerini geliştirmemeleri tuhaf bir durumdur. Yıllarca dağlarda savaşı en sıcak bir şekilde yaşayan birinin, pratiği aydınlatıcı bir rapor bile geliştirmemesi büyük bir yetmezliğin ifadesidir.

Halk savaşının geliştirilme sorunu günümüzde bütün özellikleri ile ele alınması ve uygulanması gereken bir sanattır. Kürdistan'da yürüttüğümüz halk savaşında da bu sanatın gereklerini yerine getirmek zorundayız. Geçmişte bunun gerekleri yerine getirilmedi; bu biliniyor. İşte bundan dolayı, bu sanatın icra edilmesinin gerekliliğini, biz gözardı edemeyiz. 1986 yılı içerisinde yürüttüğümüz tartışmalar, eleştiri, özeleştiri ve çözümlemeler, halk savaşımızı bu temelde geliştirmenin yolunu daha iyi açmak içindir. Yaşadığımız yeni dönemde savaşı eğer belirtilen biçimde yoğunlaştırırsa bir anlam kazanacaktır. İşi bu kadar özenle ele almamız, eğitimi derinleştirmemiz ve tartışma sürecini daha da yoğunlaştırmamız, gerilla ordulaşmasının temellerini atmak içindir. Bu görevi yerine getirmek için sayının çokluğu veya azlığı fazla bir sorun teşkil etmemektedir. Önemli olan bu komutayı gerçekleştirecek bir düzene ulaşmaktır.

Kürdistan'da halk savaşı yöntemi dışında başka herhangi bir yöntemle savaşın gelişemeyeceği bilinmektedir. Geleneksel isyanların yakın bir dönemde gelişeceğini pek sanmıyoruz. Yine, biliniyor ülkemizdeki her şey mücadelemizin etkisi altında gelişmektedir. Fakat buna rağmen, düşman bazı erken çıkışları dayatabilir. Düşman geçtiğimiz dönemde plan ve programını buna göre yaptı; amacına ulaşmamış olsa da bazı birliklerimizi etkisizleştirebildi.

Gerilla birliğinin avare dolaşması, köylü isyancılığının zıt bir biçimidir. Gerilla mücadelesinin reddi, tam bir tasfiye ve pasifizmi yaşamaktır. Bu açıdan, ne sonuçlarını kaldıramayacağımız, kayıplarını gideremeyeceğimiz gelişmeler, ne aylarca pasifizm ve ne de avare gerillacılık içerisine girilmelidir. Pratiksiz bir yaşam yerine, küçük bir eylemle, büyük bir iş başarma esas alınmalıdır. Bunları kısaca bir kez daha özetlersek; bu, gizliliği geliştirmek, üslenmeyi, sığınak vb. güçlendirmeyi, eylemsel alanda ise sabotaj eylemlerini evlere, yollara, işletmelere kadar yaymayı, düşman birliklerine karşı pusu, baskın gibi eylem biçimlerine girişmeyi kapsamaktadır. Düşmanı öyle bir duruma getirmeliyiz ki; gerilla alanlarına saldıracak cesareti kendisinde bulamamalıdır. Böylesi birçok küçük veya büyük çaplı eylemi, insiyatifimiz altında planlayabilir ve uygulayabiliriz. Planlarımızı uyguladıktan sonra yeniden bir planlama ve eğitim gerekiyorsa, bunu üslerimizde yaparız. Yeni bir planlamadan sonra yeniden harekete geçeriz.

Bütün faaliyetimizin ve dikkatimizin merkezinde gerilla olmasına rağmen, faaliyetimizin bulunduğu her alanda önderlik gerçeğimizin uygulanması sorununu ele almaktayız. Temel örgütlerin yanısıra, tali örgütler de oluşturulabilir. Kentlerde de gücümüze göre örgütlenme geliştirilebilir. Halkı örgütlemenin sayısız biçimleri vardır: Kitleler ekonomik amaçlar etrafında bir araya getirilebilir, sosyal-siyasal örgütlenmeleri yaratılabilir ve hatta düşman kurumlarından da yararlanılarak bu faaliyetler geliştirilebilir. Bütün bu örgütlemeler kitle temeli oluşturacağı gibi, aynı zamanda maddi ve manevi birçok destek de sunabileceklerdir. Baktığında gökyüzünden başka bir şey görmeyen gerilladan değil, aynı zamanda kitleleri gören ve onları bir ağ gibi örmesini bilen bir gerilladan bahsediyoruz.

Sürekli olarak belirttiğimiz gibi, bizde gerilla esas olarak siyasi bir örgütlenmedir. Gerilla silahlıdır, ama gerilla birliğinin komuta kademesi bölge, mıntıka, köy komitesi veya temsilcilikler. Gerillanın başlangıç aşamasındaki rolü böyledir. Gerilla daha sonra geliştikçe ve işbölümü derinleştikçe mutlaka daha değişik biçimlere kavuşacaktır. Burada esas olan gerillanın böyle bir espri temelinde ele alınıp geliştirilmesidir. Gerilla silahlı propagandanın görevlerini daha geliştirilmiş biçimiyle yürütür. Yani sadece askeri değil, siyasal, örgütsel faaliyetleri de yürütür. Bunun yanısıra parti çekirdeklerini örgütler ve bunun etrafında daha geniş bir örgütlenmeye de girer. Ayrıca içinde bulunduğu duruma göre diğer alanlarla da bağlantılarını kurar ve oraları da besler. Bunun için yan ilişkiler oluşturur. Türkiye alanına da katkılarını yapar, hatta Avrupa ile de zaman zaman ilişki geliştirir. Bütün bunlarla birlikte gerillanın geniş bir programını ortaya çıkarmak, pek öyle zor değildir. Belirttiğimiz şeyler, diğer alanlar için, Avrupa vb. için de geçerlidir. O alanlar da ilişkilerini geniş bir çevreye yayabilirler. Kısaca, devrimciliğin her alanda aynı özle yürütülmesi gerekmektedir. Örneğin, "burası Avrupa" vb. diyerek son derece gevşek, Parti ruhuyla çelişen, son derece disiplinsiz, kendi başına buyruk özerk bir faaliyetin gelişmesine göz yumamayız. En az askeri örgütlenmemize hakim olan bir disiplini o alana da mutlaka hakim kılmalıyız. Devrimciler bulundukları alanın somut koşullarını dikkate alırlar, ama bütünüyle onlara boyun eğip kendilerini bu koşullara uydurmazlar. Nasıl bir görev olursa olsun, diplomatik bir görev de olabilir, sonuna kadar disipline yürütülmek zorundadır. Partimizin görev anlayışını yozlaştırmak, bunu Partinin genel gelişimine ve önderlik gerçeğine karşıt bir biçimde kullanmak, bunu sürdüren kişilerin Partiyle bütünleşmeyeceklerinin bir kanıtı olarak, bunların Parti saflarından tasfiye edilmesini getirir. Partimizde uzun vadede herkes bir asker, bir komutan olduğu gibi, bütün görevler her alanda askeri bir ruh ve disipline yerine getirilecektir. Bugün nerede olursak ola-

lım, savaşı geliştiriyor ve silahlı mücadeleye küçümsenmeyecek katkılarda bulunuyoruz. Savaşın bütün lojistik ihtiyaçlarının temin edilmesi ve sorunlarının çözümüne kadar, her konuda gücümüzü katıyoruz. Diğer alanlar da mücadelenin geliştirilmesine güçlerini katabilirler.

Günlük yaşamımızdan, tavır ve davranışlarımıza kadar bütün yaşamımızı askeri bir disiplin içerisine alıyoruz. "Ülke dışı barışçıl bir alandır" diye kendimizi ihmal edip aldatamayız. Yaşamımız askeridir ve bu yaşamda hesap hatası yapılmamalıdır. Şu açık olarak biliniyor ki; PKK önümüzdeki süreçte gerçek anlamda bir komuta merkezi olacaktır. Halk savaşı sanatının derinliğine kavranması ve her Parti üyemizin askeri ve kurmay niteliğinin gittikçe derinleşmesi zoruludur. Bütün bunlar kitleleri de kapsayarak bir halk ordulaşmasını sağlayacaktır. Bazı alanlarda siyasal yön, bazı alanlarda ise askeri yön ağırlıkta olabilir. Yine bazı alanlarda bir propaganda ve gecikmeli bir silahlı mücadele sözkonusu iken, diğer alanlarda ise yoğun bir örgütlenme ve erken bir silahlı mücadeleyi yükseltmek mümkün olacaktır. Böylesine bir gelişme temelinde birçok şeyin içiçe geçeceği ulusal kurtuluş savaşında herkes faaliyetlerini buna göre ayarlamak zorundadır.

Parti ve önderlik gerçeğimizi zengin örneklerle ortaya koyduk. Bu temelde militanlarımızın önderlik gerçeği ve bunun gerektirdiği görevlerin dışına düşmeyeceklerini umut ediyoruz. İster ülke içinde olsun, isterse de ülke dışında olsun militanlarımız kendilerini o kadar daralttılar ki, insana ürküntü verebilecek bir düzeyde Partiyi en kötü tehlikelerle karşı karşıya bıraktılar. Yaptığımız açıklama ve değerlendirmelerle Partiyi doğru ve gelişkin bir düzeye ulaştırmak için çabalarımızı yoğunlaştırıyoruz. Bunlar karşısında hiçbir arkadaş "ne de olsa eskiye göre iyiyim" diyerek kendisini bir rahatlama içerisine düşüremez. O halde yeni dönem görevlerine, aydınlanmış ve netleştirilmiş bir çerçevede yaklaşarak, halkımızın ve çağın bizden beklediği öncü rolümüzü, PKK önderlik gerçeğine ulaşarak, bunu bütün yaşamımıza ve faaliyetlerimize egemen kılarak, sarılalım ve bunları başarılı bir şekilde tamamlayalım.

SONUÇ:

Baştan beri yaptığımız değerlendirmelerden çok açık bir şekilde ortaya çıktı ki, önderleşmeyi engelleyen ve kesinlikle önüne geçilmesi gereken anlayışlarda ısrar doğru değildir. Bunların üzerine daha erkenden yürümemiz gerektiği açıktır. Her arkadaş da bu ögelere karşı mücadelede görevlerini zamanında yerine getiremediğinden dolayı kendisine kızmaktadır. Evet, bu durumdan sadece öfke duymakla yetinmemek, aynı zamanda gereklerini de yerine getirmek gerekmektedir. Öyle ki, her koşul altında başarma ve kazanma azmini, büyük bir kararlılıkla arkadaşlar yüreklerinde duymaktadırlar. Bunun dışında başka türlü bir sorumluluğu taşımayacağımızı açık olarak belirttik. Bu tür ögelerin sorumluluğunu yeterince taşıdık. Görevlerine karşı sorumsuz, ilgisiz ve başarısız olan ve bu nedenle kayıp verecek olan birinin sorumluluğunu üstlenemeyiz. Bizde bir duyarlılık, insanın hayatına saygı vardır; bir militan bunu temel bir özelliği haline getirir ve bunu temel alır. Çerçevesini baştan beri çizmeye çalıştığımız militan budur. İşte, bundan dolayı bu gerçeklikle bir bağlantısı olmayan bir militanı kabullenmeyiz. Eğer bunlar devrimciliği bu şekilde anlıyorlarsa saflarımızdan ayrılabilirler. Açık belirtelim, böyle tiplere ihtiyacımız yoktur.

Çerçevesini çizdiğimiz militan özelliklerle ancak Parti faaliyetlerini geliştirebiliriz. Bu görevin çeşitli gerekçelerle kapatılmasını asla kabul etmeyeceğiz. Örgüt çekirdeğimizin çerçevesi, çizdiğimiz tanıma uyması büyük bir önem taşımaktadır. Bütün bunları Partimizin sadece güncel bir görevi olarak değil, aynı zamanda tarihi bir görevi olarak da kabul etmekteyiz. Buna bu kadar önem vermemiz, önümüzdeki yüzyılları kazanmak; yüzyıllardan beridir halkımızdan kopartılmış olan yaşamı ve özgür bir geleceği yeniden yaratmak içindir. Mademki iyi bir şekilde yaşamak istiyoruz. O halde, bunu mümkün kılacak yüce, anlamlı, doğru bir öze ve biçime ulaşmak zorundayız. İşte burada bir çelişki var. Bilindiği gibi çelişkiler, üzerinden atlanarak çözümlenemez. Bizzat çözümü için mücadele etmek gerekir. Görevine gerçek anlamda sahip çıkan biri, çelişkisini olumlu yönde çözer. Neden veya bahane

"... Eğer kişi yaşamın en soylusuna ulaşmak istiyorsa görevinin adamı olur. Bu konuda otorite olur, önemli görevler alır, olgun ve dirayetli bir kişiliğe ulaşır. İşte böylesi görev adamlarının, sonuna kadar yanındayız. Bunun için arkadaşlara sonuna kadar da yardımcı olmaya hazırız. Bazılarının durumuna gerçekten şaşırıyoruz: Bir yandan Partinin iyi bir dişlisi, görev adamı olmak istemiyor, diğer yandan ise Partiden vazgeçmiyor. Gerçekten bunların durumuna bakıp da acımamak elde değil. Bazıları adeta yıllarını tüketiyor, ama geldiği nokta içler acısı..."

aramak, görevlerini başarmak konusunda, kişinin kendisini aldatmasıdır. Her arkadaş, bu konuda bizim yaptığımız gibi, bu tür hafifliklere değer vermemeli ve görevlerin çözümünü yetkinlikle yürütmelidir.

Birçok arkadaşın tutumunun hala olumsuz olduğu da bilinmektedir. Her görev, kavranması ve uygulanması konusunda ilgi ve istek fazla olursa, başarılması zor değildir. Her ne pahasına olursa olsun çelişkiyi olumlu yönde çözmek gerekmektedir. Eğer çelişki olumlu yönde çözümlenmezse, bu, göreve yapılabilecek en büyük kötülük olur. Bundan dolayı kurallara ve mücadeleye bağlı bir yaşam yaratmak zorundayız.

Bazıları adeta Don Kişot'un yeni çağa karşı savaşması gibi, doğru önderliksel gelişme ile savaşmaktadırlar. Halbuki, bunlarla savaşan yaşayamaz. Bunlarla bütünleşen yaşamın en yücesini yaratır. Eğer kişi yaşamın en soylusuna ulaşmak istiyorsa görevinin adamı olur. Bu konuda otorite olur, önemli görevler alır, olgun ve dirayetli bir kişiliğe ulaşır. İşte böylesi görev adamlarının, sonuna kadar yanındayız. Bunun için arkadaşlara sonuna kadar da yardımcı olmaya hazırız. Bazılarının durumuna gerçekten şaşırıyoruz: Bir yandan Partinin iyi bir dişlisi, görev adamı olmak istemiyor, diğer yandan ise Partiden vazgeçmiyor. Gerçekten bunların durumuna bakıp da acımamak elde değil. Bazıları adeta yıllarını tüketiyor, ama geldiği nokta içler acısı. Hatta bazıları daha da ileri gidiyor, bu yılların hesabını Partiden çıkarmak istiyor. Başarısız bir pratiğin sahibi olarak, sürekli boşluğu yaşayan ve görevlerin boşa çıkarılması için çalışmış olan biri, Partiden hak isteyemeyeceği gibi, ilgi de beklememelidir. Böylesi bir yaklaşım dürüst bir tavır değildir. Bu tür tiplere safları sıkı bir şekilde kapalı tutmak gerekir.

Bütün bunlardan nasıl bir sonuç çıkarılabilir? Partimizin doğru önderlik ve yönetim gerçeğine ulaşmak için, hiçbir karşı çaba, sinsi, muğlak ve açık tavır engel olamaz. Şu iyi bilinmeli ki, hiçbir şey gerçek bir Parti militanlığından, örgütsel görevleri başarmadaki bilinç, çaba, azim ve istek kadar daha değerli olamaz. Bizde mücadele ancak bu temelde kazanılabilir. Militanlarımız, bütün örgütsel faaliyetlerinde temel almaları gereken gerçekliklerin bunlar olduğunu derinden yüksek bir sorumluluk ve duyarlılık ile kavrayıp çözümleyebildikleri oranda, hem kendi yetkinleşmelerini geliştirecekleri gibi, hem de gerçekten arzulanan önderler seviyesine gelebilirler. Bunun dışında hiçbir yönteme itibar edilmemelidir. Bir militan, bunun mücadelesini sadece kendisinde değil, bütün çevresinde vermeli ve hakim kılmalıdır.

Doğru önderlik ve yönetim gerçeğini hakim kılmak için, meseleleri daha somut olarak ortaya koymaktayız. Yine, doğru gelişmemizi dumura uğratmak isteyen olumsuz ögelerin üzerine de gitmekteyiz. Bunların teşhir ve tecritini yoğun bir şekilde yürütmekteyiz. Böylesi bir faaliyeti yoğun olarak sürdürmemiz, işte bunların bu özelliklerinden kaynaklanmaktadır. Bu anlayışlar, örgütlenme ve eylemi imkansız kıldıkları, Parti taktiğimizin hayata geçirilmesini en tehlikeli bir biçimde kemirdikleri için, teşhir ve tecriti yoğunlaştırmaktayız. Kongre belgeleri, Parti belgelerimizi ve uzun bir süreden bu yanadır yapılan değerlendirmelerimiz, bu konudaki tutumumuzun haklılığını ortaya koymaktadır. Yine birçok arkadaş, bizzat bu durumu yaşadı. Buna rağmen, biz böylesi olumsuz gelişmelere bir kez daha karşılaşmamak için bu kadar değerlendirmeyi yaptık.

Devrimin, doğru önderlik konusu başta olmak üzere her konuda var olan inadı, her türlü bireysel inattan daha güçlüdür. Devrimci örgütlenmenin inadı çok güçlüdür, buna inanmalısınız. Yani o eski "Kürt kafası"yla ya da Türkiye sol'nun kafasıyla yaşamayalım. Biz Kemalizmi, ağalığı ve aşiretçiliği mahkum ettiğimiz kadar, bunun dolaylı yansımalarını da mahkum ediyoruz. PKK şu olayı netleştirecek ve kesinleştirecektir: PKK kadroları adeta yağ gibi kayar, bir örümcek gibi ise örgütleyicidir. Yeniyi yüksek bir örgütlenme ile yaratır ve bu çalışmada yer alan insanları adeta hamur gibi yoğurur ve biçim verirler. Yine, herkese görevini ve rolünü tam oynatırlar. Böylece arzulanan önderliğe ulaşırlar. İşte PKK kadroları bunları başaran adamdır.

Her arkadaş da böylesi bir düzeye ulaşmak zorundadır. Bugün öz çıkarlarımız ve ülkemizin bağımsızlığı bunu gerekli kılmaktadır. Bunun dışında hiçbir yöntemle ulusal ve sınıfsal mücadeleyi kazanamayız. Bizim bütün bunları geliştirmemiz, halkımızın azgın düşmanı faşist TC ile tarihi hesaplaşmayı yapmak içindir. Bizim karşımızda zorlu bir faşizm vardır. Bu faşizmin yüzbinlerce devrimciyi ezdiğini, örgütsüz bıraktığını ve tanınmaz hale getirdiğini unutamayız. Faşizmin olduğu her yerde mutlaka bü-

"... III. Kongre ile birlikte açılan yeni dönemde en önemli görevimiz olan silahlı halk savaşını geliştirmek, bu temelde Parti, Cephe ve Ordu örgütlenmesini derinleştirmek ve zaferi kazanmak için önderlik ve yönetim gerçekliğimizin bütün temel hususlarını yerine getirmek zorundayız. Bunlar yerine getirildiğinde ise başarılı bir pratik ve büyüyen bir devrimcilik mümkün olacaktır. İşte, bütün Partili militanlarımız, bu gerçekliğe ulaşmayı sadece bir görev olarak değil, bağımsızlık ve özgürlüğe ulaşmanın biricik, vazgeçilmez bir gereği olarak da benimsemelidirler..."

yük anti-faşistler de olmak zorundadır. Ortada bu kadar uygulama olacak, bir de her şeye ve hem de en haksız bir biçimde hakim olacaklar. Buna karşın bizim devrimci topluluğumuz da görevlerine karşı bu kadar ilgisiz, sorumsuz ve başarısız kalacak. Açık ki böylesi bir durum kişiye büyük bir rahatsızlık verir ve kişi kendisini rahat hissedemez. Dar ve basit bir eylemcilikle sorunların üzerine yürünemez ve bu görevlerin altından kalkılamaz. Mesele olan, sorunu köklü bir biçimde çözmektir. İşte biz böylesi bir çözüme mutlaka ulaşacağız.

Bugün PKK kendi şahsında önderlik sorununu çözümlerken, aynı zamanda Türkiye solu'nun da büyük bir eksikliğine çözüm getiriyor. Dolayısıyla PKK, ulusal olduğu kadar enternasyonalist bir görevi de gerçekleştiriyor. Bunun için militanlarımızın temsil ettiği kişilik çok yetkin olmak zorundadır. Atılan her adım büyük bir sorumlulukla gerçekleştirilmelidir. Kişilerin geçmişi böylesi bir görevi yerine getirmede fazla bir önem taşımamaktadır. Bizi bekleyen görevler mutlaka önderleşme konusunda büyümemizi şart koşmaktadır. PKK, böylesi bir büyüklüğe sahip çıkan bir örgüttür. Bu büyüklüğe ulaşmak için şehitler vermiş ve büyük acılar yaşamaktadır. Dolayısıyla PKK, hem böylesi bir büyüklüğe layıktır ve hem de bu görevlere sahip çıkmak zorundadır. Bizdeki namus, uyum, yoldaşlara ve halka bağlılık, dürüstlük ve onurluluk anlayışının anlamı budur.

Halkımızın öz çıkarları önüne dikilen en büyük handikaplardan biri olan bu handikapı mutlaka aşacağız. Örgütlenmenin zorluklarını biliyoruz. Örgütlenme bazılarının yaptığı gibi lose ve laçka bir örgüt yaratmak değildir. Bu tür örgütlenmeler, her türlü ilkesizlik temelinde kitleleri bir araya getirirler, ama bir faşist darbe bu örgütlenmenin altını üstüne getirmek açısından yeterlidir. Biz böyle bir örgütlenmeye veya bu tarzda bir boşluk doldurmaya ilgi bile duymuyoruz. Bizim örgütlenmemiz yoğun ve sıcak savaşım ortamında ideolojik, politik ve askeri görevlerin içiçe somutlaştığı bir militanca örgütlenmedir. Bu sadece bir komiteye işlerlik kazandırmak için değil, bahsedilen örgüt hayatın her alanında en yoğun silahlı mücadelenin örgütlendirilmesinden tutalım, kitlelerin gereksinim duyduğu en gerçek örgütlenmelere kadar, başarı ile çözümlenmesi gereken bir örgütlenmedir. Bu örgütlenme her düzeyde gerçekleştirilmek ve yaşamın her yönüne hakim kılınmak zorundadır.

PKK önderlik gerçeğine ulaşılmasını ve bu temelde dev bir başarının yaratılmasını bir gün içinde beklemiyoruz. Mevcut militan yapımıza zaten böylesi bir dayatmamız da mevcut değildir. Bu, şu anlama gelmez: Hiç çaba göstermemek. Hayır! Olağanüstü bir çaba ve gücü mutlaka göstermek ve önderlik gerçeğinin temsilini tam olarak yapmak zorundayız. Sürekli vurguladığımız gibi bu olmazsa olmaz tarzında bir görevdir. Sadece halkımızın bu gününü değil, geleceğini kurtarmak da böylesi bir görevin gerçekleştirilmesi ve yerine getirilmesine bağlıdır. Bunun için olağanüstü çabanın yanısıra, en küçük olanaklar bile birleştirilerek, bu görevin gerekleri yerine getirilmelidir. Bu konuda endişelerimizin artmasının nedeni, arkadaşların en basit örgüt sorunlarına bile çok yetersiz, ilgisiz ve yöntemsiz yaklaşmalarından dolayıdır. Eğer her arkadaş bulunduğu yerde rolünü tam anlamıyla oynayabilseydi, bugün çok daha ileri gelişmeler içinde bulunurduk. Rusya devrimcilerinin ve dünya halklarının büyük lideri Lenin, *"Bana yüz devrimci verin Rusya'nın altını üstüne getireyim"* diyordu. Oysa bugün bizim sayımız yüzleri çok aşıyor. Yine, eğitim ve örgütleme için her şeyimiz var. O zaman bütün bunların asgari düzeyde bile kullanılmaması neyi ifade eder? Bu konuda ilgisizliğin, teksizliğin ve çağa gerektiği gibi girmedeki zayıflığın varlığını gösterir.

Parti ve halkımız, III. Kongre ile birlikte yeni bir dönemin içerisine girmiştir. Bu dönemin özellikleri ve önemi bilinmektedir. Yaşamak ve halkımızı bağımsız bir ülkeye ulaştırmak istiyorsak, bu dönemi mutlaka ama zayıf bir şekilde değil, en görkemli bir güçlülükte kazanmamız şarttır. Yeni dönemi bu şekilde kazanmak için arkadaşlara gerekli olan eğitim verilmiş, görevleri konusunda ise istenilen kadar aydınlatma yapılmıştır. Bütün bunlar da bir devrim için yeterli bir düzeyde gerçekleştirilmiştir. İşte burada önemli bir sorun olarak, anlayış meselesi karşımıza çıkmaktadır. Bu konuda soruna doğru yaklaşılırsa çözümüne de ulaşmak mümkündür. Fakat arkadaşlar kendilerini öylesi bir duruma düşürüyorlar ki, hiçbir şekilde kabul edilmemesi gereken bir durumdur. Yeni dönemde bu tür olumsuzluklarla bir daha karşımıza çıkmaması için bu değerlendirmemizi geliştirdik.

III. Kongre ile birlikte açılan yeni dönemde en önemli görevimiz olan silahlı halk savaşını geliştirmek, bu temelde Parti, Cephe ve Ordu örgütlenmesini derinleştirmek ve zaferi kazanmak için önderlik ve yönetim gerçekliğimizin bütün temel hususlarını yerine getirmek zorundayız. Bunlar yerine getirildiğinde ise başarılı bir pratik ve büyüyen bir devrimcilik mümkün olacaktır. İşte, bütün Partili militanlarımız, bu gerçekliğe ulaşmayı sadece bir görev olarak değil, bağımsızlık ve özgürlüğe ulaşmanın biricik, vazgeçilmez bir gereği olarak da benimsemelidirler. Parti saflarında doğru yaşamın, çalışmanın ve ilerlemenin yolu, olmazsa olmaz olan önderlik gerçeğine, yani PKK gerçekliğine ulaşmaktan geçmektedir. Bu gerçekliği temsil gücüne ulaşanlar tarihin ve çağımızın önlerine çıkardığı görevleri bir kahramana yakışır bir şekilde yerine getirirken, bunun karşısında duranlar ise ezilip geçilecektir. Böyleleri bırakalım yaşam olanağı, nefes almak koşullarını bile kendileri için yaratamazlar. O halde, PKK gerçekliğine ulaşmak ve bunun bir gereği olarak doğru önderlik gerçeğini bütünüyle temsil etmek başarılmalıdır.

Partimizin 10. yılına girişi münasebetiyle Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yolda

ŞEHİTLERİMİZİN ANILARINI HER
GERÇEK KOMUTASI ALTINDA SAV

Baştarafı 1. sayfada

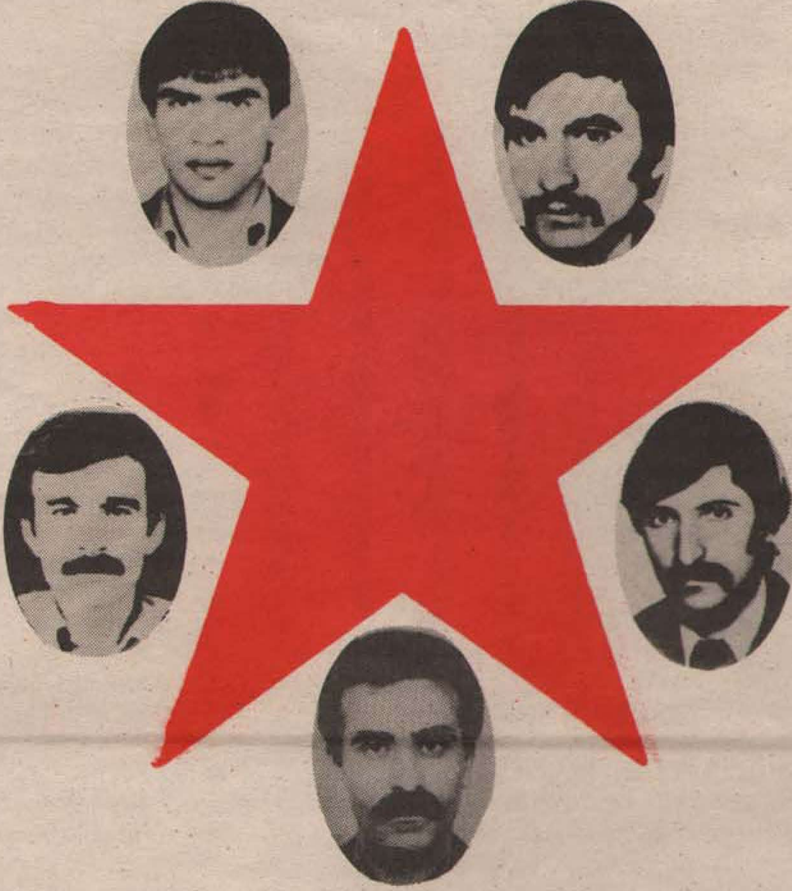
süreçlerde saptırılan, anılarından onların uğruna savaştıkları amaçlara ters düşen sonuçlar çıkaran ve böylelikle onları kendi çıkarlarının malzemesi haline getirenler az değildir. Şehitlik kurumunun, bütün insanlık tarihinde ve önemli gelişim süreçlerinde ortaya çıkan bu değerlerin anılması, hikaye edilmesi, hatta sık sık yıldönümlerinde bağlılık andlarının içilmesi boşuna değildir. Bu bir kavga gerekçesidir. Bu, anlamına daha çok yaklaşmak ve onu saptıranlarla mücadeleyi bir kez daha yaşamak içindir. Tabii sınıf mücadelesinin ve halkların savaşımlarının her anında görüldüğü gibi, burada da yaygın bir biçimde karşıtların savaşı yaşanır. Onlara kendi gerici kişisel, ailesel, hatta dar ve bencil sınıfsal çıkarları için yaklaşanlar bulunduğu gibi, onlardan tüm insanlık için sonuçlar çıkaran ve onları böylelikle insanlığın, eşitliğin ve adaletin hizmetine sokanlar da vardır. Bu kurumu daha dikkatle incelediğimizde gerçekten göreceğiz ki yaşamlarını önemli amaçlar uğruna feda edenlerin bu anıları mücadelenin bir doruk noktasıdır. Dolayısıyla onları gerici bir tarzda anma yerine devrimci bir tarzda anmanın mücadelenin bir gereği olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bir hareketin ciddiyeti amaçlarının tutarlılığından, mensuplarının gözünü kırpmadan en değerli varlıkları olan canlarını bu yüce amaçların başarısı için her zaman feda etmeye hazır olmalarından kaynaklanır ve bununla sıkı bağlantılıdır. Bir örgütün ne kadar tutarlı olduğunu öğrenmek istiyorsak, o zaman bu örgütün üyelerinin, ister rahat ister zor koşullarda, her türlü güçlüğü karşılamaya ve gerektiği yerde bunun için ölmeye hazır olup olmadıklarına bakmalıyız. Eğer bu gerçekten böyle anlaşılıyorsa ve uygulamalar da bu yönde ise, o zaman bu örgüt çok ciddi bir örgüttür. Yok eğer ikbal ve rahatlık günlerinde değerlerin üzerine hızla üşüşenlerden, zor günlerde ve ufak bir baskı karşısında ise çil yavrusu gibi dağılanlardansa, söyledikleri ne olursa olsun bunların tehlikeli oldukları, halkların davası gibi yüce savaşımlarda bunların eline güven duyulacak hiçbir şey verilmemesi gerektiği ve bunun gereklerini yerine getiremeyecekleri kesinlikle belirtilebilir. Eğer bir dava uğruna ölenler varsa, o zaman yüceltilmeye layıktır. Hele bunu zorunluluk karşısında değil gerçekten zorunlu bir görevin büyük bir gönül rahatlığıyla yerine getirilmesi ve böylelikle ucunda ölüm olsa bile seve seve yürünmesi, sadece o hareketin ve kişinin gerçek büyüklük ölçütüdür ve bunun kanıtlanlanması olmaktadır.

Bu uluslar için de böyledir. Hatta enternasyonalizm için de böyle olduğunu kanıtlayan sayısız örnekler vardır. Bir ulus saldırıya uğradığında ve çözülüşe doğru gittiğinde, onun mensupları öne atılamıyor, hesap soramıyor, sadece mırıltılar halinde gözyaşlarıyla yetiniyorsa ve tam da bu biçimde kölelere yaraşır sürünme türünden bir yaşamı yeterli görüyorsa, bu ulus ve mensupları lanetlenmeye hak kazanmıştır. Böyle ulusları hiç kimse ne ciddiye alır ve ne de saygı duyar. Üzerlerinde uygulanan baskının şiddeti ne olursa olsun, ne denli haksızlıkların kurbanı olurlarsa olsunlar, kendi özgürlükleri için ayağa kalkmaktan çekinenler her zaman köleler ordusu olarak anılmaya ve iğrenç bir biçimde gözlemlenmeye müstehaktır. Dolayısıyla burada çok açık bir ayrım yapmak gerekmektedir. Ulusal kurtuluşçuluk adına bol bol laf edip de gerçekten ona verecek bir damla kanı olmayanların da lanetle anılmaları, bu nedenle insanlık arasına çıkamamaları ve utançlarıyla her gün bin defa ölmeleri bunlara yakıştırılacak en doğru sıfattır. Bu böyle olmakla birlikte, bol bol ulusal baskıdan bahsedip haksızlıkların ne denli fazla olduğunu söyleyerek gözyaşı dökmekten ve demagojik laflar üretmekten öteye gitmeyenlerin sanki birer özgürlük savaşçılarıymış gibi, halk arasına çıkmaları kadar iğrenç bir şey olamaz. Bunların bu demagojilerine aldanmak kadar başka türlü tehlikeli bir yanılgı içine düşülemez.

Bu nedenle ulusal davalar gibi önemli tarihsel davalarda demagojik olan, gerçekten ulusların kurtuluşuna sadece daha fazla kölelik getiren, daha fazla yenilgi psikolojisi yaşatan ve daha fazla çürümeye elverişli bir ortam hazırlayan bu yaklaşımlar ve sahipleriyle, bir ulusun yaşama kudretinin onun özgürlük savaşımına gözünü kırpmadan kendini feda etmekle orantılı oduğunu bilerek, başlangıçta ister bir kişi ve sonuçta isterse milyonlar biçiminde olsun savaşa katılmaya karar verenlerin yaklaşımları ve pratikleri arasında büyük farklar vardır. Eğer sonuç alınması gereken bu davaya bir katkı sunulmak isteniyorsa, bu konuda ikircikliğe düşmemek ve karşı tarafın demagojisini yerlebir etmek kadar onurlu bir görev düşünülemez. Tarihe karşı soylu bir yaklaşım içinde bulunanların değerlendirmeleri böyle olmak zorundadır. Ve gerek bunların pratikleri ve gerekse tarihte yaşanan sayısız örnekler, bize böyle bir davranış içinde bulunmamızı istemekte ve bunun bağlı kalınması gereken ahlaki bir değer olarak sunmaktadır. Tarih zafere ulaşan tüm halklar ve sınıfların bu temelde hareket ettiklerini sayısız örnekle bize öğretmektedir.

İnsanlık ailesinin ilk gelişim evrelerinden günümüze kadar sürekli gelişme ve yücelme mücadelesinin temelinde yatan savaşım kurallarını böyle anlamak yerine gerçek ile söz arasındaki kopukluğu en aşırı ölçülere vardıran, sözü gerçekleri gizlemeye kullanan, böylece mensup olduğu aşireti, halkı ve ulusu aldatmak isteyen, bunu o dönemin dar çıkarlarını ve basit yaşamını kurtarmak için yapanlarla bunların karşıtları arasındaki ayrımı çok güçlü yapmak ve bunların bütün tehlikelerine dikkat çekmek, en az baskıyı uygulayan ve haksızlığı geliştiren güçler karşısında olduğu gibi bunlar karşısında da duyarlı olmak, değerli varlığımızı kattığımız davanın geliştirilmesi için şarttır. Bu konularda tarihi öyle uzun uzadıya incelememize gerek yoktur. Bu bir gelişme kuralıdır, hiçbir gücün çarpıtması bu tür gelişmelerin varlığını ortadan kaldıramaz.

Çeşitli dinlerden kaynaklanan pasifizm ve kurtuluşu öte dünyada aramanın, son derece sınırlı bazı güncel yaşam olanaklarını kurtarmak için her türlü içbirlikçilik ve yaltaklanmanın karşı-devrimin mensupları tarafından bir öğreti haline getirilmesinden tutalım, bir karakter olarak karşımıza çıkarılmasına varana kadar çeşitli biçimlerde yaşatılmaya çalışıldığı bilinmektedir. Bu eğilim en az doğru yönelim kadar insanlığın gelişimine egemen olmak isteyen bir yaklaşımdır. Buna aldanmamak ve doğruyu bulmak sadece kişiliğin gerçekçi, dürüst ve erdem sahibi olduğunu gösterir. Sözünü ettiğimiz çevreler her zaman gerçekleri başka türlü göstermek isteyeceklerdir. Bunların çıkarı tarihsel gerçeklerin bu şekilde gözardı etmekte yatmaktadır. Bu nedenle her zaman bunları iyi tanımak ve bunlarla ayrımı çok güçlü yapmak gerekmektedir.

Bu ayrımı sürekli kılmadan, çokça eleştirdiğimiz baskı ve haksızlığa karşı eşitlik için mücadeleyi fazla ilerletemeyiz. Bizde de büyük kişiliklerin ortaya çıkmasını istiyorsak, içinde bulunduğumuz gerçeklerin bunlar tarafından karartılmasına ve örtbas edilmesine karşı muazzam bir mücadele vermek büyük bir öneme haizdir. Kendi gerçekliğimizi aydınlatmaya çalışırken bu ana yaklaşım içinde kalmak kaydıyla daha doğruya yaklaşacak ve akışımızı daha sağlam yürütebileceğiz.

Kendi tarihimizde de bu kesimden olanları görmekteyiz. Bunlar açık baskı, sömürü ve zülmü uygulayanlarla baştan beri işbirlikçilik içerisine giren, özgür gelişmeyi görmek yerine yüreklerine ve beyinlerine bağımlılığı yerleştiren, giderek bunu bir kültür ve yaşam felsefesi haline getiren, yüzyılların ardarda devrilmesi ile bu özelliği daha da ilerleterek günümüze kadar sürdüren kesimlerdir. Yine bunların bu gelişim sürecinde işbirlikçiliğin dayandığı tarihi zemin ve her zaman buldukları efendilere bağlılıktan aldıkları güçle güçlenmiş olarak günümüze kadar geldikleri açıktır. Bu nedenle tarihimiz yalanla dolu, sözle gerçek arasındaki kopukluğu gösteren, sözün yalan lehine tanıklık yaptığı ve bunu gerçektir diye kanıtlamaya çalıştığı bir tarihtir. Günümüz toplumuna gelindiğinde, ortada duran gerçeklerimizi başka türlü göstermek için kendisini toplumun en saygıdeğer sözcüleri gibi gösteren, sömürgeciler nezdinde en iyi sözü söyleyen, ve sözümona toplumun efendisi geçinen bu güçler kadar dikkatle ele alınması gereken başka bir olgu yoktur. Gerçekler her yönüyle kavranıp ortaya çıkarılmak ve dolayısıyla toplumun gelişimini ilerletmek, yaşanabilir bir duruma getirmek ve toplum özgürlüğe kavuşturulmak isteniyorsa bu kesimlerin tasfiyesinden daha önemli bir işin olmadığı çok açık olarak görülecektir. Çünkü bu kesimler bizde her zaman açık baskı ve sömürü kadar toplumun gelişimi, kendi gerçekliğine ulaşması ve tarihin emrettiği bir doğrultu içerisine girmesi önünde engel olacak niteliktedir.

Bu kesimlerin yarattığı ve topluma dayattıkları, gerçekleri görmeyi adeta tıkamak için toplumun gözeneklerini kapattıkları, bunu sürekli bir şekilde günlük yaşamları ile sürdürdükleri çok açıktır. Biz bunlara Türkiye açısından bir örnek verirsek, durumları daha iyi anlaşılır. Nasılki Türk egemen sınıfları bizzat kendi halkının özgün çıkarlarını gerçekleştirmemek için birçok oyuna başvurmuş, bunun için nasıl davranmışlarsa, Kürt işbirlikçi egemenleri de yıllardan beri hep aynı biçimde bağımsızlık ve özgürlük diye bir değer tanımamışlardır. Bu değerler için hiçbir çaba harcamamışlardır. Bu yönlü çabalar içinde olduklarını göstermeye çalıştıklarında ise, bunu çıkarlarını sürdürmenin bir maskesi olarak kullanmışlardır. Bizde bir başka ulustan daha çok böylesi bir işbirlikçilik gelişmiştir. Bu işbirlikçiliği yalnız siyasal düzeyde değil, topluma da bir alışkanlık ve gelenek olarak dayatmak bunu herkesin doğal yaşamının bir gereğiymiş gibi de geliştirmek esas alınmıştır. Bu aynı zamanda bütün halka, hatta bütün ailelere varana kadar herkese empoze edilmek istenmiştir. Bunun sonucunda yakın döneme kadar gerçeklerin silinmesi ve üzerinde muazzam bir yalan egemenliğinin gelişmesi söz konusuydu.

Böyle bir sonucun ortaya çıkmasında tek tek kişilerin sorumlulukları nedir? Hangi kuşaktan, her yüzyılda kimler ne kadar suç işledi? İşte bu sorulara yeterli bir cevap vermek olanaksızdır.

Burada mühim olan şu kuşak veya kişiliklerin yaptıkları değildir. Bu durum bütün kuşaklar boyunca adeta bir zincirleme olay gibi gelişti. Bu, yüzyıllar boyunca etkileri içiçe karışarak ve yoğunlaşarak devam etti ve günümüzde giderek tüm toplumun bağrını sardı, nefes almakta bile topluma büyük güçlükler yaşattı. Toplum öyle bir noktaya getirildi ki, kendi saygınlığını yitirmekle kalmadı; kendi öz hakları için iki laf söyleme zahmetine bile katlanmayacak bir düzeye düşürüldü. Toplumda öyle bir yapı ortaya çıkarıldı kı, iki kişinin bir araya gelerek kafa kafaya verip saygıdeğer bir iş üzerinde anlaşma imkanı bulamadığı, herkesin adeta bir başkasının kuyusunu kazmaya çalıştığı, gemisini kurtarmak isteyenin çiğnemeyeceği onurlu bir değerin kalmadığı ve böylesi bir yaşamın da kişileri iliklerine kadar kuşattığı bir ortama varıldı. Hele günümüzde en çapulcu, insanı sonuna kadar soymayı marifet bilen bir gelişmenin yaşandığı bilinmektedir. İşte böylesi bir duruma karşı sıradan tepkilerden tutalım bunların böyle gelişmesinin tarihi kökenlerini yakalamaya ve buradan yeni anlayışı, yeni yaklaşımı ve çabayı üretmeye verilmesi gereken büyük önemi belirtirken, bunun tam da PKK'nin tarih sahnesine çıkışının tanımı olarak değerlendirilebileceğini belirtiyoruz.

PKK'nin gerçeği bulma gücü, toplumun saygılı davranışlarını temsil etmesi ve bu uğurda değerli varlıklarını feda etmek isteyenler varsa onları kucaklamasıdır. Buna bazı özellikleri daha eklemek mümkündür. PKK sadece gerçeği görmekle yetinmeyen, bunları haklı olanın lehine değiştiren ve yalnız söz ve araştırma ile yetinmeyerek, daha güçlü savaşım silahları ile ortaya çıkanların bağrında toplandığı bir akım ve bir gelişme olarak da görülmelidir.

Hepimizin şu veya bu düzeyde bu akımın içine girmesi, başlangıçta son derece gelişmiş bilinç ögelerine dayanmaktan ziyade; dikkat edilirse şu veya bu haksızlığa, düşkünlüğe kendini düşürmeden bazı doğruları savunmak, gerekirse bir adım daha ileri giderek maddi bir güç olma gereğine karar vermek, böylelikle saflarını sıklaştırmak, kendini daha iyi tanımlamak, giderek kendisinde kendi halkını çözümlemek ve bu çözümlemeyle birlikte gereken güce ulaşmak isteyenlerin topluluğuna katılmak anlamına gelmektedir.

Birçok ülkede, ister sınıflar ister halklar adına olsun ortaya çıkan gruplaşmalarda yalın bir darlık vardır. Bunlar güncel olandan hareket ederler. PKK kadar hiçbir hareketin kendi çıkış temellerini tarihte aramak, günceli ise doğrultulmuş tarih temeli üzerinde doğru tespit etmek gibi bir çalışması olmamıştır. Tarihe bu kadar önem vermemizin nedeni, bizde tarihin oldukça saptırılmış olmasıdır. Bizim tarihi bu şekilde doğru temellerde ele almamız, geleceği devrimci bir tarzda kazanma şartını da yerine getirmek anlamını taşımaktadır. Bizim doğruyu arayış kavgamızın özü böyledir.

Eğer kişiler duyarsız değillerse, özüne ters düşmemek ve kendine saygıyı yitirmemek anlamında gerçeğe sarılma durumları varsa bu arayışın kendilerini karşıkarşıya getireceği gerçekler daha sonra söylense de, başlangıçta buna ce-

ti mücadelemizde direniş şehitlerimizin yeri ve anlamı üzerine değerlendirmesi:

NÜYLE YÜCELTMEK VE ONLARIN
AK VAZGEÇİLMEZ BİR GÖREVDİR

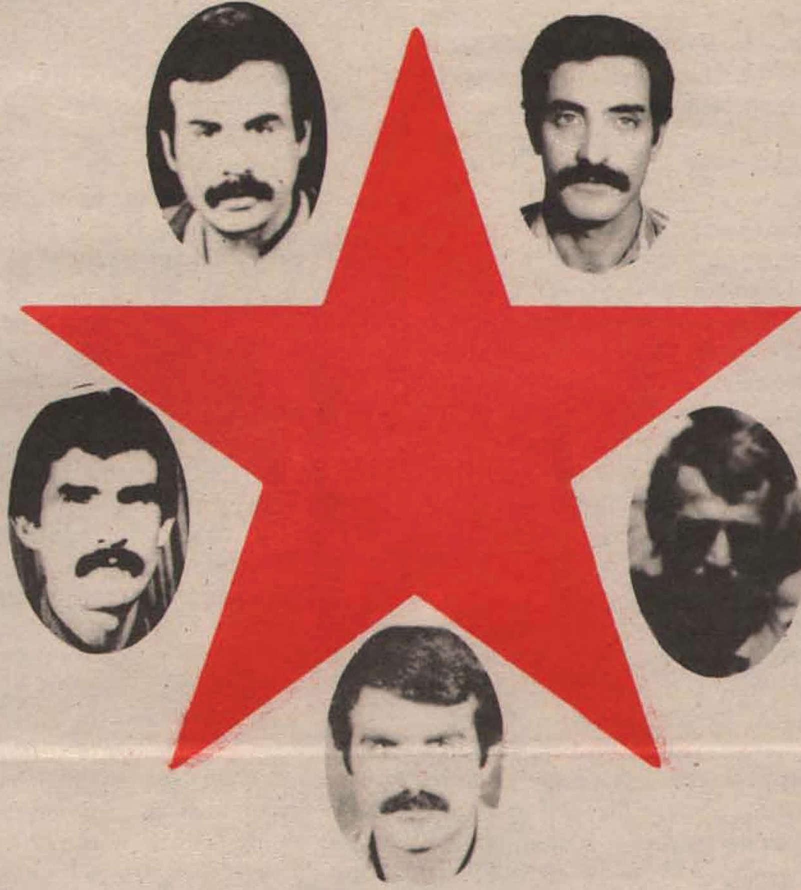
şaret etmek bile son derece önemli bir olaydır; kişinin bu gerçekleri kabul etmesi ölçüsünde işe başladığı iyi bilinmektedir. Gerçekler çoğu kimse tarafından bilinmeyen bir şey değildir. Gerçekleri ortaya çıkarmak için birçok araştırma yapılmaktadır. Fakat kişinin kendisinin bunların sonucunu özümsemesi gereklidir. Bu hangi anlama gelir? Gerçeklerin halkların aleyhine büyük haksızlıklar biçiminde ve de görülmemiş bir zorbalıkla dayatılması varsa, kişi hayatı pahasına da olsa, bunun gerektirdiği bir sözü söylemekten asla geri durmaz. Böylesi bir tavır takınmak, gerçeklerin adını söylenmenin kişinin hayatına mal olduğu bir ortamda hiç de basit bir şey değildir. Dolayısıyla daha işin başlangıcında gerçeklerin sözüsü olmak, — bunu da aradım-buldum biçiminde değil-bunu gerektiğinde bütün varlığını ortaya koyarak savunmak gerekir. Böyle bir düşünceye ulaşmış olan kişi, çok ciddi bir başlangıç yapmış demektir. Eğer böyle bir gelişim yoksa, basit bir baskı karşısında gerçekleri ters yüz etmeye, başka bir şekilde göstermeye ve buna ihanet etmeye hazır kişilikler varsa, bu kişiliklerin gerçekleri görmelerinin veya zaman zaman söylemelerinin hiçbir anlamı yoktur. Gerçeğe en büyük hakaretin ve en büyük tehlikenin bunlardan geleceğini hemen belirtmek gerekir.

1970'lerde, biz olanca gücümüzle gerçeğe yaklaşırken, bizim takındığımız tutumla bizden daha fazla gerçekleri görme durumunda olanların gerçeğe bu sahte yaklaşımları arasında Ağrı Dağı kadar bir fark vardır. Onların gerçeklere yaklaşımı sömürgeciliğin ufak çekiç darbeleri karşısında, bu güce ruhlarını teslim etmekten tutalım da beyinlerini kanserli bir hale getirmeye varana kadar hastalıklı bir yapı arzetmekte ve kendilerini yitirme noktasına kadar varmaktadır. Biz bu örneklerden önemli sonuçlar çıkardık. Çıkardığımız en önemli sonuç ise, gerçeğin sahibinin halk olduğuydu. Bu ise, halkın emeğinin değerlerine sahip çıkmayı, ulusal değerleri geliştirmeyi hedefler. Bunları böyle görmek, böyle savunmak önem taşımaktaydı. Başlangıçta ikircıksiz ve son derece kararlı bir biçimde elde bulunan bütün araçlarla bunları etrafa hakim kılmak, en az savaşın sıcak cephesindeki mücadele kadar gerekli ve anlamlı bir çıkıştı. Savaşı, başlangıçta gerçekleri yakalama düzeyinde böyle ele almak, daha sonrasını belirlemek ve sağlıklı gelişimini sağlamak açısından büyük bir öneme sahipti. Bu aynı zamanda daha sonraki gelişmelerin belirlenmesi açısından da önemli bir başlangıcı oluşturmaktaydı. İşte, diğerleriyle aramızdaki kavganın büyük önemi burada ortaya çıkıyordu. Gerçekleri gören ve her an ona ihanet etmek durumunda olan tutumla, onu görmek kadar savumanın da gereğini yerine getiren tutumun arasına bir fark koymak başlangıçta elde edilen bir zafer olduğu için devrimde zaferi yakalamak kadar önemlidir.

Şimdi, bu tanımlamaları yaptıktan sonra, bu görüşümüzün kanıtlanması olan şehitlerin rollerine bakacağız. Sözlerimize bağlılığımızın kanıtı —ki bu gerçekliği ifade eder— bu sözlerin sahipleri olarak en zor anlarda ve muazzam bir güçsüzlük ortamında, adeta vahşetin kol gezdiği ve insanların sadece yüreklerine dayanmaktan başka savaşım araçlarına sahip olmadıkları bir zeminde, gerçeklerin en büyük temsilcileri olan şehitlerdir. Bazıları bu gerçeği ne kadar eksik ve yanılgılı göstermek isterlerse istesinler ve bu konuda ne kadar eksik yaklaşımların sahibi olursa olsunlar, gerçeğin kendisi böyledir. Eğer şehitler için bir tanım yapılmak istenirse, Onlar böyle bir dönemde en azından daha sonra kazanılan birçok zafer kadar, varlıklarında zaferin simgeleştiği olaylardır. Onları kişiler olarak da görmemek gerekir; Onlar bir kurumrumdur. Çünkü Onlar milyonların en yanılgılı bir yaşamın kurbanı oldukları bir anda ve ihanetin ve kendine saygısızlığın her biçiminin alabildiğine yaşandığı bir dönemde, gerçeğin sözcüsü olmak ve tek başına gerekirse bunları haykırarak yaşamak durumunda olan şahsiyetlerdir. Böyle davranmak birçoğunun zanettiği gibi kolay bir iş değildir. Bugün, birçok kişi bunu böyle anlamakta veya böyle olduğu yanılgısına sık sık düşmektedir. Hemen belirtelim ki, bu en zor yaşamlardan birisidir. Eğer bugün her sahada yürütülen direnişlerimize bir anlam biçmek istiyorsak, sadece dünyadaki örneklerinde olduğu gibi örneklemelere başvurmak yetmeyecektir. Bu anlamayı kendi özgül tarihsel konumumuz içinde ele aldığımızda, günümüze doğru gerçekleşenin ne olduğunu kavramaya çalıştığımızda ve doğrulardan yana tavır aldığımızda bütün değerlerimize bir anlam verebileceğiz ve doğru bir tanıma ulaşabileceğiz.

İşte bu tanımların en başında da bu mücadelenin doruk noktası olanlardan, adeta varlıkların adayarak "hakikat budur" diye haykıranların kendilerinden daha göz kamaştırıcı ve gelişmeleri daha çok fetheden bir değerin, bir kurumun ve savaşımın olamayacağı çok açıktır. Dolayısıyla bir davanın ilk şehitleri o davanın tutarlılığını ve zafere gidişini kanıtlar. Yine bu davanın temel harcının konulduğunu, başlangıçtaki güç dengesizliği ve demagojik ortamın gerçekleri ört-bas eden karakteri ne kadar gelişkin ve güçlü olursa olsun, bununla ters orantılı olarak bizim savaşım değerlerimizin de o kadar geliştiğini gösterir. Bütün bu yükselmenin zirvesini oluşturan şehitler, işte bu güç dengesizliğini aşmak, bu ortamı yıkmak ve gerçeğin ardıcıl zaferinin gittikçe karşı durulmaz gelişim hakkını elde etmek için en büyük olaydır. Burada ne adam vurmakla, ne çok söz söylemekle ve ne de bildiğimiz çeşitli etkinlik sağlama yöntemleriyle sonuç almak mümkün değildir.

Burada halklar için çok belirgin olan bir şey yapılmak durumundadır; o da şudur: Koşullar ne kadar aleyhte olursa olsun halkın temel haklarını kazanmak için, bazı insanlar kaçınılmaz olarak hayatlarını feda edeceklerdir. Böylesi bir adım hertürlü etkinlik araçlarının sağlayabileceğinden bin kat daha fazla halkları uyandırmaya ve ayağa kaldırmaya götürür. İşte bunlar şehitlerin gerçekleştirdiği büyük bir hamle gücüdür. Bütün tarihsel davalar incelendiğinde, bu davaların ilk çıkışlarında kendilerini böyle adayanların sürekli anıldıkları ve bu davaların daha sonraki gelişmesini koşullandırdıkları görülecektir.

Demek ki, Partimizin bu ilk şehitleri, hiçbir araçla halkı bilinçlendirmeye ve uyandırmaya gücümüzün yetmeyeceği kadar büyük bir gücü elimizde yoğunlaştıran, bizde yürüme takatini yaratan, gerçeklerimizi daha sıkı savunmaya götüren ve mücadeleye devam komutunu veren hakiki savaş değerlerimizdir. Tabii eğer bunların izleyicileri ve sözcüleri bu büyük olay karşısında yılgınlığa düşmemişler ve bunlara sıkı bağlılıklarını sağlamışlarsa, bu böyledir. Yok eğer onların yol arkadaşları daha dökülen ilk kanı gördüklerinde ve böylelikle bu kanın kendisinde düşmanın gücünü abarttıklarında ve neden düşmana karşı durulamayacağının demagojisini yaptıklarında, hele bir de bunu kendi nefislerine yedirdiklerinde ihanet başlamış demektir. Dolayısıyla burada yenilgi de başlamıştır. Demek ki, şehitlik olayına doğru yaklaşım nasıl zaferin temel bir ölçütüyse; ona yanılgılı, eksik ve yılgın bir biçimde yaklaşım göstermek de ihanetin ve yenilginin başlangıcıdır.

Başta Haki KARER yoldaş olmak üzere, biz ilk şehitlerimizin anılarına bağlılık sözünü verirken gerçekleri bu biçimde anlamaya ve açıklamaya çalıştık. Şehitlerimizin anısına en anlamlı bağlılığın Onların davalarını daha da yüceltecek neler varsa onları bulmak ve ertelemeksizin yerine getirmek biçimindeki bir anlayışla görevlere sarıldık. Bu temelde o bilinen PKK'nin ilanına ve inşasına cesaret edebildik. Unutulmamalıdır ki, bu ilk şehitlerimizin büyük anısı altında ezici bir durumla karşılaşmamak, Onlara yanılgılı bir yaklaşımın getireceği ahlaki çöküntüyü ve yılgınlığı kabul etmemek için hiçbir yan etki ve koşulu gözardı etmeden atılması gereken en doğru devrimci adımın ne olduğunu görerek buna yöneldik. Bunun sonucunda Parti Programımız ortaya çıktı. Bu adım ne anlama gelir? Bu, anıya bağlılığın bir parti ilanına dönüştürülmesi anlamına gelmektedir. Bunun için yoğun bir pratik faaliyet yürüttük. Programın yazımının üzerinden daha bir yıl gibi bir zaman bile geçmeden parti ilanını gerçekleştirdik. İşte bu olay şehitliğin ne kadar kudretli bir olay olduğunu ortaya çıkardığı gibi, bu anılara doğru bir karşılık vermenin sağlam yolunun böyle olduğunu da ortaya koymaktadır.

PKK'nin ilanına yönelirken, bilinç düzeyimiz gelişmişti. Bilincimizi Manifesto'ya dökecek kadar keskinleştirmiştik ve mensuplarımız çoğalmıştı. Ama bütün bunların kendi başına bizi bir Parti ilanına götürecek ağırlıkta olmadığını, bütün bunların etkisini yoğunlaştırmanın ve sağlam bir yapıya dönüştürmenin temel harcının yine bu şehitlerin kanı olduğunu, onları gözardı etmeden ve onlara ters düşmeden yapılması gerekenin ta kendisi olduğunu, sürekli bir biçimde belirtmek gerekmektedir. Tabii böyle yüce bir ilana gittikten sonra artık şehitlerin yolunda yürümek isteyenler, istedikleri kadar kan dökebilir, istedikleri kadar gelişebilir ve bu uğurda her türlü çabayı sergileyebilirler. Çünkü bu gelişmelerin hepsi anlamını burada bulmakta; yine yeni yaşamın yolunu buradan açmaktadır. Bütün bunlar ne anlama gelir? Anılar tazelenmiş ve bunlara doğru bir temelde sahip çıkılmıştır; ne kadar zorluk olursa olsun, ne kadar zorbalık uygulanırsa uygulansın ve ortam ne kadar demagojiye boğulmak istenirse istensin, bir teorinin ve görüşün geliştiremeyeceği ölçüde sonuna kadar bağlı kalınacak değerler ortaya çıkarılmıştır. Bunun ise, bizim gelişmemizin anahtarı olmasının yanısıra, daha sonra PKK'nin, taraftarlarının ve öncülerinin artmasında ve kitlelerin ayağa kaldırılmasında temel ve belirleyici özellikte bir değer olduğu ortaya çıkacak ve bunun bu rolü teslim edilecektir. Şehitlere başka türlü yaklaşımların anlamsızlığını ister kendi pratiğimizde olsun ister başka pratiklerde olsun çok iyi gördük. Yani şehitleri biraz gözüyaşlı anmak ve yakınlarına biraz daha kolaylıklar sağlamakla yetinmek hiçbir şeye yaramaz. Bu tarz yaklaşım bizim toplumuzda yaygındır. Bu tip olayların sahiplerine maddi değer verirler, hediyeler sunarlar, kendileriyle birlikte gözyaşı dökerler. Tabii, bu ancak günceli kurtarmak içindir. Yoksa şehitlere bağlılığın anlamını kurtarmak için değildir. Biz bu tür yaklaşımlara baştan beri iltifat etmedik. Bu tutumumuzu daha sonraki tüm şehitlik olaylarımızda da sürdürdük. Şehitliği öyle ölülere bir gözyaşı dökme, Onların yakınlarının gönlünü alma işi gibi görmedik. Çünkü şehitlerimiz bizim yaşayan gerçek değerlerimizdir. Her ne kadar fiziksel varlıklarıyla aramızda olmasalar da ruhları ve bilinçleriyle kurumlaşmış ve yaşayan bir savaşçı ordu haline gelmişlerdir. Ve bu nedenle diyoruz ki, şehitlerimiz, yaşayan gerçek değerlerimizdir. Bizler ise sadece Onların yüce komutu altında hareket halinde olan savaşçılarız. Bu tanım bir abartma değildir. Eğer biz yaşamı doğru devrimci düşüncelerin -ki bunlar önemli gerçeklere tekabül etmektedir— yoğunlaşması olarak anlıyorsak; diğer türlü bir yaşamın ne anlamı olabilir? Fiziksel varlığımızın canlılığını korumasının, kollarımızın ve bacaklarımızın hareket etmesinin ve duygularımızın çalışmasının hiçbir anlamı yoktur. Eğer biz yaşamı bu kadar alt düzeyde bir kavrayışa götürmüyorsak, bir toplumu yenide yaratmak ve devrimci bir tarzda üretmek gibi bir amaçla yola çıkmışsak, işte bu amaçların içinde en değerli varlığın şehitler ve dolayısıyla da gerçek yaşayanlar olduklarını kabul edeceğiz. Yaşamı daha da yüceltmenin anlamını aslında şehitleri daha da çoğaltmak olarak, bunun ise ilk şehitlerin kendilerini bir ordu haline getirmesi tarzında anlayacağız. Bu, aynı zamanda ordulaşmada tek doğru ve zafere giden yolun seçilmesi anlamına gelmektedir.

Bütün halkların ve ulusların verdikleri savaşlara bakalım: Onlar kendi gerçeklerine böyle yaklaşmışlar ve şehitlerini çoğalttıkça zaferi de görmüşlerdir. Aksi halde hep yenilmiş, ezilmiş ve lanetlenmişlerdir. O halde bizim şehitler hanemizin giderek zincirleme bir biçimde artması, şehitlerimizin kendi kendilerini bir ordu haline getirmesinden başka bir şey değildir. Bizim yaptığımız ise sadece onların taleplerinin sözcüsü olmaktır. Dikkat edilirse bugün hepimizin geldiği nokta tam da budur. Bizim şehitleri anmamızın gerçekçiliği ve yaşanırlılığı burada ortaya çıkmaktadır. Burada bazı kişiler Parti karşısında çok alt düzeylerde bir yaşamı savunabilir. Fakat nerede olursa olsun PKK bünyesinde yer alan ve şehitlerin anısına gerçekten bağlı olanlar kendilerini yaşamaz ve hayatını her an bu mücadeleye feda etmeye hazırdır.

Partimizin şehitlerin anısına bağlılık temelinde oluştuğunun kesin kanıtı yaşadığımız pratiktir. Tabii bu aynı zamanda tümüyle gerçekerimize doğru yaklaşma, gerçeklerimizi ilerici ve devrimci yönde değiştirme, bunun için örgüt olma, bu örgütün gözüpek militanları haline gelme, fikren derinleşme ve pratikte keskinleşme anlamına da gelmektedir. Bunun etkilerinin sürekli yoğunlaşmasının ulusal direnişin gelişmesi olduğunu biliyoruz. Bu, PKK'nin çekirdiğinin yetkinleşmesidir. Bütün bunlar da halkın siyasal ve askeri ordulaşması demektir. İşte şehitlerin kendilerini ordulaştırması derken, onların kızıl bir şerit, bir ana damar ve bir belkemiği gibi tüm varlığımızı baştan sona kadar eklemlendiren, bağlayan ve hayat veren değerler olduklarıni vurgulamak istiyoruz.

Eğer şehitlere bağlılığı, "vah

şöyle bir parçamız koptu, vücudumuz paramparça oldu, bir daha dirilmesi olanaksızdır" biçiminde anlarsak ve onları böyle anarsak, herhalde düşmandan önce kendilerine en büyük hakaretlerden birisini biz yapmış olacağız. Buna cesaret etmenin bile başlı başına bir ahlaksızlık olduğunu söylemek gerekir. Gerçekten şehitlerimizle en çok yoğun yaşayanların ve onlarla içiçe olanların şehitlerin anılarında zaferi ve yaşamı görmeleri, bizim anmamızın ne kadar doğru olduğunu da açıkca ortaya koymaktadır. Çok basit değerlerin kaybında bile halkımızın ne kadar teessüre ve üzüntüye kapıldığını çok iyi biliyoruz. Ama PKK'de bunca şehit verilirken, halkımızın sadece "daha dikkatli hareket edemezler miydi, daha fazla yaşayarak mücadeleye katkılarını çoğaltamazlar mıydı" biçimindeki eleştirilerine de tanık oluyoruz. Ama halkımız hiçbir biçimde başka bir yaklaşımı kabul etmiyor. Yalnız bu yüce amaçlar uğruna gidişi kabulleniyor. Şehitlerimizin anıları karşısında halkımızın böyle davrandığı bugün netçe ortaya çıkmıştır ve bu da bize önemli oranda cesaret veren diğer bir gelişmemizdir. Yani, halkımız gibi en değerli varlıklarını hiçbir koşul altında terketmemek için her şeyini vermeye hazır bir halkın, bizim koşullarımızda gelişen şehadet olaylarına büyük bir saygı, bağlılık ve daha çok fedakarlık anlayışıyla yaklaştığı ve destek gösterdiği açıktır. Bu da şehitlerimizin, halkımızın gerçek yaşamını dile getirdiklerinin, onu dirilttiklerinin ve bunun kendi yankısını halkta bulduğunun kanıtlanmasıdır.

O halde eğer şehitlik olayında dar düşünmüyorsak, işe sadece kişilerin fiziksel varlığı ve anıları biçiminde bakmıyorsak, eğer şehadete bir siyasal olay ve gerçeklerin açığa çıkarılması olarak, bir sınıfsal ve ulusal savaşım sorunu tarzında yaklaşıyorsak, göreceğiz ki, aslında bizde hep yaşanan şehitlerdir; Onların ta kendileridir. Daha alt düzeyde yaşayanların, hatta bu konuda ister Parti içinde ister Parti dışında olsun yaşamı dar, yüzeysel ve günceli kurtarma biçiminde anlayanların ve kendi gerçekliklerini yüzbin defa inkar etmiş olanların, en kokuşmuş ölüler olduğu ortaya çıkmaktadır. Daha doğru bir yaklaşımla şehitlerin etrafında yoğunlaşan gerçek yaşam iken, diğerlerinin nefeslerinde ve beyinlerinde üreyenin ise bir kanserleşme olayı olduğu ve ölümlerin en kötüsünün bu olduğu görülecektir.

Biz yaşamı düşmanın bugün dayattığı gibi ele almıyoruz. Düşmanın dayattığı faşizmdir. Yaşam olarak sunulan, esasında ise ölümün kendisi olan bu dayatma karşısında kişi biraz nefsini körelttiğinde ve hem de bunu biraz orta düzeyde yaptığı anda, böyle bir şeyi iyi bir ortasınıf yaşamına kavuşma biçiminde anlamaktadır. Böylesi bir tutum sadece faşizmin kabul görmesi demektir. Ama bunun yanında kendimizi yoğunlaştırıp gerçeklere baktığımızda görüyoruz ki, toplumun içine düşürüldüğü yaşam, yaşam olmak şurda kalsın gerçekte ölümlerin en kötüsüdür. Denilebilirki, böylesi bir yaşam bin defa ölümden daha beterdir. Faşizmin damgasını yiyen yaşam kanserli bir yaşamdır. Bugün gerçekten toplumda kanser etkilerine benzer etkilerin geliştiği yaygınca söylenmektedir. Bu özellik ne kadar gelişirse gelişsin, bununla mücadele de kanseri ortadan kaldırma mücadelesidir. İşte bizim yaşayan değerlerimizin bu kansere karşı en iyi bir aşı olduğu da ortaya çıkmaktadır. Demek ki, bu anlamda şehitlerimiz toplumun içine düşürüldüğü en hastalıklı hallerin tedavisi için bir aşı niteliğindedir. Bu ne demektir? Bu, toplumun gerçek özgür yaşamına kavuşturulmasının ilacının ortaya çıkarılması demektir. Bütün toplum için bizim şehitlerimizin ifade ettiği anlam budur.

Bugün bütün toplumu demokratik bir yaşama doğru ilerletmeye çalışırken, insanlığın faşizmin istediği gibi yaşamak mecburiyetinde olmadığını, kendi üstünlüğünü haykırabilecek kadar yüce bir varlık olduğunu ve bunun PKK'de somutlaştığını, hem de bunun en yakından ve gerektiğinde tek başına en zor koşullarda böyle temsil edildiğini göstermekle, büyük bir tarihsel hakikatin, insanlık adına büyük bir kazanımın mevcut olduğunu da ortaya koyuyoruz. Ve bunlar öyle basit gerçekler ve temsilcilikler değildir. Yine bunlar sadece faşizmin günümüzdeki dayatmalarının boşa çıkarılması anlamında temsilcilikler olarak da değerlendirilemez.Bunlar etkileri yüzyılları kuşatacak olan değerlerdir. İşte şehitlerimizin mücadelemizdeki gerçek değeri böyledir.

Şehitler zincirinin değişik halkalarına çeşitli değerlendirmelerle karşılık vermiştik. Şunu hemen belirtelim ki, Parti tarihimizin başlangıcındaki halkalar ne kadar iri halkalar özelliğini taşıyorsa, günümüzde bu halkalar belki cisim itibariyle küçülmüşlerdir; ama anlam ve milyonları ayağa kaldırma itibariyle başlangıçtakiler kadar büyük halkalardır. Yani başlangıçtan günümüze kadar cismen gittikçe küçülen, yine günümüzden başlangıca doğru anlam itibarıyla büyüyerek, ilk baştakilerin anlam büyüklüğüne ulaşabilen ve böylelikle hiç birimizin kolay kolay kopmayı göze alamayacağı ve kendileriyle eklemlerimizin kolay kolay sökülemeyecek derecede birleştiği bir noktaya gelmekten bahsedebiliriz. Hepsinin anısına en uygun karşılığın nasıl verilmesi gerektiğini de böylece ifade etmiş olmaktayız. Ve bir kez daha belirtelim ki, bu gelişim şehitlerin birikimi ve ordulaşması, düşüncenin yoğunlaşması, siyasi güç haline gelmesi ve en çok da askeri güç dediğimiz olay halini almasıdır. Hemen şunu belirtelim ki, Parti ilanının ve siyasal güçlenmemizin şehitlerle bağlantısı kadar silahlı savaşımın yani askerleşmemizin gelişmesinde de şehitlerin rolü son derece yoğun ve belirleyicidir. Yine PKK'nin gelişmesinde şehitlerin ne kadar belirleyici olduğunu gözönüne getirirsek, bu özelliğin en başa alınması gerektiğini, bunu böyle ortaya koymaktan hiçbir şeyin bizi alıkoyamayacağını söyleyebiliriz. Ordulaşmak ve silahla mevcut düşmana karşı savaşmak demek, savaşın en olağanüstü, en yaman bir biçimini göze almak demektir. Teori ve siyasal faaliyet de bunu doğrudan etkilemektedir. Ama bunun şehitlerin bu konudaki kesin bir emri olarak kurulması gereken bir ordu olduğu açıktır. Teorik ve siyasal faaliyetin bunun kuruluşunda şehitler kadar önemli ve belirleyici olduğunu ileri süremeyiz. Ordulaşmada da en belirleyici olanların şehitler olduğunu bir kez daha söylemek zorundayız. Biz bütün önemli girişimlerimizi başlatırken, daha önce verdiğimiz şehitlerin derin anıları altında hareket ettik. Bu yalnız onlara bağlılık değildir. Bu, aynı zamanda şehitlerde yoğunlaşan, ve Onların silahlarının yerde bırakılmamasını gerektiren bir olaydır. Yani onların ordunun inşası için verdikleri mücadelenin yarıda kalmaması demektir. Tabii ki, bu da düşüncelerimizin bir kuvvet haline gelmesi anlamını taşır. Silahla düşüncenin savunulması en büyük savunmadır. Hele en zorba bir güce karşı bu yapılıyorsa, bunun en büyük bir savunma olduğu bir kez daha ortaya çıkar. Anılara bu şekilde bağlılık ordulaşmaktır derken, en sağlam bir ölçüyü daha ortaya koymuş oluyoruz.

Biz yaptığımız bu değerlendirmelerle, bu konuda başka ölçülere fazla anlam verilemeyeceğini belirtmek istedik. Yine şehitlerin bundan başka bir tanımına ulaşılamayacağını da söylemek istiyoruz. Bütün bunları belirtirken de, yaşamın derinliklerinde onların var olduğunu söylüyoruz. Bir ulusun, bir halkın, mevcut dayanılmaz güncel yaşamındaki zehrin öldürücü etkisini ortadan kaldırmak için, bunların gerekli olduğunu belirtiyoruz. Yoksa başka türlü bu değerlerin anılması, onların anılarını yaşamak ve sözcüsü olmak mümkün değildir.

Şimdi, daha somut olarak yaşayanların, yeni sözcü durumunda olanların görevlerine gelirsek; bu ana izahlar, nasıl bakmamız ve nasıl olmamız gerektiğini ortaya koyuyor. Eğer gerçekten böyle yaşarsanız, hemen şunu diyelim ki, gücünüze bin katmış olursunuz. Savaşım denilen olayın üzerinden adeta bir silindir gibi geçebilirsiniz. Karşımıza dikilen her türlü engeli, özelliği ne olursa olsun öyle aşabilirsiniz. Biz, bu konuda önemli dönemlerde verdiğimiz şehitleri, yolumuzun önündeki engelleri düzleyenler olarak değerlendirdik. 12 Eylül faşizmine karşı zindan direnişçiliğinde bir Mazlum'un, daha sonra Hayri'nin, Kemal'in direnişçiliğini, gerçekten ölümle yaşam arasında kurulan en sağlam bir köprü, yani faşizmin dayattığı ölümle, direnişçiliğin ulaşmak istediği yaşam arasında sağlam bir köprü olduğunu belirledik. Ve bu köprüde yürümenin, yani gerekirse faşizme karşı ardarda şehitler vermenin, başarı kazanmanın yolu olduğunu da söyledik. Köprünün, sonuna kadar açılmış olduğunu da belirttik. Yani, faşizmin alabildiğine karanlık, uçurumlu ve "yaklaşırsanız yerlebir olursunuz" diye bizi korkuttuğu yola doğru giderken, bize bir köprü gerekliydi. İşte zindan direnişçiliğinin ve şehitlerinin anlamı bu kadar büyüktür ve bu büyüklük tam da siyasi bir değerdir. Bu, aynı zamanda mücadelemize büyük bir siyasal destektir de. Daha da ötesinde, mücadelemizin kazandığı siyasi bir zaferdir. Birkaç kişi düşmanın ordularıyla fiziksel olarak savaşarak onları yenmeyi başarmışlardır.

Zindan direnişçiliği, uzun tanıklıkların peşpeşe ancak izah edilebilecekleri, hatta izah etmekte epey zorlanacakları bir durumdur. O koşullarda verilen bu savaşım belki de insanlık soyunda çok az insana nasip olan bir dayanma gücü ile gerçekten çok az kişinin başarabileceği bir savaşımdır. Ve bu savaşım verilmiş ve başlatılmıştır. Dolayısıyla, bu şehitlerimizin PKK'lileşmede, PKK'yi direnişçi bir güç haline getirmede, daha sonraki direnişi belirlemedeki yerleri her türlü değerlendirmenin üstündedir. Ve burada gerçekten yenilen, gerçekten ölümcül darbe alan faşizmin kendisidir derken, yine daha sonraki direnişimizin de yükselişinde tanık olduğumuz yaşama bakarak bunları belirtirken, tam tamına hakikati söylüyoruz. Buradaki gerçek "Direnmek Yaşamaktır" sloganında ifadesini buluyor. Faşizm, her şeyiyle bazı insanları, bunların şahsında bir halkı teslim almak istiyordu. Partiyi ve giderek halkı yenilgiye götürüp, bunun yerine yeniden kendi o kör karanlık ve haksızlıklarla örülü geleneğini kesintisiz devam ettirmeye çalışıyordu. İşte böylesi bir anda, faşizmin bu biçimindeki hakimiyetini, o kendine son derece güvenen ve yüzyıllardan beri de hep böyle getirdiği geleneğini zindanlarda da kendi adına zincirleme bir gelişmeyle tamamlamak istediği en kritik bir anda bu direnişler gelişti.

Eğer büyük bir başarıya ulaşılmak isteniliyorsa, bu durumun parçalanması gerekiyordu. Zindan direnişlerinin anlamı, işte burada ortaya çıkıyor. Bunlar gerektiği anda TC'nin bu yapısını parçaladılar. Dolayısıyla burada yenilen sadece TC tarihi değildir; TC'nin şahsında en son kertesine kadar yetkinleştirilmiş olan bir despotizmin de canalıcı bir darbe yemesi ve bunun en temel halkasında kopmasıdır. Tabii ki, zincir en temel halkasından koptu mu, onun artık fazla bir iş görmesi, tarihte sürekliliğini sağlaması mümkün değildir.

Eğer zindan direnişçiliğinin anlamı üzerinde daha çok düşünülürse, bu direnişin geleceğe yansıtılma işinin büyük bir örgütlülük olayı olduğu da kavranır. Biz bu gelişmeyi, siyasal ve silahlı faaliyet başta olmak üzere, her türlü araçla temsil etmeyi başarırsak, göreceğiz ki, bu halkanın parçalanması, aslında bin yılı aşkın bir despotizmin ölümcül darbe almasıdır. Ve bu en büyük savaşlardan birisinin halklar ve özgürlük adına, Partimiz tarafından kazanılması da demektir. Tabii yine bu konuda daha önce de belirttiğimiz gibi, onların sözcüleri olan bizler, bu görevi böyle anlar ve yaparsak, bu böyledir.

Dönemin koşulları içinde yapmamız gereken en doğru şeyin, direnişi biraz daha yakıcı kılmak ve şehitlerle aramızı fazla açmamak olduğu, bunun için de daha fazla gücümüzü ülkeye taşırmak, silahlı savaşımı daha da geliştirmek olduğu açıktır. Nitekim atılımımız, her türlü engellemelere rağmen gerçekleşmektedir. Bu atılımımız, başlangıçtaki şehitlerimiz kadar, bu zindan şehitlerinin anılarına bağlılığın da ertelenemez bir görev borcu olduğu biçiminde bir anlayışın ürünüdür. Diğer bütün faaliyetlerimiz bir hazırlıktan ibarettir. Yani, silahlı donanım, eğitim ve diğer örgütsel görevlerin tümü bu anıları canlı ve somut yaşatmak için yerine getirilen görevlerdir. Yeni dönemin, kendi başına bile ulusal kurtuluş için, en temel öneme haiz bir aşama olduğunu görmek ve tabii ki, bunu da şehitlerin anılarına temelde bağlılıkla izah etmek en doğrusudur. Zaten yapılan da budur. Bazıları bunu çok değişik anlamak, yorumlamak ve uygulamak istediler. Fakat bizim olanca gücümüzle, bu olayın üzerine böyle yürümemiz bağlılığın yine doğru bir örneğini verirken, gelişmelerin de önünü bir kez daha açmıştır. Eğer bu şehitlerimizi, zindan karanlığında bırakıp yitirmek istemiyorsak, gerçekten çok anlamlı işlerin yapılması gerekiyordu. İşte yapılan anlamlı işlerden birisi de budur. Hatta zindan şehitlerinin direnişinin büyük anlamına değer biçmeleri ve dışardaki direniş hakkında, içinde bulunanların bile yapamadıkları değerlendirmeleri yapmaları, bundan sonuç çıkarmaları, görevleri tespit etmeleri, yerinde eleştiriler yöneltmeleri vb. bütün bunlar ne anlama gelir? Direnişçilerin kendi eylemlerini canlı canlı yaşadıklarını ve bunu yansıtmada ne kadar gerçeğe yakın olduklarını gösterir.

Bütün tarihinde görüldüğü gibi TC, milyonlarca insanı katletmiş, hepsinin ağzını kapatmış, tarihe hiçbir iz de bırakmamıştır. TC'nin böylesine gerçekleri örtbas etmesi karşısında, yakın döneme kadar sosyalistler, ilericiler bile suskun kalmıştır. Yani TC, yaptıklarının hesabını vermemiştir. İşte bizim burada gerçekleştirdiğimiz, ilk defa tarihin bu biçimde faşizm lehine akışını durdurmak ve bu rejimin yaptıklarının yanına kâr olarak kalmayacağını göstermektir. Böylelikle de halkların belki de yıllarca süren tarihi üzerindeki o çarpıtılmışlığı hem de ağzını kapatarak, gözlerini kör ederek, yaptıkları çarpıtmaya bir son vermek, halkların düşen evlatlarının, şehitlerinin, halkları yaşatan ve asla yenilmeyen değerler olduğunu göstermek ve bunun böyle olduğunu kanıtlamaktır. Tabii bu da en ciddi devrimci görevlerden birisinin başarılmasını anlamına geliyor. Eğer 12 Eylül faşizmi, bağlı olduğu atalarının o tarihine benzer bir başarıyı bütün pratiğimiz karşısında da elde etmiş olsaydı, yalnız PKK adına değil, halklar adına çok büyük bir kayıp gerçekleşmiş olacaktı. Yine zindan direnişçiliği, onunla ilgili ve etkisi altında gelişen tüm çabalar da boğulmuş olsaydı, yalnız 12 Eylül faşizmi kendisini siyasi alanda başarılı kılmayacaktı, kör bir karanlık, her türlü haksızlık ve zulümden ibaret olan bir despotizm geleneği de başarıyla devam edecekti. Bu da en yakın bir örnek olarak Türkiye'nin ilerici gençlik hareketlerinin ve bizim de gerçekten küçümsenmeyecek çabalarımızın karanlıklarda yitirilmesine yol açacaktı. Hemen şimdi bir konuyu hatırlatayım: Bu devrimcilerin anıları üzerinde, hem de onların en yakınları tarafından bugün içine düşülen tasfiyecilik, hatta geçmişine lanet getirme, "teröristtiler, "şöyle aşırı hareket ettiler, bizi zor duruma düşürdüler, yaşamı zehir ettiler" vb. deyip faşizmle aynı ağzı konuşan ve hatta ona alçakça teslim olmaya kadar işi vardıran ve pişmanlık gösterircesine "demokrasi gelişiyor, biz geçmişte hata yaptık" diyecek kadar da anılara ihanet edenlerin varlığı, gözükara bir gelişme göstermektedir. İşte bizim faşizme başarı imkanı tanımamamız, şehitlerin anısına karşı bu tip sapıklıklar ortaya çıktığında karşılarına dikilme imkanı sağlamamız ve bugün bunu önemli bir noktaya kadar da götürmemiz her türlü değerlendirmenin üstünde bir anlamı olan büyük başarıdır.

TC yakın dönemde halkların katliamını gerçekleştirmiştir. Bir yığın emekçi bu devletin çarklarında yokedilmiştir. Bunlar bir avuç iğrenç güruhun karnını doyurmak, hanedanlıklarını sürdürmek için, o sefil yöneticilerin, şişirilen milyonerlerin, patronların düzenine kurban edilmiştir. Hepsinin anısına şehitlerimiz anarken bir başka anlam vermek, büyük yüceltici değeri olan ve kişiliği büyüten bir olaydır. İşte bu, bugün halkın etrafımızda yoğunlaşması, PKK'nin gerçekten büyük bir yaşama değer haline getirilmesinin diğer bir izah tarzıdır. Bugün, tarihi gerçekleri her zamankinden daha fazla açıyor ve emekçilerin lehine siyasetlerin en doğrularını temsil ediyorsak, bu, düşmanı bile etkileyecek bir noktaya geldiğimizi kanıtlar. Günümüzde, gerçeğin en sağlam sözcüleriyiz. Bizi bu noktaya getiren doğru yaklaşımımızdır. Yine bu, emekçilerin tarihine onların katledilmelerine biçtiğimiz değerin PKK'de canlanması, ifade bulması ve bir güç durumuna gelmesidir.

Yakın dönemde silahlı savaşımızın değerli şehitleri vardır. Bu şehitlerimiz önemli bir kuşağı temsil ediyorlar. Bu şehitlerimiz en

doğru bir savaşım tarzıyla gerçekten Partimizin yeni atılımlarını başarıya götürmede önemli bir rol oynadılar. Eğer bunlar böyle gelişmeseydi, büyük hakikatlerimizin daha doğuştan örtbas edileceği ve bunun bütün bir ulusun bitirileceği anlamına geleceği açıktır. Kritik bir evrede devreye girmenin ve tamı tamına cesaretli yürümenin bir sonucu olarak, bu şehitlerimizin ortaya çıkması, yapılması gerekenin, verilmesi gereken kanın ta kendisidir. Bunun yapılmasıyla, faşizmi bir daha kolay kolay altından çıkamayacağı bir duruma soktular. İşte bu direnişler, ulusun en kritik bir direniş anında verilmesi gereken enerjinin, kanın verilmesiydi. Ve böylelikle tabii ki, bu tarihin devrimci tarzda kazanılmasının, en temel duraklarından veya aşamalarından birisinin gerçekleştirilmesidir. Böylesi bir dönemi yakalamak için gerekirse yüzbinler de kurban edilebilir. İşte, bizim burada birkaç yüz kişiyle bu işi başarmamız, PKK'nin büyük ustalığını gösterdiği kadar, en zor olanı, en değerli evlatlarıyla yapmanın da bir ispatıdır. Unutmayalım ki, yakın tarihimizde ulusallık adına, insanlarımız yüzbinlere varan bir sayıda feda edilmiştir. Fakat bugün bunların mirası üzerinde, sadece kendi iğrenç ailesel, aşiretsel, kişisel çıkarlarını tatmin etmeye çalışıyorlar. Evet, gerçekte yüzbinlerin kanı üzerinde bugün en kötü işbirlikçilerin, kişisel düşkünlerin, kendini düşmana pazarlamak için girdiği her türlü iğrençliği siyaset diye yutturmak isteyenlerin, her türlü yalanı bu temelde üretenlerin, bu değerler üzerinde tepiştiklerini görüyoruz.

Bugün bu döneme, bu biçimde yaklaşmamız, eylemimizi ve şehitlerimizi içiçe örmemiz ve tekrar şehitlerimizin anıları üzerine tekrar eylemimizi gerçekleştirmemiz bunlara da verilen en büyük cevaptır. Aynı zamanda bunların demagojilerini, sahtekarlıklarını yerle bir eden en anlamlı bir karşılıktır da. Hele hele bunların günümüzde, bu direnişimizin neden mümkün olmadığını, düşmandan bin defa daha fazla haykırdıklarının anlamı üzerinde daha da durulmalıdır. Bunlar şunu demek istiyorlar: "Biz yüzyıllardan beri üyelerimizi, bendelerimizi, kullarımızı bir hiç uğruna veya daha çok da kendi çıkarlarımız uğruna katlettirmekle ve onların kanını sömürmekle bir yaşam tarzı oluşturduk. Siz buna saldırıyorsunuz, onun için büyük bir günah işliyorsunuz, vazgeçin bundan" ve "Siz halk adına hakikati ortaya çıkaramazsınız, halkın kendi öz çıkarları uğruna şehitler veremezsiniz. Biz kendi lehçemizle bunları yaptık. Siz de böyle yapmazsanız size karşı duracağız, işbirlikçiliği böyle geliştireceğiz. Bütün o gelenekleri konuşturacağız" diyorlar. Evet, bunları söylediler ve bugün de söyledikleri yapıyorlar.

İşte, şehitlerimizin bu dönemdeki büyük bir anlamı da buradadır. Güneş kadar açık olan gerçeklerimizi görülmemiş bir biçimde çarpıtmak için bunların çevirmedikleri dolabın, yapmadıkları iftiranın kalmadığı gözönüne getirilirse, gerçeğimizin ulus çapında haykırılmasıyla ve bunun eylemle dosta-düşmana dünya çapında tanıtılmasıyla ne kadar büyük tarihsel bir işin başarıldığı ve dolayısıyla değerlerin ne kadar büyük olduğu, bir kez daha görülecektir.

Son dönem silahlı savaşımızın şehitleri de, demek ki, anlamı böylesine büyük olan ve gittikçe daha sık bir biçimde gerçekleşen ordulaşma değerlerimizdir. Bu aynı zamanda ulusun bütün tarihini doğru bir temelde yakalama olayıdır. Yine güncele, en devrimci olanı yakıcı bir tarzda hakim kılmaktır da. İşte bu anlamda şehitlerimize, insanlığın belki de en unutulan bir halkını en onurlu bir biçimde çağa yaklaştırma, bağlama değerleridir diyoruz.

O halde, böylesine bir dönemin şehitleri, en az başlangıç şehitleri kadar tarihi önemi olan, bize büyük bir güç bırakan ve sözcüleri olmamız için bizi her düzeye koşullandıran, doğruluğa yaklaştırmada hiçbir dönemde sahip olmadığımız avantajları ve geleceğin üzerinde yürüme gücü veren ve bütün bunları yaparken de, doğru savaşımın yanılgılardan, eksikliklerden olabildiğince arındırılarak nasıl verilmesi gerektiğini bizzat yaşamlarında ispatlayan değerlerdir. Bu değerler bize sürekli olarak güç kaynaklığı yapmaktadır.

Şehitlerimizle aramızdaki mesafe kısadır. Daha dün hepsi ile birlikteydik. Kendi toplumumuzda böylesi yüce kişilikleri bol bol üretmekteyiz. Daha da yaygıncasını önümüzdeki dönemde geliştireceğiz. Hemen belirtelim ki, biz en zor dönemde, en değerli Parti varlıklarımızı şehadete ulaştırırken, bunu milyonların ayağa kalkışı için yapıyoruz. Milyonlar ayağa kalktığında temsil edeceği hakikati ve yaratacağı devrimci değişikliği hiçbir güç temsil edemez ve yaratamaz. Kitlelerin ayağa kalkması en büyük gerçektir ve ya gerçeğin en devrimci dönüşümüdür. Şehitlerimiz her zamankinden daha fazla bunu mümkün kılma, bunu gerçekleştirme konumuna da bizi getirdiler. Partiyi bugün kitleselleşmeye, ordulaşmaya doğru götürürken, en temel görevlerimizin bu kurumları yaratmak olduğunu söylerken, burada şehitlerin gerçek yöneten bir güç olduğunu belirtirken, önemli bir görevimizi önemli bir aşamada gerçekleştirdiğimizi de netçe vurguluyoruz.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Halk Kurtuluş Ordusu olayı yaratılırken, esas güç kaynaklarımızın anlamı bu biçimdedir. Bugün oldukça güçlenmişiz. Görevlerimiz netçe belirtilmiştir. Dikkat edelim, bu, tarihimizde ilk defa yakaladığımız önemli bir pozisyondur. Ve bunun nasıl yaratıldığını, esas sahiplerinin anılarına bağlılığın gerçek anlamını ortaya koyarak açıkladık.

Şimdi biz bu görevlerin üzerine yürüyen sözcü, yürütücü güçler olarak en sorumlu tutulması gereken kişiler durumundayız. Burada benlik davası, kişisellik davası artık bitmiştir. Bugün Partimizin yoğunlaşmasında ifadesini bulan bir gerçek de budur. Baştan beri şimdiye kadar yaptığımız çözümlemelerin ve ispat edilen değerlerinin bizi götürdüğü sonuç, en son şehitlerimizin de hiçbir biçimde başka türlü yorumlanamayacağıdır. Bu demek değildir ki, kişinin özgürlük haklarını dikkate almıyoruz. Hayır! Kişi burada, bu gerçeğe bağlı olduğu oranda özgürdür. Yine, halk bu gerçeğe bağlı olduğu oranda özgürdür. Kendimizi başka türlü aldatacak kadar kendimizden geçmiş değiliz. Bu kadar değerlerin yoğunluğuna katılmak en büyük özgürlüğün ta kendisidir. Bu değerlerle birlikte halkı etkilemek, örgütlemek en büyük özgürlüktür. Bunu ne kadar merkeziyetçi yaparsak yapalım, bu, özgürlüğün en keskin bir şekilde elde edilişidir. Burada bir militanda Partiyi yoğunlaştırmak, Partiyi böyle militanlardan oluşturmak ve bunu gerektiğinde güçlü bir yönetimle tüm halkın ayağa kaldırılmasında kullanmak vardır. Bunun kadar özgürlükçü, demokratik başka bir akım yoktur.

Böylesi bir gerçek temelinde en ufacık bir tereddüt bile duymadan kişiler en doğru, en yaratıcı bir biçimde kendilerini çözümlemeli ve buna katılmalıdırlar. Bu konuda kararsızlıkları olanlar, cücelikte ayak direyenler açıkça durumlarını söylemelidirler; yoksa Partiyi kendilerinde yoğunlaştırmayı ve bütün Partiyle geleceğin üzerine yürümeyi başaramazlar. Hemen belirtelim; kişinin tek başına, kendi yanılgılarla dolu amaçları da temsil eden yürüyüşü ile, bütünüyle Partiyi gören yürüyüşü ve yaklaşımı arasına görevleri başarmada dağlar kadar fark vardır. Partiyi kendinde temsil edemeyen, ama bunu bireyselleştiren kişilik en çok tehlike yaratan kişiliktir. Geçmişte çokça örneği görüldüğü gibi, bunu böyle yapmayan, Parti üslubu, savaşım tarzı ve kazanma tarzıyla yürüyen birisinin kendisi bile büyük bir olaydır. Bu, aynı zamanda bir önderdir de. Bütün militanlarını bu biçimde yürüten bir parti de, el attığı her olayı kendi amaçları doğrultusunda değiştirebilecek bir partidir. Bugün, Partimiz bu noktaya her zamankinden daha fazla yaklaşmıştır. Bizim böyle bir yaklaşmada payımız her zamankinden daha fazla ve daha etkin bir biçimde kesinleşmiştir.

O halde, önümüzdeki döneme yürürken, hiçbir dönemde rastlanmayacak bir atılımı, bir değiştirme, görev ve yetkileri kullanma gücünü yakalamış bulunuyoruz. Şimdiye kadarki tüm çözümlemelerimizi bu yaklaşımın özelliğini, netliğini keskince yakalamamıza katkıda bulunmak için yaptık. Burada yine şu veya bu biçimde kişinin kendi nefsini yaşaması, kendini önemli siyasal ve savaş görevleri karşısında yalnız bırakması kadar ters bir anlama, yorumlama olamaz. Ve biz, bunu önlemek için ısrarla bu gerçekleri bu biçimde yeniden ortaya koyuyoruz. Kişilerin önemli bir zayıflığı şudur: Büyük kitlesel gelişmelerde kendilerini kaybeder ve kitlelerin ruhunun esiri olurlar. Önemli, zor ve zayıf anlarında ise tamamen kendi içine büzülürler ve bu sefer büyük bir benliği, kendiliğindenliği yaşarlar. Biz, ne kitlelerin böylesine ruhunun coşkulu olduğu bir dönemin benliğiyle ve ne de zorluklar ve yalnızlıklar ortamında sonuna kadar içine sinmiş, içine kapanmış bir kişiliği yaşarız. Hayır! Burada benliği feda edeceğimiz kadar feda ediyor; kitleye bağlılığımızı onun içinde yok olmamaya, onun içinde yitirilmemeye kadar kişisel ve tarihsel etkinliğimize bağlıyız. İşte bunlar, ince ayrımlardır. Bunları yapmak, her akıllı, devrimci-önder militanın vazgeçilmez görevidir. Bugün militanlarımız buna da hayli yaklaşmıştır. Bu yaklaşma demek değildir ki, herşey hallolmuştur. Hayır! Bu durum siyasal çözümleyici güç, bunu adım adım örgütlenmeyle hayata geçirici güç, son derece akıllılık dirayet, olgunluk ister. Biz, bu konuda da biraz katkı sunmakla güçlenebileceğimize inanıyoruz. Tabii ki bunu belirtirken, uzun uzun anlatılan değerlerimize biraz daha yaklaşmanızı, onları temsil yeteneğinizi arttırmanızı istiyor ve bekliyoruz. İşte çokça bahsettiğimiz yanılgılı, eksik yaşama son vermek için bunların mutlaka esas alınmaları gerektiğini söylüyoruz. En büyük değiştirici, yönlendirici ve kuvvetlendirici gücün de bu olduğunu vurguluyoruz.

Eğer bu bu değerli varlıklarımızın amansız savunucuları olursak, onları her düzeyde hiç yılmadan, geçmişimize yaraşır bir biçimde önümüzdeki dönemde de yaygınca yaşatırsak, belli ki, gelişme kesindir; bu, zafere dek de böyle olacaktır.

Son şehitlerimizin sayıları o kadar çoğalmıştır ki, tek tek hepsini anmamız fazlaca gerekli değildir. Bilakis onların büyüklüğünü bütün mücadelemizin gelişkin özelliklerinde rollerini yerli yerine oturtarak anmak en doğrusudur. bu değerlendirmelerimiz aynı zada bizi bu sonuca ulaştıran gerçeklerdir. Yakın dönemlerde şüphesiz daha da çok şehitlerimiz olacaktır. Biz onları böyle bir kuvvete dönüştürdükçe hemen belirtelim ki, kitlelerimiz bu olaya daha fazla katılacaklardır ve biz de göreceğiz ki, bunlar bazılarında, hatta bazı dönemlerde hepimizde çokça görüldüğü gibi, bizi zorlama etkenleri yerine, güçlendirme etkenleri haline geleceklerdir. İşte bu son şehitlerimizi anarken Onları bizi güçlendirme etkenleri haline getirmek gerektiği sonucuna vardık. Son şehitlerimizin hem gözüpek savaşımları, hem de en ufak bir teslimiyet belirtisi gösterilmeden büyük bir kahramanlığa yaraşır bir direnmeleri sözkonusudur. Ve hatta bazılarının yaralı haldeyken, bu halleriyle bile, teslim olmamak için bizzat son kurşunları kendileri kendilerinin yaşamını ölümsüz kılmakta kullanmalarında, PKK'nin direnişçi ruhunun geliştiği düzeyin en sağlam, görkemli bir kanıtını da görmek gerekir. Bunlar her zamankinden daha fazla özgürlüğü nasıl kazanmamız gerektiğinin en çarpıcı örnekleridir de. Bu örnekleri ancak bu biçimde anlar ve bu biçimde sürekli bunlara bağlı olursak, belli ki, en anlamlı bir karşılığı da bu anlara vermiş olacağız.

Şehitlik, bizim için de iki adım ötede ulaşacağımız bir gerçeklik olabilir. Uzun bir dönem sonra da de olabilir. Ama hepsinin de anlamı böyledir. Biz burada artık kendi yetersizliklerimizi, basitliklerimizi görüp boyun eğecek, gözyaşı dökecek ve böylece kendimize kötülük yapacak yerde, büyük değerlerimizi, yani şehitlerimizi böyle görmek zorundayız. Bunlar, savaş çağrılarıdır, gerçeklerin ta kendileridir. Yine herkesin katılması ve ulaşması gereken gerçek değerlerdir.

İşte, bütün şehitlerimizi ve özellikle de bu son yıl şehitlerimizi değerlendirirken, içinde bulunduğumuz düşünce ve uygulama durumumuz budur. Bu, şehitlerimizin sonuç raporu dur da. Ve bu raporun önemli bir bölümü de geleceğe ilişkin görevlerdir. Biz bu görevleri, bazı tekrarlar da bulunsa uzun konuşmalar halinde burada koymaya çalıştık. Bu konuşmalarla şehitlerimizin anısına, özel olarak da son yıl şehitlerimizin anılarına bağlılığın bir gereği olarak toplu bir değerlendirmeyi yaptık. Tabii, bu şehitlerimizin en yakın yol arkadaşlarının başında sizler gelmektesiniz. Onları bizim böyle anmamız şüphesiz bağlılık gücümüzü, mücadele gücümüzü ve önümüzdeki görevlere doğru yürümemizi keskin kılmaktadır.

İleriye yönelik çözümlemelerin gereklerini yerine getirmek, başta bu parti topluluğumuz için olmak üzere, bütün Partimiz için bir katkı, bir destektir. Yine bu, hepimiz için gerçekten hiçbir emirle izah edilemeyecek kadar yerine getirilmesi gereken, sadece büyümeyi ve güçlenmeyi sağlayacak olan, üstün bir sorumlulukla, yaratıcı bir çalışmayı mümkün kılar. Bunlar anlaşılması gereken görevlerimizdir. Bu görevleri gerçekleştirmek için Partimizin 10. yılını, ve bu 10. yıla kadarki tüm şehitleriyle birlikte etkilemek ve yaşatmak için, bundan daha anlamlı bir karşılık vermek mümkün değildir. Bundan sonrası için de bunları geliştirmiş mücadelelerimizde yaratarak her zaman vermiş olduğumuz sözün yine her zamankinden daha fazla bir gelişmeyle karşılığını vererek yerine getireceğiz. Şehitlerimizin anıları karşısında görevlerimize bu biçimde sahip çıkma ve gerçekleştirme bizi rahatlatıyor. Açık ki, bunu önümüzdeki dönemde daha da yaygınca yerine getirerek hepimiz aynı zamanda kendimize karşı olan saygınlığımızı da ifade etmiş olacağız. Yine, bu özelliğimizi her zamankinden daha fazla bize lazım olan bu dayanaklarımızın önümüze koyduğu önemli görevlerimizi mutlaka başarmamızla kanıtlayacağız. Bunun dışında bir kanıtlamayı hiçbir bahaneyle kabul etmemeliyiz. Gerilla ordumuzu yetkince yarattığımızda, onun sürekli yoğun savaşımını gerçekleştirdiğimizde, halkımızın siyasal cephesini küçümsenmeyecek oranda inşa ettiğimizde görevler gerçekleştirilmiştir diyebiliriz. Yine, böylelikle anılara da bağlı kalınmıştır denilebilir. Bunun sahipleri de ister şehit olsunlar, ister kalsınlar, Partimizin gerçek yaşam değerleridir diyeceğiz. Bunun dışında da Partimize hiçbir biçimde sahiplik edilemeyeceğini söyleyeceğiz. Ve hiç kimsenin de başka türlü yaklaşıp değerlerimizle oynama kudretinde olamayacağını tekrar belirtiyoruz. Eğer bunlar böyleyse, o halde, yaptığımız bütün işler, döktüğümüz bütün kanın anlamı doğru tanımlanmıştır, doğru kavranılıp doğru yerine getirilmiştir diyebiliriz.

Tüm Partimize hakim olan değerler bunlardır. Biz de kendi payımıza bu değerlerin böyle anlam bulması için herşeyi yaptık ve bundan sonra da bütün gücümüzle yapacağımız kesindir. Bütün yoldaşlar başka bir biçimde buna yaklaşmamalı, eğer yaklaşımlarında bize güç katmak istiyorlarsa bu biçimde yaklaşmalı, bu konuda asla kendilerini yanıltmamalı, bizi de yanıltmak isteme durumuna girmemelidirler. Çünkü bu konuda büyük bir tecrübeye dayanarak, bu temelde mevcut gerçeklerimizi her şeyiyle buna bağlayacak kadar bir keskinliğe ve uygulama gücüne ulaşmış durumdayız. Bugün Parti Önderliği bunu yürütebilecek konumdadır ve bunu da tüm yönleriyle doğru kavrama ve uygulama biçiminde sunmaktadır. İçinde bulunulan düzey ne olursa olsun, bunun şart olduğunu ortaya koyuyoruz. Bunun dışındaki bir katılımın gerçekçi olamayacağını da vurguluyoruz. Mücadeleyi her zamankinden daha büyük bir dönüşüm gücü halinde tutmayı sağlayacağını belirtiyoruz. Tabii ki, hepimize düşen de bunu halkımızı doğru başarmaktır. Bu doğru başarmayı hiçbir bahaneyle, yanılgılı-eksik yaklaşımla savsaklamamamızın önemini ve böylesi tutumlar içine girildiğinde bütün emeklerimizin anlamsızlaşacağını tekrar vurgulamaktayız.

O halde, hepimize yapılan çağrıya iyi katılalım. Bu çağrının gereklerini yerine getirmek bakımından en güçlü bir kararlılık dönemindeyiz. Ve bu görevlerimizi başaracağımıza da kesinlikle inanıyoruz. Hiçbir gücün bizi bu yoldan alıkoyamayacağı son derece açık bir gerçektir.

Partimizin 10. yıla girişini kutladığımız bir dönemde 1987 yılı şehitlerimizin anıları temelinde geliştirdiğimiz bu değerlendirmenin de, bize yaptığı çağrının kendisi budur. O halde bir kez daha vurgulayalım: **Şehitlerimizin anılarına Partimizin 10. yılında gereken anlamı güçlü bir şekilde kazandıralım ve bu anıların bize yüklediği görevleri büyük bir başarı ile yerine getirelim!**

Haydar KARASUNGUR Yoldaşın Anısı Halk Savaşını Kökleştirmek İçin Bir Çağrıdır

Bingöl'ün Genç ilçesinin dağlık kesiminde Ağustos 1987'de sömürgeci düşman kuvvetleriyle ARGK'ye bağlı bir kurtuluş birliğimiz arasında meydana gelen çarpışmada, PKK Merkez Komitesi üyesi büyük komutan Haydar KARASUNGUR yoldaş görkemli bir direniş örneği sergileyerek şehit düştü. Bu çatışma esnasında Partimiz, değerli bir üyesini daha yitirdi: Diyarbakır zindanlarından çıkar çıkmaz, insanlık dışı zulüm ve işkence koşullarında bitkin düşmüş vücuduna bakmaksızın silahlı mücadele alanlarına koşan ve biriktirip yoğunlaştırdığı kinini düşmanın üzerine boşaltmak için çırpınan Halim (Orhan ELELCİ) yoldaş, bu çatışma sırasında Partimizin verdiği ikinci şehidimiz oldu.

Savaş basit bir olay ya da kolay yürütülen bir mücadele biçimi değildir. Kürdistan'da devrimci savaşı geliştirip kökleştirmek ve zafer doğrultusunda ilerletmek son derece zor gerçekleşebilen bir olaydır. Toplumun içine düşürüldüğü eylemsizlik durumu ve sömürgeciliğin yüzyıllar süren egemenliğinin yarattığı tahribatlar, savaşın geliştirilmesi üzerinde doğrudan etkide bulunmaktadır. Bütün bunlar savaşa önderlik eden güçlerin komuta yeteneklerini sürekli yetkinleştirmelerini şart koşmakta, savaşta büyük komutanların ortaya çıkmasını zorunlu kılmaktadır. Öte yandan sömürge ülkelerde yabancı egemenliğe karşı savaşmaya karar verilirken, savaşa sürülecek emre hazır durumda bulunan bir ordu örgütlenmesi yoktur. Bu bir yana, toplumdaki en ilkel örgütlenme biçimleri bile zorla dağıtılmış, örgütsüz bir ortamda toplum tam bir kaos içine sürüklenmiştir. Dolayısıyla toplumun yeniden örgütlendirilmesine girişilirken işe sıfırdan başlanmakta, bu olanaksızlıklar ve örgütsüzlük ortamında sömürgeciliğin dev ordularını dize getiren halk kurtuluş orduları yaratılmaktadır.

Savaşa yeni başlayan sömürge ülkelerde savaşa komuta edecek güçlerin eğitileceği kurmay okulları yoktur. Devrimci savaş sanatında uzmanlaşmak ancak savaşmakla mümkün olmaktadır. Gerçek komutanlar ve büyük halk önderlerinin yetiştikleri okullar pratik mücadele alanlarıdır. Örgütlenme ve eylem alanı sanıldığından da büyük bir üretkenlikle dev yetenekler ortaya çıkarma özelliğine sahiptir. Halkın bütün bastırılmış ve zincire vurulmuş yetenekleri eylem alanında ve bizzat eylemin kendisiyle zincirlerini kırmakta, harikalar yaratacak büyük savaş kapasitesini dışa vurmaktadır. Örgütlenme ve eylem alanı özgürlüğün pratikte gerçeklik kazanması alanlarıdır. Başka ülkelerin devrimci mücadele pratiği bir yana, Kürdistan'da on yıllık silahlı mücadele pratiğimizin kendisi bunun somut kanıtı durumundadır. Büyük komutanlar ve eşsiz halk önderleri olan Salih KANDAL, Cuma TAK, Mehmet KARASUNGUR, Delil DOĞAN, Mahsum KORKMAZ ve Mustafa YÖNDEM gibi yoldaşlarımız doğrudan sıcak mücadele pratiğimiz içinde doğup gelişmiş, halkımızın savaşmaya ve kazanmaya azimli olduğunu kanıtlayan dev kişiliklerdir. İşte sıcak savaş alanlarının yarattığı bu ölümsüz kişiliklerden bir de Haydar KARASUNGUR yoldaştır.

Toplumun yeni bir dönüşümün ağır sancılarını yaşadığı koşullarda yücelmek, anın tarihsel emri ve karşı konulamaz bir zorunluluk olarak karşımıza çıkmaktadır. Yeninin doğuşuna önderlik edecek güçlerin ortaya çıkışı bizzat bu koşullar tarafından hazırlanır. Dönemin niteliğini kavrayan güçler, çözüm bekleyen sorunlara doğru karşılık verdikleri oranda hızla büyüme olanaklarına kavuşurlar. Oysa ortalama tip, toplumun sancılarını giderme yeteneğine sahip değildir. Böylesi anlar kişiden kahramanlık göstermesini isteyen ve dolayısıyla büyüme ve yücelmede hiçbir sınır tanımayan bir nitelik taşır. Zorunluluk kendisini bu biçimde ortaya koyunca, vasat tip gelişmelere öncülük yapmak bir yana, toplumun birikip patlama noktasına gelmiş ağır tarihsel ve güncel sorunları altında ezilir. Bu nedenle toplumda kölelik zincirlerinin kırılmasına öncelikle kişilikte yer etmiş, görünmeyen zincirlerin kırılması ile işe başlanmalıdır. Yeniye koşar adım yürünürken, kişiyi düzene bağlayan bağlar tamamen koparılmaz ve eski toplumla kişi arasındaki bütün köprüler uçurulmazsa, eski daima geriye çeker ve eskiye uzanan köprülerden geriye dönmek potansiyel bir olasılık olarak her zaman varlığını korur.

Kendisini her şeyiyle yeninin gerçekleştirilmesine adamış olan birey, kendisini yeninin zafer kazanacağına inandırmıştır. Ancak bu inanç, soyut bir inanç değildir. Tersine eskinin yıkılmasının ve yeninin yaratılmasının zorunluluğuna ve bu eylemi başaracak güçlerin toplumda mevcut olduğuna duyulan bir inançtır. O bilir ki, eski yıkılacaktır; bu kesindir. Çünkü eski olan miyadını doldurmuştur, insanlığın gelişimine yapabileceği en küçük bir katkı yoktur. O, ancak zor kullarak ayakta durabilmektedir. Zayıf da olsa, yeni olan, yaşamı temsil etmektedir. Yaşamı yeniden üretmek ve toplumun varlığını yeni temellerde dönüşümü gerçekleştirerek sürdürmek onun tarihsel eyleminin özü olacaktır. Ne var ki, eski kendiliğinden yıkılamaz, onu yıkacak olan şey bilinçli insanın eylemidir. Bu noktada birey kendisini sonsuz bir fethetme ruhu ile dolduracaktır. Geleceği fethetme ruhu taşınmadan devrim gerçekleştirilemez. Öncü böyle bir ruha ve bu ruhla dolu kadrolara sahip olmadan geleceği kazanamaz. Bir yandan denize girmeye karar veren, öbür yandan azgın dalgaların kendisini okyanuslara sürüklemesinden korkan kişi devrimci olamaz. Eski ile köprüleri tamamıyla uçurmayan kişi kendisini zafer kazanmaya inandıramamıştır. Bunun için o, fetihçi bir ruhtan yoksundur. Kürdistan'da sıfır düzeyindeki olanaklardan asla küçümsenmeyecek gelişmeler ortaya çıkaran ruh, işte bu büyük devrimcilerde ifadesini bulan o engin fetihçi ruhtur.

Haydar KARASUNGUR yoldaş, bu fetihçi ruhun en seçkin örneklerinden birini temsil eden ve sergileyen yiğit bir dava adamıydı. Engin vatanseverliği, bilimsel sosyalizme olan inancı ve PKK'ye sonsuz bağlılığı, O'ndaki fetihçi ruhu geliştiren başlıca etkenlerdi. O, 1983-1985 yılları arasında yurtdışında faaliyet yürüttüğü dönemde, sonsuz bir hırsla ve bir an önce anavatan topraklarına yeniden dönmenin sancılarını yaşadı. Yurtdışı yaşamının kendisine özgü koşulları ve o yıllarda tasfiyeci sol'un Avrupa zemininde içine düştüğü sefil durum, direniş hamlemize yönelen düşmanca saldırılar ve 15 Ağustos Devrimci Atılımının çekici etkisi, O'na yaşadığı bu yılları bir bakıma azap ve özlem yılları haline getirdi. Kimi zaman bu yönlü tepkilerini dışa vurmaktan çekinmedi.

Partimizin direniş ruhunu kendi kişiliğinde sembolleştiren Haydar yoldaş, 1956 yılında Bingöl'ün Kiğı ilçesine bağlı Darebi (Sütlüce) köyünde dünyaya geldi. İlkokulu aynı köyde okudu. Ortaokul ve lise öğrenimini Bingöl'de tamamladı ve daha sonra aynı şehirde Eğitim Enstitüsü'ne girdi. 1978 yılında bu okuldan mezun oldu ve sekiz ay kadar öğretmenlik yaptı. Öğretmenlik yaptığı bu kısa süre içinde, küçücük beyinlere kemalist kültürü şırınga etmek yerine, sömürgeci kültür politikasını işlemez kılmaya çalıştı. Öğrencilerine ulusal kurtuluşçu kültürü aşılamak için yoğun çaba harcadı. Kürdistan gerçekliğini kavratma temelinde bir eğitim yürüterek, okulun işlevini devrimci amaçlar doğrultusunda kullandı.

Haydar yoldaş, 1975 yılından itibaren genelde belli bir yükselme eğilimi gösteren devrimci mücadeleye sempati duydu. Genel devrimcilik dönemi olarak adlandırılabilecek bu yıllarda bile aktif bir eylemlilik içinde oldu. Sömürgecilerin Kürdistan gerçekliğine karşı bir tehdit unsuru olarak örgütlendirmeye çalıştığı sivil faşist çetelere karşı kararlı bir mücadele yürüttü. Kürdistan Devrimcileri adıyla hareket eden PKK hareketinin ilk öncülerinin ideolojik mücadeleyi yükselttikleri 1977 yılında Parti hareketimizle ilişki kurdu. Daha önceleri Hareketimizle ilişki halinde bulunan ağabeyi ve dava arkadaşı Mehmet KARASUNGUR yoldaşla birlikte devrimci çalışmalarını hızlandırdı.

Haydar yoldaş, Parti hareketimizle ilişki kurduktan sonra, Bingöl merkezinde bir yandan devrimci çalışmalarını yürütürken, diğer yandan öğrenimini tamamladı. Bu yıllarda Bingöl alanında çeşitli küçük-burjuva ve ilkel milliyetçi Kürt grupları da faaliyette bulunmakta ve PKK hareketinin gelişimini engellemeye çalışmaktaydı. Haydar yoldaş, "ÖY", "Rızgari" ve "KUK" gibi reformist-işbirlikçi oluşumlara karşı yoğun bir ideolojik mücadele yürüttü. Bunların sahte milliyetçi ve işbirlikçi niteliklerini kitlelerin gözleri önüne serdi. Özellikle gençlik kitlesinin yoğun bir biçimde ulusal kurtuluşçu saflarda toplanmasına önderlik etti. O'nun bu faaliyetleri sonucunda öteki işbirlikçi-milliyetçi oluşumların çevresi bazı aşiret reisi, ağa ve eşraf takımının çocuklarıyla sınırlı kaldı. O, ideolojik mücadeleyi, sivil faşist çetelere karşı geliştirilen silahlı mücadele ile bütünleştirdi. Sivil faşist odakların dağıtılmasını hedefleyen eylemleri örgütledi ve bizzat bu eylemlerin içinde yer aldı. Bütün bu çalışmalarının yanısıra TÖB-DER gibi çeşitli kitlesel örgütlerin devrimci mücadelenin hizmetinde kullanılan alanlara dönüştürülmesi için yoğun bir uğraş verdi. Bu çalışmaların sonucunda 1978 yılından başlayarak Bingöl TÖB-DER çalışmaları denetim altına alındı.

Haydar KARASUNGUR ve Mehmet GÜLER (Sinan) yoldaşlar askeri eğitim esnasında - 1983

1978'lerde Kürdistan'ın öbür alanlarında olduğu gibi Bingöl'de de Parti hareketimiz yoğun bir kitlesel gelişme kaydetti. Bingöl'ün çeşitli mahalleleri ve semtleri devrimcilerin kontrolü altına girdi. Devrimci gelişme beraberinde polis ve sivil faşist çetelerin ortaklaşa giriştikleri düşman saldırılarını da tırmandırdı. Haydar yoldaş, polisin mahallelere karşı giriştiği operasyonlara ve faşistlerle ortaklaşa yönelttiği saldırılara kitlelerin örgütlü direnişi ile karşılık verdi. Kitleler arasında yürüttüğü devrimci çalışma sonucunda, düşman saldırıları ve operasyonlarına karşı kitlesel bir direniş hareketinin ortaya çıkmasına öncülük etti. Böylelikle düşmanın tezgahladığı birçok komplo, kitlelerin yükselen eylemliliği ile boşa çıkarıldı.

Partimizin kuruluşunun resmen ilanı ardından devrimci çalışmalarımız daha da yoğunlaştı. Böyle bir ortamda Haydar yoldaş, öğretmenliği bırakarak kendisini her şeyiyle devrimci faaliyetlerin geliştirilmesine verdi. O'nun kararlı ve sonuç alıcı çalışması kısa sürede sömürgeciliğin dikkatlerini üzerine çekti ve kendisini düşman polisinin boy hedefi haline getirdi. 1979 yılında polis tarafından ele geçirilerek tutuklandı. Elazığ'da gözaltında bulunduğu süre içinde düşmanın korkunç işkencelerine maruz kaldı. O, düşmanın işkenceleri karşısında sonraları dillere destan olacak görkemli bir devrimci direniş sergiledi. Bu direnişini çıkarıldığı sömürgeci mahkemelerde de sürdürdü. Bir müddet Elazığ cezaevinde tutuklu kalan Haydar yoldaş, düşmanın kendisinden hiçbir şey alamaması sonucunda serbest bırakıldı. Cezaevinden salındığında yapılan işkencelerden dolayı ağır bir rahatsızlık geçiren Haydar yoldaş, bir müddet tedavi gördü. Ardından şehir çalışmalarını bir kenara bırakarak kırsal alanda devrimci çalışmalara başladı.

1980 yılından, yurtdışına çıktığı 1983 yılına kadar Haydar yoldaş Bingöl, Karlıova, Genç, Muş ve Varto alanlarında faaliyetlerde bulundu. Bu yıllarda 12 Eylül faşizminin dizginsiz saldırılarına karşı kahramanca direndi. 1981 yılından itibaren Parti ile ilişkileri kesilmesine rağmen, O, Parti politikasını uygulamaktan bir adım bile geri atmadı. Birlikte çalıştığı dava arkadaşlarına ve yurtsever halk kitlelerine dayanarak devrimci faaliyetlerini sürdürdü. Emekçi halk kitlelerinin umut ve özlemlerini diri tuttu ve devrimci direnişin kesintiye uğramasına izin vermedi. Faşist sömürgecilerin baskılarını doruk noktasına ulaştırdıkları ve Partinin kadro ve savaşçı potansiyelinin ağırlıklı bölümünü yurtdışına çıkardığı bir dönemde, O, Parti değerlerini düşman saldırıları karşısında korumasını bildi. Böyle bir ilişkisizlik koşullarında bile, devrimci militanın görevlerini bilincinde canlı tutarak, endişesiz ve gözü arkada olmayan yüksek bir devrimcilik örneği sergiledi. Partiye olan güven ve bağlılığını her şeyin üzerinde tuttu. 1983 yılında Partinin kendisiyle yeniden ilişkiye geçmesi üzerine, Partinin istemine uyarak bir grup arkadaşıyla birlikte yurtdışına çıktı.

Haydar yoldaş, geldiği Ortadoğu alanında bir müddet siyasi ve

askeri eğitim gördü. Partinin yurtdışında direnişi ülke zemininde yeniden yükseltmek amacıyla yaptığı hazırlıkları gördüğünde ve bu çalışmaların ülkeye taşınılmaya başlandığını farkettiğinde derin bir sevinç ve mutluluk duydu. Kendisi yeniden Kürdistan'a dönme isteminde diretmesine rağmen, bir müddet yurtdışında devrimci çalışmalara katılmak üzere Avrupa'ya gönderildi. 1984 yılının sonlarına kadar bu alanda kaldı. Bundan sonra tekrar Ortadoğu alanına döndü. Bir süre için Parti Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın yanında kaldı. O'nun yakın ilgisi ve denetimi altında devrimci eğitimini daha da geliştirdi. 1985 yılında ülkedeki devrimci savaşa katılmak üzere Doğu Kürdistan'a gitti. Burada kitleler içinde çalıştı. Sorumlu düzeyde, alanda yürütülen Parti çalışmalarına katıldı.

Haydar yoldaş, 1986 yılı baharında içerisinde Halim (Orhan ELELÇİ), Hesinger (Zülfü YILDIZ), Şerif ve Sadun (Mehmet AKGÜN) gibi ulusal kurtuluş savaşımızda şehit düşmüş halk kahramanlarının da bulunduğu bir grup yoldaşıyla birlikte Kuzey-Batı Kürdistan'a girdi. Komutası altında bulunan kurtuluş birliğimiz içindeki bir grup yoldaşıyla, silahlı kurtuluş mücadelesinin geliştirilmesine önderlik etmek üzere Diyarbakır-Bingöl alanına geçti. Burada önceden faaliyet gösteren birliğimizle gücünü birleştirerek geniş bir alan üzerinde devrimci harekatlara girişti. Genç'ten Maden'e ve Palu'dan Kulp ilçesine kadar uzanan geniş bir alanda düşmanı çılgına çeviren bir silahlı direniş geliştirdi. 1986 yılında Bingöl-Diyarbakır alanı en yoğun eylemliliğe tanık olan ve önemli kazanımlar ortaya çıkaran bir alan oldu. Düşmanın ekonomik kuruluşlarından sömürgeci eğitim kurumlarına, askeri karakollarından şehir merkezlerindeki polis hedeflerine kadar, düşmanın canalıcı birçok merkezine silahlı gerilla saldırıları yöneltti. Faşist-sömürgeci düşmanın büyük umutlar bağlayıp geliştirmek için yoğun çaba harcadığı "köy koruculuğu" sistemine ağır darbeler indirdi. Düşmanın oyunlarını önemli ölçüde boşa çıkardı.

1986 yılında gerçekleşen PKK 3. Kongresi, militan kişiliğindeki istikrarlı ve yüksek bir seyrini ve devrimci pratikteki başarılı çalışmasını gözönüne alarak, Haydar KARASUNGUR yoldaşı Merkez Komitesi üyeliği ile onurlandırdı. Böylelikle Haydar yoldaş, fiilen Kongre'ye katılma olanağı bulamadığı halde, örnek militan kişiliği ve bu kişiliğin eseri olan sonuç alıcı devrimci pratiği ile Partimizin en üst organına seçilmeye hak kazandı. Bazı olanaksızlıklar ve zamanında bağlantı kurma konusundaki zorluklar nedeniyle, O, Parti merkez organına seçildiğini duymasa da, kişiliğinin temel bir özelliği haline gelen yüksek devrimci sorumlulukla pratikte bir merkez üyesi gibi çalıştı. Bu temelde Bingöl-Diyarbakır alanındaki devrimci eylemlilik, 1987 yılında çok daha gelişkin boyutlara ulaştı.

Faşist-sömürgeci TC, Kürdistan'da kendi egemenlik sisteminin iflasıyla eşanlamlı olan ve yükselen devrimci savaşın sonucu olarak ortaya çıkan " genel valilik", "özel kolordu" vb. gibi yeni uygulamalara yöneldiğinde, bu yönelimlerini gerçekleştirmek üzere Bingöl-Diyarbakır alanını pilot bölge olarak seçti. Sömürge valiliği gibi can simidi olarak bakılan ve kamuoyuna bu biçimde yansıtılmaya çalışılan bir oluşumun yanıbaşında, devrimci savaşın süreklilik kazanmasının siyasal sonuçlarını göze alamayan TC, bu bölgeye büyük askeri birlikler yığdı. Askeri kuvvetlerini sürekli hareket halinde tutarak, kurtuluş birliklerine karşı ardı arkası kesilmeyen operasyonlara girişti. Bu operasyonlara katılan sömürge valisi, özel ve 7'nci Kolordu Komutanları gibi en üst rütbeli sivil ve askeri TC yetkilileri, operasyonları ve askeri harekatları doğrudan yönettiler. Bununla da yetinilmedi ve her türlü yönteme başvurularak "köy koruculuğu" sistemi ayakta tutulup geliştirilmeye çalışıldı. Bütün bu yoğun saldırılar ortamında, Haydar KARASUNGUR yoldaşın komutası altındaki kurtuluş kuvvetlerimiz düşmanın kuşatma çemberini yararak yoğun eylemlilik durumunu devam ettirdiler.

Haydar yoldaş, ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferine yaşamını katık edip şehit düşerken, geride her zaman komutası altında yürünmesi gereken bir manevi önderlik ve üzerinde daha kapsamlı zaferlerin elde edileceği bir direniş pratiği bıraktı. O, engin yurtseverliği, Partinin devrimci çizgisini hayata geçirmede sarsılmaz kararlılığı, düşmanın gelişmenin önüne çıkarmaya çalıştığı hiçbir engelin devrimci savaşı durdurmaya yetmeyeceğini kanıtlayan yırtıcı ve sonuç alıcı devrimci saldırı ruhu, kendisini her şeyiyle zafer yolunda ilerlemeye adayan sınır tanımaz fedakarlığı, kısacası üstün komutan yetenekleri ile her zaman ve her koşul altında örnek alınması gereken yüce meziyetlerin komple bir örneği oldu. O'nun bu üstün meziyetleri emekçi halkımızın faşist sömürgeciliğe karşı devrimci savaşa katılmasını sağlayan bir çekim merkezi olacak, ölümsüz devrimci ruhu geride kalan yoldaşları için halk savaşını kökleştirmeye ve bağımsız Kürdistan yolunda emin adımlarla ilerleyerek zafer kazanmaya davet eden bir çağrı anlamına gelecektir.

Kendi çözümünü dayatarak tarihin gündemine giren haklı bir davayı, köhnemiş ve miyadını doldurmuş bir gericiliğin gündemden kaldırması olanaksızdır. Ancak böyle bir davanın çözüme ulaştırılması, Haydar KARASUNGUR yoldaşın örneğinde kendisini ortaya koyan büyük devrimci şahsiyetler ve halk önderlerinin bu davaya layıkıyla sahiplik yapmalarına bağlıdır. Böylesi şahsiyetler ortaya çıktığı zaman bu haklı davanın zaferi güvence altına alınmış demektir. Halk önderlerinin haklı davanın zaferi uğruna geliştirilen devrimci savaşta toprağa düşmesi hiç kuşkusuz büyük bir kayıptır. Ancak Onların şehadetleri aynı zamanda yerlerini yüzlercesinin almasını sağlayacak bire bin veren bereketli tohumdur. Haydar yoldaşın şahadeti de halk önderlerinin doğmasına olanak sağlayan böylesi bir bereketli tohum olacak, O'nun ölümsüz anısı faşist sömürgeciliğe karşı genişleyen savaş cephelerinde yükselen silah seslerinde yaşayacaktır.

Haydar yoldaşın anısı, bağımsız Kürdistan yolunda ilerleyen ulusal kurtuluş mücadelemizde yolumuzu aydınlatan sürekli bir meşaledir.

Harun ARAS (Şerif) Karayazı

Şerif yoldaş, PKK önderliğindeki bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine 1976-77 yıllarında, daha öğretmen lisesinde okurken Dersim'de katıldı. Bu yıllarda Cuma TAK, Mehmet SEVGAT, Seyfettin ZOĞURLU yoldaşların oluşturduğu devrimci grup içinde yeraldı.

1978-80 döneminde Karayazı, Varto gibi alanlardaki devrimci mücadele içinde yer alan Şerif yoldaş, 1980 yılında Partinin istemi üzerine Doğu Kürdistan'a gitti. 1980-82 yıllarında Mehmet KARASUNGUR ve Hamit AVCI yoldaşlarla birlikte Doğu ve Güney Kürdistan'da parti çalışmalarını yürüttü, bu alandaki halkımız içinde çalıştı ve kendisinin siyasi ve askeri eğitimini geliştirdi.

Şerif yoldaş, 1983 yılında ülkeye ilk çıkan silahlı birlikler içinde yeraldı. Bir grup yoldaşıyla birlikte Ağrı alanında çalıştı. 1984-85 yıllarında Şemdinli, Yüksekova, Çukurca alanında faaliyet yürüten **21 Mart Propaganda Takımı** içinde devrimci savaş yürüttü. 15 Ağustos Şemdinli eylemini gerçekleştiren birlik içinde yeraldı ve bu dönemde çeşitli sorumlu görevler üstlenerek çok sayıda devrimci silahlı eyleme katıldı.

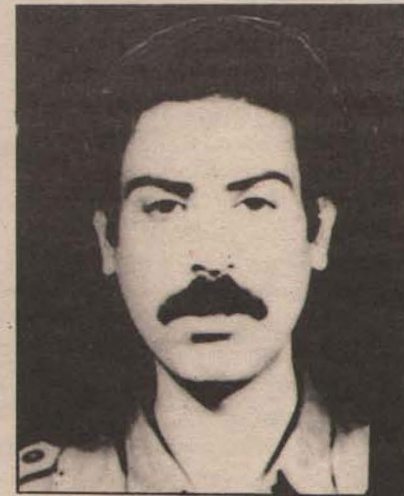
1986 baharında Bingöl-Diyarbakır alanına çıkan Haydar KARASUNGUR yoldaş komutasındaki birlik içinde yeraldı ve bir grup yoldaşıyla birlikte yıl sonunda tekrar Hakkari alanına döndü. 1987 yılında Partimizin III. Kongre kararlarını bu alanda hayata geçirme ve büyük özgürlük atılımını geliştirme mücadelesine Hakkari bölgesinde katıldı. Kongre kararlarının hayata geçirilmesinin öncü militanları ve ARGK'nin komutanları arasında yer aldı. Bu alanda yürütülen kahramanca savaş içinde şehit düştü.

Şerif yoldaş, bilinçli yaşamının on yıl gibi büyük bölümünü Parti ve ulusal kurtuluş mücadelesine vererek bu uğurda en yüce mertebeye ulaştı. O, PKK'nin yarattığı militan kişiliği sürekli özümseyerek her türlü düşmana karşı yürüttüğü kararlı ve ödünsüz mücadelesinde başarıyla temsil etti. Her zaman birlikte bulunduğu yoldaşları için büyük bir kararlılık, coşku, disiplin, güven ve azim kaynağı oldu; kendisiyle birlikte yoldaşlarını da sürekli eğitmeye ve mücadeleye sevketmeye çalıştı. O, on yıl boyunca sürdürdüğü devrimci yaşamı ve mücadelesi içinde üstlendiği çok çeşitli Parti görevlerini başarıyla yerine getirerek, sürekli büyüyen ve genişleyen bir devrimci çalışma yürüterek, ülkeye, halka ve Partiye bağlılığın eşsiz bir temsilciliğini sunarak örnek alınacak devrimci kişiliğini partiye ve yoldaşlarına bıraktı.

Şerif yoldaş, devrimci savaşı ideolojiden silaha kadar her biçimle yürüttü. **Bağımsız Kürdistan Yolunda** adlı kitapta yeralan **Şemdinli'de Bayram** yazısında, bu büyük atılımı şöyle ifade etti:

"Ve çok geçmeden ŞEMDİNLİ, HRK savaşçılarının denetimi altındaydı. Şemdinlililer bir saat da olsa özgürlüğün tadını tatmışlardı. Faşist güçlerin olduğu tüm noktalar etkisizleştirilmiş, Kürdistan'da yeni bir tarih başlamıştı. Şanlı 15 Ağustos gecesi, Kürdistan'da yeni bir dönem halka müjdeleniyordu. Artık Şemdinli halkı kendi kurtuluş birliklerine, 'Biz ne yapalım' diyordu. Ve yaşadığı topraklar üzerinde hep o saatleri yaşamak, yüzyılların esaret zincirlerini kırmak, egemenleri söküp atmak istiyordu. Kendi kurtuluş birlikleri düşmanı çepeçevre sarmış, altıyüzün üzerinde olan düşman askerlerine tek bir mermi bile sıktırmamıştı. O güne kadar suçsuz-günahsız olan, katledilen insanlarımız intikamını alıyor, özgür ve insanca yaşamanın yolunu açıyordu. Başka hiçbir seçenek yoktu. Özgürlük ve bağımsızlık yolu, geri dönülmeyecek kadar şerefli bir yoldu.

"... Yol boyunca bayram havası yaşanıyordu. Ruhlarımız, sevinçten adeta bambaşka olmuştu... Tarihi eylemin başarılı bir biçimde gerçekleştirilmesi hepimize yepyeni enerji vermişti..."

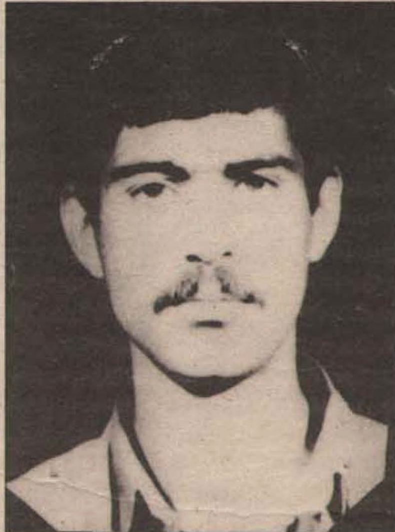
Orhan ELELÇİ (Halim) Bingöl

Orhan ELELÇİ yoldaş, PKK önderliğindeki bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine 1979 yılında katıldı. 1980-82 döneminde, 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı Diyarbakır'da devrimci çalışma yürütürken tutuklandı. Diyarbakır zindanında sürdürülen büyük direnişin sağlam bir militanı oldu. 15 Ağustos atılımının hemen sonrasında özgür mücadele ortamına kavuşunca Partiyle derhal ilişki kurarak siyasi ve askeri eğitime katıldı. 1986 baharında Bingöl-Diyarbakır alanına çıkan Hüseyin yoldaş komutasındaki birliğin içinde yer aldı. Yiğitçe yürüttüğü devrimci savaş içinde, Ağustos 1987'de Hüseyin yoldaşla birlikte direnerek şehit düştü.

Nafiye ÖZ (Fatma) Dersim-Çukur Köyü

1 Haziran 1987 akşamı Haydar KURU yoldaşla birlikte Kığı'nın Amarıç Köyünde ajan-milis çeteler tarafından tezgehlanan bir komplo sonucu şehit düştü. Anısı bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizde ve halkımızın kalbinde sürekli yaşayacaktır.

Zülfü YILDIZ (Hesinger) Diyarbakır

PKK önderliğindeki bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine 1979 yılında katılan ve 1982-84 yılları arasında Diyarbakır zindan direnişinin yiğit militanlarından olan Hesinger yoldaş, 5 Nisan 1987'de Dicle-Rutan Köyü direnişinde kahramanca savaşarak şehit düştü.

Celal KAHRAMAN (Ahmet) Palu

Yoksul bir köylü ailesinden olan Celal yoldaş, küçük yaştan itibaren bir emekçi olarak sürekli dışarda çalışmak zorunda kaldı. Türkiye'nin çeşitli şehirlerinde çalıştı ve bu amaçla Libya'ya gitti. Çevresinde hep dürüstlüğü, gözüpekliği ve ataklığı ile tanındı. Bu özellikleri Libya'da çalışırken katıldığı ulusal kurtuluş mücadelemiz içinde daha da gelişerek büyük meziyetler haline geldi. 1986 yılında Parti Okulu'na alınarak siyasi ve askeri eğitim gördü, Parti III. Kongresi'ne katıldı ve **Mahsum KORKMAZ Akademisi**'nden mezun olarak Özgürlük Yürüyüşünün öncü militanları içinde yeraldı. 1987 baharında Bingöl-Diyarbakır cephesinde savaşa katıldı ve yürüttüğü kahramanca savaş içinde dört yoldaşıyla birlikte direnerek şehit düştü.

Kürdistan yurtseverliğinin ve yiğitliğinin en seçkin temsilcilerinden olan Celal yoldaşın anısı, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin ve devrimci savaşın ölümsüz adı oldu.

Kızgın savaş hattının militanı, Betkar'ın ölümsüz komutanı

PKK-MK Üyesi ve ARGK Yönetici Komutanlarından Mustafa YÖNDEM (Erdal) Yoldaş Türk Sömürgeci-Faşist Birlikleri ile Girdiği Muharebede Şehit Düştü

Mustafa yoldaşı anlatmak için nereden başlamak gerekir? Yaşamı ve mücadelesi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin tarihi bir kesitidir. Hem de bütün yönleriyle, Parti yaşamında, uyumda, Bolşevik disiplinde, militanlıkta, halka bağlılıkta, komutanlıkta, düşmana, teslimiyete aman tanımayan kini ve ataklığında...

Sempatizanlıktan başladı. Hep mücadelenin en ön mevzilerinde oldu. Devrim ustalarının tanımladığı "savaşın ön cephesinin kadrosu" oldu. PKK-MK üyeliğine ve ARGK komutanlığına kadar yükseldi. Dişiyle, tırnağıyla, silahıyla, kiniyle, iradesiyle mücadele etti.

Mustafa yoldaş, onurlu bir mücadelenin militanı oldu.

Mustafa YÖNDEM yoldaşı anlatırken, ilk mücadele alanı olan Antep'ten başlamak gerekir. Pazarcık'ta yoksul ve emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Daha küçük yaşlarda ailesine katkıda bulunmak için çalıştı. İlkokulu bitirdikten sonra, öğrenimine devam etmek için Antep'e gitti.

Burada liseye kadar okudu. Aynı yıllarda Antep'te ulusal kurtuluş mücadelesi büyük bir atılım sağladı. Haki KARER yoldaşın toprağa saçtığı tohumlar kök tutmuş ve filizleri yükselmeye başlamıştı. Haki KARER yoldaş, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde kişiliği, enerjisi ve örgütleme ustalığı ile Antep örgütlenmesine damgasını vurdu.

Bu gelişmelerin sadece Antep'le sınırlı kalmadığını ve bütün Kürdistan'ı da kapsadığını gören sömürgeciler, komplo ve provokasyonlara yöneliler. "Sterka Sor" adlı ajan-provokatör çete örgütlendirilir ve ulusal kurtuluş mücadelemizin önderlerine saldırtılır. Bir komplo sonucu 18 Mayıs 1977'de Haki KARER yoldaş katledilir. Bazı kararsızlar bu katliam karşısında ürker, paniğe kapılırlar. Ama yoldaşları, Haki yoldaşın anısına bağlı kalır ve bunun bir gereği olarak mücadeleyi daha da yükseltirler. Haki yoldaşın intikamını alır ve provokasyonu ezerler.

İşte, Erdal yoldaşın mücadeleye katılımı aynı yıllardadır. Bazı kişilerin ürkmesine rağmen, O, mücadele saflarına atılmaktan çekinmez. Öğrenci gençlik arasında yoğunlaşan ulusal kurtuluş düşüncelerinin aktif bir savunucusu ve taşıyıcısı olur. Düztepe Lisesi okul komitesinde görev alır. Kısa bir sürede öğrenci gençliğin önderi haline gelir.

Mustafa yoldaş, deneysiz ve genç oluşuna rağmen kararını vermiştir. Fazla eğitim de almamıştır. Ancak kurtuluş yolunu tanımıştır. Antep'te faşistlere, sömürgeci polis ve ajanlara, provokasyona karşı inatçı, sarsılmaz, arkadaşları arasında gittikçe sıyrılan bir militanlık sergiler.

İlk günden disiplinli yaşamı, yoldaşlarına bağlılık, geri yaşamın alışkanlıklarından kurtulma, alınan görevi mutlaka yapma ve hata kabul etmez eleştiriciliği ve proleter yaşamını ulusal kurtuluşçu militanlık özellikleri ile birleştirir.

Devrimci saflara katılış, onun yaşamında yeni değişiklikler ortaya çıkarır. Kendisini ulusal kurtuluşun ayrılmaz bir parçası olarak görür. Yazları Antep'te kalır ve devrimci faaliyetlere katılır. Devrimcilik, onun için profesyonel olarak yürütülmesi gereken bir meslektir.

Kısa bir süre sonra da bütünüyle devrimci faaliyetlere katılır. Artık onun için tek bir şey vardır: Kürdistan halkının ulusal kurtuluşu için savaşmak. 1979 yılı, Mustafa yoldaşın daha da geliştiği ve mücadeleye aktif olarak katıldığı bir dönemdir. "Tekoşin" adlı ajan-provokatör çetenin yanısıra, "HK", "DHB" gibi azgın sosyal-şoven çetelerin de saldırılarının yoğunlaştığı bir dönemdir. Mustafa yoldaş bu güruhlara ve faşist çetelere karşı yürütülen mücadelenin en ön saflarında yer aldı. Faşist çetelerin geriletilmesinde ve giderek ezilmesinde önemli bir rol oynadı. Birçok eylemin planlanması ve gerçekleştirilmesinde aktif görev aldı.

Düztepe Çıksorut, Ünaldı gibi semtlerde askeri birim temsilciliği yaptı. 1980 yılında Antep yerel komitesi askeri birim temsilciliğine getirildi. Bu dönemde yoğun eylemliliğin geliştirilmesinde büyük bir rol oynadı. Metin YILMAZ, Mustafa ÖMÜRCAN vd. yoldaşlarla birlikte geliştirdiği bu eylemlilik sonucu, ulusal kurtuluş mücadelemizin Antep'te büyük bir atılım sağlamasında rol oynadı. 1980 yılının sonbaharına kadar Antep'te çalışmaları sürdürdü. Ekim 1980'e kadar Pazarcık alanında kaldı.

Türk burjuvazisi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini durdurmak için 12 Eylül faşist darbesini gerçekleştirdi. Faşist ordunun ilk hedefi PKK oldu. PKK, imha olmamak ve ulusal kurtuluş örgütlenmesini yaşatmak için geri çekilme ve toparlanma taktiğini izledi. Mustafa yoldaş, Lübnan alanına çekilen kadrolar içinde yer aldı.

Geçici olarak ülke terkedilmişti. Yeni bir alana adım atılmıştı. Alanın politik önemine rağmen, politik güçler bu önemden çok uzak bir pratik sergiliyorlardı.

Yerel alanlardan gelen kadrolar hem kitlelerden uzak düşmenin psikolojisini hem de eğitimsizliğin ve yerel koşulların özelliklerini taşıyorlardı.

Türkiye sol güçleri ve Kürdistan küçük-burjuva reformistleri, karşı-devrim yıllarını mültecileşme ve tasfiye olma yönünde kullanıyor, direniş ve devrime bağlılıktan çok uzak bir konum ve sorumsuzluk içinde bulunuyorlardı.

Bu güçler, reformist ve tasfiyeci hedeflerinin önünde PKK'yi engel görüyor, var güçleriyle PKK'yi de tasfiyeci sürece çekmek istiyorlardı. Cezaevlerinde Şahin ve Yıldırım'ın öncülük ettiği dönekler ve Parti saflarında gizli çalışma içinde olan bazı unsurlar bunlara kulak veriyor, harekete geçecekleri anı bekliyorlardı. Bunlar cezaevlerinde, Avrupa'da, Lübnan'daki kadro çalışmalarında vb. her alanda tahribat yapıyor, direniş hazırlıklarını boşa çıkarmaya çalışıyorlardı.

PKK, teorik, siyasal ve kadrosal atılım yaparak, tasfiyeciliği ve Parti içindeki uzantılarının beklentilerini boşa çıkardı. PKK direniş hazırlıklarını II. Kongresinde taçlandırdı ve karar düzeyine çıkardı.

PKK'nin yetkin ideolojisi, disiplini ve örgütsel sağlamlığı, güçlü kadro topluluğu demektir. PKK, devrim kadrosu demektir.

Mustafa yoldaş, bu dönemde en yetkinleşen kadrolardan oldu. Şehitlerin anısına bağlılığın anlamına uygun disiplinli bir yetkinleşme içinde oldu. PKK'nin yarattığı olanakları en iyi değerlendirdi. En az hata yapan, hep en zor göreve koşan, içinde yer aldığı her birimde sürekli direniş ve iş yapma azmini geliştiren bir yetkinleşme içinde oldu.

Soylu, azimli ve zor yürüyüş: Direnişe doğru...

Kararlar hayata geçmek içindi. Kadrolar yerlerinde duramıyordu. Halk acı çekiyor, devrimcileri bekliyordu. Zindanlarda Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin gür direniş sesi tüm ulusu sarmıştı. Reformculuk ve tasfiyeciliğin pis leşi etrafa yılgınlık ve teslimiyet korkusu saçıyordu...

PKK karar almış, tarihi ülkeye dönüş hamlesini başlatıyordu. Özgürlük halkın içinde direniş ve kanla elde edilebilirdi.

PKK dağlardan, yoksul köylüden başladı. Neye mal olursa olsun, özgürlüğün yeşertileceği alanlara yetişmek gerekirdi. Her bilinçli gecikme halka ihanet anlamına geliyordu.

1982 kışında Mehmet KARASUNGUR, Mahsum KORKMAZ, Mehmet ERTÜRK ve Hamit AVCI yoldaşlar hazırlıklarını yapmak amacıyla Doğu ve Güney Kürdistan'a geçer.

Ve 1982 yazında özgürlük yürüyüşü başladı. Hudutlar, dağlar, nehirler aşılacaktı. Bütün donanım sırtla taşınacaktı. Hiç gidilmeyen ve tanınmayan alanlara gidilecekti. Fakat amaç net, hedef belliydi. Kürdistan'a ve halka dönülmekteydi. Halk varlığımıza kasteden faşist sömürgecilik darbelenecekti.

Kadrolar bu coşku, bilinç ve istekle mayınlı, düşman ve hain pusuları ile dolu hudutlara vurdular. Yirmi civarında kadro şehit oldu. Fakat kaynağa ve direnişe dönüş önlenemedi. PKK militanları özgürlük silahını patlatacak alanlara ulaştılar.

Ve kılavuzsuzlar grubu...

Mustafa yoldaş, ülkeye ilk dönüş yapan grubun içinde oldu. O anki duygularını ve bu dönüşün anılarını ondan dinleyelim:

"Hareket noktamız, iki yıla yakın bir süre siyasi ve askeri alanda eğitildiğimiz Lübnan alanıydı. Eğitimimizi tamamlamanın ve Parti tarafından mücadeleyi yürütmek için yeniden görevlendirilmiş olmanın verdiği sevinç ve gurur, her arkadaşın yüz ifadesinden okunuyor, bu durum grubun birbirine olan güvenini de pekiştiriyordu.

"Grubumuz, tam onüç kişiden oluşuyordu, ve hemen hemen hepsi de iriyarı ve atletik yapılı arkadaşlardı... Yükümüz Partinin birkaç yıl içinde yaşadığı büyük gelişmeleri yazılı hale getirdiği ve ülke içindeki arkadaşlara aktarılacak materyallerdi. Bunun için de her arkadaşın —gücünün de üstünde— alabildiği kadarıyla yüklenmesi gerekiyordu.

"24 Haziran 1982'de sınırı geçiyoruz. İki yıllık ayrılıktan sonra ülke topraklarına ilk defa ayak basacağımız için oldukça heyecanlıdık. 360 km'lik bir alan üzerinde yapacağımız uzun bir yolculuktan sonra, varacağımız son durak Güney Kürdistan olacaktı." (Bağımsız Kürdistan Yolunda, s. 13-30)

Grup kılavuzsuz olarak 18 günde uzun yolculuğunu tamamlar. Hudutta çatışır, düşman barikatlarını aşar. Dicle'yi geçer. Engin Botan, Beytüşşebap dağlarını aşar. Yolu, çoğu günler kılavuzsuz kateder. Erdal yoldaş, bu nedenle gruba **"Kılavuzsuzlar Grubu"** adını kor. Fakat grup, her gittiği yerde kendileriyle yeni tanışan halk kümelerinde derin etki yaratacak, daha yoldayken silahlı propaganda işlevini görecekti. Fiziki olarak grubun en zayıflarından olan Erdal yoldaş, irade ve dayanıklılığı ile gruptaki en ağır yükü alacak, grupta birleştirici ve yönlendirici öğe olacaktı.

Direniş, teslimiyete egemen kılınıyor...

1983 baharı ile PKK militanları silahlı propaganda ve direniş hazırlıkları için ülkenin dört bir yanına dağıldılar. Küçük gruplardan oluşan öncü birimler, halkla temasa geçiyor, çevreler topartıyor, üslenme odakları oluşturuyor, eylem hazırlıkları yapıyorlardı. Gruplar bu çalışmalarında, deneysizlikle, sömürgeci ordu ve reformist güçlerin komploları ve her türlü teslimiyetçi, uzlaşıcı, tasfiyeci eğilimle mücadele ediyorlardı, açlığa, zorluğa, sert iklime rağmen amaçlarına ulaşmaya kararlıydılar.

Mahsum KORKMAZ yoldaşın yönlendirici olarak yer aldığı bu dönem çalışmalarında Erdal yoldaş, birim sorumluluğu yaptı. 1983 yazı boyunca Hakkari merkez bölgesinde çalıştı. Kısa sürede yöre dili, gelenekleri ile bütünleşti. Ulusal kurtuluş çalışmalarının bu alanda kök salması için başarılı bir çalışma yürüttü. Komutanlık yeteneklerini geliştirdi. Aynı dönem Şırnak, Beytüşşebap alanlarında çalıştı.

PKK'nin direniş adımlarının ürün vermesi ve öncü birimlerin kitleler içinde kök salması hem sömürgecileri hem de tasfiyeci-reformist güçleri harekete geçirdi. Türk sosyal-şoven tasfiyeci güçlerince beslenen ÖY, DDKD, KUK, Ala Rızgari vb. güçler, var güçlerini PKK'nin devrimci direnişini önlemeye ayırdılar. Militanların imhasına umut bağlayan Semir, Süleyman provokatörleri ve ardlarındaki güçler, ideolojik, politik, ve örgütsel saldırıya giriştiler. İşi komplolara kadar vardırdılar.

Tasfiyeci kamp ve parti saflarına sızmış provokatörlerin teslimiyet çağrıları yaparak, mücadelenin zorluklarından yılan, gevşek, sağa kaymaya meyilli ve zayıf inançlı bazı unsurları etkilemeye, güdüleri tahrik ederek bazı kişileri mücadeleden uzaklaştırmaya çalıştılar.

Tümünün tek amacı vardı: PKK'yi direnişten vazgeçirmek ve dağıtmak. Bu amaçları faşist Türk sömürgeciliğinin amaçları ile aynı idi.

Tasfiyecilik, bozgunculuk, yıkıcılık, teslimiyet ve ihaneti aşmanın tek yolu vardı: Halka ve şehit değerlerine bağlı kalmak, Parti ve çalışma disiplinini güçlendirmek, teslimiyetçileri ve eğilimlerini mücadele saflarından bırakmamak ve ne pahasına olursa olsun devrimci pratiği geliştirmek.

Ulusal kurtuluş örgütlenmesini korumak ve geliştirmek kadrolar sorunuydu. Mustafa yoldaş, ilk günden korkaklara, liberallere, yılgınlara düşman oldu. Onlara karşı sert oldu. Her koşulda eleştirmekten ve üzerlerine gitmekten geri durmadı. Her koşulda Parti disiplini ve çıkarlarını korudu. Bu çıkarlardan hiç taviz vermedi. Gerektiğinde eli titremedi, bu düşman yoculara en acımasızca davrandı.

Bozgunculuk ve yıkıcılığa karşı tavrını Partiye bildirmeyi görev saydı. 20.6.1984 tarihli PKK-MK'ne yazdığı ve **Peşmerge** sayı 6'da (Ağustos '84) yayınlanan raporunda görüşünü net koyuyordu:

"... Gerek geçmiş mücadele sürecinde gerekse içinde bulunduğumuz mücadele yıllarında, Partinin çeşitli kademelerinde görev almış bazı unsurların düşmana teslim oluşları, davaya ihanetleri ve korkarak kaçmaları hepimizin sık sık tanık olduğu bir şeydir. Fakat bu geçici yol arkadaşlarının tavırları bizi hiçbir zaman karamsarlığa düşürmemekte; tam tersine düşmana ve geçici yol arkadaşlarına karşı kinimiz ve öfkemiz artmakta; mücadele azmimiz ve davaya bağlılığımız daha da pekişmektedir.

(...)

Partimizin bunlara karşı tavrı ne olmalıdır? Dünya devrim tarihlerine baktığımızda, düşman güçlerin devrimci mücadeleyi engelleyebilmek veya ortadan kaldırmak için çeşitli karşı-devrimci hile ve oyunlara başvurmuştur... Ama, bunların tarihin çarklarını geriye döndürmeye güçleri yetmemiş ve yetmeyecektir de. Çünkü, bunları etkisiz kılan üç-beş kişinin gücü değil, bir halkın gücüdür.

"İşte, bu tür gelişmelerin, bugün Partimiz içinde —bireyler düzeyinde de olsa— ortaya çıkması, bizi ne yılgınlığa ne de pasifliğe götürmelidir... Çünkü geçici yol arkadaşlarının devrimci mücadelenin kabardığı yıllarda en keskin devrimci kesildiklerini, fakat karşı-devrimin son şansını deneyerek saldırıya geçtiği yıllarda ise düşmana teslim olduklarını, aman dilediklerini çok iyi bilmeliyiz.

Bütün bunlara karşı izlenmesi gereken yol ve başarı elde edilebilecek biricik yol Parti içi mücadele olmalıdır... Düşmanca faaliyetlerini sürdürmekte ayak direten unsurların yoğun tecrit ve teşhirleri yapılmalı ve zararsız birer unsur haline getirilmelidirler.

"Tüm bu çabalara rağmen yollarına devam etmeye kararlı iseler, bunları susturmak, devrimin çıkar-

Ve kan
ve katliam
ve emeğin üzerinde oturan
yaşama düşman
sana düşman olan
her şeye isyan
isyansın vatan!
Bir dünya taşırız yüreğimizde
yeni mi yeni
mutlu mu mutlu
kızıl kor gibi...
Ve omuzlarımızda taşırız
yüklü yaşam bulutlarını.
İnsanlığa sevdalı
doyulmamış yaşama hasret
yaratmak uğruna
en güzel dünyaları...
İşte bunun için seçtik
en şerefli ölümden
ölümsüzlüğü...

larını korumak için devrimci yöntemler kullanılmalıdır.

"Parti tavrı ne ise tavrımız odur... Kürdistan koşullarında bu hastalıklar değişik adlar altında çıksa da, bu hastalıklara karşı tavrımız; Partiye ve şehitlere bağlılık olacaktır. Bu anlayışlara karşı durma sürekli olarak Parti birliğini korumak ve birlik yolunda ilerlemekle mümkündür. Yaratılan tüm değerler en usta bir biçimde kullanılarak, halkın kurtuluşu için harcanmalıdır.

"Ve bir kez daha diyoruz ki; zindanlarda tüm işkence ve zor uygulamalarına karşın, ihanet ve ihanetçilere lanet okuyan Mazlum DOĞAN, Kemal PİR, M. Hayri DURMUŞ yoldaşlar ve yüzlerce savaş esirinin dediği gibi **"TESLİMİYET İHANETE, DİRENİŞ ZAFERE GÖTÜRÜR!"**

Mustafa yoldaşın direniş ve mücadele sloganı gerçekleşti. Kendisinin de içinde aktif yer aldığı Parti mücadelesi her türlü teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı zafer kazandı.

15 Ağustos '84 Atılımı: 14 Temmuz Silahlı Propaganda Takımı ve HRK Komutanı Mustafa yoldaş...

15 Ağustos, Kürt halkının diriliş günü oldu. Parti taktiği, ulusal kurtuluş direnişinin hazırlıklarının, kadroların inançlı ve fedakar çalışmasının ve halkın cefakar desteğinin ürünü oldu. 15 Ağustos'la direniş, tasfiyeciliğe mutlak egemenliği sağladı.

15 Ağustos için, PKK kadro ve savaşçıları silahlı propaganda birlikleri tarzında örgütlendiler. 14 Temmuz Silahlı Propaganda Takımı Botan'ı, 21 Mart Silahlı Propaganda Takımı Hakkari'yi, 18 Mayıs Silahlı Propaganda Takımı, Van'ı çalışma bölgesi alıyor, silahlı direniş büyük baskınlarla bu alanlardan başlatılıyordu. Mardin, Sason, Ağrı-Kars, Diyarbakır, Bingöl-Elazığ, Dersim ve Adıyaman'a da silahlı propaganda grupları yerleşiyor ve silahlı direniş bu alanlara doğru genişletiliyordu.

Mahsum yoldaş, Eruh baskınını gerçekleştiren 14 Temmuz Silahlı Propaganda Takımı'nın komutanı, Mehmet SEVGAT ve Mustafa YÖNDEM yardımcıları ve takımın sorumlu üçlü biriminin üyesiydiler.

Eruh baskınında Mustafa yoldaş, grubu ile hücumdaydı. Ve

dünyada yankı yapan baskında görevini layıkıyla yerine getirdi, grubunu ustaca yönetti, düşman hedeflerine en isabetli vurdu.

Baskın ardından sömürgeci ordunun karadan ve havadan oluşturduğu kuşatma ve operasyonları yarıp üslenme alanına varışı takım için hayli zor oldu. Düşmanla birkaç defa çatışma durumuna geldi.

Erdal yoldaş, eşsiz komutanlık vasfı ile Mahsum ve Bedran yoldaşlarla beraber sarsılmaz bir komutanlık üçlüsü oluşturdu.

Uludere-Nire (Bölükbaşı) köyünde halk düşmanı bir ajanın cezalandırılmasında komutanlık yaptı. 1984 sonbaharında faşist-sömürgeci bir yüzbaşı ve koruma ekibine Beytüşşebap'ta kurulan pusu eylemini yönetti ve hedefini imha etti. 1984'ün 24 Ekim'inde Şırnak-Milli (Gundikê Melle) düşman karakoluna yapılan saldırıda, saldırı grubunun komutanlığını yaptı. Bu eylemde 6 düşman askeri öldürüldü, karakol imha edildi, çok sayıda silaha el kondu. Bu eylemde kahraman HRK militanı Çetin AKKURT şehit olmuş, ölümünden sorumlu olan düşman askeri esir alınmış, yargılanarak idam edilmiştir.

1985 kışı, HRK için zor bir dönem oldu. MK'nin yarıdan fazlası toplantı nedeniyle içerde değildi. Yoğun kar vardı. Sömürgeci ordu, yüzbinin üstünde asker, helikopter, özel timlerle operasyon yapıyordu. Milisliğe adım atıyor, çete oluşturuyordu. 15 Ağustos'un devrimci heybetinden ezilen tasfiyeciliğin son artıkları can havliyle ilk yetiştikleri düşman karakoluna sığınıyorlardı. Bunlardan Mustafa Çimen, Ali Ozansoy düşman birliklerinin başında köylere HRK birliklerinin üslenme odaklarına operasyon yapıyorlardı. Yoğun karda hareket etmek adeta olanaksızlaşmıştı.

Mustafa yoldaş, Bedran yoldaşla beraber takımın komutanlığını ele aldı. En az kayıpla ihanetlerle mücadele ederek Parti değerlerini, birlikleri ve halkı korudu.

Yetkinliği sadece komutanlık da değildi. Bulunduğu her alanda Parti disiplinini ve kitle ilişkilerini güçlendiriyordu. Varlığı savaşçılar ve halk için güven kaynağı oluyordu. Düşman içinse her an saldıracak ve mutlaka imha edecek, korkulacak bir komutandı.

1985 Baharında başlayan atılımda Mustafa yoldaş, yine Mahsum yoldaşın yardımcısıdır. Ama bu defa artık takım komutanıdır. Harekat alanı bütün Botan'dır.

Haziran '85 başlarında Şırnak alayına yapılan ve düşmana büyük zayiat veren saldırının komutanlarındandır. 14 Temmuz '85'te Çatak baskınındadır. Kaza işgal edilecek, düşman binaları roketlenecek, sömürgeciler cevap bile veremeyecekti. 1985 Ağustos'unda Van-Çatak'ta 12 kişilik bir çete grubunu imha eden saldırının komutanları Mustafa ve Bedran yoldaşlardır. Sözkonusu çete grubu Haziran '85'te üç HRK kadro ve savaşçısının şehit edilmesi eylemine katılmışlardı.

Mustafa yoldaş, Eylül-Ekim 1985'te Beytüşşebap, Çatak, Hakkari, Çukurca'yı kapsayan silahlı propaganda ve eylem harekatının komutanıdır. Hakkari'de polis lojmanı bombalanır, polis aracı imha edilir, sömürgecilerin kaybı büyük olur.

Betkar'ın ölümsüz komutanı...

"Takvim 24 Ekim 1985. Saat 19.30'u gösteriyordu... 25 Ekim günü saat 16.15'te eylemi gerçekleştirmek istiyorduk. Silahlarımızı, düşmana olan tüm kinimizle kullanacak ve ona hiç unutamayacağı büyük bir darbe vuracaktık. Genel planımızı uygulamanın yanısıra yapacağımız bu eylem aynı zamanda bir intikam eylemi olacaktı. Çünkü, 24 Ekim 1984'te 14 Temmuz Silahlı Propaganda Takımı, Gundikê Melle karakoluna yaptığı baskında yiğit bir savaşçısını, militan Musa (Çetin AKKURT) arkadaşı şehit vermişti. Eylemin aynı aya ve güne denk getirilmesi, şehitlerimize olan bağlılığımızın ve şehitlerimize verdiğimiz sözlerimizi her an, her yerde ve her koşul altında savaşı sürdürerek yerine getirmenin en açık ifadesi olmaktaydı...

(...)

"Artık her şeyimiz hazır... Saat 16.00'yı 13 dakika geçiyordu. Yetişmemiz gereken noktaya epey yol olmakla beraber, bulunduğumuz nokta da karakola hakim bir yerdi. Biraz daha tırmanarak uygun bir yerde mevzilenmek istedik ki, işte tam o anda vadinin tüm sessizliğini parçalayan Afarof atışı ve hemen ona eşlik eden BKC atışları duyuldu; eylem başlamıştı bile. Yapılan yoğun atışlarla çadırlarda bir sallanma başladı. Askerlerin bağırma ve inilti sesleri duyuluyordu... İlk savunmaya geçen ve geçmeye çalışan askerler, yerde sere serpe uzanmış son nefeslerini veriyorlardı. Askerlerdeki direnme büyük oranda kırıldığından büyük silahlarımız susmuştu. Düşmana nihai darbeyi vuracak ve ganimetleri alacak baskın grubu da bu sürede, karakolu çevreleyen duvara yetişmişti. Baskın grubunun attığı el bombalarının patlaması ve kullanılan ferdi silahlar çatışmanın şiddetli olduğunu gösteriyordu." (Betkar Vadisi, B.K. Yolunda)

Sonuç, 9 Türk askeri öldürüldü, bütün silah ve malzemelerine el kondu, çadırlar ve Türk bayrağı yakıldı. Buna karşılık HRK'nin tek bir yaralısı bile yoktu.

Mustafa yoldaş, eşsiz kahramanlık, cesaret örneği sergiledi. 25 Ekim 1985 Çukurca-Betkar'da Türk ordusu büyük bir yenilgi alıyor, HRK ise zafer kazanıyordu.

PKK 3. Kongresi, Mustafa yoldaşı MK üyeliği ve ARGK askeri konsey üyeliği ile onurlandırdı...

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve PKK tarihinde bir dönüm ve bir zirve olan 3. Kongrenin en önemli kararlarından biri Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK)'nun ve yaygın gerilla savaşının hedeflenmesi oldu. Mustafa yoldaş, 3. Kongre sonunda PKK-MK ve ARGK yönetim konseyi üyeliğe seçildi.

1982 yazından itibaren hep ülkede; en sıcak savaş alanında, en önde, hiç sarsılmadan yürüyen Mustafa yoldaş, bu görevin kutsallığını biliyordu. Verilen görevi onurluca temsil etti. Uludere, Botan alanında askeri örgütlenme ve mücadelenin genel sorumlusu oldu. Mevzi tanımadı, mevziden mevziye koştu. Yetiştiği her mevzide hareketlenme oldu, mutlaka eylem gelişti. Uludere, Beytüşşebap, Şırnak, Eruh, Pervari ve alanın diğer yerlerini çok iyi tanıyordu.

Halk O'nu tanıyor, bağrına basıyordu. ARGK saflarına akan genç, yaşlı savaşçılar için en sevilen komutanlardandı. Savaşçıları ile eşit iki yoldaş oldu.

1987 kışında Uludere'de çetecilik yeşertilmeye çalışıldı. Bazı çete grupları örgütlendi. Mustafa yoldaşın komutasında ARGK birlikleri düşman ve çetelere aman tanımadılar. 1987'nin kış eylemleri tüm Kürdistan'da yankı yaptı. Düşman derin sarsıntı geçirdi. Uludere'de çetecilik bir daha örgütlendirilemedi.

Mustafa yoldaş, Şırnak'a koştu. Bestleri ve halkını iyi tanıyordu. Bestlerin yoksul köylüleri düşmanın bütün baskılarına göğüs geriyor, ARGK'nin temel savaşçı kaynaklarından biri olma onurunu taşıyorlardı.

1987'de Uludere'de çetelere vurulan darbeler, köy toplantıları ile, siyasal vd. eylemlerle, köylülükte kabarmalar olmuştu, ARGK'ye büyük katılım oluyordu.

Sömürgeci ordu telaş içinde çaresiz kalmıştı. Mustafa yoldaşın gelişmedeki payını biliyordu. Çünkü, eylem farkı yapmaz, küçük-büyük her eylemin en önünde oldu.

Mustafa yoldaş, 1987 yazında Uludere'nin köylerinde sömürgeci birlikleri çıkmazda bırakan, ARGK'ye savaşçı toplama atılımının yöneticilerinden oldu. Köylü gençler, grup grup ARGK birliklerine katıldılar; çoğu kez sömürgeci birliklerle çatışma içinde ARGK birlikleri görevlerini yerine getiriyorlardı.

Bir direnişçi için ölümün yeri ve zamanı olamaz. Ama bir ulusal kurtuluş savaşçısına savaş meydanında ölüm yakışır. Mustafa yoldaş, ölüm ve korku bilmedi. Şehitlerin vasiyetine uydu. Mahsumların, Bedranların komutanlık bayrağını leke değdirmeden taşıdı, yollarında yürüdü. Hep ileriye. Kutsallığı, aldığı görevi eksiksiz yerine getirmek olarak bildi.

1987 yazında birliğine kattığı büyük bir savaşçı adayları grubu ile üs alanına yetişmeye çalışırken, çok sayıdaki askerden oluşan düşman birliklerinin saldırısına uğradı. Çatışma gündüz meydana geldi. Mustafa yoldaş, düşmanın kuşatmaya çalıştığını farketti. En yüksek tepeyi tutmayı emretti. En önde kendisi atıldı. Önüne gelen düşman askerini ezdi. Tepeyi tuttu. Birliğini kurtardı. Ancak ölüm O'nu da yakaladı. Çok sayıda mermi almıştı.

Halkının onurlu bir savaşçısı, en onurlu nişanını da taşıyarak şehit düştü.

Mustafa yoldaşı tanımlamak zor. Yaşamı ve mücadeleciliği ile dürüstlüğün, inancın, düşmana ve mücadele içindeki uzantılarına kinin, yüksek uyumun, yetkin komutanlığın, her yerde, her durumda Parti ve halkın çıkarını korumanın simgesi oldu.

Soylu bir yaşam ve mücadeleyi kutsal şehadetine vardıran Mustafa yoldaş, öncülleri gibi onur ve direnme yolunu, mücadelede yoldaşlarına ve halka gösterdi.

Mustafa yoldaş, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önderi PKK'nin MK üyesi ve ARGK'nin bir komutanı olarak aramızda hep yaşayacaktır.

Kişiliği, düşmana soylu kini ve mücadeleciliğini halk, mücadele arkadaşları ve askerleri olarak rehber ve emir olarak alacak ve şehitlerin yolundan ayrılmayarak ulusal bağımsızlık ve sosyalizm bayrağını Kürdistan'da dalgalandıracağımıza bir daha and içmeyi Mustafa yoldaşa ve diğer devrim şehitlerine bağlılığın tek koşulu olarak alıyoruz.

Kadir ... (Cabbar)
Lice-Diyarbakır

Orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ağırlıklı olarak kendi işlerinde çalıştı. Daha sonraki yıllarda ekonomik nedenlerden dolayı Almanya'ya gitti. Berlin şehrinde çeşitli işlerde çalıştı.

Ulusal kurtuluş düşünceleriyle ilk olarak burada ilişki kurar. Kısa bir sürede PKK'nin görüşlerinin aktif bir savunucusu haline gelir. Berlin'de Kürdistan İşçiler Birliği adında kurulan dernekte ve dışında faaliyetlere katılır. Serxwebûn gazetesinin yayın hayatına başlaması ile birlikte, dağıtım faaliyetlerine aktif olarak katılır. Gazetenin en geniş yurtsever kitlelere ulaşması için büyük bir çaba harcar.

1983 yılının yazında eğitim faaliyetlerine katıldı. 3 ay Marksizmin genel bilgisi ve PKK'nin görüşleri üzerine eğitim gördü. Eğitim sonunda daha da gelişmiş bir bilinç ile pratiğe yöneldi. Bir süre Paris, Berlin alanlarında faaliyetlere katıldı. Daha sonra Duisburg, Hamburg alanlarında sorumlu düzeyde çalışmalara katıldı.

1985 yılının Baharında yürüttüğü başarılı çalışmalarından dolayı Avrupa merkezinde görev aldı. Bir süre İsviçre'de daha sonra ise, Stuttgart alanında çalışmalara temsilci düzeyinde katıldı. Birçok pratik faaliyet ve çalışmanın geliştirilmesinde aktif olarak yer aldı.

1986 Temmuz'unda ülkeye dönüş çalışmalarına katılmak için, Lübnan-Filistin sahasında eğitim çalışmalarına katıldı. Bu dönemde yoğun bir şekilde geliştirilen pratiği gözden geçirme ve düzeltme çalışmalarına katıldı. 3. Kongre ile birlikte daha da güçlü bir teorik açılıma kavuşan Kadir yoldaş, Kongre kararlarını özümseme çalışmalarının aktif bir çalışanı olarak kendisini yetkinleştirdi.

Kongre kararları doğrultusunda açılan Mahsum Korkmaz Akademisi'nde askeri ve siyasi eğitim gördü. Kongre sonrası başlatılan Yeni Atılım Askeri Eğitim Devresine katıldı. Askeri eğitimde kısa sürede başarı gösterdi. Birçok silah ve taktiği öğrenerek, her bakımdan kendisini yeni dönem ulusal kurtuluş savaşına hazırladı.

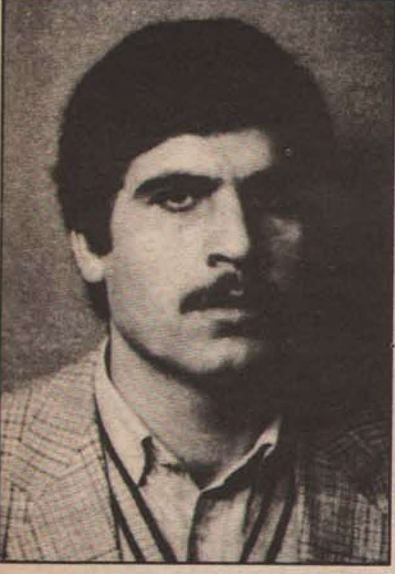
Pratiğe daha güçlü ve sağlam bir girişi gerçekleştirmek için, bölge planlamaları üzerine yürütülen çalışmalara katıldı. Bir grup arkadaşı ile birlikte, Bingöl-Diyarbakır bölge planlamasını hazırladı. Böylece her bakımdan kendisini yeni dönem pratiğine hazır hale getirdi.

1987 Nisan ayının sonlarında bir grup yoldaşı ile birlikte Bingöl-Diyarbakır alanında faaliyetlere katılmak için görevlendirildi. Bu dönemde geliştirilen yaygın eylemlilik ve devrimci çalışmalar içerisinde aktif olarak yer aldı. Düşmanla birçok kez karşılaşmasına rağmen, her çatışmada başarılı bir savaş örneği verdi.

Kadir yoldaş ile birlikte 4 yoldaşı Bingöl'ün Genç ilçesi yakınlarında sömürgeci ordu birliği ile içerisine girdikleri çatışmada kahramanca bir savaş örneği göstererek şehit düştüler.

Kadir yoldaşın anısı, uğruna yaşamını feda ettiği Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde sürekli bir meşale olarak yeni kuşaklara yol gösterecektir.

ADIYAMAN DİRENİŞÇİLERİNİN ANILARI ÖLÜMSÜZDÜR

İbrahim DEMİR (Orhan)
Asman Köyü-Birecik-Urfa

Küçük yaşlarda çalışmaya başladı. Yoksulluk daha küçük yaşlarda ağır işlerin altına girmesine yol açtı. Köyde tarlada çalışıyor, bağ, fıstık ağaçlarının bakımı, çift sürme vb. işleri yapıyordu. Aynı yıllarda traktör sürmesini öğrendi. Bundan sonraki yılları ise, traktör üzerinde çalışarak geçecektir. Yaşının küçüklüğüne rağmen, bir büyükten daha uzun süre çalışma ve zorluklara dayanma gücü vardı.

Çift sürdüğü, alın terini döktüğü Kürdistan toprakları ile birlikte yoğrulacak, toprağa ektiği tohumlarla birlikte kendi yüreğinde bağımsızlık özlemini de yeşertecektir. Bu yıllar O'nun yaşamını derin bir şekilde etkiler. Yoksulluğun, acının ve sömürgeci zulmün nedenlerini düşünür, buna cevaplar bulmaya çalışır. Bunlara bir de mayın tarlası ve tel örgü eklenir.

Mayınların ve tel örgülerin ötesinde aynı dili konuştuğu ve hısım olduğu bazı kişiler senenin belli günleri onlara gelir giderler. İbrahim yoldaş da sürekli onlarla ilişki içinde olmak ister. Ama karşısında mayınları, tel örgü ve jandarmayı bulur. İşte bütün bu etkenler O'nun -küçük de olsa-, kafasında birçok soru işareti yaratır.

Daha sonra Nizip'e göçer. Nizip'te de sabun masmalarında, inşaat işlerinde çalışmaya başlar. Bu dönem ulusal kurtuluş mücadelemizin yoğun bir şekilde geliştiği bir dönemdir. Yakın akrabası Bozan OKTAY yoldaşın da etkisi ile kendisi de mücadeleye sempati duymaya başlar. Fakat yorucu çalışma altında bulunması ve daha başka etkenlerden dolayı aktif olarak mücadeleye katılım göstermez. Ama içindeki ulusal kurtuluş özlemi onda büyük bir ateşe dönüşür. Aynı yıllarda ekonomik nedenlerden dolayı Almanya'ya çalışmaya gider.

Almanya'nın önce Berlin daha sonra Saarbrücken şehrine yerleşir. Burada yurtsever duygular O'nu yeniden ulusal kurtuluş saflarına iter. Ülkeden uzak da olsa her gün büyüyen vatan hasreti dayanılmaz bir boyuta ulaşır. Yeni geldiği topraklar O'na çok yabancıdır. Ekonomik durumunu biraz da olsa düzeltmesinin bir çare olmadığını görür. 1980-81 yıllarında sürekli bir arayış içinde olur. PKK taraftarları ile ilişki kurmak ve ulusal kurtuluş mücadelesinin saflarına katılmak için bir çaba sarfeder.

Aynı dönemde benzer bir çaba içinde olan Abdulhalim ZEREN yoldaş ile tanışır. Bir grup olarak ulusal kurtuluş düşüncesinin yaygınlaşması için çalışma yürütürler. Almanya alanında yürütülen devrimci çalışmalara katılmak ve ilişki geliştirmek için Frankfurt'a giderler. Burada ilk karşılaştıkları M. Rauf AKBAY yoldaştır. Bu yoldaşın etkisi üzerlerinde çok olur. Daha sonra kendileri de bunu sık sık belirteceklerdir.

Böylece ilk ilişkilerini kurarlar ve o döneme kadar çıkan çeşitli yayınları alarak yeniden Saarbrücken'e dönerler. Rauf AKBAY yoldaş ile ilişkileri giderek daha da gelişir. İbrahim ve Abdulhalim yoldaşlar da aktif olarak çalışmalara katılmaya başlarlar. Üzerlerine düşen bütün görevleri büyük bir özveri ile gerçekleştirirler. Gazete dağıtımından çeşitli faaliyetlere kadar, bu çalışmaları yürütürler. Birçok görevi ikisi birlikte yerine getirir. Her ikisini birbirinden ayırmak mümkün değildi. Birçok özellikleri bakımından birbirlerine benziyorlardı. Bu alanda son derece önemli çalışmaları başarı ile gerçekleştirdiler.

İbrahim yoldaş, çalışkanlığı, dayanıklığı, fedakarlığı ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı duyduğu büyük bağlılığı ile mücadelemizin değerli neferlerindendi. Bu özellikleri, O'nu yayından boşalmış ok misali ülkeye yöneltiyordu. Zaptedilmez bir güçle ülkeye dönüşü gerçekleştirmek istiyordu. 1984 yılının başından 1985 yılının Şubat'ına kadar sahipliğini yaptığı Serxwebûn gazetesinin merkezi dağıtım faaliyetini yürüttüğü sürede bile, hep bu güç O'na ülkeye bir an önce gitmek için adeta rahat vermiyordu. Bir enerji deposuydu.

Özgürlük Yürüyüşü öncesi, Mustafa ÖMÜRCAN, Mithat DEMİRCİ, İbrahim DEMİR, Firaz ve Ahmet yoldaşlar PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaş ile birlikte - Nisan 1987

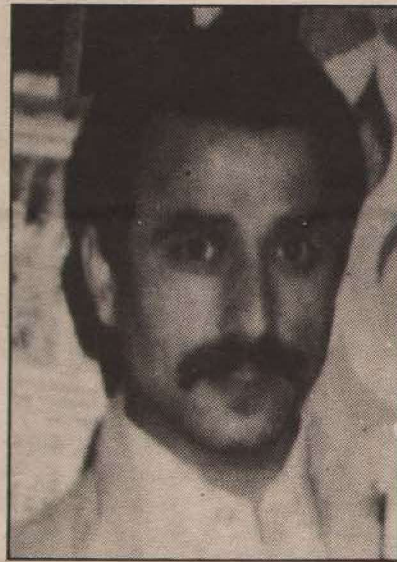
Ondaki enerji, özlemini duyduğu ülke toprakları ile bütünleştiğinde daha büyük bir güç olarak ortaya çıkacaktı. Bunun bilincine kendisi de varmıştı. Bundan dolayı ülkeye gitmeyi sürekli olarak talep ediyordu.

1985 Şubat'ında ülkeye gitme arzusu gerçekleşti. 1987 yılının Mayıs ayına kadar Lübnan-Filistin sahasında siyasi ve askeri eğitim çalışmalarına katıldı. PKK'nin 3. Kongre değerlendirmeleri temelinde kendisini yeniden gözden geçirdi. Daha güçlü bir devrimci olarak ülkeye yönelmek için çalışmalara yoğun bir güçle katıldı.

3. Kongre sonrası kurulan Mahsum Korkmaz Akademisi'nin ilk devre mezunları arasında yer aldı. Akademiden mezun olduktan sonra yeni dönem direniş çalışmalarına katılmak için Mustafa ÖMÜRCAN komutasındaki grup ile birlikte Adıyaman alanına gitti.

İbrahim yoldaş, ülkeye büyük bir coşku ile yöneldi. Yıllar önce ayrıldığı ülkesine daha güçlü ve sömürgeciliğe karşı büyük bir savaş yürütmek için döndü. Sömürgeciliğe karşı büyük kinle savaş meydanına çıktı. Ancak, daha bir ayı dolmadan sömürgeci düşmanla erkenden karşılaştı. Karşılarına büyük bir düşman gücü çıktı. İbrahim yoldaş ve grupta bulunan diğer yoldaşları, büyük bir kahramanlık örneği sergilediler. Bir günü aşkın bir süre devam eden çatışmada düşman gücü tam bir hezimete uğradı. Ancak binlerce asker karşılarında vardı. Buna rağmen yoldaşlarımız, büyük bir kahramanlık örneği göstererek düşmanın hiç de beklemediği bir şekilde karşılayarak şehitlik mertebesine yükseldiler.

Mustafa ÖMÜRCAN, M. Rahman KORKMAZ, Mithat DEMİRCİ, İbrahim DEMİR ve Firaz yoldaşların şehadeti ile Adıyaman toprakları daha da kızıllaştı. Bu direnişin kahramanlarından olan İbrahim DEMİR (Orhan) yoldaş, ulusal kurtuluş savaşımızın coşkulu ve büyük bir yurtsever militanı olarak, sürekli yaşayacaktır. Büyük özlemini duyduğu, fakat yeterince doyamadığı vatan topraklarının sonsuz derinliğine saldığı kızıl kanı, daima yol göstericimiz olacaktır.

Mithat DEMİRCİ (Kazım)
Cibin-Halfeti-Urfa

Daha genç yaşlarda ulusal kurtuluş saflarına katıldı. Bu dönemde ulusal kurtuluş mücadelemiz genelde olduğu kadar, Halfeti kırsalında da büyük bir gelişme gösterdi. Köy gençliği, ulusal kurtuluş saflarına adeta akın edercesine geldi. Mithat yoldaş da bunların arasında ilk sıralarda yer aldı.

Lisede okuduğu yıllarda, ulusal kurtuluş mücadelesi ile ilişkilerini daha da ilerletti. Okul bünyesinde devrimci faaliyetlere daha aktif katılmaya başladı. Yazları ise köyde gençliğin eğitimi ve ulusal kurtuluş saflarına daha aktif katılımı sağlama çalışmalarında yer alıyordu. Eğitim çalışmalarına katılıyor, propaganda yapıyordu. Aynı köyden olan Hüseyin SARIÇIÇEK, Mehmet ATMACA ve Abdullah KUMRAL yoldaşların derin etkisi altında kaldı.

Daha sonraki yıllarda, Avrupa'ya gitmek zorunda kaldı. Bir süre Belçika, Hollanda'da kaldı. Daha sonra Fransa'nın Nancy kentinde çalışmaya başladı. Burada ulusal kurtuluş mücadelesi ile yeniden ilişki kurdu. Gazete dağıtım faaliyetlerini yürüttü. 1984 yılının sonbaharında ise, eğitim çalışmasına katıldı. Eğitim çalışmasında büyük bir başarı gösterdi. PKK'nin o güne kadar katettiği bütün gelişmeleri adeta bir nefeste yutarcasına kavradı.

Eğitim faaliyetinin ardından Mülhouse, Mobileer vd. yakın alanlarda devrimci çalışmalara sorumlu düzeyde katıldı. Bütün zorluklara göğüs gererek aktif bir faaliyet yürüttü. Kürtçe bilmemesine rağmen Türkçeyi çok az bilen yurtsever Kürdistanlılar ile kendi arasında sağlam bir diyalog kurdu. Kısa sürede yurtseverlerin büyük bir sevgisi ile karşılaştı.

Kazım yoldaş, bir gün dahi zorluklar karşısında yılmadı. Sürekli olarak görevlerin üzerine yürüdü. En imkansız gibi görünen anlarda bile görevini büyük bir özveri ile gerçekleştirdi. O'nun çalışkanlığı, azmi ve coşkusu kitleleri de harekete geçiren, seferbereden bir güçtü.

1985 Mayıs'ında ülkeye dönüş hazırlıklarına katılmak için Lübnan-Filistin alanındaki çalışmalara katılmak için Avrupa'dan ayrıldı. 2 yıl süreyle buradaki çalışmalara katıldı. Askeri eğitim gördü, siyasi eğitimini daha da derinleştirdi. Siyasi ve askeri eğitimde olağanüstü bir başarı gösterdi. Hüseyin SARIÇIÇEK yoldaşın yönettiği askeri ve siyasi eğitimde kısa bir sürede gelişti. Atılganlığı, çalışkanlığı ve kavrama yeteneğinin gelişkiniği ile verilen dersleri çabuk bir şekilde özümsüyordu.

PKK 3. Kongre değerlendirmeleri temelinde kendisini ve faaliyetlerini yeniden gözden geçirdi. Kongre'nin başlattığı **Özgürlüğe Yürüyüş** Atılımının başlatılması için 4 yoldaşı ile birlikte Adıyaman alanında görevlendirildi. Mayıs ayında Adıyaman alanına yoldaşları ile birlikte ulaştı. Burada, yoğun bir şekilde yeni dönem atılım hazırlıklarına katıldı.

Ancak beklenenden de daha erken düşmanla karşılaştı. Faşist düşman, üzerine büyük bir askeri güçle yöneldi. Kahramanca bir direniş sonucunda Mustafa ÖMÜRCAN, Rahman KORKMAZ, İbrahim DEMİR ve Firaz yoldaşlarla birlikte Mithat DEMİRCİ yoldaş da şehit düştü.

Mithat DEMİRCİ yoldaş, ulusal kurtuluş mücadelemizin özgürlük yürüyüşü kahramanı olarak sürekli bir şekilde anılacaktır.

Firaz (...)

1983 yılında Parti ile ilişki kurdu. Bir dönem kitle ilişkileri ve yayın dağıtım faaliyetlerini yürüttü. Daha sonra Lübnan-Filistin sahasında askeri ve siyasi eğitim gördü.

Parti ideolojisini kısa sürede kavradı. Eğitim süresince örnek bir davranış gösterdi. Fedakarlığı, çalışkanlığı ve alçakgönüllü davranışları ile arkadaşlarına sürekli örnek oldu. Partiye ve halka bağlılığı her şeyin üstünde tutan Firaz yoldaş, devrimci bir militanın ulaşması gereken birçok özelliğe kısa bir sürede sahip oldu.

Siyasi ve Askeri eğitimin sonuçlanması ardından, bir dönem Güney-Batı Kürdistan kitlesi arasında çalışmalara katıldı. Kitlelere Partinin sesini ulaştırmak için büyük bir özveri ile çalıştı. Birçok yurtseverin mücadelemize aktif katılımını sağladı. Kısa bir sürede kitlelerin aradığı ve büyük saygı duyduğu bir militan haline geldi.

PKK III. Kongre değerlendirmeleri temelinde pratiğini ve devrimci yaşamını gözden geçirdi. Parti taktiğine yabancı, tasfiyeci, özerk, tutucu ve yanlış bütün eğilimlere karşı mücadele etti. Parti çizgisinin ve kararlarının aktif bir savunucusu oldu. Parti çizgisinin tam temsilini gerçekleştirmek için büyük bir çaba harcadı. Buna ulaşmayı esas bir görev olarak benimsedi.

1987 yılı başlarında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne öğrenci olarak girdi. Bu dönemde boy gösteren ertelemeci, muğlak ve parti düşmanı anlayışlara karşı mücadeleyi sürekli yükseltti.

Okul faaliyetlerinde örnek davranışları ile arkadaşları arasında saygı duyulan bir kişiliğe ulaştı. Siyasi ve askeri olarak, kendisini daha da yetkinleştirdi.

Bölge planlama çalışmalarına aktif olarak katıldı. Adıyaman bölge planlamalarını bir grup arkadaşı ile birlikte yürüttü. Bu dönemde başlatılan **Özgürlüğe Yürüyüş** harekatına katılmak için Partiden yoğun taleplerde bulundu. Talebi, Parti tarafından kabul edildi. Adıyaman grubu içerisinde yer alarak ülkeye girişi gerçekleştirdi. Firaz yoldaşın da içinde yer aldığı grup, Mayıs sonlarında düşman ile yoğun bir çatışmaya girdi. 4 yoldaşı ile birlikte Firaz yoldaş da şehit düştü.

Yüreğine vatan sevgisini büyük bir güçle dolduran Firaz yoldaşın anısı, Adıyaman Direnişinin unutulmaz kahramanları ile birlikte yaşayacak ve Mahsum Korkmaz Akademisi'nin yeni mezunlarına ve tüm yoldaşlarına ışık tutacaktır.

PARTİMİZİN ÖZGÜRLÜK ATILIMINI KÖKLEŞTİRME MESAJININ BEDELİ

YEDİ DEVRİM ŞEHİDİNİN KANI YERDE KALMAYACAKTIR

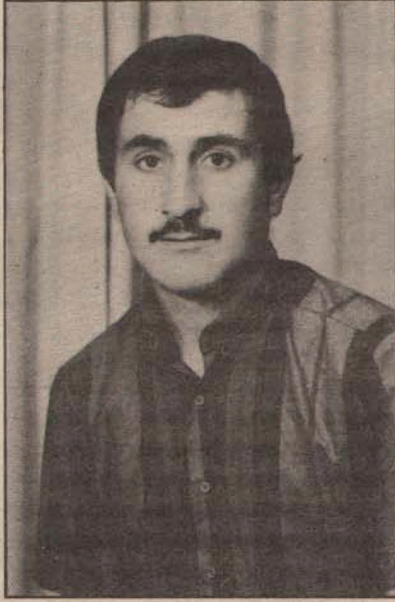
BAŞTARAFI SON SAYFADA

muna getirdi. Kendi büyüğü olan Semir yoldaşın şehit düşmesi, bu yurtsever aileyi tipik bir parti ailesi konumuna yükseltti. 1984'teki 15 Ağustos Atılımının yurtdışında yarattığı yankılar ve 1985 yılında Semir yoldaşın şehit düşmesi sonucunda, Hayri yoldaş Partimizle ilişkilerini daha da geliştirdi. Sempatizanlık dönemi diyebileceğimiz bu dönemde Hayri yoldaş gazete, bildiri ve broşür dağıtımında görev aldı. Partinin propagandasını yaptı. Pratikte çalışan arkadaşlara yardımcı oldu, Partiye küçümsenmeyecek hizmetlerde bulundu. Mücadelemizin gelişimine paralel olarak 1986 yılında Parti Eğitim Okuluna girdi. Gerçek kurtuluşun onun uğruna döğüşmekle mümkün olacağı inancı ile mücadeleye profesyonelce katılmaya karar verdi. 1987 yılının sonlarına kadar Mahsum KORKMAZ Askeri Akademisinde kalarak eğitim gördü.

Beyrut'un kendine özgü yaşam koşulları Hayri yoldaş üzerinde belli oranda olumsuz etkide bulunmasına rağmen, mücadelemizin Lübnan alanını etkilemesiyle birlikte gerçek kurtuluşun yolunu en erkenden kavradı. Başka bir ülkede vatansız ve kimliksiz olarak yaşamanın derin acılarını iliklerinde hissetti. Ezildi, horlandı, çekilmez acıların muhatabı oldu. Bunun nedenlerini kavrayamamak ve kurtuluş yolunu bulmamak bir başka türlü acıydı. Bu nedenle Hayri yoldaşın benliğinde zulüme karşı bir tepki, baskı ve sömürüye karşı büyük bir direnişci ruh ve ezilmişlere karşı bir sevgi gelişti. O Mahsum KORKMAZ Askeri Akademisine girmeden önce, ulusal kurtuluş ve vatan kavramları hakkında çevreden duyduğu bölük-pörçük bilgilere sahipti. Akademi öğrenciliği döneminde bir yandan üstlendiği çeşitli görevleri yerine getirirken, öte yandan hem teorik ve hem de pratik alanda kendisini geliştirdi, Partiyle bütünleşti. Yıllar boyunca çektiği kahır ve acıların nedenlerini öğrendi. Bu nedenle kendisini hep Partiye karşı borçlu hissetti. Partinin kendisine sunduğu olanaklar karşısında kendisinin borçlandığına inandı. Bu borcu ödemek ve omuzladığı yükün altından kalkabilmek için Partiden sürekli görev talebinde bulundu. O Partiye yazdığı bir raporunda durumunu çok güzel izah etmekteydi:

"Ülkeye gitmenin eşiğinde iken şunu belirtebilirim. Ben Lübnan'da doğdum ve büyüdüm. Lübnan'da Partiyi tanıdım. Ülkemi ve halkımı Parti sayesinde tanıdım. Bu topraklarda Partiyi tanıdım. Mahsum KORKMAZ Askeri Akademisinde eğitim gördüm. Buradan ayrılmak üzereyim. Ayrılırken Lübnan toprağını değil, Akademi toprağını öpeceğim. Hoş karşılanacağını umarım. Bunu yüzeysel tarzda söylemiyorum. İçimden geldiği biçimiyle söylüyorum. Kendimi Akademide tanıdım. Parti bana çok emek ve eğitim verdi. Bana beni ve insanlığı öğretti. Ülke mücadelesine yönelirken mücadelenin zorluklarının bilincindeyim. Partinin bana öğrettiklerini hayata geçirerek, mücadelenin gereklerini yerine getirmek için hiçbir fedakarlıktan çekinmeyerek, Partinin bana verdiği emeğin karşılığını vermek için, ülkemin kurtuluşu için tüm insani yeteneklerimi sonuna kadar zorlayarak ortaya koyacağım. Partiye ve yoldaşlara bin kere devrimci selamlar."

Hayri yoldaş, onlarca yıl sonra Partinin verdiği bilinç ve ayağa kalkış gücü ile yeniden anayurda dönüşü sağlayan ailenin üçüncü kuşağıydı. 1925-40 yılları arasında Kürdistan'da feodal önderlikli direnişlerin yenilgiye uğradığı, Türk sömürgeciliğinin ekonomik, siyasi ve askeri baskıları nedeniyle Kürdistan'dan kopuşun hızlandığı bir dönemde, bu nedenlerle yurtdışına çıkan Hayri yoldaşın ailesi hep bir başaşağı gidiş sürecini yaşadı. Ancak PKK'nin ortaya çıkışı, Kürdistan halkının olduğu gibi bu ailenin kaderini de değiştirdi. Hayri yoldaş şahsında PKK'nin gelişim çizgisi ile tam bir bağlılık içinde güçlü bir dönüşümü sağlayarak düşmanın politikalarını iflas ettirdi. Köhnemiş Türk sömürgeciliği, yoldaşlarımızın kahramanca direnişi ile birlikte bir kez daha yenilgisini ortaya koydu. Hayri yoldaş şehadeti ile direniş şehitleri kervanına katıldı ve ölümsüzlerin arasında onurlu yerini aldı.

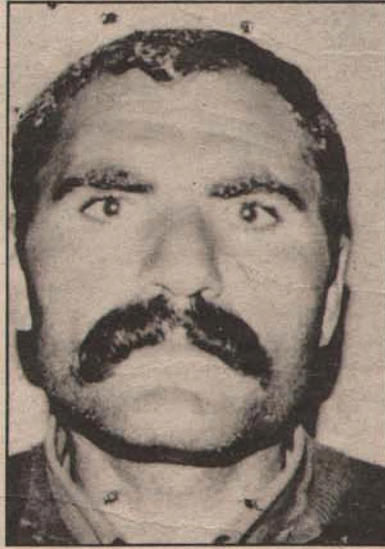
Şehit yoldaşlarımızdan Seyit ŞENPINAR (Doğan), 1966 yılında Pazarcık'ın Dehliz köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Babası ailenin geçimini temin etmek amacıyla Almanya'da mevsimlik işçi olarak çalıştı. 1980'lerle birlikte devrimci hareketin yaygın tarzdaki gelişimi ve yurtdışında yaşadığı çelişkiler ailenin üzerinde derin etkilerde bulundu. Ailenin kurtuluş yolunu araması, onu Partimizle ilişkiye geçirdi. 1979'larda yükselen devrimci mücadele ve derinleşen ekonomik kriz sonucunda, sömürgeci Türk devleti yurtdışına göç olgusunu alabildiğine körükledi. Birçok Kürdistanlı yurtsever aile Almanya'ya akmaya başladı. Bu TC'nin halkımızı vatansızlaştırma harekatının bir parçasıydı. İşte böylesi bir dönemde Seyit yoldaş ekonomik nedenlerden ötürü işbulmak amacıyla Almanya'ya gitti ve iltica etmek zorunda kaldı.

Seyit yoldaş ilkokulu Dehliz köyünde okudu. Daha küçük yaşlarda sömürgeci asimilasyon politikasına ve kemalist kültüre derin bir öfke duydu. Sömürgeci eğitim ve kültür politikasının aşağılayıcı ve ulusal imhacı özelliklerine tepki gösterdi. Bu nedenle okuma istemi daha küçük yaşlardayken köreldi. Düşünce alanında gelişmekten ziyade pratik planda kendisini yetkinleştirmeye çalıştı. 1978 yılında ailesiyle birlikte Almanya'ya giderek sanat okulunun marangozluk, torna ve metal işleri bölümünde okudu. Bir yandan okul yaşamına devam ederken, diğer yandan ailesinin geçimine katkıda bulunmak amacıyla yaz mevsiminde kısa aralıklarla sebze ve meyva toplama işlerinde çalıştı. Kazandığı çok cuzi bir parayla hem okul ihtiyaçlarını karşıladı, hem de ailenin geçimine katkıda bulundu.

Henüz çok küçük yaşlarda olmasına rağmen, bu yaşlarda aileyi geçindirme yükümlülüğü altına girmesi ve bu konuda derin bir sorumluluk duygusuyla hareket etmesi, O'nda bir yandan sağlam bir irade ve direnişçi bir kişilik gelişimine yolaçarken, diğer yandan düzene karşı zaptedilmez bir öfke duymasını da beraberinde getirdi.

Ailesinin Hareketimizle eskiden beri ilişki içinde olması, Kürdistan'da sömürgeci kültür politikasına ve yurtdışında düzene ve ezilmişliğe karşı tepki duyması gibi etkenler O'nun PKK Hareketi ile daha sıkı ilişki kurmasını sağladı. 1981-82 döneminde yurtdışında Partimizle ilişki kurdu. 1985 yılında resmen Parti faaliyetleri içinde yeraldı. Afişleme ve yayın dağıtımı gibi faaliyetlerde bulundu. partiye fiili katılımından sonra büyük bir coşkuyla kitle faaliyetlerini yürüttü. Mücadelenin sıcak alanlarında en ön saflarda yer almak amacıyla 1986 yılının ortalarında Mahsum KORKMAZ Askeri Akademisine girdi. 1987 yılının sonlarına kadar aynı okulda eğitimini sürdürdü.

Doğan yoldaş birçok özellikleriyle yoldaşları için örnek olabilecek bir kişiliğe sahipti. O'nun Partiye olan sonsuz bağlılığı, büyük azim ve kararlılığı, pratik içindeki girişkenliği ve atılganlığı, en ağır yükü daima kendisinin omuzlaması ve yoldaşlarına karşı alçakgönüllü tutumu, Parti görevleri karşısındaki işbitiriciliği ve üretkenliği her devrimci için mükemmel bir örnek teşkil etmekteydi. O işin laf kısmından çok pratik üretkenliği temel almaktaydı. Ne pahasına olursa olsun çalışmalarında daima sonuca gitmeyi kendisine ilke edinmişti. O faşist-sömürgeciliğe karşı mücadelenin gerekliliğinin bilincine varmıştı ve bunun için Partiden sürekli görev talebinde bulunmaktaydı. Vatanından uzak yersiz-yurtsuz yaşamanın anlamsızlığını çok iyi biliyordu. O vatan hasretiyle yanıp tutuşan ve bağımsızlık kavgasının en ön siperlerinde döğüşmek için can atan bir yoldaşımızdı. Partinin kendisine tevdi ettiği göreve bağlı olarak, 2 Kasım 1987 tarihinde ülkeye giriş yapan Doğan yoldaş, altı yoldaşıyla birlikte, faşist-sömürgeci ordu birliklerinden ve karşı-devrimci milis çetelerinden oluşan düşman kuvvetleriyle girdiği çatışmada kahramanca direnerek şehit düştü.

Celal HOCA (Ramazan GEZGİNCİ) yoldaş, 1960 yılında Mardin'in İdil ilçesinin Bazgûr köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Celal yoldaşın ailesi sömürgeciliğin ülkemizde uyguladığı ekonomik sömürü politikasının sonuçlarını derinden hisseden ve yaşamın zorluklarını en erkenden tanıyan Kürdistanlı ailelerden bir tanesiydi. Kendilerine ait herhangi bir mülkiyeti yoktu. Bu nedenle aile geçimini temin etmek amacıyla metropole giderek pamuk toplama ve çapa işlerinde çalıştı. Yarı mevsimlik işçilik yaptı. En zor koşullar altında geçimini temin etti. Yine köyde ortaya çıkan bazı sorunlar yüzünden 1977 yılında Midyat ilçesine taşınmak zorunda kaldı.

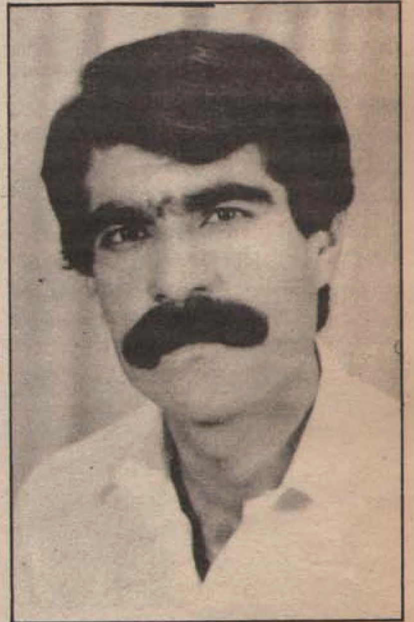
Sait, Dıjwar ve Hayri yoldaşlar Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi'nde PKK Genel Sekreteri A. OCALAN yoldaşla birlikte - Mart 1987

Celal HOCA yoldaş gerek köylerinde okul olmayışı ve gerekse yoksulluk nedeniyle okula gidemedi. Küçük yaşlardan başlayarak gücü oranında ailenin geçimine katkıda bulunmaya çalıştı. Ailenin herhangi bir mülkiyetinin olmaması ve bir iş alanının bulunmaması nedeniyle, 1985 yılına gelinceye kadar çobanlık yaptı. Ağrı ve Van yörelerinde başkalarının sürülerine çobanlık yaparak hayatını kazanmaya çalıştı. Beş altı ay sürekli çobanlık yapmasına rağmen, kendisine verilen ücretin düşüklüğü yüzünden boş kalan zamanlarında sırt hammalığı yaptı. 1982-84 yılları arasında çobanlığı bırakarak pamuk toplama işlerinde çalışmak üzere Aydın vb. yerlere gitti. 1984 yılında yurtdışına çıktı, Lübnan alanında inşaat işçiliği ve kalıpçılık gibi işlerde çalışarak yaşamını sürdürdü. Partimizin saflarına katılıncaya kadar bu tür işlerde çalışmaya devam etti. 1986 yılında aktif bir biçimde devrimci saflara katıldı.

Celal HOCA yoldaş Kürdistan'ın yoksul köylülüğün olumlu özelliklerini bağrında taşıyan emekçi, fedakar ve çalışkan bir arkadaşımızdı. Yoksulluğun acılarını pratik yaşamın içinde çok yakından tanımıştı. Yaşam deneyiminden edindiği pratik üretkenliği, çalışkanlığı ve dayanıklılığı sürekli geliştirmiş, bu özelliklerini Parti ortamında daha çok güçlendirmişti. Bütün bu özellikleri ile O bir devrim emekçisi durumuna gelmişti.

15 Ağustos Devrimci Atılımı Celal arkadaşın dikkatini mücadelemiz üzerinde toplamış, bu süreçte ölümsüz halk kahramanlarımızdan Sabri GÖZÜBÜYÜK yoldaşla ilişkiye geçmiş, Partiyi az çok tanıyarak Hareketimizin bir sempatizanı haline gelmişti. Parti ile ilişki içinde olduğu sempatizanlık döneminde gazete dağıtma, propaganda yapma vb.faaliyetlerde bulunmuş, kendi çapında devrimci çalışmalara katkılar yapmıştı. 1986 yılında ülke zemininde daha da gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında üzerine düşeni yerine getirmek gerektiğinin bilinciyle devrimci saflara profesyonelce katılmaya karar verdi. Evli ve üç çocuk babası olmasına rağmen, halkın kurtuluşu sağlanmadan ailenin ve bireyin kurtulamayacağına inandığı için bu tür sorunları bir yana bıraktı. 1986 yılından 1987'nin sonlarına kadar Mahsum KORKMAZ Askeri Akademisinde Parti eğitiminden geçti. Hem teorik hem de pratik alanda kendisini geliştirdi. Partimizin Özgürlük Atılımının bir yıla yaklaşan sonuçlarını ülke zeminine taşırırken, düşman kuvvetleriyle girdiği bir çatışmada yoldaşlarıyla birlikte kahramanca direnerek şehit düştü.

Celal HOCA yoldaş yurtsever Kürt yoksul köylülüğünün devrime kalkışının birçok örneklerinden bir tanesiydi. Okul yaşamı içinde yeraldığı süre zarfında okulun bütün pratik işlerini durup dinlenmeksizin bir an sonuçlandırmaya çalışan bir devrim emekçisiydi O. Celal HOCA arkadaş kendi pratik deneyimi sonucunda devrimden başka bir kurtuluş yolunun olmayacağını kavrayan, bunun için her türlü fedakarlığı göze alan, gerçek kurtuluşun yolunun ulusal kurtuluş mücadelesine fiilen katılmaktan geçtiğine inanan, fedakar ve fedakar olduğu ölçüde de işbitirici ve üretken bir yoldaşımızdı.

Süleyman BOZKURT (Sait) yoldaş 1961 yılında Mardin'in Sılopi ilçesinin Tilkabin köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesinin yoksul olması nedeniyle Sait yoldaş okuma olanağını elde edemedi. Küçük yaşlardan itibaren ailenin geçimini sağlamak zorunda kaldığından, Türkiye'nin İstanbul ve Ankara gibi büyük kentlerinde inşaat işçiliği ve sıvacılık yaptı. Uzun süre metropol kentlerinde bu tür işlerde çalıştı. Hem içinde bulunduğu yoksul yaşam koşulları, hem de kendi yöresinde yurtseverlik duygularrının güçlü olması nedeniyle, 1976 yılında Kürdistan'da gelişen devrim-

ci-yurtsever gençlik hareketinden büyük ölçüde etkilendi. Kendisinde sömürgeciliğe karşı mücadele etme istemi daha o dönemden itibaren oluştu.

Bu süre içinde Sait yoldaş herhangi bir hareketle sıkı ilişkiler içine girmemekle birlikte, üç ay gibi kısa bir süre boyunca Kawa ile ilişkileri oldu. Bu süreçte adı geçen gurubun içinde bulunduğu durumu yakından gördüğü için ilişkilerini kesmekte gecikmedi. 1984 yılında iş bulmak amacıyla Lübnan alanına gitti. Burada öteki Kürdistanlı mevsimlik işçiler gibi kaçak bir işçi yaşamını sürdürdü. Dayanılmaz zorluklar altında inşaat işçiliği, sebze ve meyve paketleme ve yükleme işleri gibi işlerde çalıştı.

Kürdistan zemininde yükselen ulusal direniş mücadelemiz bütün yurtdışında yaşayan Kürdistanlılar gibi Sait yoldaşı da yakından etkiledi. Bu etkilenmenin ardından Parti Hareketimizle ilişki kurmaya çalıştı. Lübnan'daki işçi çevreleri vasıtasıyla Partimizle ilişkiye geçti. Kısa bir süre sonra, 1986 yılının ortalarında Mahsum KORKMAZ Askeri Akademisine gelerek eğitime katıldı. 1987 yılının sonlarına kadar okul çalışmaları içinde yeraldı. Bu süreçte kendisini her yönüyle eğitip geliştirmeye çalıştı. Doğduğu alana yakın bir yerden yıllar sonra ülke topraklarına yeniden giriş yaparken, sömürgeci düşman kuvvetleriyle girdiği bir çatışmada kahramanca çarpışarak şehit düştü.

Sait yoldaşı anlatabilmek oldukça zordur. Sömürgeci egemenlerin halkımızı çağdaş gelişmelere kapalı tutarak toplumumuzu dilsizler, sağırlar ve körler topluluğu haline getirme çabalarının artık paramparça olmakla yüzyüze geldiğini kahramanca direnişiyle kanıtlayan bir devrimciydi Sait yoldaş. O yoksulluğun ve ezilmişliğin bütün acılarını, gurbet ellerde kişiyi içten içe kemiren vatan hasretini ve insanca yaşama özlemini sürekli çekti. Ancak acıyı ve özlemi gidermenin yol ve yöntemlerini bulmak gerekiyordu. Mevcut sömürgeci düzen koşulları buna izin vermemekteydi. Sait yoldaş ulusal kurtuluş savaşımının toplumda yarattığı uyanış ve kendi deneyimleriyle bunun bilincine ulaştı. O baskı ve sömürü düzeninin yol açtığı sonsuz kin ve öfkesiyle düşmana karşı patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Çok şey yapmak istiyordu. O yoldaşlarına yardımcı olmada ve girişkenlik ruhuyla her sorunun üstesinden gelmede örnek alınacak bir yoldaşımızdı. Çok şey söylemek, içindekileri dökmek isterdi. Ancak bunu yeterince başaramamanın verdiği bir sıkılganlıkla, sürekli silaha ve pratiğe dört elle sarılmaya çalışırdı.

Sait yoldaş olgun devrimci kişiliği, mücadele etmedeki sonsuz enerjisi ve fedakarlığıyla, mücadeleye sonsuz bağlılığı ve yurtseverliği ile pratikte örnek alınacak saygıdeğer bir ulusal kurtuluş savaşçısıydı.

Kahraman direniş şehitlerimizden ozan DIJWAR yoldaş 1960 yılında Lübnan'da doğdu. Orta halli yurtsever bir ailenin çocuğuydu. 20 yaşlarına kadar tarımcılıkla uğraştı. Bunun yanısıra kısa süreli aralıklarla fırın işçiliği yaptı. Ailesinin okumadan yana olmaması nedeniyle okuma olanağı bulamadı. İlkokulun dördüncü sınıfından sonra okuldan ayrılmak zorunda kaldı. Bir süre düzenin yarattığı olumsuzluklara bulaştıysa da, devrimci hareketle temasa geçtikten sonra kendini tanıyarak kişiliğini hızla yeniledi. 1985 yılında Libya'ya giderek biriket işlerinde çalışmaya başladı. Burada Partimizin yurtdışı faaliyetleri ve zindan direnişçiliğinden etkilenerek, bir PKK sempatizanı haline geldi.

DIJWAR yoldaş Partimizle ilişkiye geçtiği andan itibaren Partinin propaganda faaliyetlerini yürüttü. Maddi yardım topladı. Parti gecelerinde sazı ve sözüyle yer aldı. Partinin yayınlarını dağıttı. 1986 yılı ortalarında Akademiye gelerek, 1987 yılı ortalarına kadar siyasi ve askeri eğitim gördü. Çeşitli alanlarda kitle faaliyeti yürüten yerel komiteler içinde yeraldı. 1987 sonlarında Partinin Özgürlük Atılımını kökleştirme mesajını Kürdistan'a taşırken, sömürgeci kolluk kuvvetleri ile girdiği çatışmada büyük bir direniş sergileyerek şehit düştü.

DIJWAR yoldaş fiziki olarak aramızdan ayrılsa da, şiirleri ve türküleriyle, halkına, ülkesine, Partisine ve devrim şehitlerine bağlılığıyla sonsuza dek aramızda yaşayacaktır.

DIJWAR yoldaş devrimci yaşamında direniş mücadelesinin gelişmesi için yoldaşları arasında sürekli üstün bir moral ve coşku yaratan, sazı ve türküleriyle devrim şehitlerine sonsuz bir bağlılığı geliştirmek için çaba harcayan bir halk ozanımızdı. O beynini, yüreğini ve dilini hep devrim ve halk için kullandı. Türkülerinde ülkeye ve zafere olan susamışlığı dile getirdi. Ancak O sadece bununla yetinemezdi. Bir ozan hem sözü, hem sazı, hem silahı ve hem de canıyla halkın malı olmalıydı. Çünkü gerçek sözün aynası devrimci pratikti. DIJWAR yoldaş sazı ve sözüyle olduğu kadar fedakarlık dolu çalışmasıyla da kendisini yoldaşlarına ve halka kabul ettiren örnek bir devrimciydi.

Halil yoldaş son derece yoksul bir emekçi ailenin çocuğu olup, güçlü yurtseverlik duygularına sahipti. O'nun engin yurtseverliği daha küçük yaşlardayken kendisini bir arayış içine itmiş, ancak güçlü bir devrimci örgütlenmenin olmaması nedeniyle Filistinli güçlerin saflarına katılmıştı. O Partimizle tanışır tanışmaz derhal devrimci saflara katılma talebinde bulunmuştu.

Halil yoldaş, PKK önderliğinde gelişen ulusal direniş mücadelesinin doğruluğuna ve haklılığına inanarak PKK saflarına katılmış, Kürdistan zemininde yükselen direniş savaşının içinde yer almak için, defalarca bu yönlü istemlerini dile getirmişti. Partimizle ilişkide bulunduğu süre boyunca düşmana karşı duyduğu öfke ve nefreti daha da bilemiş, zafere dair inancını pekiştirmişti. Sürekli dayattığı ısrarlı istemleri karşısında, kendisi henüz devrimci saflara yeni katılan biri olmasına rağmen ülkeye gönderilmiş, bu girişi sırasında Cizre'nin Hisar köyü yakınlarında kahramanca bir direniş sergileyerek şehit düşmüştü. O, yeni direniş hamlemize kanını katık ederek halkımızı bir adım daha zafere yaklaştıran bir direniş savaşçısıydı.

Düşmanın "özel valilik" ve "özel kolordu" taktiğini henüz yeni hayata geçirmeye çalıştığı bir dönemde, yedi yiğit yoldaşımız, son derece eşitsiz koşullar altında, bire yüz nisbetindeki bir düşman kuvveti ile çarpışmak zorunda kaldıkları dengesiz bir ortamda düşmana ağır kayıplar verdirerek şehit düştüler. Şehit yoldaşlarımızın şahsında ülkemizin değişik alanlarında yaşayan halkımızın en canlı özellikleri sergilendi. Onların direnişiyle, baskı görmüş, ezilmiş, dağıtılmış ve kendisine yabancılaştırılmış bir toplumun zincirlerini koparıp atma kararlılığı kendisini en çıplak bir biçimde ortaya koydu.

Partimizin önderliğinde bugüne kadar sürüp gelen ulusal direniş mücadelemizin yenilmez bir ulusal kurtuluş hareketi olarak vücut bulmasında, PKK'nin doğru devrimci çizgisinin ve bu çizginin en önde gelen uygulayıcıları olan direniş şehitlerinin ne denli belirleyici oldukları şimdi çok daha iyi anlaşılmaktadır. Kürdistan halkını ulusal kurtuluş doğrultusunda topyekün bir savaşa kaldırmak ancak parti taktiğine denk düşen doğru bir devrimci çalışma tarzı ile mümkündür. Gerek yurt içinde ve gerekse yurt dışında parti saflarına katılan yoldaşlarımızın büyük çoğunluğunun zindan direnişçiliği ve Parti yaşamından etkilenmeleri veya 15 Ağustos Devrimci Atılımından etkilenerek kurtuluş mücadelesi saflarına katılmaları, parti çizgimizin ve onun önderliğinin en dolaysız kanıtı durumundadır.

Şehit yoldaşlarımızın yaşamları oldukça anlamlıdır. Türk sömürgeciliğinin eritici ve yabancılaştırıcı baskı ve sömürü politikalarının Kürdistan somutunda en vahşi bir tarzda uygulanması sonucunda, ülkemizin bereketli zenginlik kaynaklarına rağmen, birçok insanımız açlıkla yüz yüze gelmiş, sefalet ve yoksulluk koşullarında yaşamak zorunda kalmıştır. Bu durum karşısında açlıktan ölmemek için yaşamını ortaya koyup en tortu işlerde çalışmış, çeşitli baskı politikaları sonucunda ülkesinden kopartılmış, döviz temin etmek amacıyla yurt dışına göçertilmiş, emek gücü yaban ellerinde yok pahasına emperyalistlere peşkeş çekilmiştir. Şehit yoldaşlarımızın yaşamında bu gerçek kendisini çok açık bir biçimde ortaya koymaktadır.

Ulusal direniş mücadelemizin yeni döneminde, direniş mücadelemizin doğru bir önderlik altında gelişimi sonucunda iç ve dış kamuoyunun dikkati Kürdistan üzerinde toplandı. Zindanlarda ve dağlarda gelişen direniş mücadelesi, Türk sömürgeciliğinin 60 yıllık politikaları sonucunda beyinleri karartılmış, topraklarından göçertilip kendilerine yabancılaştırılmış, uzun yıllar ülke hasretiyle yanıp tutuşan ve insanca yaşama özlemi içinde bulunan insanlarımızı ayağa kaldırdı. Ulusal kurtuluş savaşımız bugün sadece Kürdistan halkının değil, birçok halkın kurtuluş umudu haline geldi.

Parti III. Kongresinde ulusal ve uluslararası koşullar bütün detaylarıyla değerlendirilerek, halkımızın siyasal ve askeri ordulaşmasını sağlamak, bu temelde Parti taktiğine ve çizgisine ulaşabilmek için kişilikte zaferi sağlayacak militan ölçüleri yaratmak kararına varıldı. Alınan tarihsel kararlar ve yapılan özeleştiriler doğrultusunda, Özgürlük Atılımı adını verdiğimiz 1987 Atılımı başladı. Halkımız açısından her yönüyle devrimin en olgun koşullarının yaşandığı bir dönemde, henüz ileriye doğru bir kaç adım atılmışken, küçük-burjuva aydın devrimciliğinden kaynaklanan seçkinci, bastırmacı, tasarrufçu ve tasfiyeci bir çok yanlış anlayış yeniden başını uzattı; dönemin taktiğini işletemeyerek parti faaliyetlerinin gelişimi önünde en büyük engeli oluşturdu. Bu anlayış sahipleri kadroları ve kitleleri örgütleyerek dönemin gereklerine uygun tutumlar sergileyecekleri yerde, dağıtıcı tutumlarıyla kitlelere yaklaşımda olumsuz bir rol oynadılar; Parti faaliyetlerini tasfiyeciliğe doğru götürmek istediler. Bu süre içinde Parti Önderliğinin gerek Ortadoğu sahasında, gerekse Avrupa ve ülke zemininde ortaya çıkan olumsuzluklara karşı müdahaleleri gündeme geldi. Yapılan bu müdahalelerle tasfiyeci ögeler tasfiye edildi. Parti faaliyetlerinin önü açıldı. Partiye bağlı, ancak kendini yetersizliklerden yeterince arındıramamış ve Parti taktiğini yetkince uygulayabilecek bir düzeye ulaşamamış parti kadroları sürekli geliştirilmeye, çeşitli alanlara eğitilmiş kadrolarla takviye yapılarak faaliyetler güçlendirilmeye çalışıldı.

Gerek Parti içinde ve gerekse parti dışında şiddetli bir sınıf savaşımının yürütülmesi sonucunda Özgürlük Atılımımız 1987 Eylül'üne kadar getirildi. Parti Önderliği Özgürlük Atılımımızın kapsamı içindeki dokuz aylık devrimci faaliyetlerimizi kapsamlı bir değerlendirmeye tabi tutarak, bu atılımın kökleştirilmesi için geleceğe yönelik derin çözümlemelerle parti yapısının önünü açtı. Bu değerlendirmeler yeni bir atılım için güçlü ve sağlam bir temel oluşturdu. Partiye ve halka bağlı militanlar için bu umut verici bir kurtuluş mesajıydı. Bu mesaj 1987 Eylül'ünde ülkemizin en ücra köşelerine kadar ulaştırılmaya çalışıldı. Bugün mesaj Kürdistan dağlarında her gerillanın eline ulaşmıştır ve güçlü bir atılımın hazırlıkları bütün yoğunluğu ile sürmektedir. 1987 Atılımında ortaya çıkan yetersizliklerin 1988 yılının Özgürlüğü Kökleştirme Atılımında fazla etkili olmayacağı bugün çok daha iyi görülmektedir. Partimizin geçmiş tarihsel tecrübeleri her kesin gerçeği bütün çıplaklığıyla görmesini sağlıyacak kadar açık ve nettir. Parti içi ve Parti dışı sınıf savaşımında yenilen düşman olmuştur. Zafere doğru gelişip güçlenen ise Parti yapımız ve Parti mücadelemizdir. Aynı şeyi gönül rahatlığıyla gelecek için de söyleyebilmek mümkündür. Özgürlük Atılımımızın kökleşmesi doğrultusunda büyük başarılar sağlanmış, parti çözümlemeleri ile mücadelemizin geleceği teminat altına alınmıştır.

Özgürlük mücadelemizde Parti Önderliğinin 1987 Eylül-Ekim değerlendirmeleri ile sağlam bir mevzi kazanılmıştır. Bunlar Parti mücadelemiz ve halkımız için büyük bir değerdir. Ancak ulusal kurtuluşta kazanılan mevzinin kanla sulandığı çok açık bir gerçektir. Çok kazanmak, ama az kayıp vermek bizim için vazgeçilmez bir ilkedir. Parti Önderliğinin deyimiyle "kazanımlarımız karşısında kayıplarımız çok az olmasına rağmen, vermememiz gereken büyük kayıplardır". Özgürlük Atılımının kökleştirilmesi mesajının bedeli olan yedi direniş kahramanımız için de aynı şeyleri söylemek mümkündür. Onlar vermememiz gereken büyük kayıplarımızdır. Onlar, sömürgeci düşmanın her türlü karşıdevrimci uygulamalarına karşı mücadele azmiyle dolu, ve devrimci direniş enerjilerini pratiğe dökmeden aramızdan ayrıldılar. Ancak şunu çok rahatlıkla söylemek mümkündür: Bu yoldaşlarımızın bütün olumlu özelliklerinin, taşıdıkları devrimci direniş ruhunu, mücadele etmedeki azim ve fedakarlıklarını geriye kalan biz yoldaşlar devr alıyoruz. Ve gür sesimizle haykırarak dünyayı tanıklığa çağırıyoruz: Yoldaşlarımızın kanı yerde kalmayacaktır.

Silah Arkadaşları
23.11.1987

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN ile birlikte (soldan sağa) Celal Hoca, İbrahim, Hayri yoldaşlar - Nisan 1987

ERKEN SEÇİM SONRASI FAŞİST-SÖMÜRGECİ REJİMİN DURUMU, YAŞANAN GELİŞMELER VE GÖREVLERİMİZ

Baştarafı 1. sayfada

Her şeyden önce, rejimin beklediği sonuca ulaşamadığı söylenebilir. Bunda en büyük rol Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına aittir. Mücadelemiz başından beri rejimin bütün planlarını bozmakta ve sürekli kendini gözden geçirmeye zorlamaktadır. 12 Eylül rejiminin temelinde, Türkiye'de sınıflar mücadelesinin henüz çok geri olduğu, ama 60 yıllık cumhuriyetin sivil politikacılar eliyle, partileriyle, parlamentosuyla artık yönetemez duruma geldiği, hem de sıfıra doğru tüm olanakları tükettiği, buna karşın halk muhalefetinin de önemli zayıflıkları nedeniyle iktidara yürüme gücünde olamadığı, onun da "sol"dan benzer bir durumu yaşadığı koşullar vardır. Bu koşulları, karşılıklı iki cephenin içinde bulunduğu muazzam yetmezliği en iyi ordu gördü. Ordu bünyesindeki generaller ve özellikle özel savaş uzmanları, giderek bu durumu daha da kışkırttılar; kitleler nezdinde neden vazgeçilmez olduklarını, toplumun istikrarı ve hatta kurtuluş açısından kendilerinden başka kurtarıcının kalmadığını ispatlamak için elden gelen her şeyi yaptılar. Bunun, 12 Eylül darbesinin hazırlık aşaması olduğu, özellikle 1978'den itibaren yoğunlaştırılarak 1979'da bazı provolara girişildiği bilinmektedir. Ve darbe yapıldığında böylece zaten sivil burjuva muhalefet ve burjuva sivil iktidar cepheleri önemli oranda tükenmiş durumdaydı. Sol muhalefet de, yediği darbeler sonucunda ve özellikle çok çeşitli faşist terör ve provokasyon ortamında kendini yenileyemez hale gelmişti. Bu durumda, darbenin ertesinde bütün bunların hepsi hemen teslim oldular. Burjuva sivil iktidar ve muhalefet buna ne ses çıkarabildi, ne de teslim olmaktan başka bir yol denedi. Çeşitli sol gruplar ise, daha kollarını bile kaldırmadan, kendilerini savunma durumuna bile geçirmeden ezildiklerini, teslim alındıklarını kabul ettiler.

Faşist generaller, bu koşullarda iktidara bütünüyle el koyduklarında 60 yıllık cumhuriyetin gelmiş bulunduğu noktayı, yaşanan kargaşanın nasıl büyük tehlikelere götürebileceğini çok iyi biliyorlardı. Yine bunun, kendileri açısından bir son şans olduğunun -ki, kendileri bunu sık sık tekrarlıyordu- ve bu şansın çok iyi değerlendirilmesi gerektiğinin farkındaydılar. Ufukta beliren tehlikeleri alabildiğine abartarak, baştan beri aldıkları burjuvazinin desteğini daha çok arttırmak ve kitlelerin desteğini de buna katabilmek için politikalarını sürekli bir biçimde ve yoğun bir propagandayla tekrarlayıp durdular. Burjuva şovenizminin kitleler üzerindeki etkisi ile sol muhalefetin yaygın hataları da buna epeyce fırsat ve olanak sağladı. Bütün bunları kullanarak rejim başından itibaren kendini sağlama aldığını hissediyor ve rahatlıkla götürebileceğini sanıyordu. Fakat şu açık ki, 12 Eylül darbesi muhalefeti ve sivil yönetimi dağıtıyor, ama ne güçlü bir devrimci muhalefet, ne de burjuva sivil yönetim bulunmadığı için, bu, ağır ezme biçiminde olmuyordu. Sol adına hareket eden güçler, yarı teslim olma, yarı izine çıkma, kendini müstafi addetme gibi bir durumu yaşıyordu. Herkes biraz da "generaller ne kadar götürecek" dercesine bir "bekle-gör" politikası içine giriyordu. Kısaca 12 Eylül rejimi sanki sınıflar mücadelesinde bir ertelenme olmuş, bir devre arası yapılmış gibi bir ortamda kendini buldu. Generaller, bunun verdiği rahatlıkla birkaç yılı iyi götürdüler, programlarını hayata geçirmeyi Bülent Ulusu hükümetiyle deneyerek belli bir mesafe daha aldılar. Eğer Partimizin devrimci çıkışı gerçekleşmemiş olsaydı, bunlar programlarını 1983'ten itibaren de çok daha rahatlıkla ve ikibin yılına doğru ciddi bir krizle karşılaşmadan yürütebilirlerdi. Bu nedenle, özellikle 1983'ten itibaren farkına vardıkları gibi, Partimizin yeni çıkışının rejimi gittikçe tehdit etmeye başladığı, bu konuda rejimin bir tedirginlik, endişe, nasıl hareket edeceğine dair bir arayış içine girdiği görülmektedir. Zaten daha sonra açıklanan çeşitli belgelerin de gösterdiği gibi, 12 Eylül kararlaştırılırken de Kürdistan'da Partimiz önderliğinde gelişen ulusal uyanıştan duyulan korku en belirgin rolü oynamıştı. Bu nedenle 12 Eylül rejiminin görevini tam başarması için Partimizden gelen tehlikeleri mutlaka ve kendi deyişleriyle "kökünü kurutuncaya kadar" bastırmış olması gerekiyordu.

Her ne kadar 12 Eylül rejimi Türkiye'deki direniş odaklarını bastırdıysa da, -ki, bizim için pek geçerli değildi-, rejimi özellikle yurt dışı faaliyetleri tedirgin ediyordu. Ama bu tedirginlik 1983'e kadar öyle ciddi boyutlarda değildi. Çünkü, kısmen ülkede olunsa da, ülkeye güçlü yönelimimiz henüz başarılmamıştı ve yaprak kıpırdatacak durumda olup olmadığımız hala belirsizdi. Dolayısıyla rejim ciddi bir durum değerlendirmesi yapmıyordu. O dönemde gerçekten Partimizin de henüz çıkış yapacak bir durumu yoktu. 1982'de daha yeni bir karar durumu ve belli hazırlıkları vardı. Bu hazırlıklarımızın ülkeye aktarılıp aktarılamayacağı, bunun ne kadar başarılacağı belli değildi. 1983'te biraz güç ülkeye aktarılmış ve bazı hazırlıklar yapılmıştı, ama henüz ciddi bir eylem koyabilme durumumuz bile yoktu. Dolayısıyla bu koşullarda 6 Kasım 1983 seçimine gidildiğinde, sivil Özal kliğine doğru, endişeli de olsa yumuşak bir inişin yapılması, askeri kliğin sivil bir maske ile kendisini biraz maskeleyerek Avrupa'dan puan toplamaya çalışması ve radikal bir burjuva muhalefetin gelişiminin önlenmesi anlaşılırdır. 1983 Seçimleri, gerçekten de, bu tip darbelerde görüldüğü gibi, belli bir planlama sonucunda geliştirilen yeni anayasa, partiler, seçim yasaları ardından askeri kliğin emirleri doğrultusunda çalışan sivil teknokrat-bürokrat bir ekibin işbaşına getirilmesi ve böylelikle rejimin kendini rahatlatması amacını taşıyordu: Tabii diğer bir neden de bastırma döneminin geride bırakılmış olmasıydı. İlk üç yılda gerçekleştirilen bastırma, ezme, işkence, tutuklama ardından rejimin kendi ekonomisini ve siyasal yapısını kurumlaştırmasına sıra gelmişti. 1983'ten itibaren girilen bu dönemde askeri klik tarafından özellikle MDP desteklenmek istendi. Ama, bilindiği gibi, tekelci kesimler, özellikle ABD ve İngiliz emperyalizminin muhafazakar rejimleri kendi modellerini ANAP'ın şahsında geliştirdiler. Böylece denedikleri bu siyasal kurumlaşmayı oluşturdukları partili, parlamentolu sistemi, rejimin istikrar bulması olarak ilan ettiler.

İşte bizim de faaliyetlerimizi biraz yoğunlaştırdığımız tarihi bir evre olan bu evrede, faşizmin tam zaferine olanak vermemek, onda güçlü bir gedik açmak ve bu gedikten de önderliğimiz altında ulusal kurtuluş hareketini ve ardından anti-faşist direniş hareketini geliştirmek için gerek siyasal değerlendirmelerimizde ve gerekse pratik yürüyüşümüzde elden gelen her şey yapıldı. 1984'ün ortalarına doğru bilinen silahlı atılım dönemine girmeden önce biz sabırsızlığımızı o zamanki çeşitli yazılarımızda çok açıkça belirttik. Gerçekten de dönem, her şeye yön vermenin belirleneceği çok kritik bir tarihi dönemdi; halk açısından güçlü bir gelişim ortaya çıkarılabileceği gibi, her şey kaybedilebilirdi de. Biz, o zaman pratik faaliyeti yürütmekte olan güçlere yönelttiğimiz eleştiride bunu açıkça ortaya koyduk. "Siz tarihle oynuyorsunuz, 12 Eylül faşist rejimi en kritik bir dönemden geçerken büyük bir sabır ve çabayla hazırladığımız olanakları geriye çekiyorsunuz, hareketi sağa çekerek ve bir keşif hareketi olmaktan öteye vardırmayarak, niyetiniz ne olursa olsun 12 Eylül programının başarıya ulaşmasının bir etkeni durumuna geliyorsunuz" dedik. Olayların gelişimi bu belirlemelerimizi açıkça doğruladı. Ama önemli hazırlıklara ve donanıma sahipken, rejim sivilleşmeye yönelir yönelmez ona güçlü darbeler vurarak bu yönelimleri boşa çıkarabilecekken, İran-Irak savaşının sonuçlarından Kürdistan'da daha yoğun yararlanabilecekken, taktikle oynama dediğimiz o bilinen durumlar nedeniyle silahlı propaganda evresi iyi yönetilemedi ve bu durum atılımımızın hem geç, hem de zayıf başlamasına yol açtı. Ancak böyle olmakla birlikte yine de atılımımızın rejimin kendisini çok rahatça sürdürmesi önünde büyük bir engel olduğu ve onun duvarlarında önemli gedikler açtığı açıktır. Bu atılım, Türk burjuvazisinin iflas eden 60 yıllık siyasetçiliğinin sağıyla, soluyla ve generaller eliyle yeniden ikinci cumhuriyet biçiminde diriltilmeye çalışıldığı, karşı-devrimci uygulamalarla baskı, zulüm ve imhanın geliştirilip kurumlaşmaya doğru götürüldüğü bir aşamada, bütün bunlara karşı duran ve Kürdistan tarihinin en önemli bir çıkışı olan, çok çeşitli engellemelere rağmen başlanan son derece önemli, hayati derecede vazgeçilmez tarihsel bir öneme sahip ulusal kurtuluş adımıdır.

Tarihsel bir benzetme daha yaparsak, nasıl ki cumhuriyet kurulduğunda 1925 isyanı bu kuruluşu önemli oranda sarsmış ve daha sonraki yıllarda devam eden bu sarsıntı sonucu, cumhuriyetin faşist niteliği daha da açığa çıkarak kemalist devlet bir faşist diktatörlük biçiminde şekillenmiş ise, aynı biçimde 1970-80 döneminde mücadelemizin gelişmesiyle de benzer bir durum yaşandı. O dönemde komünizm adına yola çıkan TKP önderliğinin durumu neydi? Daha ilk adımı atmadan hemen Kemalizme bel bağlamış ve sonuçta da hemen boğulmuştu. Açık ki M. Kemal imzalı ve "gelin sizinle anlaşalım" yazılı bir mektuba komünist önderlik inanır ve hiçbir tedbir almadan Anadolu'ya geçerse, başına gelecek felaketi de baştan kabul etmiş demekti. Bilindiği gibi, kemalistler bir-iki yıl içinde kalıntıları da tasfiye ettiler. Daha 1920'lerde Koçgiri'de ezilen Kürt hareketi, egemen sınıfın çıkarlarını kemalist önderlik ile bütünleşmede görmesi sonucu fazla bir gelişme gösteremedi. O halde 1925'lerde olan nedir? Tasfiye edilmiş bir solla gerici önderliğin elinde olan bu ayaklanmaların, cumhuriyetin yeni kurulduğu ve kendini sağlamlaştırdığı bir dönemde patlak vermelerinden ötürü başarıya ulaşamayıp ezilmesidir.

Bu sonuçlar temelinde kemalist rejim daha da gericileşerek, faşist karakterini daha da netleştirerek günümüze kadar devam ettirir. Kemalist rejim, bir yandan burjuva particiliği denen sistemi geliştirirken, diğer yandan kapitalizm geliştikçe burjuvazinin siyasi alternatifi ortaya çıkar. Kemalist diktatörlük giderek ayrışmaya uğrar, bir tarafta CHP, diğer tarafta DP denen çok partili bir sisteme gidilir. Bu, daha önceki Terakki Perver ve Serbest Fırka biçimindeki ayrışmanın devamı olarak gelişir. Bunlar, 1960'lardan itibaren daha da genişleyerek, AP ve CHP'nin sağa ve sola açılımıyla MHP'li, MSP'li, TİP'li bir gelişmeye uğrarlar. Bu, sınıf mücadelesinin daha da gelişimi anlamına geliyor ve bilindiği gibi 1980'lere kadar cumhuriyet, birinci dönemini olumsuz bir biçimde sona erdiriyor. Sağıyla ve soluyla bütün sivil siyasetler tükenişe giderken, tıpkı 1920'lerde olduğu gibi, tekrar ordu K. Evren'in deyişiyle ikinci bir kurtuluş hareketine, cumhuriyeti ikinci bir kurtarma hareketine girişiyor. Nasıl ki ordu 1920'lerde cumhuriyeti kuruyorsa, şimdi bunlar da çürüyen cumhuriyeti yeniden kurmaya veya kurtarmaya çalışıyorlar. Peki bu cumhuriyeti, Misak-i Milli'yi kimden kurtarıyorlar? Açık ki dış düşmandan değil. Ortada ne Ermeni sorunu, ne Rumlar, ne de açık bir işgal var. Demek ki bu kurtarma hareketi, ulusal kurtuluşçu gelişimimizden ve sınıfsal uyanıştan kurtarma hareketidir. İkinci cumhuriyetin kurtarılarak kurulmasında temel etken ulusal kurtuluş mücadelemizdir. O halde bizim 1984 silahlı atılımımızın rolü şu oluyor: İkinci Cumhuriyete karşı güçlü bir direniş. İşte günümüz seçimleri ve rejimin günümüzdeki biçimlenişi bu direniş tarafından koşullandırılıyor. Direnişimize karşı özel savaşın geliştirilmesine hizmet eden bu seçimler ve seçimlerle birlikte ortaya çıkan sonuçlar, rejimin baştan beri oluşumunu ve taşıdığı özellikleri çok daha netleştirerek gösteriyor.

"... Biz en devrimci ideoloji olan Marksizm-Leninizmi esas almışız ve emekçi sınıfların talepleriyle yola çıkmışız. Yine örgütlenme anlayışımız çok sağlamdır, taktiklerimiz halk savaşı taktikleridir. Açık ki bütün bunlar eskiyle kıyaslanmayacak yeniliklerdir ve güçlü bir direnişin öğeleri olmaktadır..."

Partimiz bu direnişi daha kollektif, daha geniş bir anti-faşist birlik çerçevesinde yürütmek istedi. FKBDC'nin programının ve taktiklerinin oluşumunda çok çaba harcamasına rağmen, diğerleri tasfiyeci olmalarından ötürü gereken karşılığı veremediler. Bu koşullarda Partimiz tüm gücünü ulusal kurtuluş cephesini geliştirmeye verdi, bu cephenin gereken temel adımlarını atmaya ve geliştirmeye çalıştı. Yaşanan gelişmeler açıkça gösteriyorki, bu doğrultuda kendi rolünü küçümsenmeyecek bir düzeyde oynadı, bugün, faşist rejimi büyük bir çıkmaz içine sokan devrimci gelişmelerin tek yaratıcısı oldu.

Şimdi, burada ikinci cumhuriyet derken tabi birincisiyle karıştırmamak, aralarındaki farkı çok iyi görmek gerekir. Birincisinde burjuvazi henüz gelişen bir güçtür, tarih sahnesinde iktidara hakim olmayı ilk defa deniyor, yeni bir çıkışı var. M. Kemal gibi karizmatik ve despotik bir öndere sahiptir ve dünya dengesinde çok uygun bir durum vardır. Yeni doğan SSCB'nin desteğine sahiptir, emperyalist kamp çatlamış, zayıf düşen İngiliz, Fransız ve Alman devletlerinin dıştan müdahale gücü azalmıştır. İçte ise, ömrünü tüketen padişah kovulmuş, Ermeni ve Rum burjuvazisinin mallarına el koyan feodal-kompradorlar iktidara ortak olmuşlar, tüm bürokratlar ve paşalar iktidarın içinde yer almışlardır. Tüm bunlar gösteriyor ki, burjuvazinin gelişimi açısından son derece uygun koşullar mevcuttur. Dolayısıyla bu yıllarda cumhuriyet güçlüdür ve gelişmektedir. Ama 1980'lere gelindiğinde yine koşullar aynı mıdır? İkinci cumhuriyetin şekillendiği koşullar böyle midir? Tam tersine, mevcut koşulların tersine döndüğü çok açıktır. 1980'lerde yaşanan muazzam bir sınıf kargaşası, ekonomik çöküntü, dış politikada istikrarsızlıktır. Kısaca Düyun-u Umumiye benzer bir durumdur. Ekonomi durmuş, grevler yoğunluk kazanmış, bütçe 70 sente muhtaç duruma gelmiştir. Kapitalizm doğuş ve gelişme evresinde değil, çöküş ve çürüme dönemini yaşamaktadır. Burjuvazi gençlik döneminde değil, ihtiyarlaşma safhasındadır. Her ne kadar yeni paşalar ve ANAP'ın yeni bürokrat ve teknokratları genç ve dinamik gösterilmeye çalışılıyorsa da, aslında bunların nasıl kartlaşmış ihtiyarlar oldukları çok açıktır. İşte ikinci cumhuriyet böylesi hastalıklı ve istikrarsızlık içinde bulunan bir kapitalizm temelinde ortaya çıkmaktadır. Ve üst yapıyı oluşturan siyasi, kültürel vb. kurumlar da bu temele göre şekillenmektedir. Dolayısıyla günümüzdeki ikinci cumhuriyetin durumu 1920'lerdekinden çok farklıdır.

Aynı şekilde günümüz Kürdistan Ulusal Direniş Hareketi de 1925'lerdeki ayaklanmalardan çok farklıdır. Bir defa, günümüz direnişi, rejimin karakterini baştan beri doğru tarif ve tespit etmiştir. Baştan beri bir hazırlık ve direnişçi bir tutum içinde bulunmaktadır. Zindanlardaki, dağlardaki ve yurtdışındaki direnişlerin durumu böyledir. Yine özellikle günümüz direniş hareketinin sınıf temeli yenidir; geçmiş direnişler aşiretçi-feodal-dinci ideolojiyi esas almışken, biz en devrimci ideoloji olan Marksizm-Leninizmi esas almışız ve emekçi sınıfların talepleriyle yola çıkmışız. Yine örgütlenme anlayışımız çok sağlamdır, taktiklerimiz halk savaşı taktikleridir. Açık ki bütün bunlar eskiyle kıyaslanmayacak yeniliklerdir ve güçlü bir direnişin öğeleri olmaktadır. Bu farklılıklar gösteriyor ki, günümüz direnişi genç, yeni, gelişmeye açık, geleceğe yönelik olarak başarı şansı çok yüksek olan bir harekettir.

Buna karşılık, faşist-sömürgeci rejim ise, başlangıçta çok kaba, güçlü gibi gözüken, ama ihtiyar, geleceği olmayan bir konumu yaşayan durumdadır. Günümüz değerlendirildiğinde çok açık görülecektir ki, gerçekten de rejim geleceğe ilişkin tüm umutlarını kaybet-

miştir. Gelecekteki planlamaya hizmet edecek tüm olanaklarını günümüzde harcamaktadır. Tarihi böyle kullanmakta, cumhuriyetin birikimlerini güncel politika yürütmek için harcamaya çalışmaktadır. Toplumun bütün geleceğiyle oynayarak bugünü kurtarmak istemekte, büyük dış borçlar alarak gelecek nesli ağır bir borç içine sokmaktadır. Toplumu çözdürmekte, ulusal şovenizmi ve dini en gerici bir tarzda kullanmaktadır. Tarihten ve gelecekten, olumsuz yönden ne kadar yararlanmak mümkünse rejim öyle yapmak istemektedir. Peki tüm bunları kime karşı kullanmaktadır? Elbette ki bize karşı, Kürdistan ulusal direnişine ve sınıfsal mücadeleye karşı kullanıyor. Bütün bu taktiklere bizim mücadelemizin genelleşmemesi, bir halk savaşına doğru açılmaması için başvuruyor.

Yazdıklarımızı özetlersek, rejimin ihtiyar, çürüyen ve geleceği olmayan konumuna karşılık, biz, son derece yeni, genç, gelişmeye açık ve geleceği olan, ama bundan ötürü de taktikte henüz kıkırdak durumunda bulunan, henüz sağlam bir kemikleşmeyi, yapısallaşmayı yaşamamış, kendini hayallerden tam kurtaramamış, halk savaşının katı gerçeklerine henüz tam ulaşmamış, bunu ancak düşünce ve planlama düzeyinde geliştirmeye ve bazı pratik denemelerle kendini güçlendirmeye çalışan, önemli yanılgılarla ve biraz ağıraksak yürüyen bir savaşımı, halk savaşımızın özellikleri böyle olan bir aşamasını yaşıyoruz. İşte buna bir de 1984'ten itibaren sağ, yani silahlı direnişe ve ulusal direnişe inançsız çeşitli ögelerin varlığı ve bunların küçümsenmeyecek engellemeleri eklenirse, bütün bunlara rağmen bu atılımın gerçekleşmiş olması önemlidir. Sadece 15 Ağustos da değil, bundan önceki zindan direnişleri, yurtdışı atılımı, Parti ilanı ve metropolden hareketi ülkeye taşırma atılımı da benzer koşullarda gerçekleşmiştir ve hareketimize damgasını vuran büyük atılım dönemleridir. Bunlar içinde 15 Ağustos'un ayırdedici özelliği nedir? 12 Eylül faşist darbesine karşı bir ilan hareketi olmasıdır. Parti ilanımız, sözde sosyal-demokrat Ecevit iktidarına karşı bir ilan hareketiydi ve onu çökertti. 1979-80'de yaygınlık kazanan direniş eylemlerimiz Demirel ve işbirlikçilerine yönelikti ve onu da çökertti. 15 Ağustos Atılımımız ise Evren-Özal faşist rejimine karşı yeni bir ilan hareketiydi ve bugün onu son derece zorlayan bir konuma ulaşmıştır.

Demek ki, 2. cumhuriyetin bilinen kuruluşuna karşılık, bizim de bilinen sınıf temelimizin, ulusal direniş ve geliştirdiğimiz halk savaşının ana özellikleri ve kısa geçmişi böyle değerlendirilebilir. Günümüzdeki duruma bakılırsa aslında gelişmeler biraz daha net görülebilir. Gerek bizim cephemizde, gerekse düşman cephesinde 1983-84'lerde henüz kestirilemeyen birçok husus bugün netlik kazanıyor. Her ne kadar Evren-Özal kliği 1983'te birbirini isteme biçiminde belli bir hava yarattıysa da, hemen şunu belirtelim ki, 12 Eylül faşist-askeri diktatörlüğünün en akıllı uygulayıcısı Özal'lı ANAP çetesidir. ANAP, gerçekten de rejime en uşakça hizmet eden, faşizmi MHP'den daha iyi örgütleyen bir topluluktur. 12 Eylül faşist cuntasına ve generaller güruhuna dayanılarak sınıf mücadelesi, grevler, ücret artışları durdurulmuş, kitleler hiçbir hak-hukuk arayamaz bir konuma itilerek muazzam bir sermaye birikimi yaratılmıştır. Bu süreçte tekelcilik, holdingcilik son derece gelişmiştir. Bunlar ticarete, ihracat ve ithalata bütünüyle hakim olmuştur. Bu durum Anadolu burjuvazisinin bu işle uğraşan kesimini iflasa götürüyor. Zaten orta ve emekçi kesimler sürekli daha da kötü duruma itiliyor. Yeni yeni ortaya çıkan tekelci çevrelerin temsilcileri ihtiyar ve çürümüş kesimde yaşanan bunalım içerisinde kapitalistleşerek ANAP'ta yoğunlaşırken, generallerin güdümünde büyüyen silahlı kuvvetlerin vakıfları, fonları gelişiyor ve bunların hepsinin içiçeliği sonucu bütün sermayeyi ele geçiriyorlar. Sermayeyi yoğun bir biçimde hakimiyetleri altına alan bu kesimler, özellikle IMF, Dünya Bankası gibi uluslararası kredi kuruluşlarından sürekli borç alarak böylece Türkiye'nin bütün geleceğini satıyorlar. Bugün 36 milyara ulaşan borç yüküyle dünyada 8. sırada yer alan Türkiye, ülke içinde de 10 trilyonu aşkın bir borçlanma altına girmiştir. Yıllardan beri toplumun elindeki varıyoğu gaspedilerek pazarlanmıştır. Bütün bunların toplumun geleceğinin alabildiğine karartılması ve ipotek altına alınması olduğu açıktır. Bunları niçin ve nasıl kullandıkları yaşanan uygulamalarla bugün çok daha açık görülüyor. Ulufe dağıtıyorlar, halkın maaş ve ücretleriyle oynayarak sürekli tehdit ediyorlar ve rejime yüzdeyüz evet dedirtmek amacıyla kullanıyorlar. Toplumdan çalınan, toplumun geleceğiyle oynanarak elde edilen bu parayı, kitleleri ANAP'a evet dedirtme temelinde yeni ilçeler, köyler inşa etmede, yani insanları satın almada kullanıyorlar. Toplumu "yaşamak istiyorsanız bizim varlığımızı başınızdan eksik etmeyeceksiniz" dercesine bir duruma getirerek bilinen yönetimlerini tesis ediyorlar.

Çok iyi anlaşılıyor ki, tüm bunlar, gerçekten de günü kurtarmak için, özellikle de içte sınıf mücadelesini ve daha çok da bizim direnişimizi kesmek için günlük olarak geliştirilen uygulamalardır. Son özel valilik ve özel kolordu sistemi, bu genel politikanın Kürdistan'a özgü önemli bir parçasıdır. Rejimin günlük işleyen bugünkü mekanizması aslında güncel bir olaydır, bunun ne tarihi geçmişi, ne de geleceği vardır. Fakat güncel olarak çok iyi kurulmuş bir mekanizmadır. Bu, ordunun ve aynı zamanda emperyalizmin yeni bir türetmesidir. Toplum tam bir cendere içine sokularak, ne burjuva anlamda bir muhalefetin, ne de halk muhalefeti anlamında bir gelişmenin olmaması için her türlü tedbir alınmıştır. İşte böyle bir yapı içinde Demireller ve Ecevitler nefes alamaz duruma getirilerek tekrar ortaya salındılar. Referandum bunu açıkça gösterdi. Yine halka, "eğer bir şey istiyorsanız, maaş-ücret, istikrar, her şey ANAP'ta vardır, o nedenle ANAP'tan başka alternatif yoktur" denilmekte ve halk da buna "evet" der hale getirilmektedir. Açık ki bunu yapan ağır ordu baskısı, denetimi ve yaratılan ajanlaşmadır. Bu durum cezaevlerine kadar yansıtılmıştır ve tümüyle toplumu teslim ve satın almaya yönelik bir politika uygulanmaktadır.

Evet, Evren-Özal rejimi, kitleleri burjuvaziye bağlamak için tarihi, dini, toplumsal yapının özelliklerini yoğun olarak kullanmakta ve böylece kendi alternatifsizliğini göstermeye çalışmaktadır. Bugün Ecevit, Demirel olayında görüldüğü gibi, burjuva muhalefeti çok kötü ekibin şefleri olarak ortaya sürmektedir. Onları ne tamamen bastırarak "kahraman" durumuna getirmek istemekte, ne de alternatif olabilecek şansı vermektedir. Birer figüran olarak piyasaya sürüp peşlerine de biraz şakşakçı takarak "işte bakın, yasaklar kalktı, demokrasi gelişti" demektedir. Bilindiği gibi, bu, özellikle Avrupa Topluluğu'na girmek için bir puan toplama, içerde rejimden hoşnutsuz olan çevreleri bunların kuyruğuna takarak rejimi palazlandırma ve böylece gelişebilecek radikal bir muhalefeti baştan engelleme çabası olmaktadır. Referandumun ortaya çıkardığı gerçek budur. Burada kitlelerin çıkarları için bir seçeneğin yokluğu açıktır. Kitleler de bunu doğrularcasına "yarı oy sana, yarı oy onlara" dediler. Bu seçenek halk seçeneği değildir, Evren-Özal kliğinin bu oyunu planlayıp figüranlarına oynatmış olduğu bugün çok daha açıktır. Dolayısıyla, halk, ne kaybeden ne de kazanandır. Görünüşte kazanan bu burjuva klikler oldu, ama esasta kaybetme karşısında bu sözde kazanma hiçbirine mutluluk getirmedi. Evren-Özal kliğinin bu marifetiyle aslında rejim kendini biraz daha meşrulaştırmaya çalıştı. Fakat görüldüğü gibi sonuçlar umulan gibi olmamıştır, rejimin tecriti daha da gelişmiştir. Kitleler gerek büyük oranda oy kullanmayarak ve gerekse objektif olarak muhalefet anlamına gelen yüzde elliden fazla Evren-Özal kliğine karşı oy kullanarak —ki, bu anayasa oylamasına göre çok ileri ve yüksek bir orandır— bunu göstermiştir.

Referandumun ortaya çıkardığı bu gerçekler 29 Kasım seçimleriyle daha çok açığa çıkmış ve doğrulanmıştır. Şimdi, 29 Kasım seçimlerinde kim kazanmıştır? Ortada seçim kazanacak bir oy oranına ulaşmış kimse yoktur; ne eskiler ve ne de Evren-Özal kliği böyle bir sonuca ulaşabilmiştir. Halk, verdiği oylarla bile bunların hiçbirinden umut beklemediğini ve rejime muhalefetini çok açık göstermiştir. Ama çeşitli zor yöntemleriyle ve yasal oyunlarla oyların ancak üçte birini alan Özal ve ANAP sözde güçlü iktidar yapılmıştır. Peki bunun gücü nerededir? Çok açık ki ordudadır. Bu seçim adeta 12 Eylül darbesi ile 6 Kasım '83 seçiminin bir benzeri olmuştur. Rejimin "sivilleşmeye, demokratikleşmeye geçiyorum" yalanı işte böyle açığa çıkmıştır.

Seçimler Evren-Özal kliğinin ne denli tecrit olduğunu gösterdiği gibi, diğerlerinin de istenmediğini çok açık ortaya koymuştur. Açık ki işler umut edildiği gibi sonuçlanmamıştır, daha büyük bir iktidar gücüne sahip olacağını umut eden Özal, gerçekte çok daha zayıf bir konuma düşmüştür ya da gerçek olan bu durumu şimdi açıkça görülmüştür. Bu durum faşist rejim için son derece ciddi bir istikrarsızlık ve siyasal kriz durumudur. Bu durumuyla Özal, belki 2-3 yıl daha götürebilecek, ama uzun süre bunu devam ettiremeyecektir. Hemen şunu belirtelim ki, bu rejim kendini aslında kesin olarak 1988'e göre ayarlamıştır. Bu, çok önemlidir. Bu, Özal'ın değil, rejimin kendisinin ve bunun sahibi olan ordunun ayarlamasıdır. Özal'ın bunu kendine göre düzenleme çabaları istediği gibi yürümemekte ve klikler arası çelişkileri daha da geliştirmektedir. Seçimlerde gördüğü tükenişini hazmedemeyen Ecevit bile, kendini ordunun düzenlemesine göre ayarlamaya çalışmaktadır. Evren'in başkanlık süresi de 1989'da bitmektedir. Bütün bunlar ne anlama gelir? Bunlar şu anlama gelir ki, '88 yılı gerçek devir-teslim durumunu yaratacaktır. Demirellerin, Ecevitlerin beklentisi de budu, bu nedenle seçimleri '88'e yaymak istediler ama başarılı olamadılar. Yani 12 Eylül faşist rejiminin programına göre bastırma, kurumlaştırma 1988'e kadar tamamlanacaktı. Ondan sonra yönetim, yıpranmamış, biraz dinlenmiş, 12 Eylül'den ders çıkarmış sosyal-demokrat veya liberal DYP görünümlü bir ekiple yürütülecekti. Klikler arasındaki muhalefetin özü de buydu. Ama şimdi Evren-Özal kliği iktidarı bırakmaya pek yanaşmamaktadır. Bunun çok önemli nedenleri vardır ve işte burada Kürdistan ulusal direnişinin büyük önemi ortaya çıkmaktadır. Eğer direnişimiz 1980'lerde boğulsaydı, daha sonra gelişmeseydi ve sonraki süreçte de bu böyle olsaydı, o zaman burjuvazi programına uygun olarak Demirel'i ya da sosyal-demokrat bir seçeneği denemeye girişebilirdi. Ancak kesintisiz gelişen direnişimiz bütün bunları boşa çıkararak rejimi ciddi bir çıkmaz içine soktu.

Şimdi bu durumu biraz daha yakından görmek gerekiyor. Generaller çetesi, 1980'de iktidara elkoyduklarında bunlarda ne M. Kemal'in, ne de 27 Mayısçıların hırsı ve dinamizmi vardı. Çünkü özelliklerini daha önce belirttiğimiz bir ortama müdahale etmek durumundaydılar. Çöküş sürecine girmiş ve kendi olanaklarıyla kendini yenileme gücünü tüketmiş olan bir kapitalizmin yeniden bir kuruluşu yapılacaktı. Açık ki bunda fazla bir umut yoktu. Demirel ve Ecevit'i iktidardan düşürdüler, ama buna "düşürmek" demek de mümkün değildi. Çünkü her iki taraf da bitkindi, iktidarı almada alabildiğine isteksizdi. Savaşa yorgun girmişlerdi, adeta onları zoraki bir savaşa itmişiz. Bu zoraki savaş ortamında tekelci burjuvazi öfkelidir, "bunlara önceden iyi vurmalıydık" diyor ve yumruğu en sert biçimde sallıyor. Ama karşısında kimse yok, rakip olacak sol çoktan minderin dışına çıkmış bulunuyor, sadece ortada gölgesi duruyor. Asker bütün heybetiyle ortaya çıkmış, sivil yönetime vuracak ama o da çoktan teslim olmuş; Demirel şapkasını alıp kaçıyor, minderde durmak istemiyorki yumruk değsin. Dolayısıyla onlar da isteksizdir. Yine onlar çok iyi görüyorlar ki generaller bir defa geldiler mi dururlar, fakat üretecekleri politika toplumun ağır sorunlarını çözme yeteneğinde değildir. Asker ancak zorla yıkar, dağıtır, elkoyar, ama yeniden inşa ve kalkınma hareketini yapamaz, tersine bunun önünde bir engeldir. Bu nedenle siviller de "bekle-gör" politikasını tercih etmişlerdir. Bu ortamda hareketimizin yarattığı büyük tehlikeyi mesele yaparak ortaya çıkan ordu, güya ortalığı temizleyecek, bu arada bize de öldürücü darbe vurarak cumhuriyeti kurtaracaktı. İşte ortamın isteklerine göre gelişmemesinin anlamı budur. Şimdi benzer bir durum sekiz yıl sonra tekrar oluştu. Zaten bu sekiz yıl boyunca olan bütün hal ve hareketlerine bakıldığında açıkça görülüyor ki, ne burjuva muhalefet öyle anlı-şanlı bir muhalefet yaptığına inanıyor, ne de Evren-Özal toplumun büyük kurtarıcıları olarak meydana çıkıyor. **İsteksizdirler.** Adeta oyuna gelmiş olmanın verdiği hayal kırıklığını, kızgınlığı ve öfkeyi yaşıyorlar. "Bizim gibi devlere bu duruma düşmek yakışmaz" dercesine bunu yaşıyorlar.

1983'te sahte bir devir-teslim yapılmıştı, sözde askerler çekildi siviller geldi. Çok sahte, yani uşakların elbise değiştirmesine benzeyen bir değişiklikti bu. Şimdi güya biraz daha gelişim gösterecek siviller daha ağırlıklı gelmiş oluyorlar ve sivil toplum, demokrasi kuruluyor. Bazıları kendilerini buna pek kaptırıyorlar, ama bunun bazı "sol" çevrelerin de göstermek istedikleri gibi olmadığı görülüyor. Referandum ve seçim sonuçları 1988'de durumun pek de böyle gelişmeyeceğini göstermiş oluyor. Hızlı bir çekilişten yana olmayan Evren-Özal'a tekelci burjuvazi ve emperyalizm tarafından bir süre daha onay verilmiş bulunuyor. Bu durum, "sekiz yıl bile çok fazla, biz '83'e kadar kalırsınız ondan sonrasını tekrar size bırakırsınız dedik" iddiasında olan Demirel'i daha çok öfkelendiriyor. Seçimden aldığı sonuçlar nedeniyle adeta topluma küsen Ecevit'in yeniden ve daha çok orduya sığınmaya çalıştığı gözleniyor. İşte seçimlerin ortaya çıkardığı sonuçlar böyledir. Sözde bir parlamento oluşmuş, çok sayıda parti parlamento dışı bırakılarak parlamentodaki parti sayısı üçe indirilmiştir, ama görülen odur ki bu parlamento cumhuriyet tarihinin en kukla ve en tehlikeli parlamentolarından biridir. Seçimlerin ortaya çıkardığı sonuçlar istikrar getirmek bir yana, en büyük istikrarsızlığın tırmandırılması olmuştur. Burjuvazinin has sözcüleri bile seçim günü yazdıkları "istikrar" sözcüğünü ikinci gün değiştirerek büyük bir istikrarsızlık ve kriz dönemine girildiğinin feryadını yükseltmeye başlamışlardır. Seçimlerin ve hemen ertesinde yağmur gibi yağan ağır zamların açıkça görülür hale getirdiği gerçek böyledir. Burjuva klikler arasında bir uzlaşma sağlanamamıştır. Demirel, çok açık olarak "kendi anayasalarını çiğniyorlar, toplum bu kadarını kaldıramaz" demektedir; 12 Eylül cuntasını kanun üstü konumda tutan anayasa maddesinin kaldırılmasını istemektedir. Artık son derece asalak ve vurguncu bir kesim oluşmuştur. Türkiye'yi ağır borç altına itmişlerdir. Toplumun tüm geleceğiyle oynamışlardır. Burjuva anlamda da olsa toplum bunu kaldıramaz. İşçi ve memur ücretleri yüzde altmış oranında düşürülmüştür. Köylülük çok güç koşulları yaşar bir durumdadır. YÖK, çok sayıda öğretim üyesini açığa almıştır. Bunlar, benzer birçok alanda topluma kaldıramayacağı kadar yük yüklemişlerdir.

Bütün bunlar göstermektedir ki, seçim sonrasında etkisini ağırlıkla hissettiren ve güncel bir olay haline gelen istikrarsızlık 1988'lerden itibaren daha da hızlanacaktır. Çünkü, burjuva kliklerin kendi aralarındaki anlaşma bozulmuştur. Özünde 1980'de zımni bir anlaşma vardı. Yani birisi iktidardan çekiliyor, diğeri de boyun eğiyordu. 1983'e kadar Demireller, Ecevitler adeta sessizce cuntayı onaylıyorlardı. Burjuva muhalefet, adeta yolu düzleyip anayasayı çıkarsınlar, devrimcileri işkenceden geçirsinler, ezsinler ve toplumu yeniden bize muhtaç duruma getirsinler bekleyişi içindeydi. Sonradan "generaller sizi yönetemiyor, onun için de bu kadar yoksulluk, cinayet, istikrarsızlık var, toplum bize muhtaçtır" demek için iki-üç yıl beklediler. 1977-78-79 yıllarında Demirel ve Ecevitler baştaydı, ama 1980-81-82'lerde ise bekliyorlardı. Adeta "bakın generaller yönetemez, bizden daha kötüdürler" demek için zımni bir anlaşmayla işleri idare ettiler. Daha sonra "işte bize partileşme izni verdi" dediler ve kendi partilerini kurdular. Ama yine bu yıllarda da "gelecek seçime, partimizi inşa edinceye kadar Evren-Özal iktidarı sürdürsünler" dercesine bir tavır takındılar ve gerçekten de durum böyleydi. Ama ne zamanki, ortaya referandum oyunu, ardından seçim yasasındaki oynamalar çıkınca bunlar durumların hiç de bekledikleri gibi olma-

dığını, eğer yaşamak istiyorlarsa mutlaka mücadele etmeleri, anlaşmayı bozmaları ve rejimi sessiz-maskeli onaylamayı bırakarak ona karşı tavır almaları gerektiğini hissettiler. Bu durum, biraz referandumla ve biraz da seçimle kızıştı ve özellikle daha sonra gelişecektir. O zaman bizim bundan çıkarmamız gereken sonuç nedir? Gerek burjuvazi içindeki çatışma ile ve gerekse halk tarafından dayatmalarla rejimin bütünlüğü önemli oranda parçalanmıştır. Gerek anayasal, gerekse ekonomik, siyasal temellerde olsun istikrar bozulmuştur. Yani, çok çeşitli kesimlerin kendi aralarındaki zımni anlaşmalar sona erdirilmiştir. Bu, gittikçe daha yoğun bir biçimde açığa çıkacak olan bir husustur. Her ne kadar Demirel ile Özal'ı barıştırmak istiyorlarsa da, yani Demirel'i cumhurbaşkanı, Özal'ı da başbakan yapma gibi bir yığın manevralar yapılıyorsa da, burjuvazinin iç istikrarı özünde istikrarsızlık olarak gelişecektir. Yine sosyal-demokratlar daha da radikalleşme gereğini duyacaklardır.

Ayrıca kitleler sekiz yıl gibi uzun bir süre muazzam bir oyuna getirildiler. Onlardan birçok fedakarlık istendi. Ama niçin? "İstikrar ve toplumun kurtuluşu" için! Kurtulanlar kimdir? Adeta yerin dibine sokulanlar kimdir? Bu, açığa çıkmıştır. Şimdi, işçi sınıfının, köylülerin, hatta orta sınıfın, memurların seslerine tanık olacağız. Her ne kadar rüşvetle bu sesler durduruluyorsa da, rüşvet bir sefer, iki sefer verilir, sürekli rüşvet olmaz. Şimdi toplum rüşvetlik olmaktan çıkıyor. Toplum içinden daha çok da işçi, köylü ve orta kesimler sürekli kanunlara dayalı hak isteyeceklerdir. Rejim bunları veremeyecek ve bu da doğal olarak kitleleri daha radikal bir muhalefet içine itecektir. Sosyal-demokratlar ile Demirel vb.'leri, kitleleri kendi rotalarına kanalize etmeye çalışacaklardır. Bunlar da çok daha önceden iyi teşhir oldukları için, bunu fazla başaramayacaklardır. Geriye ise çok doğal olarak halkın kendi öncülerine kavuşması temelinde bir muhalefetin gelişimi kalmaktadır.

İşte bütün bu belirtiler, Türkiye siyasal sahnesinde istikrarsızlığın '83 sonrasına göre çok daha hızlı bir biçimde gelişebileceğini ve burjuva muhalefetin yerine ciddi bir muhalefetin ortaya çıkabileceğini, askeri rejimin epey teşhir ve tecrit olacağını, özellikle Özal'ın güncel politikayı kurtarma adına yaptığı tüm uygulamaların ters tepeceğini göstermektedir. Dış ve iç borçların ödenmesi kendisini daha yoğunca dayatacak, özellikle de ağır masrafları militarizmin beslenmesini zorlaştıracak, bütün geri ödemeler istenecek ve başarılması zor olan bu görevler ortamında, imkansızlıklar talepleri daha da yoğunlaştıracaktır. Bunlar istikrarsızlığın ekonomik temelleridir. Belirttiğimiz gibi, burjuva partilerin arasındaki anlaşmaları, genelde de askeri çevrelerle sivil çevrelerin araları daha çok bozulacaktır. Özal bile, bu konuda "ben generalleri bastırdım ve sivillerin denetimine soktum" diyerek övünüyor. Açık ki bu daha da kızışacaktır. Buna bir de son zamanlarda çeşitli sol gruplar çerçevesinde gelişmekte olan tepkiler eklenecektir. Tüm bunlar Türkiye'yi tekrar çalkantılı, istikrarı sürekli bozulan —zaten istikrar kurulamadı, görünüşte kuruldu ama özünde istikrarsızlığın bütün tohumları saçıldı— bir dönemin içine sokacaktır. İstikrarsızlık tohumları büyüyecek ve ürün verecektir, yani bu yıllar böylesine anlamı olan yıllar olacaktır. Biz, daha önceleri "olası bir gelişmedir ki, Evren-Özal rejimi gider, yerine Demirel veya sosyal-demokratlardan birisi gelebilir" belirlemesinde bulunmuştuk. Şimdi, bu böyle olmayacağa benziyor, acaba bu, tespitimizin yanlışlığını mı gösteriyor? Durum daha çok lehimize mi, aleyhimize mi gelişme gösteriyor? Hayır, bu ancak gelişen ve bastırılamayan mücadelemizin Evren-Özal kliğini ürküttüğünü gösteriyor. Onlar, "eğer iktidarı bırakırsak, Demireller iktidarı savunamaz" diyorlar, yani bizim atılımımız karşısında onların iktidarı savunamayacaklarını biliyorlar. Ve gerçekten de böyledir. Eğer iktidar bunlara bugün devredilemiyorsa, bunun nedeni çok açıktır. Evren, "sosyal-demokratların başa geçmesi halinde PKK'nin sağlayacağı gelişme çok daha fazla olacaktır" demektedir. Ayrıca sürekli geri çekilen askeri sıkıyönetimin yerine, ne olacağı henüz belli olmayan özel kolordu ile durumu tam net olmayan genel valiliğin getirilmesi öyle fazla ciddi önlemler değildirler. Bunlara bir de Demirel-Ecevit yönetimi de eklenirse, PKK bu ortamda atılımını güçlendirecektir.

Kürdistan'da özel savaş aygıtlarının durumu şimdi daha iyi anlaşılmaktadır. Acaba sıkıyönetim kaldırıldı mı, yoksa işe yaramaz duruma mı getirildi? Burjuva yazarları bile, "sıkıyönetimin on yıl sonunda kesin başarısızlığı" diye değerlendirmeler yaptılar. Gerçekten Türkiye Cumhuriyeti tarihindeki en uzun süreli sıkıyönetim, Kürdistan'da önemli bir fiyasko sonucu başarısızlığa uğradı. Yani, sıkıyönetim tarzındaki bir idare Türk burjuvazisi için artık bir kurtuluş yolu değildir ve ilk defa ordunun bir seçenek olmadığı ortaya çıkmaktadır. Burjuvazinin ve hatta toplumun tüm umudunu orduya bağlaması, onu sürekli kafalara hakim kılması, "ordu ezelden ebediyete kadar her şeyi kurtarır" felsefesi artık yıkılmıştır. Sıkıyönetimin başarısızlığı tarihi bir gelişmenin ve bir gerçeğin —ki halklar açısından büyük bir önemi vardır— ifadesi olarak, ordu seçeneğinin, özellikle sıkıştıklarında sık sık sarıldıkları ordu yönetiminin artık kurtarıcı olamadığını bunlara göstermiştir. Bunlar daha şimdiden başka seçenekler araştırarak, sıkıyönetim ve ordu olmadan da toplumu nasıl idare edeceklerini düşünüyorlar. Demokratik yöntemle idare etmek mümkün mü, değil mi? Eğer Türkiye yoğun bir biçimde bu tartışmanın içine girmiş ise, bunda sıkıyönetimin mücadelemiz karşısında tam başarıya ulaşamayışının yeri belirleyicidir. Aynı biçimde, sıkıyönetimin kaldırılması, cumhuriyetin kuruluşundan, hatta daha öncelerinden beri tüm ordu patentli yönetimlerin sonu demektir. Artık bu araçla her türlü başarının temellerinin atılamayacağının anlaşılması demektir.

Türkiye genelinde olduğu gibi Kürdistan'da da sıkıyönetimin fazla anlam ifade etmeyeceği ortaya çıkmıştır. İşte, tam da bu noktada devreye konan özel bölgesel yönetim ve özel bölgesel kuvvetler vardır. Bu ne anlama gelir? Bu, Kürdistan gerçeğinin itirafı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Türkiye'deki sınıf mücadelesinin önüne geçtiği, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kendi özel taktiklerine kavuştuğu ve bu savaşın süreklilik kazanacağı gibi dört önemli hususta kendi ifadesini bulur. Yani, Türkiye'nin "Misak-ı Milli"sinin ve ulusal birlik ve bütünlüğünün bir safsata olduğu, bizzat TC ve Evren-Özal kliği tarafından itiraf edilmiştir. Onların sıkıyönetimle ve salt ordu baskısına dayanarak o geleneksel bastırma, dağıtma, imha etme, tekrar çekilme ve böylelikle de ortalığı süt-liman etme anlayışlarının köklü bir darbe yiyerek başarısızlığa uğradığını göstermiştir. Bunun itirafı olarak, özel bölgesel yönetimi Kürdistan'da ilk defa kabul edip ardından da özel bölgesel kuvvetleri geliştirdiler. Kürdistan'ın değişik bir yönetimle, yani özel bir savaşımla idare edilmesi gerektiğini ve bugün Kürdistan'da yaşananın bir özel savaş, bir karşı-devrim savaşı olduğunu bizzat bu yönetim, bu bölgesel kuvvetle ilan etmiş oluyor. Özel savaşın yöntemlerindeki çeşitlilik, karşılarında bir halk savaşının geliştiğinin itirafı anlamına da geliyor. Demek ki, bölgesel yönetim ve bölgesel kuvvet politikası, Kürdistan ve cumhuriyet tarihinde, cumhuriyetin aleyhine ve Kürdistan ulusal kurtuluşunun ise lehine büyük bir gelişmenin kendisinden başka bir şey değildir. Bunu anlaşılır kılan diğer bir neden de tüm burjuva muhalefetin diğer bütün konularda sözümona Evren-Özal'la tartışma halinde olmasına karşın, Kürdistan'a yönelik politikada geleneksel olarak birlik ve bütünlüğü sürdürmüş olmasıdır. Bu gelişme aynı zamanda, sosyal-şovenizm ve ilkel milliyetçiliğin de pek bunlardan uzak olmadığını, bunların politikalarının dolaylı uzantıları olduğunu ortaya çıkarmıştır. Halk bunları da çok iyi tanımıştır.

Burada bölgesel yönetimin bazı yeni savaş yöntemleri geliştirebileceğini belirtebiliriz. Aslında bölük-pörçük uygulanan politikaları valinin şahsında tekleştireceklerdir. Yani Türkiye yönetimi daha çok burjuva parlamenter kılıflar altında gerçekleştirilirken, bu daha çok Kürdistan dışında Türkiye'ye özgü olarak geliştirilecek —ki, şimdiden bunun belirtileri çok kuvvetlidir— Kürdistan yönetimi ise, ikinci bir Evren, Kürdistan'ın Evrenleri olan özel yönetimlerce icra edilecektir. Burada iki başlı yönetim ortaya çıkmaktadır. Her ne kadar "bölge valisi içişleri bakanlığına bağlı, yok başbakanlığa bağlı, yok başına buyruktur, yok Evren kadar etkili ve yetkilidir" deniliyorsa da, bunda dile getirilmek istenen gerçek şudur: Kürdistan giderek Türkiye'nin bütünlüğünden ayrılmaktadır. Coğrafyası ayrıdır, tarihi ayrıdır. O zaman yönetimi de ayrıdır, dolayısıyla bu yönetimin uygulamaları da ayrıdır. Ve tüm bu gelişmeler tarihimizde ilk defa mücadelemizin etkisiyle yaşanmaktadır. Osmanlılar döneminde benzer şeyler vardı, ama bu kadar değildi. Kürdistan'da beyler, beylikler vardı, fakat imparatorluğun genel işleyişine biraz benziyordu, bu kadar açık değildi. O dönemde de bölgesel özerklikler epeyce vardı, ancak zamanla tüm bunlar tasfiye edilmişti. Şimdi ortaya çıkan şey, tarihinde ilk defa Kürdistan, genel bir valiye kavuşturularak bundan sonrası için olası muhtariyet zemininin yaratılıyor olmasıdır. Tabii bu ikinci bir adım olacaktır. Eğer direnme karşısında fazla tutunamazlarsa (bugün İspanya'nın Bask'ta, Filipinler'in Moro adasında ve daha birçok ülkede olduğu gibi) Kürdistan'a verecekleri muhtariyete kendilerini hazırlamaktadırlar. Muhtemel gelişmelere karşı politika üretebilmenin zeminini yaratmaktadırlar. Özellikle de eski Kürtçüleri (Kamran İnan, Nurettin Yılmaz vb.) muhtariyet için hazırlamaya çalışmaktadırlar.

Açık ki, bu işin TC yönüdür. İşin diğer yönü ise, önümüzdeki dönemin gelişmeleri üzerinde belirleyici role sahip Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşıdır. Düşman güçler, "GAP projesini boşa çıkarmak, yani Evren-Özal'ın bazı uygulamalarını boşa çıkarmak için dış güçler tarafından PKK bize saldırtılmıştır" diyorlar. Bu bir taktiktir, tamamen bir Kozakçıoğlu taktiğidir. Kozakçıoğlu, "Onların karşısına halkı çıkararak kazanacağım" diyor. Yani, bunda aynı zamanda bazı hain güçlere bir çağrı gizlidir. Kürt işbirlikçilerine taze kan vererek, şimdiden, "eski Kürtçüler serbest bir araya gelebilirler, hatta parti kurabilirler" diyerek sözümona bize karşı halkı çıkarıyor, bize karşı ekonomiyi çıkarıyor, gerçekte ise bize karşı işbirlikçileri çıkarıyor ve palazlandırıyor. Bu da özel savaşın siyasal alanda geliştirilmesidir. Ekonomik alanda GAP ve onun parçaları ve siyasal alanda ise işbirlikçilerin bir araya toparlanmasıdır. Ana politikaları bunlardır. Ki, bunların hepsi MİT örgütlenmesi olacak, istihbaratçı olacak. Yani bunlar kitle pasifikasyonunda rol oynayabilecekler. Ve muhtariyet ise, en son bu politikayı tamamlayabilir. Elit bir Kürt işbirlikçi tabaka etrafında, Kürtçe konuşulan, yazılan, biraz televizyonda da buna imkan veren bir yönelimin hazırlıklarını yapmaktadırlar. Ancak bu Irak'ın otonomi tarzından daha geri olan otonomi ucubesi temelinde milliyetçilerin de desteğini kullanarak önümüzdeki yıl böylesi bir politikayı geliştirebilirler. Bu, işin ekonomik ve siyasi yanıdır.

Peki, bölgesel kuvvetle halledilmek istenen şey nedir? Bölgesel kuvvet, Kürdistan'da açık ki yeni karakol sistemini geliştirmektedir. Bu, eskinin o karakol sisteminin ulusal kurtuluş savaşımız karşısında tutunamadığını gösteriyor. Yeni karakol sistemini, özellikle Irak'takine benzeyen ve belki biraz daha geliştirilmiş olan karakol sistemini kuracaktır. Bir defa ordunun Kürdistan'da örgütlenişi, yerleşimi değiştirilerek, onlar daha sağlam garnizonlara ve karakol sistemine dönüştürülecektir. Bunlar sıkı bir istihbarat ağıyla birleştirilecektir. Bu istihbarat ağı içinde piyonlar var, korucular var, özel görevliler var, helikopter var, telsiz sistemini geliştirme, PTT sistemi, televizyon sistemi vardır. Ve hatta yeni uçaklar, helikopterler vardır; yine özel birlikler —adına özel kolordu diyorlar— vardır. Özel kolordunun oluşum tarzı bellidir. Özel kolordu, daha çok Türkiye'de faşist MHP tipi bir örgütlenmenin bizzat devlet tarafından Kürdistan'da geliştirilmesidir. Yani, ne kadar ipsiz-sapsız, mahkum, kaçakçı, lümpen, toplum dışı izole olmuş asalak varsa bir araya getirilerek bir katiller sürüsü oluşturulmaktadır. Tepede avanak aşiret reisleri, tabanda ise lümpenler, katiller ve faşist-şoven kesimler Türkiye'den ve Kürdistan'dan toplanacak, bu çapulcu güce bir de bol maaşla paralı askerlik yapmak isteyenler, bu konuda deney ve tecrübesi daha çok olanlar eklenecek ve onlar kolordu içinde bir araya getirileceklerdir. Bunların dışında özel timlerin binlercesi eğitildi ve daha da eğitilecektir. Bunlar, polisin özel kolorduya armağanıdır. Jandarmanın en tecrübelileri, hatta memleketlerine gidip tekrar askerlik yapmak isteyenler, özellikle istihbarat ve özel savaş subayları alınacak, köy milis çeteleri de bunların emrinde çalıştırılarak ve bunların garnizonları, teknik donanımları tahkim edilerek bu bölgesel kuvvet konuşturulmak istenecektir.

"... Tüm gücünü Partimizi teşhir, tecrit ve tasfiyeye hasretmiş olan, paradan tutalım imhaya, dış politikadan iç politikaya, sol içi sızmadan faşist kontr-gerilla birliklerine kadar her şeyiyle Parti varlığımızı imha etmeye çalışan bir rejime karşı, bizim parti silahını yetkinleştirmekten başka dayanacağımız en büyük ve güçlü bir silahımız yoktur..."

Tabii ki, bütün bunların avantajları kadar dezavantajları da vardır. Bir defa eski ordu sistemi ve operasyonları yerine bunların gelmesiyle bizzat Evren'in de peşinen kabullendiği gibi, yüksek dağlar, küçük yerleşim birimleri, mezra ve yaylalar daha şimdiden bunlar tarafından gözden çıkarılmıştır. Daha sıkı istihbarat ve örgütlenme sistemi halkın geniş kesiminde faşist MHP'ye karşı geliştirilen nefret gibi özel kolorduya karşı da nefreti geliştirecek ve bu güçler daha işin başında iken halkın kin ve nefretiyle karşılaşacaktır. Özellikle bunların o son savaş yöntemleri boşa çıkarılırsa bu böyle olacaktır. Bu özel kolordunun disiplinli ordu kadar savaşıp savaşamayacağı da henüz belli değildir. Çünkü bunların çoğu paralı olduğu için, Kürdistan gibi çok yıpratıcı coğrafyası olan bir alanda bunların ne kadar iş yapacakları da meçhuldür. Ancak bunlar daha çok şehirlerde, biraz düz araziye sahip olan yerlerde "ölüm mangaları" olarak belki iş yapabilirler. "Bunlar henüz daha denenmemiş, daha doğru-dürüst silahları alınmamış, karakolları kurulmamış, ancak bu kısa kadar bunlar sağlanmaya çalışılacak" diyorlar. Burada önemli olan bu yeni özel kolordunun eski ordunun sağlamlığına ulaşıp ulaşamayacağıdır. Bu henüz tartışmalıdır. Eski ordunun daha sağlam olduğu söylenebilir. Yani, bu birlikler daha yerinde iken işlemez bir duruma gelecek ve bunlar Kürdistan'da yürümeyecektir. Ancak güçlü istihbarat ve teknolojileriyle bunların yapacakları muhtemel nokta operasyonları bazı birimlerimize darbe vurabilir. Fakat gerillanın da elbette bu uygulamalardan çıkarması gereken dersler olacaktır. Bölgesel kuvvetin durumu budur. Sayısı 40 bin, ileride 100 bin olur, bu o kadar önemli değildir. Zaten bunlar genel ordu kuruluşunun bir parçasıdır. Sözümona bu yeni bir icat oluyor, ama eskisinden pek farkı yok. Ve hatta daha da kötüdür. Bölgesel yönetim için de aynı şey söylenebilir. Eskiden gizli-örtülü olan sömürge valilikleri yerine bugün daha açık bir biçimde genel bir valiliğin atanmasından başka bir şey değildir. Yani, bunları ne fazla abartmak, ne de yeni özelliklerini gözardı etmek gerekir. Somut tahliller yapmak, güçlü taktikleri geliştirmemiz açısından gereklidir.

Kısaca, demek ki Türkiye genelinde yönetimin Kürdistan'a yönelik bu ayrışması önemlidir. İlk defa Türkiye'de Kürdistan ayrımı çok geniş bir biçimde burjuva kamuoyunda ve basında tartışılmaktadır. Adeta önümüzdeki dönemde bir federasyonun akla uygun bir çözüm olabileceği demokrat-ilerici geçinenler tarafından daha şimdiden yaygınca tartışılmaya başlanmıştır. Tabii ki bunlar mücadelemizin yaratmış olduğu büyük bir seviyenin varlığına tanıklık etmektedir.

Bütün bunlardan hangi sonuçlar çıkarılmalı ve ne tür görevler belirlenmelidir? Daha önce belirttiğimiz gibi ANAP, özellikle ordunun sıkı koruması altında MHP'nin daha da geliştirilmiş bir biçimidir. Bir faşist partidir. Her ne kadar kendini "dört görüşün temsilcisiyim" diye lanse ediyorsa da, bu bir safsatadır. Türk milliyetçiliğinin en tehlikeli, en gerici, en şoven kesimini temsil ettiği, sınıf temeli olarak da kapitalizmin en tekelci, en baskıcı uç kesimlerinin partisi olarak politikalarını icra ettiği açıktır. Kaldı ki, MHP'nin, AP'nin, diğer bütün geri-

cilerin, sahte sosyal-demokratların ve onların daha solundakilerin tümü, aslında MİT ve özel savaş elemanlarıdır. Ve bunların hepsi bugün ANAP'ta yoğunlaşmıştır. Bu partinin Kürdistan'a düşen payı ise genel vali Kozakçıoğlu ve özel kolordu yönetimidir. Türkiye'deki yönetimin özü budur. Demirel ve Ecevitler, belirttiğimiz gibi, ancak birer figüran role girerler. Belki bundan sonraki çatışmaları daha kavgalı ve gürültülü olabilir. Kürdistan'daki belediye yöneticileri, parlamenterler ise birer figüran da değil, düpedüz uşak piyonlardır. Esas kuvvet özel savaş kuvvetleridir ve esas yönetim bölgesel vali yönetimidir. Tüm bu kesimleri başlı başına bağımsız birer kuvvet olarak atfetmek yerine, böyle belirlemek gerekir. Ve bütün bunlar devre dışı bırakılmalıdır. Bir perde görevini gören belediye yönetimleri, parlamenterleri, burjuva partileri ve ilkel milliyetçiliği ise bir perde olarak görmek gerekir. Ve bu perdeleri yırtmak lazımdır.

Savaşı bölgesel yönetim ve bölgesel kuvvet ile gerilla ve Ulusal Kurtuluş Cephesi arasında görmek gerekir. Arada olan sahte sol, ilkel milliyetçilik ve sosyal-demokratlar bunu başka türlü göstermek istiyorlar. Oysa ki öyle orta yerde ayrı bir muhalefet cephesi yoktur. Şunu da belirtelim ki, "Sol-Birlik" vb.'lerinin iddiasının ne kadar içi kof ve boş olduğu da ortaya çıkmıştır. Sözümona onlara göre ya sosyal-demokratlar, ya da DYP iktidara gelecekti ve onlara da izin verecekti. Belki de Özal da verir ve anlaşabilirler. Bu, o kadar önemli değildir. Bunların tüm çabası parti kurmak ve parlamento solculuğunu temsil etmektir. Ardından parlamento içi mücadele geliştirerek bir-iki bakanlık elde edecekler. Tabii hep ...-cekler, ...-caklar. Bu ...-caklardan sonra, 60 yıl ne yapmışlarda bir 60 yıl daha halkı uyutup kendi iğrenç tutkularını tatmin edecekler. Aslında bu ...-ceklerin en gerçekçisi kendilerini tatmin ...-cekidir. Yani, onların o ütopya ve ham hayallerinin tümü böylece boşa çıkmış oluyor. Ama bizim açımızdan bu durum savaşımımızın daha da geliştirilmesinin bir evresi olarak kabul edilip stratejimizin daha güçlü hayata geçirilmesi için taktiğimizin yetkinleşmesinde ifadesini bulacaktır. Yani kısacası, 1988'e doğru Türkiye genelinde rejimin bünyesinde ve onun Kürdistan'a özgü politikalarının bu biçimde ayrışmasında bizim mücadelemizin yerinin belirgin olduğu kesinlik kazanmıştır.

O halde, bu biçimdeki gelişme daha önce beklemediğimiz bir gelişme değildir. Eğer Demireller veya sosyal-demokratlar iktidarı devralmış olsaydı, bu bizim, Evren-Özalları zayıf düşüremediğimiz, onların üzerinde güçlü bir kuşku, endişe etkeni haline gelemediğimizi gösterecekti. Yani bu, onların direnişi bastırmalarının zaferi olacaktı. Bizim açımızdan ise, başarısızlığımızın kesin olduğu anlamına gelirdi. Eğer böyle olsaydı, 1988'lerde Demireller ve Ecevitler burjuvazi tarafından daha çok istenecek, emperyalizm tarafından ise halkı biraz daha rahatlatır, radikal bir yoldan alıkoyar diye bunlara izin verilecekti. Dikkat edelim, Demirel'in ve diğer olası sosyal-demokrat alternatifin rolü Evren-Özal kliğinden gerçekten bunalmış, satın alınmış, mahvedilmiş kitlelerin radikal muhalefetinin önlenmesidir. Baştan beri sosyal-demokrat maskelerin yaptığı budur. DYP'nin yaptığı da budur. Bütün bunlar mücadelemizden duyulan korkudan ötürü yapılmaktadır.

O halde, demek ki, bu "sivil toplum, demokrasi, burjuva demokratik alternatifi" diye lanse edilmek istenenlerin iktidara yönelememeleri, uluslararası tekelci sermayenin bunlara "beş yıl daha bekleyin" demeleri, Türkiye'nin gündeminde istikrarın sağlığı şurada kalsın, ciddi tehlikelerin mevcudiyetini gösteriyor. Kitle muhalefetinin özellikle bizim önderliğimiz altında birleşmesinden çekindiklerini, taktiklerimizin kuvvet kazandığını göstermektedir. İşte bu, onları ikircikli bir duruma itti. Ne Evren-Özal'dan vazgeçiyorlar, ne de Demirel, İnönü ve Ecevitlerden vazgeçiyorlar. Bu ikirciklilik çok kesindir ve bu istikrarsızlık demektir. Peki o zaman bu ne anlama geliyor? Bu, Demirel, Ecevit, İnönü gibilerin bir iktidar alternatifi olarak 4 yıl daha görülemeyeceklerine göre, muhalefetin radikalleşeceği demektir. Zaten bunlar daha önce teşhir ve tecrit edilmişler, iktidarı sürdüremez bir konumda olduklarını kanıtlamışlar, kitleler bunları denemiş; Evren-Özal da yıprandıkça yıpranıyor, teşhir ediliyor. O halde geriye bütün tepkilerin ve öfkelerin radikal bir muhalefete dönüşmesine sıra geliyor. Eğer bunlar iktidar olsaydı 5 yıl daha belki rahat götürebilirlerdi. Ama alternatif olarak ciddiye alınmadıklarına göre, peki gözler nereye çevrilecek? Açık ki daha fazla bize çevrilecek ve kitleler daha fazla radikalleşme gereğini duyacaktır. Ehven-i şer yerine kendi öz seçeneklerine, alternatiflerine sarılacaktır. Ve bunda bizim rolümüz çok belirgin olacaktır. O halde, mücadele kimler arasında geçecektir? Baştan beri izah etmeye çalıştığımız gibi, yine ANAP'ta yoğunlaşan faşist karşı-devrimci ve onun Kürdistan'daki yansıması olan özel yönetim ve kuvvetleriyle, buna karşı bizim ulusal kurtuluş savaşımız, gerilla savaşımız ve bunun Türkiye'ye yansımaları arasında geçecektir. Ara bir cephenin olması aleyhimize midir, lehimize midir? Lehimize olma ihtimali çalışmalarımıza bağlı olacaktır. Aleyhimize olma ihtimali de başarısızlığımızda ortaya çıkacaktır. Eğer biz bunları daha da alternatif olmaktan çıkarırsak, yani bu "ara rejim" veya bu burjuvazinin yeni bir nefes alma seçeneğine karşı sürekli propagandayı, örgütlenmeyi derinleştirerek sürdürürsek sonuç bizim lehimize olacaktır. Şimdi bazıları "bunları destekleyelim, demokrasi gelişir, ondan sonra daha güçlü bir anti-faşist cephe kurulur" diyorlar. Biz ise, tam tersine "bunların yaklaşımı gericidir, ciddiye alınmazlar, anti-faşist halk cephesi daha şimdiden kurulmalıdır" diyoruz.

Daha şimdiden, direniş ve silahlı mücadele temelinde Türkiye için radikal-devrimci bir tarzda bir anti-faşist halk cephesinin oluşturulmasını istiyoruz. Bu, ne anlama gelir? Bu, Sol Birlik, Devrimci İşçi ve benzerlerinin o reformist, burjuva kuyrukçusu taktikleri yerine devrimci bir taktiğin daha fazla yaşam şansı bulması demektir. Bu, halkların çıkarınadır. Yine Kürdistan için ilkel milliyetçilik tarafından örülmeye çalışılan ve adına "otonomi" denen, ama otonomi sözcülüğüyle bile tanımlanamayacak olan sözde özerklik çabaları düpedüz bölgesel yönetimin bir kılıfı olacaktır. Aşiretçi-feodal egemen sınıftan küçük-burjuvalara kadar uzanan Kürt işbirlikçi milliyetçiliğinin birleştirilmesi çabaları, bölgesel yönetimin sol maskeli uzantıları olmaktan başka bir anlam ifade etmeyecektir. Bu tür güç ve oluşumların bırakalım bir ara alternatif olabilmelerini, tam tersine daha da saldırgan ve ajan konumda birer uzantı haline gelmeleri gelişecektir.

Kısaca, gerek Sol Birlik reformizmi, gerek ilkel milliyetçilik ve gerekse bunların Kürdistan'daki her türlü uzantıları kendilerini ağır bir taktik iflasın içinde görmektedirler. Zaten baştan beri bu böyledir, bunlara taktik değil taktiksizlik hakimdir, her zaman başka güçlerin birer basit taktik uzantıları olarak hareket etmişlerdir. Demirellerin, İnönülerin ve Ecevitlerin devre dışı bırakılarak figüran rolünde bir muhalefet içinde tutulmaları bu güçlerin de hayallerini altüst etmiş, boşa çıkarmıştır. Dolayısıyla kurdukları o örgütlenmeler, ittifaklar, politikalar işlemez duruma gelmiştir. Ya doğru devrimci bir halk muhalefetinin içine girecekler, ya da eriyip yok olacaklardır. Böyle bir kopuşmanın yaşanması belli bir olasılıktır. Böyle bir ortamda şimdi biz, 1982'de yaptığımız gibi, tüm gücümüzle radikal anti-faşist halk cephesini alabildiğine tekrar açacağız. Kürdistan'da ilanı yapılmış olan Ulusal Kurtuluş Cephemizin örgütlenmesini tüm gücümüzle geliştirmeye çalışacağız. Böylece Evren-Özal rejiminin ve onun Kürdistan'daki bölgesel yönetiminin uzantıları haline gelmekte olan ajan güçleri daha toparlanmadan etkisiz hale getirmeye çalışacağız.

Şimdi bizim önderlik ettiğimiz cephenin savaşımı, olası gelişmesi nasıl olacaktır? Bütün bu değerlendirmelerimiz kendi durumumuza zaten açıklık kazandırmaktadır. Bunlar, 1987 dönemini geride bırakırken, 1988'in hazırlıklarına hangi temellerde ve taktik esaslarda başlayacağımızı, hatalardan kaçınmak, özellikle önemli siyasal hatalar yapmamak ve gerilla savaşımında yetkin bir konuma ulaşmak için bu mevcut gelişmelerden ne gibi sonuçlar çıkarmamız gerektiğini bize göstermektedir. Çıkarılması gereken sonuçlar nelerdir? Biz, bunu örgütlülüğe ve eylemliliğe nasıl dönüştüreceğiz? Evet, bütün bunlar üzerinde durmaya çalıştık. Baştan beri, hareketimiz daha doğuş evresinden beri güçlü bir bileşimi yaşıyordu. Parti çekirdeği, silahlı savaşım ve cephesel gelişim içiçe oluşuyordu. 1975'lerde biraz gün ışığına çıktığımızda durum böyleydi. 1978 bizi biraz daha açığa çıkardı, yani kitleler nezdinde bir siyasal kuvvet gösterisine girdiğimizde bizim silahlı cephesel bir parti olduğumuz daha da açığa çıktı. Ve daha sonraki 1983-84 ilanımız bizi daha da resmileştirerek, hem Ordu, hem Cephe, hem Parti silahıyla savaştığımızı dünyaya gösterdi. Bugün yeniden belirlemek istediğimiz görevler, bunların örgütlenmelerinin ayarlanması, günümüzün koşullarına göre kendisini adapte etmesinden başka bir anlama gelmeyecektir. Daha çok taktik alanda geçmişten çıkarılacak dersler (özellikle taktik üzerinde oynamaların öneminin çok iyi kavranması açısından) üzerinde durulmaktadır. Nasıl taktiği yetkinleştirmemiz gerektiği ve bunu politikamızın yürütülmesinde, stratejimizin hayata geçirilmesinde nasıl hayati bir sorun olduğunu çok iyi bir biçimde ortaya çıkarılmaktadır. Tam savaşan bir Parti çekirdeği, örgütlenen bir Cephe ve gelişen bir gerilla savaşı nasıl olacaktır? Yönetim düzeyinde başarılması gereken görevler bunlardır. Tabii bu aynı zamanda geleceğe yönelik bir perspektif anlamına geliyor. Bu perspektif 1990'lara doğru gereken aydınlatmayı sağlamaktadır. Dolayısıyla yalnız bir yılı değil, ağırlıklı olarak 1988'ler ve hatta ondan sonraki birkaç yılı da şimdiki perspektif aydınlatmaktadır. Görevlerimiz bu geniş perspektif içinde ortaya çıkarılmaktadır. Bunlar örgütlenerek, eylemliliğe kavuşturularak yerine getirilmelidir. Zaten gelişmelerin kendisinden bizim de nasıl gelişeceğimiz ortaya çıkmaktadır.

Biz, her zaman gelişmemizi somut koşulların değerlendirmesine dayandırırız. Şimdi de yaptığımız budur. O halde, biz, her şeyden önce Parti silahımızı tüm siyasi gelişmeler ışığında daha da geliştirmek durumundayız. Olgunlaşmış bir parti örgütüne sahip olmadan rejimin bugünü kurtarmaya yönelik politikalarıyla başetmek mümkün değildir. Tüm gücünü Partiyi tasfiye etmeye hasretmiş, onun her yönden teşhir ve tecritiyle uğraşan, paradan tutalım imhaya kadar, dış politikadan iç politikaya kadar, sol içi sızmadan tutalım faşist kontr-gerilla birliklerine kadar her şeyiyle Parti varlığımızı imha etmeye çalışan bir rejime karşı, bizim Parti silahını yetkinleştirmekten başka dayanacağımız en büyük ve güçlü bir silahımız yoktur. Bu silahın yetkinleştirilmesi, militan özellikleri işlerken daha iyi koyduğumuz gibi, daha sağlam adamlar olmamızla mümkündür. Nedir bunlar? Bir defa kişilik itibariyle örgütlenmek, sağlam kişilik, her zaman güçlü bir örgütlenmede kendisini gösterir. Yine örgütlü bir parti, ancak örgütlü bir militan olmasını becermekle gelişir. Parti silahıyla savaşmayı, yaşamak istiyorsak, başarı istiyorsak, bir katkı sunmak istiyorsak güçlü bir Partili gibi savaşmayı bilmekten başka çaremiz yoktur. Salt bir gerillacılık, salt bir Cephe üyeliği belki halkın geniş kesimleri için sözkonusu olabilir, ama Parti gövdesini yönetmekten sorumlu olanlar kendi görevlerini böyle daraltamaz ve böyielikle de kaçınamazlar. Parti görevleri ancak tam sahip çıkmayla çözülebilir ve böyle yapılmalıdır. Parti görevlerinin çözümü gerilla ve Cephenin gelişimi, Parti görevlerine dört elle sarılınmadan görevlerin hakkı verilmeden, her türlü önderlik sorunları çözümlenmeden, genel merkezi yönetiminden tutalım da hücresel yönetime kadar her türlü yönetim görevi yerine getirilmeden gerçekleştirilemez. Bunlar doğru bir işlerliğe kavuşturulmadan bizim sağlam bir Cephe ve gerilla geliştirmemiz düşünülemez. O halde kendini Partili hisseden, Partiliyim diyen bütün adaylarımız ve de militanlarımız, hangi sahada yer alıyorsa o kurumun kendilerinden isteyebileceği görevi başarma ölçülerini tutturmalı, örgüt kurmalı, örgüt yürütmeli, yedek hazırlamalı ve örgütü sağlam bir işleyişe kavuşturmalıdır. Örgütün genişletilmesi mi gerekiyor, daraltılması mı? Hangisi gerekiyorsa onu yapmalıdır. Parti önderliğinde kurulacak Cephe örgütlerinin, savaş birliklerinin kuruluşunu mutlaka başarmalıdır.

O halde Parti çekirdeğinin hem yoğunlaşması, hem kendisini örgütlemesi hem de bu temelde giderek kendini genişletmesi sorunlarına büyük önemle eğilmeyi sürdürmeliyiz. Bu görevi kendimizi sadece bir Cephe üyesi veya bir savaşçı durumuna düşürerek daraltmayalım ve bu görevden kaçınmayalım. Zaten güçlü atılımcı önderler haline gelinemeyişin en önemli nedeni kişilerin kendilerini sık sık bir sempatizan durumuna düşürmesidir. Açık ki görevlerin tam sahibi olmazsan, kendini bir çocuk yerine oturtursan, ilgisiz bir sempatizan durumuna düşürürsen, aslında objektif olarak görevinle oynamış ve görevini tasfiye etmiş olursun. Dolayısıyla nereden bakılırsa bakılsın, Parti görevlerine bu görevlerin ciddiyetinin gerektirdiği bir ağırlıkla sahip çıkmak şarttır. Bundan başka bir bahaneyle, herhangi bir engel ileri sürülerek, "eğitim, tecrübe noksanlığı var" diyerek kaçınmak asla doğru değildir. Görevler, ancak pratik içinde yoğun kafa yorularak, çaba harcanarak yaratıcılığı sürekli geliştirerek çözümlenebilir. Görev böyle başarılabilir. Diğer yöntemlere çok arkadaş başvurdu. Sonuçta kendilerini daha da daraltmaktan ve boşa çıkartmaktan ve de kötü bir onur sahibi olmaktan ileri bir noktaya varmadı. Bundan sonra, bu türden olumsuzluklara girmemek gerekir. Önderin ismi üzerindedir. **Önder, bütün engelleri aşan, daraltmaya karşı savaşan, rolünü ölüm pahasına da olsa oynayan kişidir.** Önder budur, militan budur. Bunun dışındaki bir tanımı reddediyoruz. Bunu iyice kafaya nakşetmek gerekiyor. Eğer Parti çekirdeğimizi bu temelde yaygınca ve yoğunca örgütlersek, önümüzdeki dönemi güçlü bir tarzda karşılayabiliriz.

İçinde bulunduğumuz döneme ilişkin görevlerimiz Parti Kongremiz tarafından ayrıntılı olarak ortaya konmuş, düzenli olarak plana kavuşturulmuş ve hedefler gösterilmiştir. Bunlar olduğu gibi geçerliliğini korumakta ve görevlerimizi belirlemektedir. Mevcut gelişmelere ve olası gelişeceklere ilişkin yaptığımız değerlendirmeler, belirlenmiş olan bu görevlerin pratik uygulanmasının yakıcı ve hayati önemde olduğunu göstermektedir. Bunlar Parti örgütlerimizin sağlam temellerde geliştirilmesi, Cephemizin ve kitle birliklerimizin örgütlenmesi ve Halk Ordumuzun ve direniş savaşımızın yükseltilmesi görevleridir. O halde, görevlerimizin esası örgütleme, eylem, yani pratik uygulamadır. Dikkat edilirse, daha önceki dönemlerde, örneğin 1978-79'da biz Partiyi ilan ettik; bunu kitleyi etki altına almak için yaptık, yani kitleleri örgütleme bu kadar esas değildi. Yine 1984-85 ilanında biraz kitlede ilgi yaratmak, biraz örgütlemek vardı. Ama şimdi yapılması gereken ilan değil, ilgi yaratmak değildir, çünkü ilan yapılmış, ilgi milyonları sarmıştır; o halde şimdi her alanda örgütleme yapılacaktır, yani poltikalarımız uygulanacaktır. Bu dönemde ne politika oluşturulur, ne ilan edilir, ne de propagandası yapılır; bunların hepsi gerçekleşmiş görevlerdir. Gerçekleştirilmeyen görev örgütlemedir ve şimdi bu yapılmalıdır. Peki örgütleme nasıl yapılacaktır? Açık ki Cephe ve gerilla biçiminde. Ve bunların en iyi olanlarını sağlam Parti üyeleri olarak eğitmek, kitle örgütleri ve gerilla içinde örgütlemek gerekecektir. Belli ki kitleler örgütlü bir yapıda gelmezler, kendi öz örgütleri içinde, işçi, gençlik, köylü, kadın vb. birliklerinde toplamak ve örgütlemek gerekir.

Demek ki, Parti militanlığının önümüzdeki döneme ilişkin görevleri, kitle politikamızı daha yetkince kavramak, geçmişteki yanlışlıklardan arınmak, görevlerimizi geçmiştekinden daha farklı görmek ve uygulamaktır. Eğer başarılı olunmak isteniyorsa, özel bölgesel yönetim boşa çıkarılmak ve olumlu yönde Partimizin kitleselleştirilmesi gerçekleştirilmek isteniyorsa, mutlaka ve hiç bir engel, kusur ileri sürülmeden pratik uygulama yapılmak zorundadır. Bu olduğunda başarılarımız bundan sonra daha da yoğunlaşacak, devrimci atılımımız büyüyerek gelişecek, faşist-sömürgeci rejimin çöküşünü hızlandıran ve devrimci cepheyi geliştirip genişleten önemli ilerlemeler yaşanacaktır.

Sömürgeciliğe Karşı Savaşın Gelişimi ve İhanetin Son Çırpınışları

Baştarafı 1. sayfada

daki güçler bunlardı. Halklar açısından genellikle ileriye doğru dönen tarihin gelişim çarkı, Kürdistan'da tersine işlemekteydi. Sıfıra doğru gittikçe azalarak akıp giden geriye sayma işlemi gibi, halkımız da hep geriye doğru saymaktaydı. Çağın yüzkarası barbar bir sömürgeci egemenlik altında halkımızın içine sürüklendiği süreç korkunçtu: Halk olarak yok oluş ve tükeniş! Bir halk kendi öz kimliğine yabancılaştırılıp yok edilmek istenmekteydi. Kendi öz gerçekliğinden önemli ölçüde uzaklaştırılan ve yaşamsal çıkarlarının nerede yattığını bilemeyecek kadar olumsuz bir konuma düşürülen Kürdistan halkı, bütün değerler sistemiyle Türk uluslaşmasının ve kapitalist gelişiminin hizmetine adanmış bir hammadde biçiminde kullanılmaktaydı. Tarihin en kadim bir halkı ve uygarlığa beşik sallayıp büyütmüş bir ülke yeryüzünden silinmek üzereydi. Bu açıdan bakıldığında, halkımız artık tarihi yaşamıyordu. Artık onun bir tarihi yoktu. O, mevcut durumda tarihsel gelişim sürecinin dışına sürüklenerek ölüme terkedilmişti.

Ne var ki tarih, bu insanlıkdışı cinayet girişimini kabul etmedi. Sömürgeci egemenliğin çözümlenmiş bir sorun tarzında yaklaşarak tarihin karanlıklarına gömmeye çalıştığı halkımızın davasını yeniden gündeme getirdi. Dolayısıyla denilebilir ki, Türk sömürgeci egemenlik sisteminin halkımızı içine sürüklediği ulusal imha sürecini sonuna kadar götürmeye gücü yetmedi. Kürdistan halkının yaşayan dinamikleri çözüm gücü olarak PKK'yi ortaya çıkardı. Halkımızın tarihsizliğe ve talihsizliğe karşı kabaran soylu isyan duyguları, PKK'nin şahsında dile geldi. Yok oluş ve tükeniş yönünde işleyen sürece dur deme kararı PKK biçiminde somutlaştı. Halkımız PKK'yi kendi öz örgütü ve yaşamsal çıkarlarının en büyük güvencesi olarak bağrına bastı. Kendi kaderini PKK'nin eline teslim etti.

PKK, yoksul ve çilekeş halkımızı bin yılların kölelik zincirlerinden kurtarmak için bütün çabasını ortaya koydu. Halkımızın da dünyanın halkları gibi özgürce yaşamaya hakkı bulunduğunu ilan etti ve ulusal kurtuluşu kendisi için temel hedef olarak belirledi. Bunun dışında, başka güçlerin önerdikleri bütün sahte kurtuluş reçetelerini bir kenara itti. Bu temelde kendisine karşı savaştığı düşmanın durumunu değerlendirdi; zayıf ve güçlü yanlarını açığa çıkararak düşmanını tanımaya çalıştı. Kendi olanaklarını ve özlemlerini gerçekleştirmek üzere yola çıktığı halkın devrimci potansiyelini gözden geçirdi. Düşman cephesinin ve kendi durumunun gerçekçi bir değerlendirilmesinden yola çıkarak, halkımızı ulusal kurtuluş hedefine götürecek olan temel mücadele biçimini saptadı. Daha doğrusu, PKK kendisine temel aldığı mücadele yöntemlerini rastgele seçmedi. Bu yöntemleri bir tercih sorunu olarak ele alıp değerlendirmedi. Tersine, somut koşulların somut tahlili, Türk sömürgeci egemenlik sistemine karşı kullanılacak mücadele yöntemlerinin belirlenmesinde en büyük etken oldu. İşte PKK, Kürdistan'da tarihi yeniden yaratış tarzını buradan ortaya çıkardı.

Bizim mücadele yöntemlerimizi ve tarihi yaratış tarzımızı başkalarına beğendirme gibi bir çabamız olamaz. PKK hareketi, marksist-leninist bir harekettir. Partimiz her zaman ve her koşul altında marksist-leninist bakış açısını savundu. Marksist-leninist devrim teorisinde ortaya konulan devrimci şiddet anlayışına bağlı kaldı. Devrimci ilkelerden hiçbir zaman taviz vermedi. Bunu, halkımızın dokunulamaz ve devredilemez haklarını kazanmak ve savunmak için yaptı. O, amaçlarını açıkça ortaya koydu, bunları pratikte maddi bir güce dönüştürmek için ardıcıl bir propaganda çalışması yürüttü. Yurtsever halk kitlelerini kendi soylu amaçlarına ortak etmeye çalıştı. PKK, hiçbir zaman kendi dar ulusal kabuğunun içine hapsedilmiş bir hareket olarak kalmadı. Daha ilk günden başlayarak kendisini sosyalist sistem, ulusal kurtuluş mücadeleleri ve proletaryanın devrimci hareketinin meydana getirdiği cephenin doğal bir üyesi saydı. Bu nedenle dünyadaki bütün devrimci ve ilerici güçlerin sempati ve desteğini kazanmaya çalıştı.

Ulusal kurtuluş için yola çıkan hiçbir hareket, başkaları kınadı diye pratikte doğruluğu defalarca kanıtlanmış mücadele yöntemlerinden vazgeçemez. Aynı şekilde, dünyadaki hiçbir ciddi devrimci hareket, başka ülkelerde gelişen devrimci kurtuluş mücadelelerine müdahalede bulunarak, onlara kendisinin istediği türden bir devrim rotasını dikte ettiremez. Yoksa bunun adı proletarya enternasyonalizmi değil, devrim tüccarlığı olur. Enternasyonalist destek ve dayanışma ayrıdır, bunun yerine başka ülkelerin ve halkların iç işlerine müdahalede bulunmayı geçirmek ayrı bir şeydir. Bunlar biribirlerini kesinlikle dıştalayan ayrı iki olgudur. Bir ülkedeki ve özellikle sömürge bir ülkedeki devrimci mücadele gerçekliği karşısında tutum belirlenirken, esas olarak egemen güçlere karşı kullanılan mücadele yöntemlerine değil, o mücadelenin içeriğine bakılmak durumundadır. İnsanlığın gelişimine katkıda bulunan kimdir, insanlığın gelişiminin önüne engel olarak dikilen kimdir? Çağdaş ve uygar olanı temsil eden kimdir, her şeyiyle çağdışılığı dayatan ve kendi köhnemiş varlığını zor kullanarak ayakta tutan kimdir? Özgür ve eşit temellerde bir arada yaşamanın koşullarını hazırlayan kimdir, kendi özgürlüğü ve refahını başka bir halkın köleliği üzerinde tesis eden kimdir? Haklı ve ilerici olan kimdir, haksız ve gerici olan kimdir? Zulüm ve sömürü düzenini yıkmaya çalışan kimdir, başka halklara zulmeden ve karşı-devrimci terör yoluyla kendi sömürü düzenini devam ettirmek isteyen kimdir? Çağdaş insanlığın iradesini temsil eden kimdir, onun iradesine karşı savaş açan kimdir? Bir halkın mücadele gerçekliği karşısında tavır belirlenirken, her şeyden önce yukarıdaki sorulara açık ve doyurucu cevaplar verilmek zorundadır.

Çağımız, proletarya devrimleri ve ulusal kurtuluş hareketleri çağıdır. Dünyanın önemli bir bölümünde gerçekleşen sosyalizm altında insanlığın özgür gelişiminin ileri boyutlara ulaştığı ve bazı kalıntılar dışında klasik sömürgecilik sisteminin halkların kurtuluş mücadeleleri karşısında yerlebir edildiği bu çağda, insanlığın ender tanık olduğu iğrenç bir sömürgeciliğe karşı mücadele etmek, çağın gelişim çizgisinin dışına atılmaman kaçınılmaz bir gereğidir. Burada insanlığın kabul edemeyeceği ve etmemesi gereken şey sömürgeciliğe karşı mücadele etmek değil, sömürgeciliğe kölece boyun eğmektir. Böylesi bir mücadelenin görmemezlikten gelinmesi ve onun bu içeriğinin gözden uzak tutulması, son tahlilde insanlığın kendisini inkarı anlamına gelmektedir. Kuşkusuz en büyük uluslararası platformlarda klasik sömürgeciliğin mahkum edilmesi ve dünya halklarının iradesinin bu biçimde karar düzeyine çıkarılması boşuna değildir. Böylece dünya halkları sadece klasik sömürgeciliği lanetlemekle yetinmekte, sömürgeciliğe karşı devrimci savaşı meşru ve zorunlu bir savaş olarak değerlendirmektedir. Çağımızın bu niteliğinden ötürü, halkların kasabı ünvanını kazanmış ABD emperyalizmi gibi gerici bir güç bile, tamamen göstermelik de olsa, klasik sömürgecilik sistemine tavır alabilmektedir.

Günümüz dünyasının bu niteliğini gözönünde tutan Afrikalı devrimci önder Amilcar Cabral, ezilen bir halkın kurtuluş mücadelesini desteklemek için yiğit olmanın şart olmadığını, haysiyetli olmanın yettiğini vurgulamaktadır. Sorunun bu biçimde konuluşu kesinlikle doğrudur. Çünkü bu değerlendirme çağdaş insanlığın ortak iradesi ile tam bir uyum içindedir. Bu gerçeklerin ışığında Türkiye cephesine bakıldığında karşılaştığımız tablo içler acısıdır. Türkiye'de demokrasi ve sosyalizm adına hareket ettiklerini iddia eden çeşitli güçler, Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında, adeta Kemalizmin insanlık düşmanı karakterini sergilemek istercesine hasmane bir tutumu benimsemişlerdir. Bu tutumu bilinçsizliğe ve Kürdistan'da gelişen mücadelenin içeriğinin yeterince bilinmemesine bağlamak doğru değildir. Tersine, mücadele gelişiği, kitleselleştiği, sömürgeciliği zorladığı ve karakteri her yönüyle gözler önüne serildiği zaman da sözkonusu düşmanca tutumunun dozunu daha da arttırarak devam etmiştir. Türkiye solu'nun hayırhah bir tarafsızlığı bile birçok şeyi kurtarabilecek bir tutum olarak kabul görebilir iken buna yanaşılmamış, sömürgeci burjuvazinin tutumuyla paralellik arzeder bir yaklaşım tercih edilmiştir. Dolayısıyla burada haysiyetin kırıntılarından bahsetmek bile fazla mümkün olamamaktadır. Genel özellikleriyle ele alındığında ve çağımız gerçeklerinin ışığında yargılandığında onursuzluk, haysiyetten yoksunluk ve kemalist Türk burjuvazisiyle suç ortaklığı, sosyal-şoven Türkiye solu'nun belirgin özellikleri durumundadır. Zaten sosyal-şovenizmin kendisi devrime karşı burjuvaziyle oluşturulmuş bir suç ortaklığıdır.

Türkiye'de sahte sol, kırk yamalı bohça örneği görünümüne rağmen, PKK karşıtlığında tam bir ittifaka varabilmiştir. Düzene karşı savaşımda en basit türünden bir birliğe bile gidilemezken, PKK'ye ve onun önderliğindeki direniş mücadelesine karşı en geniş birlikleri oluşturmanın bir anlamı olmalıdır. Bunun mutlaka bir nedeni olmalı; bu güçleri bir araya getiren ortak bir ruh bulunmalıdır. Bu ruh, Kemalizmin ruhudur. Bu birlik, ortak bir bayrak, Kemalizmin "milli birlik ve bütünlük" bayrağı altında gerçekleştirilmektedir. Adı açıkça konmasa da ve ilke kendisini bu denli net bir biçimde dile getirmese de, özünde yaşanan gerçeklik budur.

Devrime kalkışmayı hiçbir zaman kendisi için sorun yapmamış olan bu "sol"un işlediği en büyük günah, PKK'ye karşı mücadelede tümüyle yalana ve demagojiye dayalı bir propaganda yöntemini kendisine temel alması ve gerçekleri tersyüz edip başka türlü gösterek, emekçi halk kitlelerini devrime karşı koşullandırmaya çalışmasıdır. Egemen ulusun çıkarları sözkonusu olduğunda, hızla kendi egemen sınıflarından yana meyleden ve sonuçta onlarla bütünleşen bir sol örneği daha görmek zordur. PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında bu "sol"un izlediği "gelişim" seyri bir hayli ilginçtir. Onun tutumu, burjuvazinin tutumu ile tipik bir paralellik arzetmektedir. Sahte sol, PKK hareketini başlangıçta ciddiye almamış, PKK'nin liderliğine ve onun pratik çabalarına karşı küçümseyici ve hafife alıcı bir tutum takınmıştır. PKK hareketinin ilk temsilcilerini akıntıya kürek sallayan ve tarihe mal olmuş bir davayı yeniden diriltmek için çalışan maceracılar olarak değerlendirmiştir. Bu, burjuvazinin yaklaşımının sol'daki yansımasıdır. Çünkü, Türk burjuvazisi de aynı yıllarda Kürdistan sorunu karşısında benzer bir tutum içindedir. Burjuvaziye göre Kürdistan sorunu, gelinen noktada tersinden çözüme bağlanmıştır. Böyle bir sorunun bir kere daha baş ağrıtıcı bir unsur olarak gündeme gelmesine olanaksız gözüyle bakılmaktadır. Ancak Kürdistan'da mücadele gelişip gerçekler açığa çıktıkça burjuvazi de uyanıp sert önlemlere yönelmiş; bunu araya mesafe koymaksızın sahte sol'un artan saldırıları izlemiştir. Bu saldırılar, karşı-devrimci propaganda faaliyetlerinden şiddet kullanmaya varana kadar çeşitli biçimlere bürünerek devam etmiştir.

Kuşkusuz bu tutumun, devrimcilik bir yana, sıradan bir insani dürüstlükle bile ilgisi yoktur. Denilebilir ki, burjuvazinin bile kendi koşulları içinde ve kendi çapında belli bir siyasal dürüstlük ölçüsü vardır. Politik soytarılığı bir yöntem haline getirmek, siyasal alanda pek fazla itibar edilmeyen bir tutumdur. Komünizmi ve Kürdistan sorununu başka dünyalardan gelen birer öcü gibi göstermeye çalışan Türk egemen sınıfları dışarda tutulursa, PKK hareketini yakından izleyen çeşitli ülkelerin burjuvazisi onu en azından bir ortodoks marksist hareket olarak değerlendirir. Böyle bir hareketin emperyalist kapitalist sistemin çıkarları açısından bir tehdit oluşturduğunu söyler. Buna bağlı olarak etkileyebildiği ölçüde kendi kamuoyunu PKK'ye karşı mücadele etmeye çağırır. Burjuvazinin çıkarları açısından değerlendirildiğinde çıkış ve sonuç kendi içinde mantıksaldır. Buna biraz daha somut bir örnek verilebilir: Sözgelimi ABD emperyalizmi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ulaştığı boyutlar karşısında daha somut bir politika saptama gereğini duymakta; TC'yi izlediği inkarcı yaklaşımın sakıncaları konusunda ikna ederek, Kürtlere "azınlık" statüsünün tanınmasını ve bu doğrultuda pratik bir çözüme gidilmesini öğütlemektedir. Buna karşılık PKK'nin Türk sömürgeciliğine karşı mücadelesini kınamakta ve "Türkiye'nin bütünlüğü"nden yana olduğuna dair güvence vermektedir. Burada da sergilenen yaklaşım nettir ve sistemin genel çıkarlarını yansıtmaktadır.

PKK'nin önderlik ettiği mücadeleyi kınamakta birbirleriyle yarışan güçler bir hayli fazladır. TKP'den ABD emperyalizmine, emperyalist Fransız yönetiminden I-KDP'ye kadar değişik renklerden irili ufaklı çeşitli politik güçlerin ortak bir tavırda birleşmeleri, sadece ve sadece PKK'nin doğru yolda olduğunu göstermektedir. Etrafında birleşilen ortak nokta, özelde faşist-sömürgeci Türk devletinin ve genelde emperyalist sistemin çıkarlarının korunmasıdır. Yoksa sorunun başka türlü izah edilmesi olanaksızdır. Karşı çıkılan şey PKK'nin mücadele yöntemleri değil, bizzat Kürdistan'da yükselen mücadelenin kendisidir. Kürdistan sorunu için çözüm önerilerinde bile, ABD emperyalizmi ve öteki karşı-devrimci politik çevreler sahte sol güçlerden bir adım önde bulunmaktadır. Kürdistan halkına "azınlık" statüsünün tanınması ve kültürel özerklik verilmesi ortak çözüm önerisi biçiminde somutlaşmakta, Türk burjuvazisinin belli bir kanadı da bu öneriyi desteklemektedir. Gelinen aşamada sahte sol'un sol olarak varlığına son vermesi ve TC ile bütünleşmesi de anlamını bulmaktadır. Bu güçlerin Kürdistan'a ilişkin programına ABD emperyalizmi sahip çıkmıştır ve kendilerinin varlık gerekçelerini ortadan kaldırmıştır. ABD emperyalizmi ile asgari müştereklerde bir araya gelen bir "sol" ve milliyetçilik, hem de iktidar olmamış bir "sol" ve milliyetçilik: Böyle bir şey solculuk ve milliyetçilik değil, emperyalizmin çanak yalayıcılığıdır.

ABD emperyalizminden TKP'ye kadar doğal bir ortak platform etrafında birleşen çeşitli güçlerin PKK hareketine yöneltikleri suçlamaların özü, üç aşağı beş yukarı aynıdır. Buna göre, PKK kendi içinde ve halk kitleleri arasında "demokrasi" değil, "diktatörlük" uygulamaktadır. Sivil halka karşı "terör"e başvurmakta, "kadın ve çocuk öldürmektedir." İnsanları "ölüm korkusu" ile bir arada tutmakta, "terör uygulayarak" ayakta durmaya ve gelişmeye çalışmaktadır. Dolayısıyla iş teröre bindirilince PKK'den kaçışlar olmakta ve "PKK çöküyor" tezi giderek güçlenmektedir. Bütün bunlara rağmen beslenen umutların köküne kibrit suyu sıkan bir "ancak" kelimesi ile cümleye başlanmakta ve şöyle denilmektedir: *"Ancak şu da var; Apo'nun bu işten vazgeçmesi mümkün değildir."*

Nokta dergisinin 29 Kasım 1987 tarihli sayısında dile getirilen yukardaki görüşler, özünde sözkonusu ortak platform etrafında birleşen güçlerin bütün umut dağarcığını meydana getirmekte, karşı devrim cephesinin bütün umutlarını "PKK'den kaçışlar"a bağladığını ortaya koymaktadır. Umut, yoksulun ekmeğidir denilir. TC'nin ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında bu denli yoksul bir duruma düşmesi ve kendisi gibi birkaç 'yoksul'a umut bağlaması, onun aciz liğinin kanıtı olmaktadır. Bu durum birçok yönüyle, sosyalist bir ülke olan Polonya'nın iç işlerine küstahça el atan ve eski toplumun artıklarını bu ülkeden kaçmaya teşvik eden, böylelikle bu ülkenin şahsında sosyalizmi kendisinden kaçılacak bir cehennem olarak göstermeye çalışan Batılı emperyalist çevrelerin tutumuna benzemektedir. 12 Eylül güdümlü burjuva basını bu tür nümunelik bir yoksul bulduğu, mal bulmuş mağribi gibi zevkten dört köşe olmakta; fukaraya bir de "MK üyesi" ünvanını yakıştırıp kendisiyle yapılan söyleyişiyi yayınlayarak görevini en iyi bir biçimde yerine getirmektedir.

Adı geçen derginin binbir türlü zorlukla ve üstelik "kurşuna dizilme"yi göze alacak kadar "yiğit" bir muhabirini göndererek röportaj yaptığı bir fukara da "Hacı Abdülkerim Semavi"dir. Tanımayanlara biraz kendisi hakkında bilgi vere-

lim: Bu "Hacı Abdülkerim" gerçekten de fukara bir adamdır. Geçmişte I-KDP içinde yer almıştır. Milliyetçiliği onlardan öğrenmiştir. Fukara adam, ihanete biçilen değerin ünvana bağlı olduğunu ve en kodaman işbirlikçiye en büyük değerin verildiğini pratikte gördüğü için aynı yolu izlemekte, kendisini "PKK-MK üyesi" olarak göstermektedir. Evet, faşist sömürgecilik Kürdistan'da ihanete en büyük payeyi ihaneti seçen kişinin sosyal ve siyasal konumuna göre ayarlamaktadır. Hain, eğer bir aşiret üzerinde etkinlik sağlayabilecek güçteyse, çoğu kez kendisini "parlamento ahırı" üyeliği ile taltif etmektektedir. Bu türden hainlere verilebilecek bir örnek Nurettin Yılmaz'dır. Bizim "Hacı Abdülkerim" MK üyeliğini ihanette tırmanmak için yeterli görmemiştir. Adının başına bir de "Hacı" ünvanını yerleştirmiştir. Gerçi fukara hacca gitmiştir, ancak ziyaret değil, küçük çaplı bir ticaret için gitmiştir. Bu durumu bilindiği içindir ki, çevresinde hep "Hacı Seiko" diye tanınmaktadır. İhanete sahiplenen sadece faşist-sömürgeci TC değildir. Kürdistan'ı egemenlik altında tutan başka sömürgeci ülkelere kapılanmanın da mümkün olabileceğini anlamaya başlayan "Hacı Abdülkerim", üçüncü bir ünvanı, yani "Semavi" mahlasını adının sonuna eklemeyi unutmamıştır. Sonuçta ortaya çıkan bol ünvanlı "PKK-MK üyesi Hacı Abdülkerim Semavi" kimliği TBMM üyesi Nurettin Yılmaz'ı bile kıskandıracak cinstendir. Bu kadar zengin bir kimlikten sonra bizim fukara Abdülkerim Türk parlamentosuna girmeye hak kazanmıştır. Yoksulun hakkını vermek gerekir.

"Hacı Abdülkerim Sevami" için bu kadar açıklamada bulunmak yeterlidir sanıyoruz. Bütün bunlar bir yana, kapitalist ülkelerin hemen hepsinde burjuva basınının polisin ve istihbarat örgütlerinin denetiminde olduğu iyi bilinmektedir. Basın alanı istihbarat örgütlerinin temel bilgilenme kaynaklarından birisidir. Sözkonusu örgütler bu basını büyük burjuvazinin çıkarları doğrultusunda yönlendirmekte, bazı gazetecileri satın alarak istedikleri yazıları yazdırmakta, bazılarını da doğrudan kendi elemanları durumuna getirmektedir. Ancak Türk burjuva basını kadar polisin denetimi altına girmiş bir başka basını bulmak pek mümkün değildir. Türkiye'de MİT denilen kuruluşun el atmadığı veya MİT mensubu kimliği ile çalışmayan bir gazeteci bulmak bir hayli zordur. Nadir de olsa, bazı burjuva yazarlar bu gerçeği itiraf etmektedir. Adı sanı çok az duyulmuş olsa da, **Nokta** dergisi muhabiri Mahmut Övür denilen kişi de böylesi biridir. Adı geçen kişinin bu niteliği bilindiği için İran'da tutuklanmış, Özal hükümetinin devreye girmesiyle sonradan serbest bırakılmıştır. Burada MİT'in Güney Kürdistan'da faaliyette bulunan çeşitli işbirlikçi Kürt örgütleriyle ne denli içli dışlı olduğu ve işbirliği içinde çalıştığı ortaya çıkmaktadır. MİT mensubu muhabirin Sami Abdurrahman'dan tutun da, Barzani ve Talabani gruplarına kadar çeşitli işbirlikçi örgütlerle görüşmesi ve mücadele kaçkını unsurlarla diyalog kurmasına fiilen bu güçlerin aracılık etmesi de bunu göstermektedir.

Kuzey-Batı Kürdistan'daki mücadelemiz gelişip etkisini Kürdistan'ın öteki parçaları üzerinde duyurdukça, bu parçalarda bulunan çeşitli güçlerin Partimize düşmanlıkları da o denli bir tırmanış kaydetmiş; süreç ilerledikçe bu düşmanlık TC ile açık işbirliğine kadar varmıştır. Devlet televizyonu ve TC'nin resmi haber ajansları, Kürdistan gerçeği karşısındaki katı inkarcı mantığa rağmen, bu örgütlerden bazılarının liderleri ile yapılan röportajları yayınlamaktan çekinmemişlerdir. Aynı şekilde günlük Türk burjuva basını bu örgütlerin temsilcilerinin Partimiz ve mücademiz aleyhine verdikleri demeçlerle doludur. Bununla, halk kitleleri Partimiz ve mücadelemiz aleyhinde koşullandırılmaya çalışılmakta, bu güçlerin de içinde yer alacakları otonomist çözümler için şimdiden zemin hazırlanmaktadır. Elbette burada ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında bu güçlerin çıkar birliği sözkonusudur. Bu ortak çıkarlar etrafında devrimci mücadeleye karşı uygulanacak politikaların hayata geçirilmesinde tam bir işbirliğine gidilmektedir. Güney Kürdistan'daki bu güçler -ki bunlara IKP de dahildir-, değişik bir koldan "Pişmanlık Yasası"nın işletilmesini üstlenmişlerdir. Zayıf, mücadeleyi sonuna kadar götürmeye güç yetiremeyen ve biraz da tesadüfler sonucunda devrimci saflara gelen bazı unsurlar, devrimin zorluklarıyla karşılaştıklarında geriye çarketmekte; ancak TC'ye yeterince güven duymadıkları için kapağı bu örgütlere atmaktadırlar.

Her devrimde ve her ülkenin ulusal kurtuluş mücadelesi pratiğinde devrimin bu türden **geçici yol arkadaşları** vardır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, bunlar rahat koşullarda ve biraz da tesadüfen devrim ortamına savrulmuş, ara sınıflardan devrimci proletaryanın saflarına gelmiş unsurlardır. Gelişen ve büyüyen her devrimci hareket bu tür unsurları saflarına almadan edemez. Bu tipler devrimin gerçek karakterini yeterince kavrayamamışlardır. Karakterleri itibarıyla fırtınalı dönemlerin sert rüzgarları karşısında ayakta kalabilme gücünden yoksundurlar. Zor anlarda devrimci görevleri yüzüstü bırakmaya ve bir dönem için uğruna savaştıkları davaya ihanet etmeye yatkın kişiliklerdir. Ara sınıf gerçekliği varlığını sürdürdüğü müddetçe, devrimci saflarda böylesi tiplerin ortaya çıkması kaçınılmazdır. Böylelerinin niteliğini çok iyi bilen karşı-devrim, bunlar vasıtasıyla devrimci saflarda hayal kırıklığı, umutsuzluk, inançsızlık, kararsızlık ve teslimiyetçilik gibi proletaryaya yabancı özellikleri yaymaya çalışmıştır.

Bu gerçeklerin ışığında soruna yaklaşıldığında görülecektir ki, Kürdistan'daki devrim sürecinde böylesi tiplerin ortaya çıkması çok daha anlaşılır bir durumdur. Ülkemizde ara sınıfların siyasal temsilciliğine soyunan güçlerin pratiği bu gerçeği çok net bir biçimde yansıtmaktadır. Bu güçler daha ortaya çıktıkları andan itibaren sömürgecilikle uzlaşmaya yatmışlar, bunu amaçlarına ulaşmanın biricik yöntemi haline getirmişlerdir. Bu amaç, halkımızın kasabı olan sömürgeci Türk burjuvazisinin çöplüğünden topladıkları kemiklerin sayısını biraz daha arttırmaktır. Siyasal ifadesiyle bu amaç, günümüzde ABD emperyalizminin TC'ye öğütlediği otonomist çözüm yoludur. Devrimci proletaryanın saflarına gelen bu sınıfların uzantıları da aynı karakter yoksunluğunu gösterecekler, devrimci enerjiden yoksunluklarını çeşitli sahte görüş ayrılıklarıyla maskelemeye çalışacaklar, bununla da yetinmeyerek kendilerini sömürgecilere affettirmek için yedikleri tabağa tüküreceklerdir.

Bu tiplerin ileri sürdükleri sahte görüş ayrılıklarından birisi ve biraz da yeni olan, PKK'nin "çocuk ve kadın öldürdüğü"dür. Bu iddia aslında sömürgeci Türk devletine aittir ve TC bu unsurların sahte görüş ayrılıklarını kendi iddialarını kanıtlamanın bir aracı olarak kullanmaya çalışmaktadır. Anlaşılan odur ki, Kürdistan'daki ihanetin eşi menendi yoktur. Bunun da ötesinde, bu ihanet türü, dipsiz bir kuyudur. Kişi bir kez düşmeyegörsün, çırpındıkça daha da batmakta ve hayvanlaşmanın eşiğinden içeriye girilmektedir. Kürdistan'da kadını, toplumu teslim almanın bir aracı olarak kullanan ve bu temelde her türlü insanlıkdışı uygulamanın hedef tahtası haline getiren Türk sömürgecileri değilmiş gibi, sanki Türk sömürgecileri insanlığın koruyucusu durumundaki güçlermiş gibi, TC'nin ortaya attığı bir iddiaya sahiplenmek, TC'den de onursuz ve aşağılık bir duruma düşmektir. Çağdışı bir faşist sömürgecilikle ve ABD emperyalizmi gibi dünya gericiliğinin jandarmalığını üstlenmiş bir güçle iddia ortaklığı hiç kimseye şeref bahşedemez. Bu durum sadece böylesi güçlerin içinde bulundukları düşkünlüğe ve sefalete tanıklık edebilir.

Herkes çok iyi bilir ki savaş meydanları inceliğin ve zerafetin sahnelendiği yerler değil, savaşan güçlerden her birinin bir diğerine tankla, topla ve süngüyle iradesini kabul ettirmeye çalıştığı kan dökme alanlarıdır. Böylelerine şu öğütlerde bulunmak gerekir: Beyler, kendinizi Çaykovski'nin Kuğu Gölü Balesini sergileyen bir sanatçılar topluluğunu izleyen sanat eleştirmeni yerine koymaktan vazgeçin. Kürdistan'daki gelişmeleri değerlendirmek istiyorsanız ayağınızı yere sağlam basın. Burada bir savaş yürütülüyor. Kürdistan'da hareket halinde bulunan bir sömürgeci ordu var. Bu ordunun sayısal gücü yüzbinlerle hesaplanıyor. Türk ordusu, faşizmin Kürdistan'a ilişkin politikasını, sizi de epey etkilemiş görünen sıhhiyecilik yaparak değil, hafif otomatik tüfeklerden bombardıman uçaklarına kadar çeşitli savaş araçlarını kullanarak uyguluyor. Tüfek mermilerinin ya da bilmem kaç kilotonluk uçak bombalarının düştüğü yerde gül bitmiyor, kan fışkırıyor. Savaşta toprağa düşenler, bir tatbikat esnasında hedef olarak seçilen güçler kum torbaları ya da insan biçimi verilen heykeller değil, insan unsurudur. Anlayacağınız, Kürdistan'da bir tatbikat değil, canlı bir savaş yürütülüyor. Savaşta kurşun ya da bomba "insan"ı hedef alıyor; kadın ya da çocuk, yaşlı ya da genç biçiminde bir ayırım yapmıyor, yapamıyor. Savaşın kendisi bir bakıma en büyük vahşet oluyor. Çünkü savaşta "insanlar" öldürülüyor. Şunu da çok iyi biliyoruz ki, devrimci savaş bütün toplumu sardığı ve Kürdistan'ın her karış toprağı bir savaş alanı haline geldiği zaman, faşist Türk sömürgecileri ölümün yaklaşan ayak seslerinden duydukları korku ve panikle şehirlerimizi bombalayacak, taş üstünde taş bırakmamaya çalışacaklardır. O zaman yerlebir edilen binaların enkazları altında binlerce kadının ve çocuğun cesetleri kalabilecek, çürümüş cesetlerden çıkan hastalık mikropları bile toplu tehdit eder hale gelecektir. O zaman ne yapılmalı? Bizim cevabımız açıktır. Savaşı alabildiğine kızıştırmalıyız. Sömürgeci orduya ve karşı-devrimci milis çetelerine devrimci şiddet uygulayarak öylesine ağır darbeler indirmeliyiz ki, gelecekte vahşeti bu boyutlara vardıracak gücü kendilerinde bulmasınlar. İşte sizin kaçtığınız ve anlamak istemediğiniz gerçek budur.

Son derece yetersiz bir donanımla ve sömürgeci ordunun varlığı ile karşılaştırıldığında son derece az bir devrimci silahlı kuvvetle yıllardan beri direnmeyi ve gelişme yaratmayı sağlayan güç nedir? Sömürgeci orduyu bu denli yıpratarak işlemez kılan, onun bütün taktiklerini sonuçsuz bırakan, sömürgeci egemenlik sisteminin kaskatı inkar mantığını paramparça ederek onu Kürdistan gerçekliğini itiraf etmeye zorlayan şey nedir? Bütün bunlar bir yana, solculuk ve milliyetçilik kisvesi altında PKK'ye karşı mücadele yarışına giren çeşitli güçleri TC ile diyalog içine sokan ve TC'nin kendilerine değer vermesini sağlayan gelişmeleri ortaya çıkaran güç kimdir ve onun bu gücünün kaynağı neredendir? Bazılarının önüne biraz daha yağlı bir kemik atılması ortamını yaratan gelişme kimin eseridir ve bu gelişme neyle yaratılmıştır? Bazı güçlerin iddalarına bakılırsa bu gelişmeler kendiliğinden olmuştur, faşist rejim insafa gelerek demokrasiye geçişi tercih etmiştir. Bir başka kesime göre bu gelişmeleri yaratan PKK'dir, ancak gelişmeleri o "lanetli terör silahı" ile yarattığı için suçludur ve kendisine karşı savaşılmayı hakketmiştir.

Hayır! Terör kendi başına hiçbir zaman gelişme sağlayamaz ve böyle davranıldığında terör sadece onu uygulayan gücün mahvolmasına yolaçabilir. Savaşta neden ve kimin için sorularına cevap verilmeden, silahı kullanmadaki amaç, çıkarları uğruna devrimci savaşın göze alındığı halk kitlelerine izah edilmeden, bu temelde yurtsever yığınların "kalpleri ve kafaları kazanılmadan" terör uygulayan -daha tutarlı bir deyişle devrimci savaşı geliştiren- güçlerin değil dört yıl, dört gün bile varlıklarını sürdürmeleri olanaksızdır. PKK'nin daha ilk günden başlayarak Kürdistan'ın özgül gerçekliğini çok yönlü bir tarzda açımlamaya çalışması, devrimci savaşın geliştirilmesi ölçüsünde bu alana ağırlık vermesi ve somut koşullarımız hakkında kadrolarını ve halk kitlelerini bilinçlendirmeye çalışması boşuna değildir. Kendi ulusal gerçekliğine bu denli ters düşürülmüş ve yok oluşun eşiğine getirilmiş bir halkı yeniden ayağa kaldırmak, onu kendi öz çıkarlarının bilinciyle doldurmak ve savaşma kararlılığını geliştirmek, devrimci savaşa paralel olarak geliştirilen son derece sabırlı bir ikna çalışması ile mümkün olabilmiştir. Bu açıdan bakıldığında, PKK hareketi benzerleri içinde demokratik içeriği en yoğun olan bir devrimci kurtuluş hareketidir. Gerçeğin bu yanını görmeden Kürdistan'daki gelişmeleri açıklayabilmek asla mümkün değildir.

Kuşkusuz PKK hareketi ihanete karşı her zaman acımasız davranmış, kurtuluşun gerçek yolunun, Kürdistan halkının köleleştirilmesinde en büyük rolü oynayan yerli hain takımına karşı savaşmaktan geçtiğini bilerek hareket etmiştir. Yufka yürekli küçük-burjuvaların hainler için döktükleri gözyaşı hatırına bu savaştan vaz geçilemez. Faşist-sömürgeci TC, bugün yerli işbirlikçiliği çeşitli yollarla biraraya getirip birleştirerek, devrimci gelişmenin karşısında alternatif bir güç durumuna yükseltmeye çalışıyor. Böylelikle Kürdistan'da geçmişte örgütlenmelerine izin vermediği sosyal dayanaklarını birleştirip güçlendirmek istiyor. Bundan amaçlanan şey, gericiliğin güçlendirilmesine paralel olarak sömürgeci egemenliğin devamının sağlanmasıdır. Buna izin veremeyiz. Bu, devrim cephesinin kendi varlık hakkını yitirmesi anlamına gelecektir. Çin ve Vietnam örneklerinde görüldüğü gibi, Kürdistan'da da bir Guomindang yaratılamaz. Bizim Guomindang'ımız olmayacaktır; bu tür örgütlenme girişimlerini halkımızın devrimci-yurtsever örgütlenmesini yaratarak engelleyeceğiz. İhanet için demokrasi isteyenlere, başkaları ne derse desin hayır diyeceğiz. Çok iyi biliyoruz ki, halkımızı ulusal kurtuluşa götürecek tek yol budur. Başkaları girdiğimiz doğru yolu tasvip etmiyor diye, bu yoldan dışarı çıkamayız. En geniş yurtsever halk kesimleri için demokrasi, ulusal kurtuluşta birleşilebilecek bütün güçlerle birlik, işbirlikçi gericilik üzerinde devrimci diktatörlük; hainlerin canı cehenneme. Bizim sloganlarımız ve demokrasi anlayışımız budur.

Bugün doğru devrimci anlayışımız Kürdistanlı yurtsever kitleler tarafından büyük bir onay bulmuştur. İhanetin örgütlendirilmesiyle eşanlamlı olan "köy koruculuğu" örgütlenmesine indirilen darbe, sömürgeciliğin sosyal dayanaklarını büyük oranda zayıflatmakla kalmamış, geniş emekçi yığınları üzerindeki korku çemberini parçalayarak topluma nefes aldırtmıştır. Yurtsever Kürdistan köylülüğü bu karşı-devrimci güruha karşı geliştirilen mücadelenin pratik kazanımlarını kendi günlük yaşamında derinliğine hissetmekte ve Partimize karşı güveni daha da artmaktadır. Kuşkusuz, bir mücadele yönteminin haklılığını ve üretkenliğini belirleyen şey, o yöntemin kitleler tarafından onay bulması ve pratikte olumlu sonuç yaratmasıdır. Bunların her ikisi de bugün gerçekleşmiştir. Bizim için önemli olan budur. Yoksa gerçekleri çarpıtarak "PKK kadınları ve çocukları öldürüyor" diye çığırtkanlık yapanların tutumu bizim için hariçten gazel okumaktan farksız olacaktır.

Faşist sömürgecilikten milliyetçi sol görünümlü çeşitli güçlere kadar PKK karşıtlığında birleşen bütün güçlerin korkulu rüyası PKK'nin liderliğidir. Partimizin ve halkımızın önderi Abdullah ÖCALAN yoldaşın yurtsever halk yığınları için bir umut ve esin kaynağı, düşman cephesi için de ölümcül bir tehdit gücü olarak görülmesi nedensiz değildir. Çünkü Kürdistan'da yazılmaya başlanan yeni tarihte önder güç rolünü oynayan PKK'nin yaratılmasında ve güçlü bir ulusal kurtuluş hareketi seviyesine ulaştırılmasında O'nun rolü belirleyicidir. Düşman ve yardakçıları PKK'nin ve O'nun liderliğinin şahsında kendi mezar kazıcısını görmekte, bu yüzden en çok PKK'nin Önderliğine yönelmekte ve bu amaçla silahlarını lağımlardan toplamakta bir sakınca görmemektedir. Dönekler ve mücadele kaçkınlarını tir tir titreten şey de yine O'dur. Bunlar çok iyi bilmektedirler ki, PKK'nin başında Abdullah ÖCALAN yoldaş bulunduğu sürece, PKK'nin ve mücadelemizin gelişimi sürekli olacak, sürekliliğini koruyan devrimci hareket bir gün mutlaka hainlerin yakasına yapışacak ve onları layık oldukları yere -yerin yedi kat dibine göndermekte kusur etmeyecektir. Ölümden de beter bir korku içinde yaşamak, "Korkmak ne kelime, çıldıracağım nerdeyse.. Gölgemden bile korkuyorum" diyerek her saniye ecel teri döktüğünü itiraf etmek, her gün bin kez ölüp ölüp dirilmek: Namussuz ve hain takımı için bu kadarı bile yeterlidir.

Kürdistan'ın yakın geçmişine dönüp bakma zahmetine katlananlar, ülkemizde ortalığı titretip halkı korku seline boğmak isteyenlerin yerli işbirlikçiler olduklarını rahatlıkla göreceklerdir. Jandarma karakol çavuşu ile ilişkileri olan ayaktakımından bir kişinin kitleler üzerinde nasıl despot kesildiği, sıradan bir halk düşmanının yurtsever emekçi kitlelerini nasıl tehdit ettiği çok iyi bilinmektedir. Daha açık

Devamı 29. sayfada

Sömürgeciliğe Karşı Savaşın Gelişimi...

Baştarafı 34. sayfada

konuşmak gerekirse, geçmişte korkan halktan insanımızdı, şimdi korku nöbetine tutulan haindir. Ezilen bir halkın yaşadığı sömürge bir ülkede korkunun bu biçimde saf değiştirmesi müthiş bir gelişmedir. Bu devrimci kurtuluş mücadelemiz açısından zafer etkeni olabilecek denli ileri bir kazanımdır. Şimdi halkın yüksek çıkarlarına zarar vermeye heveslenen bir kişi yaptığı işin ne anlama geldiğini uzun boylu düşünerek hareket etmekte, sonucuna katlanmayı göze almadan ihanete adım atmamaktadır. Kürdistan'da ihanetin pervasızca sergilenmesinden çekinilmediği günler artık tarihe karışmıştır.

PKK, Kürdistan'da düşürülmüş, kendi öz değerlerine yabancılaştırılmış ve köleliğe boyun eğdirilmiş eski tipe karşılık yeni insanı yaratırken muazzam bir mücadele verdi. Bu amaçla müthiş bir çaba harcadı. Egemen tipin biçimsizliğine biçim vermek, yitirilmiş ölçülerin yerine yeni ölçüler koyarak bunları benimsetmek, kaybedilmiş düşünce yetisini yeniden kazanmak ve kendi günlük basit çıkarlarını bile düşünemez hale getirilen insanı yüksek ulusal ve toplumsal çıkarları için düşünmeye zorlamak, insanımızı sosyalizm ve insanlık değerleri konusunda aydınlatmak, bu değerlerin mutlaka elde edilmesi ve korunması ve bunlar için gerektiğinde ölmeye hazır olunması zorunluluğunu kavratmak, en dokunulmaz değerleri bile ayaklar altına almaktan çekinmeyen basit insan yerine, kendisinden alınanı yeniden kazanmak için sonuna kadar savaşmaya kararlı yüksek irade sahibi insanı ortaya çıkarmak, günlük ve anlık mücadele içinde sömürgeciliğe karşı yeni yeni meydan savaşları kazanmak demekti. Kuşkusuz bu mücadele en ileri biçimiyle Parti ortamında verildi. Bu mücadelede tank ya da top, tüfek ya da el bombası kullanılamazdı. Gerçek savaş cephelerinde yürütülen mücadeleden bin kez daha zorlu olan bu mücadelede gevşek davranmak, sıcak savaş alanlarında kendisini rehavete kaptıran bir ordunun akibetinden daha kötü sonuçlara yol açacaktı. Hele, edinilen ölçüler ve değer yargıları sömürgeciliğin ve yerli egemen sınıfların damgasını taşıyorsa, yabancılaşmanın derinliği ölçüsünde bu ölçüler ve yargılar kökleşmişse, Parti ortamına adım atan insan bunları hala yoğun bir biçimde yaşıyorsa, militan adayını tedavi edilmesi zorunlu bir hasta olarak görmek ve kendisine yeni bir kişilik kazandırmak için enerji ve çaba harcamak kaçınılmazdı.

Evet, burada silahlarınız klasik savaşlar veya günümüzün savaşlarında kullanılan silahlar olamaz. Burada bilincinize dayanmak ve onu sürekli geliştirmek zorundasınız. Bunun için tarihsel, ulusal ve toplumsal gerçeklerinizi her açıdan aydınlatmakla, kişiye bu gerçekler içindeki yerini göstermekle, bu gerçekliği devrimci temellerde dönüştürmek için kişinin kendisini değiştirmesi ve geleceğin yeni insanını kendi kişiliğinde yaratması gerektiğini kavratmakla yükümlüsünüz. Burada en büyük silahınız bilimsel sosyalizmdir. Aydınlatma ve ikna, yıllarca ve büyük bir sabırla başvurmamız gereken yöntemlerdir. Bir takım gerçekleri ardarda sıralamak ve böylelikle görevini yerine getirmiş olduğuna inanarak rahata kapılmak Partiye de size de hiçbir şey kazandırmaz; tersine kaybettirir. Eğer siz toplumda yüzyıllardan beri birikmiş hastalıkları ve hastalık mikroplarını ortadan kaldırmak ve insanı sıhhatine kavuşturmak istiyorsnız, deyim uygunsa toplumun doktoru olmak zorundasınız. "Ben neştere başvurmayacağım, hipnotizma yöntemiyle bütün hastaları tedavi edeceğim" derseniz, hastalara en büyük kötülüğü siz yapmış olursunuz. Oysa hastalığı tedavi etmek için, önceden bütün tedavi yöntemlerini benimsemek, bu yöntemleri kullanmakta yetkinleşmek, gerekli tedavi araçlarını yanıbaşınızda bulundurmak ve her an için bunlara başvurmaya hazır olmak bir doktor olarak sizin görevinizdir.

Doktorluk mesleğini seçtiğinizde, "Ben ilahi kudret sahibiyim, onun için ben ölümü yeneceğim ve her hastayı yeniden sağlığına kavuşturup mutlaka yaşatacağım" derseniz, bu da gerçekleşmeyecektir. O zaman sadece kendinizi kandırmış olursunuz. Ameliyat masasına yatırdığınız hastalardan bazıları bütün çabalarınıza rağmen ölebilir. Eğer siz tedavi için elinizden geleni yapmışsanız, kendinizi suçlu göremezsiniz. Hele hele, bazıları ilkel toplumdan kalma büyü yöntemleriyle tedaviye başlamak için kolları sıvar ve sizin yöntemlerinizin geçerli olmadığını haykırarak, insanları size karşı ayaklandırırsa, "Buyursun bir de o denesin" deyip hastalarınızı bir çılgının insafına terkedemezsiniz. O zaman siz insanlığa karşın en büyük suçu işlemiş, bir doktor olarak mesleğinizi icra etmeye başlarken içtiğiniz hipokrat yeminini çiğnemiş olursunuz. Benzetmeler basit gibi gelebilir. Ancak siyasal yaşamda devrimcilik sanatı gerçekte biraz da doktorluğa benzer. PKK saflarında, hastalığını inkar edip tedavi olmayı reddeden ve sağlıklı bünyeler için tehdit oluşturan bulaşıcı mikrop taşıyıcısı hastalar kadar sahte doktorlar da çıktı. Bunlar, Kemalizmin halkımızı içine süreklediği yolun en uygun yol olduğunu söylediler. PKK'yi gerçek kurtuluş yolundan caydırmak ve kemalist ilkeler doğrultusunda dönüştürmek için çılgınca bir savaş yürüttüler. Yürüttükleri savaş çılgıncaydı. Çünkü devrime kalkmış ve mevcut düzeni zorla yıkmak isteyen bir partinin bünyesinde yürütülmekteydi. Öte yandan, bu bir kuralsız savaştı. O nedenle Partiyi en çok zorlayan bir savaş biçimiydi. Bazılarının iddia ettikleri gibi, burada düşüncelerin karşılıklı çatışması değil, düzenin baskı altına aldığı güdülerin konuşturulması söz konusuydu.

PKK içinde görüş ayrılığına düşen insan, "Partide ideolojik ayrılıklarımız vardı. Bazı sorunların çözülmesi inancıyla bugüne kadar bekledim. Ancak süreç içinde onların **şüphelerini** çektim. Bu aşamadan sonra onların arasında kalmam giderek zorlaşıyordu" diyemez. Şu çok iyi bilinir ki, her konuda tam bir görüş birliği ancak mezarlıkta sağlanır. Proletarya partilerinde örgütsel işleyişi düzenleyen kurallar ve mekanizmalar vardır. Birey örgüte, azınlık çoğunluğa, alt organlar üst organlara ve bütün Parti birimleri merkez komitesine tabidir. Azınlığın çoğunluğa tabi olmasının anlamı nedir? Bu basit ilke, Parti içinde ortaya çıkan ve bir ölçüde de kaçınılmaz olan görüş ayrılıklarının Partiyi dağıtmasını önlemek üzere alınacak önlemleri içermektedir. Şüphe ne tür ortamlarda doğar? Bunun anlamı da son derece açıktır. Kişi, eylemiyle örgütün yaşamsal çıkarlarını hedeflemiştir. Örgütün üzerinde inşa edildiği ve onun varlık gerekçesi olan ilkeleri çiğnemiş, bunlara karşı gizli bir savaş açmıştır. Örgüt bunları sezinlemeye başlamış ve gizli savaş yürüten unsur, örgütün bir şeyler sezinlediğini farketmiştir. Bu noktada kendisinde korku ve telaş ortaya çıkmış, bunun sonucunda, kurtuluşu örgütten kaçışta bulmuştur.

Fukara "Hacı Abdülkerim Semavi" bu görüş ayrılığı denilen şeyi çok daha iyi izah etmektedir: *"Hepimizin bu olanlarda suçu var. Ama artık iş işten geçmiş. Şu anda bile bu olayları tasvip etmeyen çok sayıda insan var. Ama kaçamıyorlar.* ***Şu anda korkmasam, güvencem olsa hareketi çökertirim.*** *Çoğumuz ne yapacağımızı bilmiyoruz. Devlete de teslim olmak istemiyoruz"* (abç). Korkunun nereden kaynaklandığını daha önce izah etmeye çalıştık. Bu tipler çok açık bir biçimde örgütü çökertmek amacında olduklarını söylüyorlar. Bu amaç sonradan biçimlenmiyor. Örgütün saflarında oldukları sürece yine bu amaçlarını hayata geçirmeye çalışıyorlar. Ancak korkuları var, ihanetin cezasız kalmadığını bildikleri ve gördükleri için, en alçakça ihanet biçimi olan örgüt çökertme işine açıkça girişmekten korkuyorlar. Gelinen noktada devlete sığınarak fiilen bu cepheden Partiye karşı savaş yürütmeyi göze alamıyorlar. Çünkü devletin, haini korumak bir yana, kendisini bile koruyamayacak kadar zavallı bir duruma düştüğünü biliyorlar. Devletin kendilerine avuç açtığı ve yardım dilediği bir yerde, kendilerinin devleti güvence olarak görmelerinin anlamsızlığını içgüdüyle de olsa farkediyorlar.

PKK, "sayyad-ı bi-insafa hizmetten zevk alan" bozguncuları, örgüt yıkıcılığı mesleğine soyunmuş düşman unsurları ve provokatörleri amaçlarına ulaşmaktan alıkoyduğu, bunlara karşı ödünsüz ve kesintisiz bir savaşım sürdürdüğü, bu temelde Parti ortamını daima berrak tutmaya çalıştığı için varlığını korudu ve gelişti. 12 Eylül faşizminin amaçlarında sonuçsuz kalması ve rejimin çıkmazının derinleşmesi böyle bir mücadele sonucunda mümkün oldu. PKK, devrimci savaşım bayrağını yükseltecek dev boyutlu gelişmeleri ortaya çıkardı. Buna karşılık, hainlere, teslim olanların "örgüt çökertmek" üzere devrimci saflarda faaliyette bulunan düşman uzantılarını devrim cephesinden sürüp çıkarmak bir yana, örgütlenmemekte ayak diretenlerin, bozguncuların ve yıkıcılara demokrasi hakkı tanıyanların hali ortadadır. Bozguncularla ve yıkıcılara devrimci saflarda yaşam hakkı tanımak, böylelerinin faaliyetlerine karşı müsamahakar davranmak, devrimin çıkarlarını faşizme satmaktır. Halkın soylu davasını karşı-devrime peşkeş çekmektir. PKK, sonuna kadar direniş çizgisinde sebat etmiş, kendisini "daha iyi bir yol"a çağıranları görmezlikten gelmiş, bunlar PKK'ye karşı savaş açtıkları ölçüde kendileriyle savaşmış, böylelikle faşizmi geriletmiştir. Başkaları ise, teslimiyet yolunu seçmiştir. PKK, bugün devrimci görevlerinin başındadır ve halkımızın yaşamsal çıkarlarını devrim yoluyla gerçekleştirmenin ardıcıl savaşımını yürütmektedir. Ancak, "PKK kendi içinde diktatörlük uyguluyor" diyenler, küçük-burjuva demokratizmini de çiğneyerek faşist diktatörlük cephesinde toplanmaya başlamış ve halka karşı savaşmanın hazırlıkları içine girmişlerdir.

Evet, gerçekler ortadadır. Bu gerçekler çok iyi görülmelidir. Gerçekler uğruna savaşıp kan dökenlerin hakkı teslim edilmelidir. PKK bugün Kürdistan'da sadece faşizme karşı bir direniş savaşı geliştirmekle kalmamakta, insanlığı yüceltmenin savaşımını yürütmektedir. PKK'nin kavgası insanlığı yüceltme kavgasıdır. Bu kavgaya, doğru karşılık verilmelidir. PKK'nin önderlik ettiği mücadelenin içeriğini doğru kavramak ve onu olduğu gibi görmek için hiç de yiğit olmak gerekmez; haysiyetli olmak yeterlidir. Biz de Cabral'ın bu belirlemesine katılıyoruz. Bu temelde devrimci siyasal güçleri ve bütün dürüst insanları haysiyetli davranmaya, PKK'nin mücadelesini çarpıtanlara karşı tavır almaya ve bu mücadeleyi desteklemeye çağırıyoruz. Faşizme karşı çıkan herkesi insanlığın soylu gelişim davasını faşizme karşı savunan, devrimciliğin ve gerçek yurtseverliğin onurunu faşizme çiğnettirmeyen PKK'yi bütün güçleriyle desteklemeye davet ediyoruz.

Bagêr...

Baştarafı 10. sayfada

için uzandığın yerden elini uzat, kopar revası, ağzın ekşi karşısında kendiliğinden akıttığı suyu akıta akıta doldur mideye. Başka türden ekşimsiyle takviye mi etmek istiyorsun? İşte tırşok. İstediğin kadar topla. Acıktın, yemek yapman gerek. Hemen 2-3 gerilla alır ellerine kasaturalarını yarım saat içinde bir gerilla birliğini doyuracak kadar bitkiyi toplar getirir. Toplanan gurizi, guliliki, soryazı, gejingi suda iyice haşladıktan sonra yağ ve salçada kızart, üzerine biraz da acı biber. Yiyebildiğin kadar ye. Miden almıyor, ama gözün doymadığı için daha da yemek istiyorsun. Ispanak şöyledir böyledir denilerek övülür, tasviye edilir. Fakat Zağros yaylalarının bu bitkileri karşısında, düzenlenecek bir yarışmada, sanıyorum spor takımlarının uluslararası yarışmalarda hep sondan birinci olmaları türünden bir derece alır.

İştahın güzel bir salata mı çekiyor? Hemen 20-30 metrekarelik bir alandan ihtiyacın kadar aslından hiçbir farkı olmayan yabani soğan ve sarmısağın yerini tutan sirik, sping (yemlik), çemen, tırşok, revas, tûjîk, mendik, gung topla. Hepsini üst üste doğra. Tuz, salça ve biberle güzelce yoğur, özsularını birbirine karıştır, al ekmeğini çök başına. Daha da iyi bir salata yemek istiyorsan, Zağroslarda yıllarca süren yaşamın çelikleştirdiği, Zağros'un kurdu Şerif arkadaşın ustalaşmış ellerine teslim edeceksin.

Hele şemsiye gibi açan, bir tanesinin bir kişiyi rahatlıkla doyurduğu, 500 metre uzaklıkta farkedilebilen bembeyaz mantarın tadına doyum olmuyor. Mevsim ilerledikçe badem, dut, elma, armut, alıç, ceviz vb.'ni yiyebildiğin kadar ye. Bir miktar da sırt çantana yerleştir, yolda dinlenmek için verilen molalarda iştahın çektikçe çıkarıp yersin.

Bin yılların birikmine sahip Zağros, şimdi daha umutlu, geleceğine daha bir güvenle bakıyor. Mağrur Zağros, doruklarına yerleşen PKK partizanlarının yaşam ve gelecek dolu canlılıklarını, coşkularını, her türlü zorluk karşısındaki metanetlerini, bir parça vatan toprağını düşman boyunduruğundan kurtarmak için yaptıkları hazırlıkları izledikçe, tanık oldukça derinden hissettiği buruk bir sevinçle tüm vücudunu bir titreme kaplamakta, çağa ulaşmanın amansız savaşımı içinde olan evlatlarıyla gurur duymakta, mağrur doruklarıyla kızıl güneşe bakarak gözlerini yaşam dolu geleceğe dikmektedir.

Kış mevsiminin, koşulları ağırlaştırıcı ve durgunlaştırıcı etkisinden yararlanan PKK savaşçıları, Zağros'un derinliklerine çekilmiş, Parti önderliğinde bir iç eğitimi gerçekleştirmekte, geçmişi eleştiri temelinde gözden geçirip geleceğin plan ve programlarını oluşturmaktalar. Fakat bu kış, çalışmalar daha farklı ve anlamlı. Parti III. Kongresi gerçekleşmiş ve III. Kongre çizgisi, kişiliğin gerçekleştirmesi gereken dönüşümlerle devrimcileşmesini, geleceğin görevlerini başarmanın zorunlu ve kaçınılmaz bir önkoşulu olarak tüm militanlara dayatmakta, emretmektedir. Geçmişin tasfiyeci, özerk, tutucu ve ikircikli çalışma pratiği mahkum edilmiş ve bu temelde geleceğin yürütülmesi gereken çalışma tarzının, perspektiflerinin özümsetilmesi için yoğun bir çaba harcanmakta; militanlar özümsemek için kendilerini tüm benlikleriyle çalışmalara katmaktadırlar. Gelişmeler karşısında her ne kadar zorlanılmakta ise de, III. Kongre'nin aydınlatıcı çizgisi gerçek çözümleyici güç olarak, militanların kendi gerçekliklerine kavuşmalarını kolaylaştırmakta, çözümleme güçlerini artırmaktadır. Geleceğin görevlerinin ağırlığı ve bir o kadar da soyluluğu bilince çıktıkça, ordulaşmış halk gerçekliğine varmanın zorlukları kavrandıkça hazırlık çalışmaları daha da yoğunluk kazanmakta, sorumluluk bilinci daha da gelişmektedir.

DEVAM EDECEK

Okuyucuya,

Yer darlığı nedeniyle, bu sayıda yayınlanamayan "Kürdistan'da Gerilla Savaşı ve Türkiye'de Demokrasi Mücadelesinin Durumu Üzerine", "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı Gerçeği, Türk Egemen Sınıflarının Katliamları ve Terörizm İddiası Üzerine" ile "Militanların Dilinden PKK III. Kongresi" adlı yazılar gelecek sayıda yayınlanmaya devam edilecektir.

SERXWEBÛN

Impressum
V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr.: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	10.00	dkr.
Avusturya	22.50	s.
İngiltere	0.75	£.
Hollanda	3.75	hfl.
Belçika	75.00	bfr.
Norveç	10.00	nkr.
Fransa	7.50	ff.
İsviçre	3.00	sfr.
İsveç	7.50	skr.

Partimizin Özgürlük Atılımını Kökleştirme Mesajının Bedeli Yedi Devrim Şehidinin Kanı Yerde Kalmayacaktır

Özgürlük Atılımımızın ilk evresinin sonuçlarını değerlendirerek, ileriye yönelik daha köklü bir direnişe dönüştürmek amacıyla, Partimizin umut yüklü mesajını Kürdistan'a taşıyan bir ARGK birliğimiz ile sömürgeci düşman kuvvetleri arasında çıkan bir çatışmada, düşman çok sayıda ölü ve yaralı verirken, Partimizin değerli komutanlarından Aydın BULUT (İbrahim), Seyit ŞENPINAR (Doğan), Mustafa Muhammed Ali HASAN (Hayri), Ramazan GEZGİNCİ (Celal Hoca), DIJWAR, Süleyman BOZKURT (Sait) ve Halil yoldaşlar eşsiz bir direniş sergileyerek şehit düştüler.

Partimiz tarafından, ortaya çıkardığı kazanımlar ve hataları ve yetmezlikleri temelinde güçlü değerlendirmelere tabi tutulan Özgürlük Atılımımızın dokuz aylık sonuçlarını, gelecek dönemi daha köklü bir direnişe dönüştürmek üzere umut verici bir mesaj biçiminde ülkeye taşırırken, 2 Kasım 1987 tarihinde Cizre'nin Hisar köyü yakınlarında çıkan çatışmada yedi yoldaşımızın şehit düşmesini Özgürlük Atılımımızın kökleştirilmesinin bedeli olarak kabul etmek gerekir.

Devrimci direniş mücadelemizin şehitlerinden Aydın BULUT (İbrahim) yoldaş, 1965 yılında Elazığ'ın Palu ilçesine bağlı Heylan köyünde yoksul bir yurtsever ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Çevrede etkin bir konumu bulunan mensup olduğu aşiretin ve ailesinin yurtseverliği, Şeyh Sait liderliğindeki Palu-Genç-Hani isyanına katılmış olmasından kaynaklanmaktaydı. Ailesi daha sonraları değişik alanlara göç ettiği halde, yurtsever özelliklerini büyük ölçüde korudu. Ulusal gelenek ve göreneklerini sürekli devam ettirdi. 1960'lardan itibaren Kürdistan'a taşırılan sömürgeci Türk kapitalizminin yeraltı ve yerüstü zenginliklerimizi talan etmesine paralel olarak, sınıf ayrışması ve yoksullaşma da giderek gelişti. Bunun sonucunda yoksul köylülük kırdan şehire akmaya başladı. İbrahim yoldaş henüz çok küçük yaşlardayken, ailesi 1970 yılında Elazığ'dan Malatya'ya göç etmek zorunda kaldı. Babası sıvacılık ve duvarcılık gibi işleri yaparak ailenin geçimini temin etmeye çalıştı. Malatya yöresinin asimilasyon politikasının ulusal özellikleri eritici ve dağıtıcı etkisini en çok duyurduğu alanlardan birisi olması, İbrahim yoldaşın kişiliğinin şekillenmesi üzerinde etkin bir rol oynadı.

Daha sonraki devrimcilik yıllarında, İbrahim yoldaş geri toplumsal özelliklere karşı amansız bir mücadele yürüttü. 1975 yılında babasının ölümü üzerine ailenin geçim sıkıntısı daha da artmış, ağabeyleri iş bulmak üzere Almanya'ya gitmişlerdi. Ağabeylerinin önerisi üzerine, 1980 yılında İbrahim yoldaş da Almanya'ya gitti. Bir yandan ailenin geçimine katkıda bulunmak, öte yandan çevrenin de etkisiyle "hayatını kurtarmak" düşüncesiyle sebze ve meyve toplama gibi işlerde çalıştı. Bu dönemde Alman emperyalizminin baskı ve sömürüsünün etkilerini iliklerine kadar hissetti. Emperyalist baskı ve sömürü düzenini daha yakından tanıması ulusal ve sınıfsal bilincinin gelişmesinde etkin bir rol oynadı. İbrahim yoldaş, Alman emperyalizminin genelde bütün emekçi sınıflara, özelde ise Kürdistan'a ve kendi durumuna ilişkin etkilerini şöyle ifade etmekteydi:

"Yabancı bir ülkede yaşamak, çalışmak ve para elde etmek öyle kolay olmadığı gibi, kişiye toplumunu, ülkesini ve ailesini aratmakta ve özlettirmekteydi. Evet, ezildim. Belki ülkede bile o kadar ezilmemiştim. İş aradım, uzun süre bulamadım. Dışarda kaldım, aç kaldım, gurbet çektim, acı duydum. Almanlardan manevi baskılar ve öteki her türlü baskıyı gördüm, çektim. Bunlar sadece benim üzerimde uygulanmıyordu. Benimki onbinlerce Kürdistanlı ve Türkiyeli emekçinin çektiği acıların bir kesitini oluşturmaktaydı. Bütün bunlar bizleri doğduğumuza pişman ettirmişlerdi". (Özeleştiri Rapor'undan).

Sömürgeci Türk devletinin, ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini talan edip halkımızı yoksulluk ve işsizliğin bataklığına sürükleyerek, halkımızın emek gücünü yok pahasına dışarıya satıp kurtuluşun yolunu yurtdışına göçetme biçiminde gösterecek insanlarımızı yersiz yurtsuz bırakması uygulanan sömürgeci ekonomik politikanın sonucudur. İbrahim yoldaş daha küçük yaşlarda Almanya'ya iş bulma ve "hayatını kurtarma" amacıyla giderken, vatanından ayrı olarak yaşamanın acılarını benliğinde duydu. Ülke sevgisinin ne demek olduğunu acı yaşam deneyiminden çıkardı. Bu özellikleriyle O aynı duyguları paylaşan onbinlerce Kürdistanlı gençten sadece bir tanesiydi.

1980 askeri-faşist darbesiyle birlikte Partimiz güçlerinin ağırlıklı kesimini yurtdışına çekti. Bu dönemde zenli geri çekilişle birlikte yurtdışında devrimci çalışmalarını geliştirdi. Öte yandan zindanlarda MAZLUM, HAYRİ ve KEMAL yoldaşların önderliğinde başlatılan zindan direnişçiliği, bütün dünya kamuoyunun dikkatlerini Kürdistan üzerine çekti. Gerek Avrupa zemininde emperyalist burjuvazinin uyguladığı ekonomik ve siyasal baskılar, gerek zindan direnişçiliği ve buna bağlı olarak gelişen yurtdışı çalışmalarımız, İbrahim yoldaşın PKK Hareketine sempati duymasının temel nedenlerini oluşturdu. Bu temelde mücadelemize sempati duyarak PKK ile ilişki kurdu.

1982 yılından 1984'e kadar Partiyle ilişkilerini sempatizanlık düzeyinde sürdürdü. Sempatizanlık dönemine derneksel çalışmalarla başlayan İbrahim yoldaş, gazete, bildiri, afiş vb. yayınların dağıtımı ile uğraştı. Propaganda faaliyetlerinde bulundu; kültürel etkinliklere, açlık grevlerine ve gösterilere katıldı. Devrimci mücadelenin gelişimine paralel olarak, kadro ve sempatizanların da gelişme kaydetmeleri, mücadelemizin sürekliliik kazanması açısından zorunluydu. İbrahim yoldaş, fazla sistemli olmasa da, bu süreçte ulusal kurtuluş bilincini belli ölçüde kavradı. Devrimciliği bir meslek olarak seçmek gerektiğini, yarım yamalak bir devrimcilikle kurtuluşun sağlanamayacağının bilincine vardı. 1984'lerde profesyonel devrimciliğe atılmaya karar verdi. Merkezi eğitimden geçerek belli bir teorik formasyon edindi. Kişilikte önemli oranda bir dönüşümü gerçekleştirdi. Ocak 1984'te bölge yönetim birimine alındı ve 1985 yılına kadar aynı birimde kaldı. Kitle çalışmalarına katıldı. 1985 yılı ortalarında Partiye sunduğu öneri üzerine Ortadoğu alanına gitti. Ülkemizin sıcak savaşım alanlarına gitmek amacıyla kaynağa dönüş hareketini kendi kişiliğinde gerçekleştirdi.

İçinde büyüyüp yaşadığı koşulların Kürt ulusal değerlerini yiyip bitirici özellikleri nedeniyle, İbrahim yoldaşın ulusal kimliğine ulaşmadaki biricik silahı devrimci bilinciydi. İçinde yaşadığı toplumsal koşullar kişiliğini olumsuz yönde etkilemiş, bu nedenle Parti ile tanışmasından sonra kendi kişiliğinde kaynağa dönüşü sağlamak ve kişiliğinde yetkin bir dönüşümü gerçekleştirmek için elinden gelen çabayı ortaya koymuştu. O Partiye yazdığı bir raporunda durumunu şöyle izah etmekteydi:

"... Parti saflarında her gün her saat ülkeyi yaşayarak, mücadelenin en soylusunun ülke kaynaklarında olacağına inanarak, kendi isteğim ve Partinin kabul görmesi sonucu Ortadoğu'ya geldim. Ve bir yıldır Partinin sunduğu olanaklardan yararlanarak kendi eğitimimi tamamlamaya çalıştım. Beni buraya iten nedenler nelerdir? Her şeyden önce köksüz bir ağacın fazla yaşayamayacağından hareket edersek, benim Avrupa'daki devrimciliğimi buna benzetebilirim. Burada köklerime kavuştuğuma inanıyorum. Avrupa'da Partimiz ve mücadelemiz vardır. Ama ben kendi köklerime kavuşmayan birisi için, ne kadar su verilirse verilsin yaşaması zor olacaktır diyorum. Militan kişilik diyorduk, teorik olarak algılıyorduk, ama pratikte çokça eksikliklerimiz çıkıyordu. Bu bir çelişki idi. Bu çelişkinin giderilebileceği yer, köklerimize ulaşacağımız ülkemiz ve gerçek anlamdaki mücadele alanlarımız olacaktır."

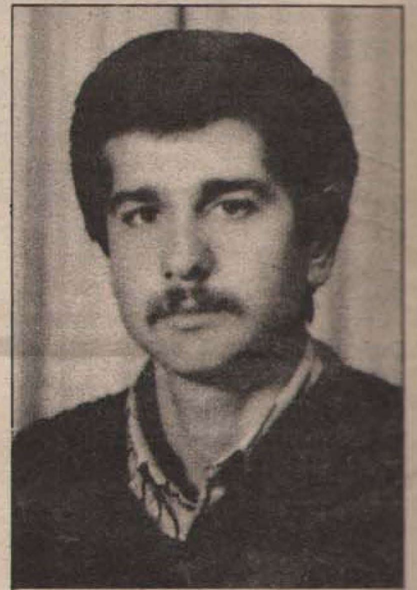
İbrahim yoldaş 1985-87 döneminde Parti okul faaliyetleri içinde manga komutanlığı görevini üstlenerek devrimci faaliyetini sürdürürken, pratik alanda da gelişkin bir formasyona kavuştu. Kampta bulunduğu süre içinde olgun bir devrimci kişiliğe ulaşarak, ülke zeminde görev üstlenme arzusu ve umuduyla yaşadı. İbrahim yoldaş 1987 Eylül'ünde Partinin kendisine ülke zemininde görev vermesini şöyle değerlendirmektedir: *"Ülke ve mücadele alanlarına akmanın eşiğinde bulunduğumuz bugünlerde yaşadığımız sevinci, coşkuyu ve heycanı tüm Partili yoldaşlarla paylaşmak isterdim. Çünkü gerçek savaşın, gerçek kurtuluşun ve gerçek zaferin yeri ülkemiz Kürdistan'dır. Bu nedenle kafası devrimci bilinç istiyen, yüreği vatan hasreti ile yanıp tutuşan, ruhu ile her an ve her saniye ülkeyle yaşayan biri için bu günlerin ne anlama sahip olduğunu, bu tarihi görevlere ulaşmak için de en başta görevе bağlılık ve bu temelde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı uğrunda şehit düşen tüm yoldaşların anısına bağlılık temelinde yürümenin zorunluluğunu, bunun bir şeref ve onur olduğunu bilerek hareket ediyorum. Tersi durum ise her türlü köleliği ve düşkünlüğü kabul etmek olacaktır ki, hiçbir Parti militanı bunu kabul etmiyeceği gibi, benim de kabul etmem düşünülemez."*

İbrahim yoldaş şehit düşmeden oniki gün önce Partisine ve yoldaşlarına bu satırları yazmakla mücadele karşısındaki o soylu azim ve kararlılığını dile getirmekteydi. Eylül 1987 sonlarında Partimizin ülkenin sıcak savaş alanlarında kendisine verdiği görevin coşkusu ve derin bilinciyle hareket ederek ülke pratiğine atıldığı ilk gününde, düşmana karşı yılların biriktirdiği kin ve öfke selini boşaltmaya doymadan, kahramanca bir direniş sergileyerek şehit düştü.

İbrahim yoldaş, yoldaşlarına gösterdiği saygısı ve olgunluğu ile saygı duyulması gereken bir kişiliğe sahipti. O, düşmanın toplumsal yapıda meydana getirdiği tahribatlara karşı kendi kişiliğinde mücadele vermesini bildi. Partinin kendisine sunduğu büyük olanaklardan yararlanarak olgun bir devrimci kişiliğe ulaştı. "Devrimci teori olmadan devrimci eylem olmaz" ilkesinden hareket ederek, teorik alanda ileri bir derinleşmeye ulaştı. Bu temelde politik öngörü ve duyarlılığını geliştirdi. O şirin bir üsluba sahip olan değerli bir yoldaşımızdı.

Sömürgeci Türk devletinin Kürdistan toplumunda yarattığı tahribatlara en çok maruz kalan, ulusal dil ve kültürüne en çok yabancılaşan bir arkadaş olmasına rağmen, teorik bilincini zorlayarak köklerine ulaşmaya çalıştı. Bu çabalarında büyük bir başarı sağlayarak, Türk sömürgeciliğinin yabancılaştırıcı politikalarını kendi şahsında yerlebir etti.

İbrahim yoldaş şirin üslubu, politik öngörüsü, derin bilinci ve olayları kavrama yeteneği ile Türk sömürgeciliğinin toplumumuzu eriten, göçerten ve ulusal yapımızı parçalayan politikasını kendi şahsında yenilgiye götürerek kaynağa dönüşü sağladı. O bütün olumlu özellikleriyle her zaman bize rehberlik edecek bir rehberimiz olarak tarihimizin yüceliklerindeki onurlu yerini alacaktır.

Eşsiz direniş kahramanlarımızdan Hayri yoldaş (Mustafa Muhammed Ali HASAN) 1963 yılında Beyrut'ta doğdu. Türk sömürgeciliğinin 1925-40 yılları arasında Kürdistan'da izlediği ekonomik ve siyasi baskı ve sömürü politikası nedeniyle, birçok yoksul Kürt köylüsü "kurtuluş yolu"nu kendi topraklarını terkederek yurtdışına göçetmekte bulmuştu. Hayri yoldaşın ailesi de bu yıllarda aynı nedenlerle Ömerli'nin Mercê köyünden kalkıp Beyrut'a yerleşmiş yoksul ve yurtsever bir aileydi. Hayri yoldaş ülkesinden yüzlerce kilometre uzakta işsizlik nedeniyle, ailesiyle birlikte yoksulluğun, horlanmanın ve ezilmişliğin en katmerlisini yaşadı. Bütün bunlar O'nda baskı ve sömürüye karşı müthiş bir kin ve öfke geliştirdi. Daha küçük yaşlardan başlayarak ailesinin geçimini temin etmek amacıyla lokanta, fırın ve otel işçiliği yaptı. Son olarak ağabeyinin yanında otoboyacısı olarak çalıştı.

Uzun bir siyasal yaşamı bulunmamakla birlikte, 1978'lerde önce El Saika, daha sonraları Kürt Devrimci Komitesi ve Lübnan Kürtleri Sosyalist Partisi gibi örgütlerle kısa aralıklı ilişkileri oldu. Kısa bir süre geçtikten sonra sözkonusu örgütlerin kurtuluşla alakalarının olmadığını ve yanlış tutumlar içinde bulundukları görünce kendileriyle ilişkilerini kesti.

1982'de Hareketimizin yurtdışı alanlarına çekilişi ve ülkemizde sergilenen zindan direnişçiliği, bir bütün olarak Hayri yoldaşın ailesini Parti Hareketimizin taraftarı duru-

devamı 27. sayfada